autorul romanului

CODUL LUI DA VINCI

DAN BROWN

INFERNO

Odată cu publicarea romanelor sale inovatoare *Codul lui da Vinci*, *Simbolul pierdut* și *Îngeri și Demoni*, Dan Brown a devenit un fenomen internațional amalgamând coduri, simboluri, artă și istorie în thrillere fascinante care au captivat sute de milioane de oameni din toate colțurile lumii.
Acum, cu *Inferno*, noul său roman, Dan Brown îi poartă pe cititori în Italia... călăuzindu-i printr-un peisaj inspirat de unul dintre cei mai mari clasici ai literaturii universale.

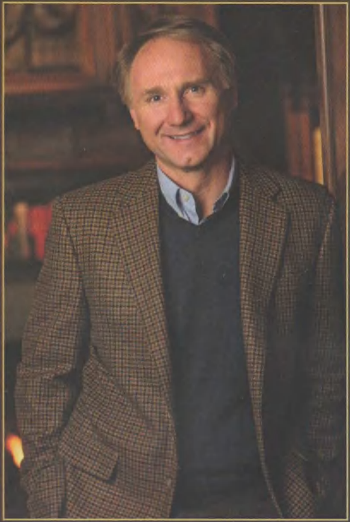

© Dan Courter

DAN BROWN este autorul *Codului lui da Vinci*, unul dintre cele mai citite romane ale tuturor timpurilor, și al altor patru volume care s-au bucurat de mare succes internațional, *Simbolul pierdut*, *Îngeri și Demoni*, *Conspirația* și *Fortăreața digitală*.
În prezent trăiește împreună cu soția sa în New England.

DAN
BROWN

INFERNO

Traducere din limba engleză
ADRIANA BĂDESCU

RAO CLASS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BROWN, DAN
Inferno / Dan Brown; trad.: Adriana Bădescu – Bucureşti: Editura RAO, 2013
ISBN 978-606-609-481-8

I. Bădescu, Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAN BROWN
Inferno
Copyright © Dan Brown, 2013
Toate drepturile rezervate

Designul supracopertei: Michael J. Windsor
Fotografiile supracopertei: Dante © Imagno / Hulton Archive / Getty Images;
Florence © Bread and Butter / Getty Images

© Editura RAO, 2013
Pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-481-8

PENTRU PĂRINŢII MEI...

Cele mai întunecate cotloane ale iadului sunt rezervate pentru cei care își păstrează neutralitatea în vremuri de criză morală.

DATE

Toate lucrările de artă, literare şi ştiinţifice, precum şi referirile istorice din acest roman sunt reale.

„Consorţiul“ este o organizaţie particulară cu reprezentanţe în şapte ţări. Numele ei real a fost schimbat, din raţiuni de confidenţialitate şi securitate.

Inferno – Infernul – este lumea subterană descrisă de Dante în poemul său epic *Divina Comedie*, în care iadul este înfăţişat ca un tărâm complex structurat, populat de entităţi numite „umbre“ – suflete fără trup, captive între viaţă şi moarte.

PROLOG

Eu sunt Umbra.
Prin cetatea sumbră zbor
Prin damnarea eternă prind aripi.

Pe malurile fluviului Arno mă împleticesc, cu răsuflarea tăiată... cotind la stânga, pe Via dei Castellani, îndreptându-mă spre nord, furişându-mă în penumbra de la Uffizi.

Şi totuşi, ei mă urmăresc.

Paşii lor răsună mai tare acum, vânători fără îndurare şi răgaz.

De ani sunt pe urmele mele. Perseverenţa lor m-a obligat să rămân ascuns... m-a silit să trăiesc în purgatoriu... trudind sub pământ aidoma unui monstru htonian.

Eu sunt Umbra.

Aici, la suprafaţă, îmi ridic privirea spre nord, dar nu pot găsi calea ce duce direct la salvare... căci Apeninii întunecă prima licărire de lumină a zorilor.

Trec pe după palazzo, cu turnul său crenelat şi orologiul cu o singură limbă... strecurându-mă printre vânzătorii veniţi la prima oră a dimineţii în Piazza San Firenze, cu vocile lor răguşite şi răsuflarea mirosind a *lampredotto* şi a măsline fripte. Traversând înainte de Bargello, o iau spre vest, spre fleşa abaţiei Badia, şi mă izbesc de poarta din fier de la baza scărilor.

Aici, orice şovăială trebuie lăsată în urmă.

Rotesc mânerul şi păşesc în coridorul din care ştiu că nu mai există cale de întoarcere. Îmi silesc picioarele ca de plumb să urce scara îngustă... înălţându-se spre cer în spirală, cu trepte de marmură tocite şi crăpate.

Vocile răsună de jos. Imploratoare.

Acum ei sunt în spatele meu, apropiindu-se, neînduràtori.

Căci nu înțeleg ce va urma... și nici ce am făcut eu pentru ei!

Tărâm nerecunoscător!

În vreme ce urc, viziunile mă năpădesc violent... trupurile desfrânate zvârcolindu-se în ploaia teribilă, sufletele nesățioase plutind în excremente, trădătorii netrebnici încremeniți în strânsoarea înghețată a lui Lucifer.

Urc ultimele trepte și ajung sus, împleticindu-mă aproape mort în aerul umed al dimineții. Alerg spre zidul înalt cât un stat de om, privind prin deschizături. Jos, departe, se întinde orașul binecuvântat pe care mi l-am făcut sanctuar împotriva celor care m-au exilat.

Vocile strigă, tot mai aproape de mine.

– Ce ai făcut tu este o nebunie!

Nebunia naște nebunie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, strigă ei, spune-ne unde l-ai ascuns!

Tocmai pentru numele lui Dumnezeu, nu vă spun.

Mă opresc acum, încolțit, cu spatele lipit de piatra rece. Ei privesc drept în ochii mei verzi și limpezi, iar fețele li se întunecă, nu mai sunt lingușitoare, au un aer amenințător.

– Știi că avem noi metodele noastre. Te putem forța să ne spui unde e.

De asta am urcat până la jumătatea drumului spre rai.

Fără niciun avertisment, mă răsucesc și mă întind în sus, agățându-mă cu degetele de marginea înaltă, săltându-mă, cățărându-mă pe genunchi și apoi ridicându-mă... nesigur pe picioarele mele la marginea hăului. *Să mă îndrumi, dragă Virgiliu, să traversez neantul.*

Ei se năpustesc înainte nevenindu-le să creadă, încercând să mă înhațe de picior, dar temându-se totuși să nu mă dezechilibreze și să cad. Mă imploră acum, cu o disperare mută, însă m-am întors cu spatele spre ei. *Știu ce trebuie să fac.*

Sub mine, la o distanță amețitoare sub mine, acoperișurile din țiglă roșie se întind ca o mare de foc, iluminând tărâmul dulce pe care au trăit odinioară uriași... Giotto, Donatello, Brunelleschi, Michelangelo, Botticelli.

Mai fac un sfert de pas spre margine.

– Coboară! strigă ei. Încă nu e prea târziu!

O, voi, neștiutori care nu vor să știe! Oare nu întrezăriți viitorul? Nu recunoașteți splendoarea creației mele? Necesitatea ei?

Voi face bucuros acest ultim sacrificiu… şi odată cu el voi distruge şi ultima voastră speranţă de a găsi ceea ce căutaţi.

Nu-l veţi repera niciodată la timp.

La sute de metri dedesubt, piaţeta pietruită mă ademeneşte aidoma unei oaze tihnite. Cât mi-aş dori mai mult timp… dar timpul e singura marfă pe care nici măcar vastele mele averi nu şi-o pot permite.

În aceste ultime secunde, privesc în jos spre piaţetă şi ceea ce văd mă surprinde.

Zăresc chipul tău.

Te uiţi la mine din ungherele umbrite. Ochii îţi sunt îndureraţi, şi totuşi simt în privirea lor veneraţie pentru tot ce am reuşit. Tu înţelegi că nu am de ales. Din dragoste pentru omenire, trebuie să-mi protejez capodopera.

Creşte chiar şi acum… aşteptând… clocotind sub apele roşii-sângerii ale lagunei ce nu oglindeşte stele.

Aşa că-mi desprind privirea de a ta şi contemplu orizontul. Sus, deasupra acestei lumi împovărate, îmi înalţ ultima rugă.

Dragă Doamne, mă rog ca lumea să-şi amintească de mine nu ca de un păcătos monstruos, ci ca de salvatorul glorios care, aşa cum tu ştii, sunt cu adevărat. Mă rog ca omenirea să înţeleagă ce dar am lăsat în urma mea.

Căci darul meu e viitorul.

Darul meu e mântuirea.

Darul meu este Inferno.

Cu asta, şoptesc un ultim amin… şi fac pasul final, în abis.

CAPITOLUL 1

Amintirile prindeau contur încet... ca bulele ce răzbat din întunericul unui puţ fără fund.

O femeie în văluri.

Robert Langdon o priveşte peste râul ale cărui ape frământate sunt roşii de sânge. Pe malul celălalt, femeia stă cu faţa spre el, neclintită, solemnă, cu faţa ascunsă de un linţoliu. În mână strânge o pânză *tainia* albastră, pe care acum o ridică în onoarea mării de cadavre de la picioarele ei. Mirosul de moarte cotropeşte totul.

Caută, şopti femeia. *Şi vei găsi.*

Langdon receptă cuvintele de parcă ea le-ar fi rostit în mintea lui.

– Cine eşti tu? întrebă, dar niciun sunet nu se auzi.

Timpul se scurge repede, şopti ea. *Caută şi găseşte.*

Langdon făcu un pas spre râu, dar era limpede că apele erau prea sângerii şi prea adânci pentru a le traversa. Când ridică din nou privirea spre femeia în văluri, trupurile de la picioarele ei erau mai multe. Sute acum, poate chiar mii, unele încă în viaţă, zvârcolindu-se în chinuri, răpuse de o moarte inimaginabilă... arse în foc, îngropate în fecale, devorându-se între ele. Auzea strigătele jalnice ale suferinţei omeneşti răzbătând peste apă.

Femeia făcu un pas spre el, cu braţele slabe întinse, cerând parcă ajutor.

– Cine eşti tu? întrebă Langdon din nou.

Pentru a-i răspunde, cu mişcări încete, femeia îşi ridică vălul de pe faţă. Era de o frumuseţe izbitoare, şi totuşi mai bătrână decât îşi închipuise el – pe la şaizeci de ani poate, bine clădită şi puternică, precum o statuie fără vârstă. Avea obrazul cu linii aspre, ochii adânci, expresivi şi părul lung, argintiu, care-i cădea în bucle pe umeri. O amuletă din lapislazuli îi atârna la gât, un şarpe încolăcit pe un toiag.

Langdon simţea că o cunoaşte... că are încredere în ea. *Dar cum? Şi de ce?*

Femeia îi arăta acum două picioare care se zvârcoleau, ieşind cu susul în jos din pământ şi aparţinându-i aparent unui biet suflet îngropat până la talie, cu capul înainte. Pe coapsa albicioasă a omului se zărea o singură literă, scrisă cu nămol: R.

R? se întrebă Langdon. *Ca în... Robert? Adică... eu?*

Pe chipul femeii nu se putea citi nimic. *Caută şi găseşte,* repetă ea.

Apoi, pe neaşteptate, începu să radieze o lumină albă... tot mai strălucitoare. Trupul ei întreg vibra cu intensitate şi o clipă mai târziu, cu un trosnet ca de tunet, explodă într-o mie de cioburi de lumină.

Langdon se trezi brusc, strigând.

Era singur în camera bine luminată. Mirosul intens de alcool medicinal plutea în aer şi undeva o maşinărie piuia uşor, în acelaşi ritm cu inima lui. Langdon dădu să-şi mişte braţul drept, dar o durere ascuţită îl opri. Privi în jos şi văzu acul unei perfuzii înfipt în antebraţul lui.

Pulsul i se acceleră, iar maşinăria continuă să ţină ritmul, piuind mai repede.

„Unde mă aflu? Ce s-a întâmplat?"

Ceafa îi bubuia cu o durere zdrobitoare. Încet, întinse braţul liber şi îşi atinse pielea capului, încercând să localizeze sursa durerii. Sub părul încâlcit simţi cam zece, douăsprezece urme de cusături şi sânge uscat.

Închise ochii, încercând să-şi amintească dacă avusese vreun accident.

Nimic. Absolut nimic.

„Gândeşte!"

Doar întuneric.

Un bărbat în bluză şi pantaloni de spital intră grăbit în salon, alertat probabil de monitorul cardiac. Avea o barbă neîngrijită, o mustaţă stufoasă şi ochi blânzi, cu o privire calmă şi meditativă pe sub sprâncenele groase.

– Ce... s-a... întâmplat? bâigui Langdon. Am avut un accident?

Bărbosul duse un deget la buze şi apoi ieşi în grabă, strigând pe cineva de pe culoar.

Langdon întoarse capul, dar mişcarea îi stârni un val de durere în ţeastă. Inspiră de câteva ori adânc şi aşteptă ca menghina să cedeze. Apoi, foarte încet şi metodic, începu să inspecteze încăperea cu aer steril.

Salonul avea un singur pat. Nu existau flori. Nici cărţi de vizită. Langdon îşi văzu hainele pe o măsuţă din apropiere, împăturite într-o pungă din plastic transparent. Erau pline de sânge.

„Dumnezeule! Trebuie să fi fost grav."

Cu mişcări foarte lente, întoarse capul spre fereastra de lângă pat. Afară era întuneric. Noapte. Tot ce putea distinge era propria reflexie în geam – un necunoscut palid şi tras la faţă, legat la o sumedenie de fire şi tuburi, înconjurat de echipamente medicale.

Pe culoar se auziră voci apropiindu-se, iar privirea lui Langdon reveni în salon. Medicul se întorsese, însoţit de o femeie.

Părea să aibă puţin peste treizeci de ani. Purta o uniformă medicală albastră şi îşi legase părul blond într-o coadă groasă, care sălta în urma ei, în mers.

– Sunt doctor Sienna Brooks, spuse ea, zâmbind spre Langdon. În seara asta lucrez cu doctorul Marconi.

Langdon înclină uşor capul.

Înaltă şi suplă, doctoriţa Brooks avea acel mers hotărât al sportivilor. Chiar şi în salopeta largă, trupul ei părea să aibă o eleganţă aparte. În ciuda absenţei oricărui machiaj vizibil, tenul îi era neobişnuit de neted, punctat doar de o mică aluniţă deasupra buzelor. Ochii, de un căprui catifelat, păreau extrem de pătrunzători, de parcă văzuseră şi trăiseră incomparabil mai mult decât orice altă persoană de vârsta ei.

– Doctorul Marconi vorbeşte doar o engleză rudimentară, îi explică ea aşezându-se pe pat lângă el, şi m-a rugat să completez eu fişa de internare.

Şi zâmbi din nou.

– Mulţumesc, replică Langdon, răguşit.

– Bun, reluă ea pe un ton oficial. Cum vă numiţi?

Avu nevoie de câteva momente pentru a răspunde:

– Robert... Langdon.

Medicul îi vârî în ochi fasciculul luminos al unei lanterne de buzunar.

– Ocupaţia?

De data asta avu nevoie de şi mai mult timp.

– Profesor. Istoria artei... şi simbolistică. Universitatea Harvard.

– Sunteţi... american?

Langdon îi aruncă o privire nedumerită.

– Păi... începu ea ezitant. Nu aveaţi niciun act când aţi fost adus în seara asta. Purtaţi un sacou Harris Tweed şi pantofi Somerset, aşa că am bănuit că sunteţi britanic.

– Sunt american, o asigură Langdon, prea obosit pentru a mai sta să-i explice preferința lui pentru hainele bine croite.

– Vă doare ceva?

– Capul, răspunse el.

Lumina orbitoare a lanternei nu făcuse decât să-i accentueze bubuitul din țeastă. Slavă Domnului, doctorița puse lanterna în buzunar și îl prinse de încheietura mâinii, ca să-i ia pulsul.

– V-ați trezit țipând, continuă ea. Vă amintiți de ce?

În mintea lui reveni imaginea stranie a femeii în văluri, înconjurate de trupuri zvârcolindu-se. *Caută și vei găsi.*

– Am avut un coșmar.

– Despre?

Langdon îi povesti.

Doctorița își păstră expresia neutră în vreme ce nota ceva pe o hârtie.

– Aveți idee ce anume ar fi putut declanșa o imagine atât de oribilă?

Langdon se gândi o clipă, după care clătină din cap, iar țeasta lui bubui drept răspuns.

– Bine, domnule Langdon, spuse doctorița Brooke, continuând să scrie. Câteva întrebări de rutină pentru dumneavoastră. În ce zi a săptămânii suntem?

Langdon se gândi o clipă.

– Sâmbătă. Îmi amintesc că azi, mai devreme, mă plimbam prin campus... în drum spre o serie de conferințe de după-amiază, și apoi... Cam ăsta-i ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Am căzut cumva?

– Ajungem și la asta. Știți unde vă aflați?

Langdon spuse ce-i trecu prin minte:

– Spitalul Massachusetts General?

Doctorița Brooke mai notă ceva.

– Există vreo persoană căreia să-i telefonăm din partea dumneavoastră? Soție? Copii?

– Nimeni, replică Langdon, instinctiv.

Întotdeauna îi plăcuse solitudinea și independența oferite de viața de burlac pe care o alesese, deși trebuia să recunoască, mai ales în situația actuală, că ar fi preferat să aibă alături un chip familiar.

– Sunt unii colegi pe care aș putea să-i sun, dar nu e nevoie, adăugă el.

Doctorița Brooks termină de scris, iar medicul mai vârstnic se apropie. Netezindu-și sprâncenele stufoase, scoase din buzunar un mic reportofon și i-l arătă colegei sale. Aceasta încuviință tăcut și se întoarse spre pacient.

– Domnule Langdon, când ați sosit, în seara asta, bâiguiați ceva iar și iar.

Întoarse privirea spre doctorul Marconi, iar acesta ridică reportofonul și apăsă un buton. Înregistrarea începu să se deruleze, iar Langdon își auzi propria voce împleticită, murmurând la nesfârșit aceleași cuvinte: „Ve... sorry. Ve... sorry..."

– Am impresia, spuse doctorița, că spuneați: „Îmi pare foarte rău. Îmi pare foarte rău".

Langdon încuviință, cu toate că nu-și amintea nimic.

Doctorița Brooks îl fixă cu o privire stânjenitor de intensă.

– Aveți idee de ce ați fi spus așa ceva? Vă pare rău pentru ceva anume?

Încercând să facă lumină în ungherele întunecate ale memoriei sale, Langdon o văzu din nou pe femeia în văluri. Stătea pe malul unui râu sângeriu, înconjurată de cadavre. Duhoarea morții îi reveni în nări.

Brusc, un sentiment instinctiv de pericol îl copleși... pericol nu doar pentru el... ci pentru toată lumea. Piuitul monitorului cardiac se acceleră. Mușchii i se încordară, iar Langdon încercă să se ridice în capul oaselor.

Doctorița Brooks puse o mână fermă pe pieptul lui, forțându-l să se așeze la loc. Apoi aruncă o privire spre medicul bărbos, care se apropie de o măsuță alăturată și începu să prepare ceva.

Doctorița Brooks se aplecă asupra lui Langdon și-i spuse în șoaptă:

– Domnule Langdon, anxietatea este un simptom frecvent întâlnit în cazurile de leziuni cerebrale, dar trebuie să vă mențineți pulsul la un ritm scăzut. Fără mișcări. Fără emoții. Stați liniștit și odihniți-vă. Nu e nimic grav. Memoria vă va reveni treptat.

Celălalt medic se întoarse ținând în mână o seringă pe care i-o întinse doctoriței. Aceasta injectă conținutul în perfuzia lui Langdon.

– Un sedativ ușor, care să vă liniștească, îi explică ea, și să vă mai atenueze durerea. Vă veți face bine, adăugă, ridicându-se să plece. Încercați să dormiți. Dacă aveți nevoie de ceva, apăsați butonul de lângă pat.

Apoi stinse lumina și ieși din salon, împreună cu medicul bărbos.

În întuneric, Langdon simți sedativul inundându-i organismul aproape instantaneu, trăgându-l înapoi, în hăul acela adânc din care ieșise. Încercă să se opună, să țină ochii deschiși în bezna salonului. Dădu să se ridice, dar trupul îi era neclintit și greu ca betonul.

Răsucindu-se puțin, ajunse din nou cu fața spre fereastră. Becurile din salon fuseseră stinse și, în geamul întunecat, propria reflexie dispăruse, înlocuită de luminile orașului, în depărtare.

Printre siluetele cupolelor și ale fleșelor, o fațadă cu aer regal domina câmpul vizual. Clădirea era o impunătoare fortăreață din piatră, cu un parapet cu creneluri în V și un turn înalt de nouăzeci de metri care se lărgea în apropiere de vârf, transformându-se într-un bastion masiv.

Langdon se ridică brusc în șezut și durerea îi explodă în cap. Străduindu-se să ignore bubuitul chinuitor, își fixă privirea asupra turnului.

Cunoștea bine structura aceea medievală.

Era unică în lume.

Din păcate, se afla la șapte mii de kilometri distanță de Massachusetts.

Dincolo de fereastra salonului, ascunsă în umbrele de pe Via Torregalli, o femeie vânjoasă coborî cu o mișcare ușoară de pe motocicleta ei BMW și porni la pas, cu intensitatea unei pantere ce-și pândește prada. Privirea îi era pătrunzătoare. Părul tuns scurt și pieptănat cu țepi i se reliefa pe gulerul ridicat al jachetei din piele neagră a costumului de motociclist. Femeia își verifică arma cu amortizor și ridică privirea spre fereastra lui Robert Langdon, unde luminile abia se stinseseră.

Cu câteva ore în urmă, misiunea ei inițială o luase razna.

„Uguitul unei singure turturele a schimbat totul."

Iar acum, venise aici pentru a remedia situația.

CAPITOLUL 2

„Sunt în Florența?!"

Robert Langdon își simțea capul bubuind. Ședea acum în capul oaselor pe patul de spital și apăsa frenetic pe butonul de apel. În ciuda sedativelor din organism, inima îi bătea cu repeziciune în piept.

Doctorița Brooks reveni în salon, părul legat în coadă săltându-i pe spate.

– S-a întâmplat ceva?

Langdon clătină din cap, stupefiat.

– Sunt în... Italia?!

– Bun, replică ea. Începeți să vă amintiți.

– Ba nu! exclamă el și arătă cu mâna pe fereastră, spre monumentala construcție din depărtare. Am recunoscut Palazzo Vecchio.

Doctorița Brooks aprinse luminile în salon și contururile Florenței dispărură. Medicul veni lângă patul lui, vorbind cu glasul calm:

– Domnule Langdon, nu trebuie să vă îngrijorați. Aveți o ușoară amnezie, dar doctorul Marconi a confirmat că funcțiile cerebrale sunt perfecte.

Medicul bărbos dădu și el buzna în salon; auzise probabil soneria. Verifică monitorul cardiac în timp de tânăra doctoriță îi spunea ceva într-o italiană rapidă și fluentă – ceva cum că Langdon era „agitato" constatând că se află în Italia.

„Agitat?!" exclamă Langdon în sinea sa, furios. „Mai degrabă stupefiat!" Adrenalina care i se revărsase în sânge ducea o luptă acerbă cu sedativele.

– Ce s-a întâmplat cu mine? întrebă el. În ce zi suntem?

– Totul e în regulă, răspunse doctorița. E dimineață devreme. Luni, optsprezece martie.

„Luni." Langdon își sili mintea chinuită să se întoarcă la ultimele imagini pe care și le putea aminti: întuneric și frig... străbătând singur

campusul de la Harvard spre o serie de conferințe de sâmbăta seara. „Asta a fost cu două zile în urmă!?“ Era din ce în ce mai panicat pe măsură ce încerca să-și aducă aminte ceva, orice, din timpul conferinței sau de după. *Nimic.* Piuitul monitorului cardiac se acceleră.

Medicul mai vârstnic își scărpină barba și continuă să ajusteze aparatura, iar doctorița Brooks se așeză din nou lângă Langdon.

– Vă veți reveni, îl asigură ea încă o dată, pe un ton blând. V-am diagnosticat cu amnezie retrogradă, o problemă frecvent întâlnită în cazurile de traumatism cranian. S-ar putea ca amintirile din ultimele zile să fie mai tulburi sau chiar să lipsească, dar nu ar trebui să fi suferit vătămări permanente. Vă amintiți prenumele meu? îl întrebă ea după o scurtă pauză. Vi l-am spus când am venit în salon.

Langdon se gândi o clipă.

– Sienna.

„Doctor Sienna Brooks.“

Ea surâse.

– Vedeți? Deja vă formați amintiri noi.

Durerea din țeastă era aproape insuportabilă, iar vederea îi rămăsese încețoșată.

– Ce s-a... întâmplat? Cum am ajuns aici?

– Cred că ar trebui să vă odihniți acum și poate...

– Cum am ajuns aici?! repetă el și monitorul cardiac piui mai repede.

– Bine, bine, dar respirați ușor, replică doctorița Brooks, după ce schimbă o privire îngrijorată cu colegul ei. Vă voi spune, adăugă apoi, pe un ton foarte serios. Domnule Langdon, cu trei ore în urmă ați venit la camera de urgență împleticindu-vă, sângerând dintr-o rană la cap, și v-ați prăbușit imediat. Nimeni nu știa cine sunteți și cum ați ajuns aici. Murmurați ceva în engleză, așa că doctorul Marconi m-a rugat să-l asist. Sunt din Marea Britanie și petrec un an sabatic aici.

Langdon avea impresia că se trezise într-o pictură de Max Ernst. „Ce naiba caut eu în Italia?“ În mod normal, venea aici o dată la doi ani, în iunie, pentru o conferință pe teme de artă, dar acum era martie.

Sedativele își făceau efectul, iar lui i se părea că gravitația era cu fiecare secundă tot mai puternică, încercând să-l tragă în jos, prin salteaua de pe pat. Încercă să se opună, scuturând din cap și forțându-se să rămână treaz.

Doctorița Brooks se aplecă, părând să plutească deasupra lui ca un înger.

– Vă rog, domnule Langdon, șopti ea. Traumele craniene sunt problematice în primele douăzeci și patru de ore. Trebuie să vă odihniți; altfel vă puteți face rău singur.

Brusc, o voce răsună la interfonul din salon: „Doctore Marconi?"

Medicul bărbos apăsă un buton de pe perete și răspunse:

– *Si?*

Vocea începu să vorbească rapid în italiană. Langdon nu înțelese nimic, dar surprinse un schimb de priviri mirate între cei doi doctori din salon. Sau, mai degrabă, *alarmate?*

– *Momento,* spuse Marconi și încheie discuția.

– Ce se întâmplă?

Ochii doctoriței părură să se îngusteze puțin.

– Era recepționera de la Terapie Intensivă. A venit cineva la dumneavoastră.

O rază de speranță străpunse ceața din mintea lui Langdon.

– Asta e bine! Poate că persoana în cauză știe ce mi s-a întâmplat.

Ea nu părea prea convinsă.

– E ciudat totuși că a venit cineva. Noi nu vă știam numele și nici nu sunteți înregistrat ca pacient.

Langdon se strădui să reziste sedativelor și se ridică cu greu în capul oaselor, în pat.

– Dacă e cineva care știe că sunt aici, persoana aceea trebuie să știe și ce s-a întâmplat!

Doctorița Brooks aruncă o privire spre Marconi, care imediat clătină din cap și bătu cu degetul în ceasul său de la mână. Ea se răsuci din nou spre Langdon.

– Regulile de la Terapie Intensivă, explică ea. Accesul nu este permis nimănui înainte de ora nouă, cel mai devreme. Doctorul Marconi se va duce imediat să vadă cine este vizitatorul și ce dorește.

– Dar cum rămâne cu ce vreau *eu?* insistă Langdon.

Doctorița Brooks afișă un surâs răbdător și se aplecă spre el, coborând ușor vocea:

– Domnule Langdon, sunt câteva lucruri pe care nu le știți despre noaptea trecută... Despre ceea ce vi s-a întâmplat. Și înainte să vorbiți

cu altcineva, cred că e bine să cunoaşteţi toate datele. Din păcate, consider că nu sunteţi încă suficient de refăcut ca să...

– Ce date? întrebă Langdon, făcând eforturi să stea mai drept în pat, dar branula din braţ îl ciupi; avea impresia că trupul îi cântărește sute de kilograme. Tot ce știu eu este că mă aflu într-un spital din Florența și că am venit aici repetând: „Îmi pare rău"...

Brusc, un gând înfricoşător îi trecu prin minte.

– Am făcut vreun accident de mașină? întrebă el. Am rănit pe cineva?

– Nu, nu, răspunse doctoriţa. Nu cred că asta s-a întâmplat.

– Atunci, *ce?* insistă Langdon, mutându-şi furios privirile de la un medic la celălalt. Am dreptul să ştiu ce se petrece aici!

Urmă o tăcere îndelungată, după care în sfârşit doctorul Marconi schiţă un semn aprobator către atrăgătoarea sa colegă. Aceasta răsuflă adânc şi se apropie mai mult de patul lui.

– Bun, daţi-mi voie să vă spun ce ştiu eu... și să mă ascultaţi liniştit, bine?

Langdon încuviinţă, iar mişcarea îi trimise un val de durere în cap. Dar îl ignoră, nerăbdător să afle răspunsurile.

– În primul rând... Rana de la cap nu a fost cauzată de un accident.

– Ei, asta-i bine.

– Nu chiar. Rana a fost provocată de un glonţ.

Monitorul cardiac începu imediat să piuie mai repede.

– Poftim?

Doctoriţa Brooks începu să-i explice vorbind repede, dar ferm:

– Un glonţ v-a zdrelit creştetul şi, foarte probabil, v-a cauzat o contuzie. Aţi avut mare noroc că aţi scăpat cu viaţă. Un centimetru mai jos şi...

Langdon o privi uluit. „Cineva a tras în mine?"

Voci răstite răsunară brusc pe culoar, ca şi când tocmai izbucnise o ceartă. Se părea că persoana sosită la Langdon nu voia să aştepte. Aproape în aceeaşi clipă se auzi cum o uşă grea de la celălalt capăt al coridorului se izbeşte de perete. Langdon văzu o siluetă apropiindu-se.

Femeia era îmbrăcată de sus până jos în piele neagră. Era solidă, musculoasă și avea părul negru, pieptănat cu țepi. Se mișca fără efort, ca și când tălpile ei nu atingeau solul, și se îndrepta direct spre salonul lui Langdon.

Fără nicio ezitare, doctorul Marconi se așeză în cadrul ușii, pentru a-i bloca accesul.

– *Ferma!* spuse el, ridicând brațul cu palma întinsă, ca un polițist.

Fără a se opri, necunoscuta scoase un revolver cu amortizor. Îl îndreptă spre pieptul doctorului Marconi și trase.

Se auzi un şuier sacadat.

Oripilat, Langdon privi cum doctorul Marconi face câțiva pași împleticiți înapoi în salon și se prăbușește la podea, ținându-se cu mâinile de piept, în vreme ce halatul alb i se umple de sânge.

La cinci mile marine în largul coastelor Italiei, luxosul iaht *Mendacium*, lung de 70 de metri, înainta ușor în pâcla care se ridica în zori din apele unduitoare ale Adriaticii. Carena cu profil hidrodinamic a vasului era vopsită în cenușiu metalic, conferindu-i un aer deloc prietenos, care amintea de navele militare.

În valoare de peste 300 de milioane de dolari, iahtul dispunea de toate facilitățile obișnuite – spa, piscină, cinematograf, submarin personal și un helipad. Toate acestea prezentau însă un interes marginal pentru proprietarul său, care îl achiziționase cu cinci ani în urmă și imediat golise majoritatea acestor spații, pentru a instala un centru de comandă de nivel militar, cu pereții dublați cu plumb.

Deservită de trei legături prin satelit dedicate și o rețea suplimentară de relee terestre, în sala de control de pe *Mendacium* lucrau aproape douăzeci și cinci de persoane – tehnicieni, analiști, coordonatori de operațiuni – care locuiau la bordul navei și păstrau un contact permanent cu diversele centre de operațiuni ale organizației, amplasate pe uscat.

Din echipa de securitate a iahtului făceau parte o mică unitate de luptători cu pregătire militară, două sisteme de detecție a rachetelor și un arsenal care includea cele mai noi tipuri de arme disponibile. Ceilalți angajați – bucătari, personal de întreținere și servire – ridicau numărul persoanelor de la bord la peste patruzeci. Astfel, *Mendacium* era un fel de clădire de birouri mobilă, de unde proprietarul își conducea și administra imperiul.

Cunoscut angajaților săi doar ca „prefectul“, acesta era un bărbat pipernicit, cu tenul bronzat și ochi adânciți în orbite. Fizicul său deloc impunător și modul direct de adresare păreau cum nu se poate mai adecvate pentru un om care făcuse o avere colosală oferind o gamă variată de servicii sub acoperire, situată undeva la periferia mai întunecată a societății.

Fusese numit în multe feluri – mercenar lipsit de suflet, furnizor de păcate, mâna dreaptă a diavolului –, dar nu era nimic din toate acestea. El doar le oferea clienților săi posibilitatea de a-și împlini dorințele și ambițiile fără a suferi consecințe neplăcute; faptul că omenirea era păcătoasă din fire nu era problema lui.

În ciuda detractorilor săi și a obiecțiilor etice pe care ei le ridicau, busola morală a prefectului era întotdeauna orientată către o stea fixă. El își construise propria reputație, ca și pe cea a Consorțiului – pe baza a două reguli de aur.

Niciodată să nu faci o promisiune pe care n-o poți respecta.

Niciodată să nu minți un client.

Niciodată.

Iar în cariera sa profesională, prefectul nu-și încălcase nicio promisiune și nu renunțase vreodată la o înțelegere. Cuvântul său constituia o garanție absolută, cu greutate bancară, și dacă existau anumite contracte pe care regreta că le încheiase, rezilierea lor nu era nicidecum o opțiune.

În dimineața asta, ieșind în balconul apartamentului său de pe iaht, prefectul își lăsă privirea să rătăcească pe apele frământate ale mării și încercă să alunge neliniștea care îl cuprinsese.

„Hotărârile trecutului sunt arhitecți ai prezentului."

Deciziile pe care prefectul le luase în trecut îl aduseseră în situația de a-și negocia calea pe aproape orice teren minat și a ajunge totdeauna la capăt pe primul loc. Astăzi însă, privind pe fereastră spre luminile îndepărtate ale Italiei continentale, se simțea neobișnuit de tensionat.

Cu un an în urmă, pe același iaht, luase o decizie ale cărei ramificații amenințau acum să distrugă tot ce clădise. „Am acceptat să-mi ofer serviciile cui nu trebuia." N-ar fi avut cum să știe asta la momentul respectiv, firește, însă acum greșeala sa atrăsese după sine un vârtej de probleme neprevăzute, obligându-l să-și trimită pe teren unii dintre cei mai buni agenți, cu ordinul de a face „tot ce e necesar" pentru a evita un veritabil naufragiu.

În acest moment, prefectul aștepta vești de la un agent anume.

„Vayentha", își spuse, în fața ochilor apărându-i imaginea specialistei vânjoase, cu părul țepos. Vayentha, care îl servise perfect până la această misiune, făcuse noaptea trecută o greșeală cu consecințe dramatice.

Ultimele șase ore fuseseră un haos, o încercare disperată de a recăpăta controlul asupra situației.

Vayentha pretinsese că greșeala fusese rezultatul unui simplu ghinion: uguitul la momentul nepotrivit al unei turturele.

Dar prefectul nu credea în noroc sau în lipsa lui. Toate acțiunile lui erau orchestrate în așa fel încât să elimine orice întâmplare sau hazard. Controlul era domeniul lui de excelență – să prevadă orice eventualitate, să anticipeze fiece reacție și să modeleze realitatea în vederea rezultatului dorit. Avea un portofoliu imaculat de succese și discreție, iar acesta îi adusese o clientelă extraordinară – miliardari, politicieni, șeici și chiar guverne întregi.

Spre răsărit, prima geană de lumină începuse deja să înghită stelele de la orizont. Pe punte, prefectul aștepta răbdător vești de la Vayentha, că misiunea ei decursese exact conform planului.

CAPITOLUL 4

Pentru o clipă, Langdon avu impresia că timpul însuşi se oprise în loc. Doctorul Marconi zăcea nemişcat pe podea, cu sângele gâlgâindu-i din piept. Străduindu-se să contracareze efectele sedativelor, Langdon ridică privirea spre asasina cu părul ţepos, care continua să înainteze pe coridor, străbătând ultimii metri spre uşa deschisă a salonului. Când se apropie de prag, femeia se uită la el şi în momentul următor întoarse arma în direcția lui... ţintind spre cap.

„O să mor, îşi spuse el. Aici şi acum."

Bubuitul răsună asurzitor în mica rezervă de spital.

Langdon se chirci, convins că a fost împuşcat, dar zgomotul nu fusese produs de revolverul atacatoarei. Bubuise uşa grea de metal, la care doctoriţa Brooks se repezise, închizând-o şi apoi încuind-o.

Cu priviri înnebunite de spaimă, doctoriţa se răsuci şi se ghemui lângă colegul ei, căutându-i pulsul. Doctorul Marconi tuși, scuipând o gură de sânge care i se scurse pe obraz și pe barba deasă, apoi rămase nemişcat.

– *Enrico, no! Ti prego!* strigă ea.

Afară, un baraj de gloanțe explodă pe tăblia de metal a uşii. Strigăte alarmate răsunară pe coridor.

Ca de la sine, trupul lui Langdon se puse în mişcare, instinctul și panica fiind mai puternice decât sedativele. Coborî din pat cu greutate și o durere ascuțită îi străpunse antebrațul drept. Pentru o clipă, își spuse că un glonț pătrunsese probabil prin ușă și îl lovise, dar când se uită în jos, își dădu seama că acul perfuziei îi ieșise din braţ. Branula îi lăsase o gaură îi piele și o șuviță de sânge cald se scurgea deja din ea.

Acum se trezise de-a binelea.

Îngenuncheată lângă trupul lui Marconi, doctoriţa Brooks continua să-i caute pulsul, în vreme ce ochii i se umpleau de lacrimi. Apoi, ca și

cum un întrerupător fusese acționat undeva în interiorul ei, se ridică și se întoarse spre Langdon. Expresia i se transformă sub privirile lui Langdon, trăsăturile tinerești ale chipului căpătând numaidecât duritatea detașată a medicului experimentat, confruntat cu o criză.

– Vino după mine, îi ceru ea.

Și, prinzându-l de braț, îl trase până în celălalt capăt al încăperii. Pe coridor, focurile de armă și haosul continuau. Langdon se repezi înainte, cu picioarele tremurându-i. Mintea îi era trează, dar corpul, profund sedat, reacționa încet. „Mișcă-te!“ Simțea sub tălpi răceala pardoselei de gresie, iar cămașa subțire, de spital, nu era suficient de lungă pentru a-i acoperi trupul înalt. Sângele continua să-i șiroiască din antebraț, adunându-i-se în palmă.

În timp ce gloanțele continuau să lovească mânerul solid al ușii, doctorița Brooks îl împinse fără menajamente într-o cămăruță de baie. Era pe punctul de a intra și ea, când se opri o clipă, se răsuci, dădu fuga înapoi în salon și înșfăcă sacoul însângerat al lui Langdon.

„Lasă naibii sacoul meu!“

Ea se întoarse ținând strâns haina și încuie rapid ușa băii, exact în momentul când ușa salonului cedă și se deschise.

Tânăra preluă controlul. Traversă baia până la o a doua ușă, o deschise și îl târî pe Langdon în rezerva alăturată. Focuri de armă răsunau în urma lor. Doctorița Brooks scoase capul pe coridor, privi în jur și-l prinse pe Langdon de braț, trăgându-l pe coridor, spre casa scării. Mișcarea bruscă îl amețise; avea impresia că va leșina dintr-o clipă în alta.

Următoarele cincisprezece secunde se scurseră ca într-un vis... trepte coborâte... pași împleticiți... o căzătură. Bubuitul din capul lui devenise aproape insuportabil. Privirea îi părea și mai încețoșată acum, iar mușchii îi reacționau cu greu, fiece mișcare derulându-se parcă amânat, cu încetinitorul.

Și apoi se făcu mai rece.

„Sunt afară.“

În vreme ce alerga împins de doctorița Brooks de-a lungul unei alei întunecate, îndepărtându-se de clădirea spitalului, Langdon călcă pe ceva ascuțit și căzu, lovind puternic asfaltul. Femeia se chinui să-l ridice, blestemând în gura mare faptul că fusese sedat.

Pe când se apropiau de capătul aleii, Langdon se împiedică din nou. De data asta doctorița îl lăsă jos, fugi în stradă și strigă spre cineva aflat în depărtare. Langdon zări vag lumina verde a unui taxi parcat în fața spitalului. Mașina nu se mișcă din loc; probabil că șoferul dormea. Doctorița Brooks începu să strige mai tare, fluturând din brațe cu disperare. Într-un târziu, farurile taxiului se aprinseră și mașina porni leneş spre ei.

În spatele lui Langdon, pe alee, o ușă se deschise brusc şi se auzi sunetul unor pași apropiindu-se în viteză. Întorcându-se, Langdon văzu silueta întunecată năpustindu-se spre el. Încercă să se ridice în picioare, însă doctorița era deja lângă el, apucându-l de braţ şi împingându-l pe bancheta din spate a taxiului marca Fiat. Căzu jumătate pe banchetă, jumătate pe jos, iar o clipă mai târziu doctorița Brooks se aruncă peste el şi închise repede portiera.

Somnoros, şoferul se răsuci să se uite la cuplul bizar care aterizase în maşina lui – o tânără cu părul prins în coadă şi cu salopetă de medic şi un bărbat într-un halat pe jumătate rupt şi cu un braţ sângerând. Era evident pe punctul de a le spune s-o şteargă naibii din taxiul lui, când oglinda laterală explodă. Femeia în negru ieşi în goană de pe alee, cu arma întinsă în faţă. Revolverul şuieră exact în clipa în care doctoriţa Brooks îl apucă pe Langdon de cap, trăgându-l în jos. Luneta se făcu ţăndări, acoperindu-i cu o ploaie de cioburi.

Şoferul nu mai avea nevoie de alte încurajări. Îşi înfipse piciorul în pedala de accelerație și taxiul demară.

Langdon abia dacă mai era conştient. „Cineva încearcă să mă omoare?!"

Imediat ce mașina luă o curbă, doctoriţa Brooks se ridică pe banchetă şi puse mâna pe brațul sângerând al lui Langdon. Branula atârna nefiresc dintr-o gaură în carnea lui.

- Uită-te pe fereastră, îi ordonă ea.

Langdon se supuse. Afară, morminte fantomatice păreau că defilează în întuneric. Treceau pe lângă un cimitir, şi ce putea fi mai potrivit decât asta? Simțea degetele doctoriței manevrând delicat cateterul și apoi, fără niciun avertisment, îl smulse.

O durere arzătoare îi fulgeră din braţ până în creier. Ochii i se dădură peste cap şi apoi totul deveni negru.

CAPITOLUL 5

La sunetul ascuțit al telefonului, prefectul își desprinse privirea de la negura liniștitoare a Adriaticii și intră repede în cabina sa.

„Era și timpul“, își spuse el, nerăbdător să afle vești.

Monitorul computerului de pe biroul său revenise la viață, informându-l că avea un apel de la un post telefonic personal cu criptor de voce, un Sectra Tiger XS suedez; apelul fusese redirecționat prin patru routere nedetectabile înainte de a ajunge la iahtul său.

– Aici prefectul, răspunse el după ce își puse casca, rostind cuvintele fără grabă, meticulos. Spune!

– Sunt Vayentha.

Sesiză în tonul ei o nervozitate neobișnuită. Rareori se întâmpla ca agenții de teren să vorbească direct cu prefectul și chiar mai rar își păstrau postul după un eșec precum cel de noaptea trecută. Dar prefectul ceruse prezența unui agent la fața locului pentru a ajuta la rezolvarea crizei, iar Vayentha fusese persoana cea mai potrivită în acest sens.

– Am vești, spuse ea.

Prefectul rămase tăcut, dându-i de înțeles să continue. Iar ea se conformă, pe un ton lipsit de orice emoție – o încercare evidentă de a dovedi profesionalism.

– Langdon a scăpat. Obiectul e la el.

Prefectul se așeză la birou și rămase tăcut un timp îndelungat.

– Am înțeles, replică în cele din urmă. Îmi imaginez că va contacta autoritățile de îndată ce va putea.

Cu două punți mai jos, în cubiculul său personal din centrul de control securizat al iahtului, coordonatorul Laurence Knowlton observă că apelul criptat al prefectului se încheiase. Spera să fi primit vești bune.

În ultimele două zile, tensiunea prefectului fusese aproape palpabilă, astfel că toți agenții operativi de la bord bănuiau că este în desfășurare o operațiune cu miză mare.

„Miza este uriașă; ar fi bine ca Vayentha să nu fi dat greș și de data asta."

Knowlton era obișnuit să gestioneze planuri de joc meticulos puse la punct, dar scenariul de acum se transformase într-un haos, iar prefectul preluase personal conducerea.

„Am intrat pe un teritoriu necunoscut."

Deși alte șase misiuni erau în curs de desfășurare în diverse regiuni ale lumii, toate erau gestionate de diverși agenți de teren ai Consorțiului, astfel încât prefectul și echipa de la bordul iahtului să se poată concentra exclusiv asupra acesteia.

Clientul lor se sinucisese cu câteva zile în urmă, la Florența, sărind de pe o clădire, dar Consorțiul avea în continuare numeroase activități de finalizat în contul său – sarcini specifice pe care omul le încredințase organizației sale indiferent de circumstanțe, și, la fel ca întotdeauna, Consorțiul avea de gând să le ducă la îndeplinire fără nicio discuție.

„Eu am ordinele mele", își spuse Knowlton, hotărât să le pună în aplicare. Ieși din cabina sa de sticlă izolată fonic și trecu pe lângă alte șase cabine, unele cu pereți transparenți, altele nu, în care agenții de serviciu se ocupau de diverse aspecte ale aceleiași misiuni.

Traversând camera de control cu aerul său rarefiat, salută echipa tehnică și intră apoi într-un mic seif în care se aflau douăsprezece casete de valori. Deschise una dintre ele și scoase din ea un stick de memorie roșu aprins. În conformitate cu cartela atașată, stickul conținea un fișier video de mari dimensiuni care, așa cum solicitase clientul, urma să fie expediat principalilor reprezentanți media la o oră anume în dimineața următoare.

Expedierea anonimă avea să fie simplă în sine, dar conform protocolului referitor la fișierele electronice, graficul de operațiuni marcase acest fișier pentru verificare *astăzi* – cu douăzeci și patru de ore înainte de expediere – astfel încât Consorțiul să aibă suficient timp pentru orice eventuală decriptare, compilare sau pentru alte preparative necesare înainte de transmiterea lui la ora stabilită.

„Nimic nu e lăsat la voia întâmplării.“

Knowlton se întoarse în cubiculul său transparent şi închise uşa grea din sticlă, izolându-se de lumea de afară. Acţionă apoi un comutator, iar pereţii cubiculului deveniră instantaneu opaci. Pentru intimitate, toate birourile cu pereţi transparenţi de pe *Mendacium* erau construite din sticlă „cu particule în suspensie“. Gradul de opacitate al acesteia putea fi uşor controlat prin aplicarea sau îndepărtarea unui curent electric care alinia sau, dimpotrivă, randomiza milioanele de particule minuscule suspendate în interiorul foii de sticlă.

Compartimentarea era una dintre pietrele de temelie ale succesului de care se bucura Consorţiul.

„Rezumă-te la misiunea ta. Nu dezvălui nimic celorlalţi.“

Acum, închis în cubiculul său, Knowlton conectă stickul de memorie la computer şi deschise fişierul.

Imediat, monitorul deveni negru, iar din boxe începu să se audă un clipocit lin de apă. O imagine se contură lent pe ecran... amorfă şi umbrită. Reliefându-se din întuneric, o scenă începu să se desluşească... interiorul unei grote... sau o încăpere uriaşă, ceva. În partea de jos era apă, ca un fel de lac subteran. În mod straniu, apa părea iluminată... ca din interior.

Knowlton nu mai văzuse ceva asemănător. Grota întreagă strălucea cu o stranie aură roşiatică, pereţii deschişi la culoare licărind în reflexiile tremurătoare ale apei. „Ce e... locul ăsta?“

În vreme ce clipocitul continua, camera începu să se încline în jos şi să coboare vertical, drept spre apă, până ce străpunse suprafaţa luminată. Clipocitul încetă, locul lui fiind luat de liniştea fantomatică a adâncurilor. Scufundată, camera continuă să coboare, străbătând apa, până ce se opri, focalizând imaginea pe solul nămolos al grotei.

Pe fundul apei era prinsă o placă rectangulară din titan lucios. Pe ea se putea citi o inscripţie.

ÎN ACEST LOC, LA ACEASTĂ DATĂ,
LUMEA S-A SCHIMBAT PENTRU TOTDEAUNA.

În partea de jos a plăcii erau gravate un nume şi o dată.

Numele era cel al clientului lor.

Data era... cea de mâine.

Langdon simți cum mâini puternice îl ridică... smulgându-l din delirul său, ajutându-l să coboare din taxi. Asfaltul era rece sub tălpile sale goale.

Pe jumătate susținut de doctorița Brooks, Langdon porni împleticit de-a lungul unei alei pustii dintre două clădiri de apartamente. Vântul adia ușor, umflându-i halatul subțire de spital, iar el simțea pale de aer acolo unde n-ar fi trebuit să le simtă.

Sedativul care îi fusese administrat în spital îi lăsase mintea la fel de încețoșată ca vederea. Avea impresia că e undeva sub apă, croindu-și cu greu drum printr-o lume vâscoasă, vag luminată. Sienna Brooks continua să-l tragă după ea, susținându-l cu o forță surprinzătoare.

– Trepte, spuse ea, iar Langdon își dădu seama că ajunseseră la intrarea laterală a unei clădiri.

Prinzându-se cu mâna de balustradă, urcă buimac pas cu pas, câte o treaptă odată. Își simțea trupul foarte greu. Doctorița Brooks nu mai avea altă soluție decât să-l împingă. Când ajunseră pe palier, tastă câteva cifre la un panou vechi și ruginit, iar ușa bâzâi și se deschise.

Înăuntru nu era mult mai cald, însă pentru tălpile lui, pardoseala din gresie părea un covor moale, în comparație cu asfaltul dur al străzii. Doctorița Brooks îl conduse până la un ascensor minuscul, trase o ușă pliantă și îl înghesui pe Langdon în liftul nu mai mare decât o cabină de telefon. Aerul din interior mirosea a țigări MS – un iz dulce-amărui atotprezent în Italia, la fel ca aroma de espresso proaspăt. Chiar dacă abia sesizabil, mirosul îi mai limpezi puțin mintea. Doctorița Brooks apăsă un buton și undeva sus, deasupra lor, păcănind și șuierând, o serie de angrenaje obosite se puse în mișcare.

Sus...

Cabina șubredă începu să urce, clătinându-se și vibrând. Fiindcă pereții nu erau altceva decât panouri de metal, Langdon își dădu seama că

privește interiorul puțului alunecând ritmic pe lângă ei. Chiar și în starea aceea de semiconștiență, vechea lui teamă de spațiile închise era la fel de vie.

„Nu te uita!"

Se sprijini de perete, încercând să-și tragă răsuflarea. Antebrațul îl durea, iar când se uită în jos, văzu că mâneca sacoului său Harris Tweed îi fusese legată strâmb în jurul brațului, ca un bandaj. Restul hainei atârna în urma lui pe jos, ruptă și murdară.

Închise ochii, încercând să-și domolească durerea de cap, dar întunericul îl înghiți iar.

O imagine familiară prinse contur – femeia în văluri, cu aer statuar, cu amuleta și părul în bucle argintii. La fel ca înainte, stătea pe malul unui râu sângeriu, înconjurată de trupuri ce se zvârcoleau. Femeia vorbi către Langdon, cu glas implorator. *Caută și vei găsi!*

Sentimentul că trebuie s-o salveze... să-i salveze pe toți îl copleși. Picioarele pe jumătate îngropate, cu susul în jos, cădeau fără viață... unul câte unul.

Cine ești tu? strigă el în tăcere. *Ce vrei de la mine?*

Părul ei argintiu bogat începu să fluture în bătaia unui vânt fierbinte. *Timpul nostru este pe sfârșite,* șopti ea, atingându-și amuleta de la gât. Și apoi, pe neașteptate, erupse într-o orbitoare coloană de foc care se năpusti deasupra râului, înghițindu-i pe amândoi.

Langdon țipă și deschise ochii.

Doctorița Brooks îl privi neliniștită.

– Ce s-a întâmplat?

– Am iarăși halucinații! exclamă el. Aceeași scenă.

– Femeia cu păr argintiu? Și toate trupurile acelea moarte?

Langdon încuviință. Fruntea îi era umedă de transpirație.

– O să fie bine, îl asigură ea, cu toate că și glasul ei tremura. Viziunile recurente sunt un simptom obișnuit al amneziei. Funcția cerebrală care sortează și cataloghează amintirile este temporar afectată, așa că amestecă totul într-o singură imagine.

– Nu e o imagine prea veselă, bâigui el.

– Știu, dar până când îți vei reveni, amintirile îți vor fi confuze și netriate – trecut, prezent și imaginar împreună. Același lucru se petrece în vise.

Liftul se opri cu o zgâlţâială, iar doctoriţa Brooks deschise uşa pliantă. Acum mergeau din nou, de această dată pe un culoar îngust şi întunecat. Trecură pe lângă o fereastră dincolo de care siluetele neclare ale acoperişurilor Florenţei începuseră să se profileze în lumina primilor zori. Când ajunseră în capătul culoarului, doctoriţa se aplecă, scoase o cheie de sub un ghiveci cu o plantă care părea să aibă mare nevoie de apă şi descuie o uşă.

Apartamentul era foarte mic, iar aerul din interior dădea impresia unei permanente lupte între covoarele vechi şi o lumânare parfumată cu miros de vanilie. Mobilierul şi decoraţiunile erau puţin spus sărăcăcioase – de parcă ar fi fost achiziţionate de la un târg de vechituri. Doctoriţa Brooks ajustă un termostat şi radiatoarele intrară în funcţiune. Apoi rămase o clipă nemişcată şi închise ochii, expirând adânc, ca pentru a se linişti. Pe urmă se întoarse şi-l ajută pe Langdon să intre într-o bucătărie modestă, cu o masă din placaj şi două scaune fragile.

Langdon dădu să se apropie de unul din ele în speranţa că se va putea aşeza, dar doctoriţa Brooks îl prinse de braţ cu o mână, iar cu cealaltă deschise un dulăpior. Înăuntru nu era mai nimic... doar nişte biscuiţi, câteva pachete de paste, o doză de Cola şi o sticluţă cu NoDoz.

Medicul luă sticluţa şi răsturnă şase tablete în palma lui Langdon.

– Cafeină, îi explică ea. E bună atunci când lucrez în tura de noapte, ca în seara asta.

Langdon puse tabletele în gură şi privi în jur după nişte apă.

– Mestecă-le, îi spuse doctoriţa Brooks. Îşi vor face efectul mai repede şi vor contracara sedativul.

Langdon începu să le ronţăie şi o clipă mai târziu se strâmbă. Tabletele erau amare – în mod evident ar fi trebuit înghiţite întregi. Doctoriţa Brooks deschise frigiderul şi îi întinse o sticlă de San Pellegrino pe jumătate goală, din care el bău cu înghiţituri lungi, recunoscător.

Doctoriţa cu părul strâns în coadă îi luă apoi braţul drept şi îndepărtă bandajul improvizat din sacoul lui, pe care îl aşeză pe masa din bucătărie. Apoi începu să-i examineze cu atenţie rana. Langdon îi simţea mâinile tremurând pe braţul lui gol.

– Vei trăi, declară medicul.

Langdon spera că şi ea avea să-şi revină. Abia dacă putea cuprinde cu mintea situaţia prin care trecuseră amândoi.

– Doamnă doctor Brooks, spuse el, trebuie să anunțăm pe cineva. Consulatul... poliția... Pe cineva.

Ea încuviință.

– Și poți să nu-mi mai spui doamnă doctor Brooks; mă cheamă Sienna.

Langdon se înclină.

– Mulțumesc. Iar eu sunt Robert.

După toate aparențele, legătura care se crease între ei în vreme ce fugeau pentru a-și salva viața impunea folosirea prenumelor.

– Spuneai că ești britanică?

– Prin naștere, da.

– Nu sesizez niciun accent.

– Bun, replică ea. Am muncit mult ca să-l pierd.

Langdon dădu să întrebe de ce, însă Sienna îi făcu semn s-o urmeze. Trecând printr-un hol îngust, intrară într-o sală de baie mică, slab luminată. În oglinda de deasupra chiuvetei, Langdon își zări reflexia pentru prima dată de când se văzuse în fereastra salonului de la spital.

„Nu-i bine!" Părul lui negru și des era încâlcit, iar ochii injectați aveau o privire obosită. Obrazul îi era întunecat de un început de barbă nerasă.

Sienna răsuci robinetul și împinse brațul rănit al lui Langdon sub jetul de apă rece ca gheața. Ustura rău, dar strânse pleoapele și nu și-l retrase. Apoi ea turnă săpun antibacterian pe o lavetă curată.

– Ar fi bine să te uiți în partea cealaltă.

– Nu-i nevoie. Nu mă deranjează să...

Sienna începu să curețe rana viguros, iar o durere vie îi cuprinse brațul. Langdon strânse tare din dinți, ca să nu protesteze sonor.

– Doar nu vrei să faci o infecție, spuse ea, frecând și mai tare. Și, în plus, dacă ai de gând să chemi autoritățile, e de dorit să fii mai limpede la minte decât ești acum. Și nimic nu activează mai bine producția de adrenalină decât durerea.

Langdon rezistă cam la zece secunde de fricționat înainte de a-și trage brusc brațul. „Destul!" Într-adevăr, se simțea mai treaz și mai plin de energie; durerea din braț o lăsase complet în umbră pe cea de cap.

– Bun, spuse ea, închizând robinetul și ștergându-i brațul cu un prosop curat.

Apoi îi puse un mic bandaj pe antebraț și în acel moment Langdon observă ceva deconcertant – și foarte deranjant pentru el.

De aproape patruzeci de ani, Langdon purta la mână un ceas Mickey Mouse, ediție de colecție, pe care îl primise în dar de la părinții lui. Fața zâmbitoare a lui Mickey și brațele care se agitau mereu îi aminteau zilnic că ar trebui să surâdă mai des și să ia viața mai puțin în serios.

– Ceasul... meu, bâigui el. A dispărut!

Fără el, se simți deodată incomplet.

– Îl aveam când am ajuns la spital?

Sienna îi aruncă o privire neîncrezătoare, în mod clar surprinsă de faptul că el se putea gândi la un asemenea lucru neînsemnat.

– Nu-mi amintesc de niciun ceas. Acum, spală-te. Mă întorc în câteva minute și vom vedea cum facem să primești ajutor.

Se întoarse să plece, dar se opri în prag, privindu-l în oglindă.

– Și cât voi lipsi, îți sugerez să te gândești bine de tot la motivele pentru care ar vrea cineva să te ucidă. Îmi închipui că este prima întrebare pe care ți-o vor pune și autoritățile.

– Stai, unde te duci?

– Nu poți să discuți cu poliția așa, dezbrăcat. Mă duc să-ți caut niște haine. Vecinul meu este cam la fel de înalt ca tine. E plecat, iar eu îi hrănesc pisica. Îmi e dator.

Și cu asta, plecă.

Robert Langdon se întoarse spre mica oglindă de deasupra chiuvetei și abia dacă mai cunoscu persoana care îl privea de acolo. „Cineva mă vrea mort." În minte i se derulau din nou, ca o bandă, bălmăjelile sale delirante.

„Îmi pare foarte rău. Îmi pare foarte rău."

Se strădui să-și aducă aminte ceva, cât de puțin... orice. Dar nimic. Tot ce știa era că se afla la Florența și că fusese împușcat în cap.

În vreme ce-și privea ochii obosiți, se întrebă, pe jumătate serios, dacă nu cumva avea să se trezească în fotoliul lui de acasă, cu un pahar gol de martini într-o mână și cu un exemplar din *Suflete moarte* în cealaltă, spunându-și că nu e cazul să mai amestece vreodată romanele lui Gogol cu sticlele de Bombay Sapphire.

CAPITOLUL 7

Langdon își scoase halatul de spital murdar de sânge și își înfășură un prosop în jurul taliei. După ce își dădu cu puțină apă pe față, își pipăi ușor cusăturile de la cap. Pielea era dureroasă, dar când își netezi părul încâlcit, trăgându-l peste locul respectiv, rana aproape că dispăru. Tabletele cu cafeină își făceau deja efectul și, în sfârșit, simți cum ceața începe să i se ridice din minte.

„Gândește, Robert! Încearcă să-ți amintești."

Baia lipsită de ferestre îi dădu deodată o senzație de claustrofobie, așa că ieși în hol, apropiindu-se instinctiv de o rază de lumină naturală care pătrundea printr-o ușă parțial deschisă aflată pe peretele opus. Încăperea era un fel de cameră de lucru improvizată, cu un birou ieftin, un scaun rotativ uzat, câteva cărți pe podea și, slavă Domnului, o *fereastră.*

Langdon se apropie de lumina zilei.

În depărtare, soarele toscan începea să sărute cele mai înalte fleșe și cupole ale orașului – campanila, Badia, Bargello. Își apăsă fruntea pe sticla rece a ferestrei. Aerul de martie era proaspăt și răcoros, amplificând spectrul luminii solare care învăluia deja colinele.

Lumina pictorilor, așa i se spunea.

La mijlocul orizontului care se deschidea de la fereastră se contura o monumentală cupolă acoperită cu țiglă roșie, încununată de o sferă din aramă poleită, care scânteia ca un far. Il Duomo. Bruneleschi marcase un jalon în istoria arhitecturii odată cu această cupolă, iar acum, cinci sute de ani mai târziu, construcția înaltă de peste o sută zece metri încă străjuia ca un uriaș neclintit Piazza del Duomo.

„De ce să mă aflu în Florența?"

Pentru Langdon, îndrăgostit de o viață de arta italiană, Florența devenise una dintre destinațiile sale europene favorite. Acesta era orașul în care Michelangelo se jucase, copil fiind, și în ale cărui ateliere de artă se născuse Renașterea italiană. Aceasta era Florența, ale cărei galerii de

artă atrăgeau milioane de turiști veniți să admire *Nașterea lui Venus* de Botticelli, *Bunavestire* de Leonardo da Vinci și mândria orașului: *Il Davide*.

Langdon fusese fascinat de *David* al lui Michelangelo când îl văzuse pentru prima dată, în adolescență... intrând la Accademia delle Belle Arti... înaintând fără grabă de-a lungul sumbrei serii de Sclavi ai lui Michelangelo... și apoi simțind cum privirea îi este atrasă în sus, inexorabil, spre capodopera înaltă de cinci metri. Dimensiunile statuii și musculatura bine definită îi surprindeau pe majoritatea celor care vedeau sculptura pentru întâia oară; lui Langdon însă, captivantă i se păruse mai cu seamă genialitatea posturii lui David. Michelangelo folosise clasicul *contrapposto* pentru a crea iluzia că eroul se înclină spre dreapta, piciorul său stâng abia atingând solul, iar cel drept susținând tone de marmură.

David fusese cel care-l făcuse pe Langdon să aprecieze cu adevărat puterea pe care o deține sculptura de geniu. Acum el se întrebă dacă văzuse această capodoperă în ultimele zile, dar singura amintire care i se contura în minte era aceea a trezirii în spital, urmate de asasinarea, chiar sub ochii lui, a unui medic nevinovat. „Îmi pare foarte rău. Îmi pare foarte rău."

Sentimentul de vinovăție era aproape de nesuportat. „Oare ce am făcut?"

În timp ce stătea la fereastră, zări cu coada ochiului un laptop pe biroul de alături. Și își dădu subit seama că, indiferent ce i s-ar fi întâmplat seara trecută, ar trebui să fi apărut în presă.

„Dacă aș reuși să accesez internetul, poate că aș afla unele răspunsuri."

Se întoarse spre ușă și strigă:

– Sienna?!

Liniște. Probabil că era încă în apartamentul vecinului, căutând haine pentru el. Convins că Sienna va înțelege indiscreția lui, deschise laptopul și îl porni. Ecranul prinse viață – imaginea Windows standard, „nor albastru". Intră imediat pe pagina Google Italia și tastă în motorul de căutare *Robert Langdon*.

„Dacă m-ar vedea studenții mei acum!" își spuse în timp ce aștepta afișarea rezultatelor. Întotdeauna își mustra studenții fiindcă își căutau propriul nume pe internet – un nou și bizar hobby care reflecta obsesia pentru celebritate ce părea să-i afecteze acum pe toți tinerii americani.

Pe ecran apăru o pagină cu rezultate – sute de articole referitoare la Langdon, la cărțile și conferințele sale. „Dar nu ceea ce caut eu."

Restrânse căutarea selectând opțiunea „știri". O altă pagină apăru:

Sesiune de autografe: Robert Langdon va oferi...

Discurs la absolvire rostit de Robert Langdon...

Robert Langdon publică un manual de simbolism pentru...

Lista ocupa câteva pagini, însă el nu observă nimic recent – în mod cert nimic care să explice situaţia în care se afla. „Ce s-a întâmplat noaptea trecută?" Continuă accesând site-ul *The Florentine*, un ziar de limbă engleză care apărea la Florenţa. Trecu în revistă titlurile, secţiunile cu ştiri de ultimă oră şi cele de la poliţie şi văzu articole despre un incendiu într-un apartament, despre un scandal guvernamental iscat de o delapidare şi despre tot felul de infracţiuni mărunte.

„Chiar nimic?!"

Se opri un moment asupra unei ştiri de ultimă oră referitoare la un oficial al municipalităţii care murise noaptea trecută în urma unui atac de cord în piaţeta catedralei. Numele oficialului nu fusese încă dat publicităţii, însă poliţia nu suspecta nimic nelalocul lui.

În final, neştiind ce altceva să mai facă, se conectă la contul său de e-mail de la Harvard şi îşi verifică mesajele, gândindu-se că ar putea găsi nişte răspunsuri acolo. Dar nu găsi decât obişnuita serie de mesaje de la colegi, studenţi şi prieteni, multe dintre ele în legătură cu întâlnirile programate pentru săptămâna următoare.

„Ca şi când nimeni n-ar şti că sunt plecat."

Tot mai nedumerit, opri laptopul şi îi închise capacul. Se pregătea să se ridice, când ceva îi atrase atenţia. Pe colţul biroului, deasupra unui teanc de vechi publicaţii medicale văzu o fotografie Polaroid. Era un instantaneu înfăţişându-i pe Sienna Brooks şi pe colegul ei bărbos râzând împreună pe un culoar al spitalului.

„Doctorul Marconi", îşi spuse el luând fotografia şi studiind-o, copleşit de vinovăţie. Când o puse înapoi, observă cu surprindere o broşură galbenă – un program boţit de la Teatrul Globe din Londra. Conform titlului, era de la o reprezentaţie cu *Visul unei nopţi de vară* de Shakespeare pusă în scenă... cu aproape douăzeci şi cinci de ani în urmă.

În partea de sus a programului cineva scrisese de mână cu un marker: „Scumpa mea, să nu uiţi niciodată că eşti un miracol".

Langdon luă programul şi câteva articole decupate din ziare căzură din el, pe birou. Încercă să le pună repede la loc, dar când deschise programul la pagina la care fuseseră, se opri brusc.

În fața ochilor avea o fotografie a actriței-copil care interpretase rolul năzdrăvanului Puck: o fetiță de cel mult cinci ani, cu părul blond legat într-o familiară codiță la spate. Sub fotografie scria: „S-a născut o stea".

Textul era o prezentare laudativă a unui copil-minune al teatrului – Sienna Brooks – cu un IQ uriaș, care într-o singură seară memorase toate replicile personajului și, la primele repetiții, le „sufla" deseori colegilor de scenă. Printre pasiunile actriței de cinci ani se numărau vioara, șahul, biologia și chimia. Copilul unui cuplu bogat din Blackheath, o suburbie a Londrei, fetița era deja o celebritate în cercurile științifice: la vârsta de patru ani câștigase la șah în fața un mare maestru și citea deja în trei limbi.

„Dumnezeule! își zise Langdon. Sienna. Asta explică unele lucruri."

Își aminti că unul dintre cei mai cunoscuți absolvenți de la Harvard era un copil-minune, pe nume Saul Kripke, care la vârsta de șase ani învățase singur ebraica și, înainte de a împlini doisprezece, citise deja toate operele lui Descartes. Mai recent citise despre un fenomen similar: Moshe Kai Cavalin, care la unsprezece ani absolvise cursurile colegiului cu note maxime și câștigase un titlu național la arte marțiale, iar trei ani mai târziu publicase o carte cu titlul *Noi putem*.

Langdon luă de pe birou un alt extras din presă, un articol care includea și o fotografie a Siennei la vârsta de șapte ani: GENIU COPIL CU IQ DE 208.

El nici măcar nu știuse că există valori atât de mari ale coeficientului de inteligență. Potrivit articolului, Sienna Brooks era o violonistă de excepție, putea deprinde o limbă străină într-o lună și învăța singură anatomia și fiziologia.

Citi apoi un alt articol dintr-o publicație medicală: VIITORUL GÂNDIRII: NU TOATE MINȚILE AU FOST CREATE EGALE. Și aici era o fotografie a Siennei, de data aceasta pe la vârsta de zece ani, tot blondă, stând lângă un aparat medical de mari dimensiuni. Articolul includea și un interviu cu un medic care susținea că la examenul tomografic se constatase că cerebelul Siennei era *fizic* diferit de al altor persoane – un organ mai voluminos, mai compact, capabil să manipuleze informațiile spațial-vizuale în moduri complet diferite de marea majoritate a oamenilor. Medicul punea acest avantaj fiziologic al

Siennei pe seama unei neobişnuit de rapide creşteri celulare în creierul ei – cam ca un cancer, numai că în acest caz era accelerată dezvoltarea ţesutului cerebral util, nu a celulelor maligne.

Mai departe, Langdon găsi un fragment decupat dintr-un ziar local al unui oraş de provincie.

BLESTEMUL GENIULUI.

Aici nu exista nicio fotografie, dar articolul relata povestea unui tânăr geniu, Sienna Brooks, care încercase să urmeze cursurile şcolilor obişnuite, fiind însă mereu sâcâită de ceilalţi elevi, fiindcă era altfel decât ei. Textul amintea de sentimentul de izolare pe care îl trăiau tinerii supradotaţi, ale căror abilităţi sociale nu puteau ţine pasul cu cele intelectuale, şi care erau deseori ostracizaţi.

Potrivit acestui articol, Sienna fugise de acasă la vârsta de opt ani şi se dovedise suficient de isteaţă ca să se descurce singură, nedescoperită, timp de zece zile. Fusese găsită în cele din urmă într-un elegant hotel londonez, unde pretinsese că era fiica unuia dintre cei cazaţi acolo, furase o cheie şi apelase din belşug la room-service, în contul altcuiva. După toate aparenţele, petrecuse o săptămână citind cele 1 600 de pagini ale cursului *Anatomia lui Gray*. Când autorităţile o întrebaseră de ce citea texte de medicină, fata răspunsese că voia să afle ce era în neregulă cu creierul ei.

Langdon se înduioşă gândindu-se la fetiţa aceea. Nici nu-şi putea imagina cât de singur se simţea un copil atât de diferit de ceilalţi. Împături articolele, oprindu-se să mai arunce o ultimă privire asupra fotografiei care o înfăţişa pe Sienna la cinci ani, în rolul lui Puck. Nu putea să nu recunoască, ţinând seama de caracterul suprarealist al întâlnirii lui cu Sienna în dimineaţa asta, că rolul de spiriduş năstruşnic, creator de vise, i se potrivea în mod ciudat. Doar că şi-ar fi dorit ca, aidoma personajelor piesei, şi el să se poată trezi acum şi să pretindă că tot ce se întâmplase în ultimele ore fusese un simplu vis.

Langdon puse la loc cu grijă toate articolele acolo unde le găsise şi închise programul de teatru, cuprins de o neaşteptată melancolie când văzu din nou mesajul scris pe copertă: „Scumpa mea, să nu uiţi niciodată că eşti un miracol".

Apoi privirea îi coborî spre familiarul simbol de pe coperta programului. Era aceeaşi veche pictogramă elenă care putea fi regăsită pe

majoritatea programelor teatrale din lumea întreagă – un simbol vechi de 2500 de ani, care devenise sinonim cu teatrul.

Le maschere.

Langdon studie o clipă figurile Comediei și Tragediei, care îl priveau la rândul lor, și deodată auzi în urechi un zumzet straniu, ca și când cineva ar fi întins încet, până la refuz, un fir în mintea lui. Un junghi ca o lovitură de cuțit îi explodă în cap. Imagini ale unor măști începură să-i plutească prin fața ochilor. Icni și, așezându-se pe scaun, închise ochii strâns și își duse mâinile la cap.

În întunericul din mintea lui, viziunile stranii reveniră frenetic... puternice și vii.

Femeia cu păr argintiu și amuletă îl striga din nou de dincolo de râul sângeriu. Chemările ei disperate străpungeau aerul pestilențial, distingându-se clar peste gemetele celor torturați și muribunzi, care se zbăteau în chinuri, cât vedeai cu ochii. Zări din nou picioarele cu susul în jos și cu litera R pe coapsă, trupul pe jumătate îngropat fluturându-și sălbatic membrele în aer.

Caută și găsește! strigă femeia spre Langdon. *Timpul este pe sfârșite!*

Simți iarăși nevoia copleșitoare de a o ajuta... de a-i ajuta *pe toți*. Înnebunit, strigă spre ea, peste râul însângerat: *Cine ești tu?*

Încă o dată, femeia își ridică vălul care îi acoperea fața, dezvăluind același chip de neuitat pe care Langdon îl mai văzuse și înainte.

Eu sunt viața, răspunse ea.

Pe neașteptate, o imagine colosală se materializă pe cer deasupra ei – o mască înfricoșătoare, cu nasul lung ca un cioc și cu ochii verzi, arzători, care priveau în gol spre Langdon.

Iar eu... sunt moartea, bubui vocea.

CAPITOLUL 8

Langdon deschise ochii și trase brusc aer în piept. Ședea încă la biroul Siennei cu capul în mâini, iar inima îi bătea violent.

„Ce naiba se întâmplă cu mine?"

Imaginea femeii cu păr argintiu și cea a măștii cu cioc îi persistau în minte. *Eu sunt viața. Eu sunt moartea.* Încercă să alunge viziunea, însă părea că i se întipărise pentru vecie în creier. Pe birou, cele două măști de pe coperta programului de teatru se holbau la el.

„Amintirile îți vor fi confuze și netriate, îi spusese Sienna. Trecut, prezent și imaginar împreună."

Se simțea amețit.

Undeva în apartament suna un telefon. Era un sunet din acela vechi, țârâit, și venea dinspre bucătărie.

– Sienna! strigă Langdon, ridicându-se de la birou.

Niciun răspuns. Încă nu se întorsese. După numai două țârâituri, intră în funcțiune robotul telefonic.

Ciao, sono io, răsună glasul vesel al Siennei înregistrat pe bandă. *Lasciatemi un messaggio e vi richiameró.*

Urmă un bip și o voce feminină panicată începu să lase un mesaj, vorbind cu un puternic accent est-european.

„Sienna, aci Danilova! Unde ești? Ie groaznic! Prietinul tău, doctorul Marconi, ie mort! La spital ie nebunie! Poliție venit aici! Lumea zice că tu fugit încercând să salvezi *pacient!?* Di ce?! Doar nu cunoști! Acu' poliția vrea discutat cu *tine!* A luat dosar al tău de angajat! Știu că informație greșită – adresă falsă, niciun număr, viză de lucru falsă. Deci nu te găsesc azi, da' te găsesc iei curând! Eu încercat să te avertizez. Pare rău mie, Sienna!"

Sfârșit de apel.

Langdon simți un alt val de remușcare cuprinzându-l. Din câte se înțelegea din mesaj, doctorul Marconi îi permisese Siennei să lucreze la

spital. Iar acum, prezența lui Langdon îl costase pe bietul medic viața, iar instinctul Siennei de a salva un necunoscut părea să aibă implicații grave pentru viitorul ei.

În clipa aceea, o ușă se închise cu zgomot în celălalt capăt al apartamentului.

„S-a întors."

Un moment mai târziu, robotul telefonic piui: „Sienna, aci Danilova! Unde ești?"

Langdon se crispă, știind ce urma să audă Sienna. În timp ce mesajul se derula, puse la loc programul de teatru și făcu ordine pe birou, apoi traversă repede holul și intră în baie, stânjenit de privirea furișă aruncată în trecutul Siennei.

Zece secunde mai târziu, se auzi un ciocănit ușor în ușa băii.

– Îți las hainele pe clanță, spuse ea cu glasul evident încărcat de emoție.

– Mulțumesc mult.

– Când ești gata, te rog să vii în bucătărie. Am ceva important să-ți arăt înainte de a chema pe cineva.

Sienna intră cu pași obosiți în dormitorul modest al apartamentului. Luă din dulap un pulover și o pereche de blugi și se duse în baia de serviciu. Privindu-și propria imagine în oglindă, ridică o mână, își prinse părul blond strâns în coadă și trase tare în jos. Peruca i se desprinse de pe scalpul pleșuv.

O femeie de treizeci și doi de ani, fără un fir de păr pe cap, o privea din oglindă.

Sienna avusese partea ei de greutăți în viață și, cu toate că învățase să se bazeze pe intelect pentru a le depăși, situația actuală o zdruncinase profund.

Puse peruca alături și se spălă pe mâini și pe față. După ce se șterse, își schimbă hainele și își așeză peruca la loc pe cap, potrivind-o cu meticulozitate. Autocompătimirea era un impuls pe care rareori îl tolera, dar acum, simțind cum lacrimile îi urcă din adâncul ființei, știa că nu poate decât să le dea frâu liber.

Și le dădu.

Plânse pentru viața pe care n-o putea controla.

Plânse pentru mentorul care se stinsese sub ochii ei.

Plânse pentru nesfârșita singurătate care îi umplea inima.

Dar mai presus de toate, plânse pentru viitor... pentru viitorul care, dintr-odată, părea atât de nesigur.

CAPITOLUL 9

Pe puntea inferioară a iahtului de lux *Mendacium*, coordonatorul Laurence Knowlton şedea în cubiculul său închis şi privea fără să-i vină să creadă ecranul computerului; înregistrarea video lăsată de clientul lor abia se încheiase.

„Iar eu ar trebui s-o trimit presei mâine-dimineaţă?"

În cei trei ani de când se alăturase Consorţiului, Knowlton se achitase de tot soiul de misiuni ciudate care, ştia bine, se încadrau undeva între imoral şi ilegal. Activitatea într-o zonă gri a moralităţii era ceva obişnuit în interiorul Consorţiului – o organizaţie a cărei ştachetă etică nu se ridica mai sus de principiul „facem orice pentru a respecta tot ce le-am promis clienţilor".

„Procedăm întocmai. Fără întrebări. Orice ar fi."

Ideea de a expedia presei această înregistrare îi stârnea însă o anume nesiguranţă. Până atunci, oricât de bizare ar fi fost misiunile sale, întotdeauna le întrezărise logica... le sesizase motivele... înţelesese care era rezultatul dorit.

Dar filmul acesta era derutant.

Ceva în privinţa lui părea... diferit.

Foarte diferit.

Aşezat din nou în faţa computerului, Knowloton porni încă o dată înregistrarea, sperând că, urmărind-o a doua oară, se va lămuri mai bine. Dădu volumul mai tare şi se pregăti pentru filmul de nouă minute.

La fel ca înainte, clipul video începu cu uşorul clipocit al apei în grota în care totul era scăldat într-o lumină roşie fantomatică. Din nou camera coborî sub oglinda apei, până pe fundul acoperit de mâl. Şi din nou Knowlton citi textul gravat pe placa scufundată:

ÎN ACEST LOC, LA ACEASTĂ DATĂ,
LUMEA S-A SCHIMBAT PENTRU TOTDEAUNA.

Faptul că placa fusese semnată de clientul Consorțiului era deconcertant în sine. Pe de altă parte, ideea că data specificată era *mâine* îl îngrijora pe Knowlton tot mai mult. Însă cu adevărat alarmant i se părea ceea ce urma.

Camera panoramă spre dreapta, dezvăluind un obiect surprinzător care plutea în apă, alături de placă.

Prinsă de sol cu un fel de filament scurt, se distingea o sferă unduitoare dintr-un plastic subțire. Delicată și tremurătoare ca o bulă de săpun supradimensionată, forma transparentă plutea aidoma unui balon subacvatic... plin nu cu heliu, ci cu un soi de lichid gelatinos, maro-gălbui. Săculețul amorf era umflat, avea cam treizeci de centimetri în diametru și în interiorul lui lichidul tulbure părea să se rotească lent, ca ochiul unei tornade care crește abia simțit.

„Isuse!" își zise Knowlton, simțindu-și palmele umede. Sfera suspendată părea și mai amenințătoare acum, că o vedea a doua oară.

Încet, imaginea viră spre negru.

Și o alta apăru – peretele jilav al grotei dansând în reflexiile unduitoare ale lagunei luminate. Pe perete se contură o umbră... umbra unui bărbat... stând în picioare.

Însă capul lui era... diform.

În loc de nas, bărbatul avea un cioc lung... de parcă ar fi fost pe jumătate pasăre.

Iar când vorbi, vocea îi era înăbușită... Rostea cuvintele cu o elocvență sinistră ... cu un ritm măsurat... ca un narator într-o ciudată piesă clasică.

Knowlton rămase nemișcat, abia respirând. Silueta cu cioc începu să vorbească:

Eu sunt Umbra.

Dacă urmăriți această înregistrare înseamnă că sufletul meu și-a găsit în sfârșit odihna.

Hăituit în tenebre, trebuie să mă adresez lumii din adâncul pământului, exilat în această sumbră cavernă în care apele sângerii se strâng în laguna ce nu oglindește stele.

Dar acesta-i paradisul meu... pântecele perfect pentru fragilul meu vlăstar.

Inferno.

În scurt timp veți ști ce am lăsat în urmă.

Și totuși, chiar și de aici simt pașii sufletelor ignorante care mă urmăresc... dispuse la orice pentru a-mi zădărnici acțiunile.

Iartă-i, ați putea spune, fiindcă nu știu ce fac.

Dar vine un moment în istorie în care ignoranța nu mai este un păcat de iertat... o clipă în care doar înțelepciunea mai are puterea de a mântui.

Cu o conștiință nepătată, v-am oferit darul Speranței, al salvării, al zilei de mâine.

Și totuși, există încă unii care mă hăituiesc ca pe un câine, animați de convingerea prezumțioasă că aș fi nebun. Există încă frumoasa aceea cu părul argintiu, care cutează a-mi spune mie monstru! La fel ca preoții orbi care au cerut moartea lui Copernic, ea mă vânează ca pe un demon, îngrozită de ideea că am întrezărit Adevărul.

Dar eu nu sunt un profet.

Eu sunt salvarea voastră.

Eu sunt Umbra.

– Stai jos, îi spuse Sienna. Vreau să-ţi pun câteva întrebări.

Langdon intră în bucătărie, simţindu-se mult mai sigur pe propriile picioare. Îmbrăcase costumul Brioni al vecinului, care i se potrivea perfect. Chiar şi mocasinii erau confortabili, aşa că îşi făcu o mică notiţă mentală, pentru când va ajunge acasă, să treacă pe încălţăminte italiană.

„Dacă mai ajung acasă", adăugă în gând.

Sienna parcă era o altă persoană – o frumuseţe naturală; se îmbrăcase cu o pereche de blugi mulaţi şi cu un pulover de culoarea untului, care îi puneau în evidenţă silueta zveltă. Părul îi era tot prins în coadă la spate şi, fără aerul autoritar al uniformei de spital, părea oarecum mai vulnerabilă. Langdon observă că avea ochii roşii, de parcă plânsese, şi din nou îl copleşi un sentiment de vinovăţie.

– Sienna, îmi pare foarte rău. Am auzit mesajul telefonic. Nici nu ştiu ce să spun.

– Mulţumesc, răspunse ea. Dar deocamdată trebuie să ne gândim numai la tine. Te rog să stai jos.

Vorbea pe un ton ferm, făcându-l să-şi reamintească de articolele pe care tocmai le citise, despre inteligenţa şi copilăria ei.

– Vreau să te gândeşti bine, reluă Sienna, făcându-i semn să se aşeze. Îţi aminteşti cum am ajuns aici?

Langdon nu ştia ce relevanţă ar putea avea întrebarea ei.

– Cu un taxi, răspunse luând loc la masă. Cineva trăgea în noi.

– Trăgea în *tine*, domnule profesor! Să nu avem dubii în privinţa asta.

– Aşa e. Scuze.

– Şi îţi aminteşti să fi existat vreo împuşcătură cât am fost în taxi?

„Ciudată întrebare."

– Da, au fost două. Una a lovit oglinda laterală, iar cealaltă a spart luneta.

– Bun, acum închide ochii.

Langdon își dădu seama că de fapt ea îi testa memoria, așa că se conformă.

– Cu ce sunt îmbrăcată?

O putea vedea perfect în fața pleoapelor închise.

– Balerini negri, blugi și un pulover bej cu decolteu în V. Ai părul blond, lung până la umeri, strâns la spate. Ochii îți sunt căprui.

Langdon deschise pleoapele și o studie, mulțumit să constate că memoria sa eidetică funcționa normal.

– Bun! Amprentarea vizual-cognitivă este excelentă, ceea ce confirmă că amnezia e în întregime retrogradă, fără o afectare cu caracter permanent a procesului de formare a amintirilor. Ți-ai mai amintit ceva nou din ultimele zile?

– Nu, din păcate, nu. Dar am avut iar niște viziuni, cât ai fost tu plecată.

Și îi povesti despre halucinațiile sale repetate cu femeia în văluri, mulțimile de morți și picioarele pe jumătate îngropate marcate cu litera R. Apoi îi spuse despre masca stranie, cu cioc, care plutea undeva în cer.

– „Eu sunt moartea“? întrebă Sienna, părând tulburată.

– Asta a zis, da.

– Bine... Cred că asta-i chiar mai tare decât „Eu sunt Vișnu, distrugătorul lumilor“.

Tânăra doctoriță citase cuvintele pe care le rostise Robert Oppenheimer în momentul testării primei bombe atomice.

– Și masca asta cu cioc, în loc de nas... și cu ochi verzi, reluă Sienna privindu-l nedumerită. Ai idee de ce ți-a apărut în minte o asemenea imagine?

– N-am nicio idee, dar genul acesta de mască era răspândit în Evul Mediu, răspunse el, adăugând după o scurtă pauză: Se numea mască de ciumă.

Sienna păru descumpănită.

– Mască de ciumă?

Langdon îi explică în câteva cuvinte că în lumea simbolurilor, forma cu totul aparte a măștii cu cioc era aproape sinonimă cu ciuma bubonică sau moartea neagră – molima care a făcut ravagii în Europa în anii 1300, ucigând în unele regiuni o treime din populație. Mulți credeau că epitetul „neagră“ se referea la zonele întunecate de pe pielea victimelor,

ca urmare a cangrenei și a hemoragiilor subcutanate, însă, în realitate, el amintea de groaza pe care boala o stârnise pe tot cuprinsul Europei.

– Masca aceea cu cioc, continuă Langdon, era purtată de doctorii din acele vremuri pentru a se feri de mirosul pestilențial atunci când îi tratau pe cei infectați. Astăzi mai poate fi văzută doar în timpul carnavalului de la Veneția – un memento sinistru al unei perioade cumplite din istoria Italiei.

– Și ești sigur că în viziunile tale ai văzut o astfel de mască? întrebă Sienna, cu vocea acum tremurândă. O mască a unui doctor medieval care îi îngrijea pe bolnavii de ciumă?

El încuviință. „E cam greu să confunzi o mască cu cioc."

Felul în care Sienna se încruntă părea să sugereze că încerca să afle cea mai bună modalitate de a-i da o veste neplăcută.

– Iar femeia îți tot spunea: „Caută și găsește"?

– Da. La fel ca înainte. Dar problema e că n-am habar ce anume ar trebui să caut.

Sienna expiră lung, iar expresia ei deveni gravă.

– S-ar putea să știu eu. Și mai mult decât atât... cred că ai găsit deja.

Langdon o privi stupefiat.

– Ce vrei să spui?!

– Robert, seara trecută, când ai ajuns la spital, aveai în buzunarul sacoului ceva neobișnuit. Îți amintești ce era?

El clătină din cap.

– Aveai un obiect... un obiect surprinzător. L-am găsit din întâmplare, când îți curățam rana, îi explică ea, arătând spre sacoul murdar de sânge, așezat pe masă. Este încă în buzunar, dacă vrei să te uiți.

Nesigur, Langdon aruncă o privire spre sacou. „Cel puțin așa se explică de ce s-a întors ea după haina mea." Întinse mâna, luă sacoul și căută în toate buzunarele, unul după altul. Nimic. Luă din nou buzunarele la rând. În cele din urmă, se întoarse spre ea ridicând din umeri.

– Nu e nimic aici.

– Nici în buzunarul secret?

– Cum? Sacoul meu nu are buzunar secret!

– Nu? Atunci, întrebă ea cu o expresie nedumerită, asta-i haina altcuiva?

Langdon simți iar ceața aceea învăluindu-i creierul.

– Ba nu, e haina mea.

– Ești sigur?

„Al naibii de sigur, replică în sinea lui. De fapt, la un moment dat a fost sacoul meu preferat."

Dădu căptușeala într-o parte și îi arătă Siennei eticheta cu simbolul său favorit din lumea modei – globul Harris Tweed decorat cu treisprezece geme și încununat de o cruce malteză.

„Cine se pricepe mai bine decât scoțienii să-i evoce pe războinicii creștini pe o bucată de stofă?!"

– Uită-te aici, adăugă el, arătându-i inițialele cusute de mână – „R.L." – pe etichetă. Întotdeauna alegea modele Harris Tweed cusute manual și, în consecință, întotdeauna plătea ceva în plus pentru ca inițialele să-i fie brodate pe etichetă. Lucrând într-un campus universitar în care sute de sacouri din tweed sunt tot timpul îmbrăcate și dezbrăcate în sălile de clasă și în cele de masă, Langdon nu voia să riște câtuși de puțin să iasă în pierdere dintr-un eventual schimb neintenționat.

– Te cred, spuse Sienna, luându-i sacoul din mână. Dar acum uită-te *tu*.

Și deschise haina mai mult, astfel încât să se vadă bine partea de la ceafă, în interior. Acolo, discret ascuns în căptușeală, se afla un buzunar mare, bine croit.

„Ce naiba?!"

Langdon era sigur că nu mai văzuse buzunarul acela niciodată: o tăietură ascunsă, perfect cusută.

– Ăsta n-a fost aici înainte! insistă el.

– Atunci, îmi închipui că n-ai mai văzut până acum... nici *asta?*

Ducând mâna la buzunar, Sienna scoase din el un obiect îngust din metal și îl puse ușor în palmele lui.

Langdon nu reuși decât să se uite la el, uluit.

– Știi ce e? continuă ea.

– Nu... N-am mai văzut niciodată așa ceva.

– Ei bine, din fericire, știu eu. Și sunt aproape sigură că ăsta-i motivul pentru care cineva încearcă să te ucidă.

Pășind dintr-un capăt în altul al cubiculului său de pe *Mendacium*, coordonatorul Knowlton era tot mai neliniștit la gândul filmulețului pe care ar fi trebuit să-l dea publicității a doua zi dimineață.

„Eu sunt Umbra?"

Circulaseră unele zvonuri că acest client suferise o tulburare psihotică în ultimele luni, iar această înregistrare părea să le confirme dincolo de orice îndoială.

Knowlton știa că are două opțiuni. Putea să pregătească înregistrarea pentru a o expedia a doua zi, așa cum era înțelegerea, sau i-o putea duce sus, prefectului, pentru o a doua opinie.

„Dar opinia lui o știu deja", își spuse el; niciodată nu-l văzuse pe prefect adoptând un alt curs de acțiune decât cel promis clientului. „Îmi va spune să trimit clipul fără nicio altă discuție... și se va înfuria fiindcă l-am întrebat."

Coordonatorul reveni la înregistrarea video, pe care o derulă până la un moment deosebit de deconcertant. Apăsă tasta de redare și grota cu lumină stranie reapăru pe ecran, însoțită de clipocitul apei. Umbra umanoidă se profila pe peretele umed: un bărbat înalt, cu cioc lung, ca de pasăre.

Cu o voce înăbușită, umbra diformă rosti:

Ne aflăm într-un nou Ev Întunecat.

Cu secole în urmă, Europa se zbătea în tenebrele propriei nenorociri – populația înfrigurată, înfometată, cufundată în păcat și deznădejde. Omenirea era ca o pădure mult prea deasă, sufocată de uscături, așteptând trăsnetul trimis de Dumnezeu – scânteia care să aprindă în fine focul ce va să pustiască pământul și să curețe uscăturile, astfel ca lumina să poată ajunge din nou la rădăcinile sănătoase.

Trierea este ordinea firească dictată de divinitate.

Întrebați-vă ce a venit după Moartea Neagră.

Cu toții știm răspunsul.

Renașterea.

Așa a fost dintotdeauna. Moartea e urmată de naștere.

Pentru a ajunge în paradis, omul trebuie să treacă prin infern.

Așa ne-a învățat maestrul.

Și totuși, ignoranta cu părul argintiu cutează să-mi spună mie „monstru"? Oare nu pricepe matematica viitorului? Ororile pe care ni le va aduce?

Eu sunt Umbra.

Eu sunt salvarea voastră.

De aceea mă aflu aici, în adâncul acestei caverne, privind peste laguna ce nu oglindește stele. Aici, în acest palat scufundat, Infernul mocnește sub ape.

Curând va exploda în flăcări.

Și când o va face, nimic în lume nu-l va mai opri.

CAPITOLUL 11

Obiectul din mâna lui Langdon era surprinzător de greu pentru dimensiunile lui. Îngust şi neted, cilindrul din metal lustruit era lung de circa cincisprezece centimetri şi rotunjit la capete, ca o torpilă în miniatură.

– Înainte de a-l zgudui prea mult, interveni Sienna, poate vrei să te uiţi şi pe partea cealaltă. Ce spuneai, că eşti profesor de simbolistică? întrebă ea apoi, cu un zâmbet sec.

Langdon răsuci obiectul până ce observă un simbol roşu aprins gravat pe o laterală. Instantaneu, muşchii i se încordară.

Studiind iconografia, ştia bine că puţine erau imaginile capabile să declanşeze instantaneu frica în mintea umană... iar simbolul din faţa lui se încadra în mod cert în categoria respectivă. Reacţia lui fu una viscerală şi imediată: puse tubul pe masă şi îşi trase scaunul înapoi.

Sienna încuviinţă.

– Mda, aşa am reacţionat şi eu.

Marcajul de pe tub era unul simplu, trilateral.

Acest simbol arhicunoscut, citise el la un moment dat, fusese creat de Dow Chemical în anii 1960, pentru a înlocui o serie întreagă de elemente grafice aflate în uz, dar complet inutile. La fel ca orice simbol de succes, şi acesta era simplu, distinctiv şi uşor de reprodus. Declanşând în mod ingenios asocieri cu cele mai diverse elemente, de la cleştii de crab la aruncătorii de cuţite ninja, simbolul modern pentru risc biologic devenise o marcă universală, care denota *pericol* în orice limbă.

– Tubul ăsta mic este un bio-recipient, îi explică Sienna. E folosit pentru transportul substanţelor periculoase. Uneori vedem aşa ceva şi noi,

cei din domeniul medical. În interior se află un manşon din spumă poliuretanică, în care poate fi introdus un flacon, astfel încât să poată fi transportat în siguranță. În cazul de față... bănuiesc că e un agent chimic letal... sau poate un... virus? Primele eșantioane de Ebola, reluă ea după o scurtă pauză, au fost aduse din Africa într-un tub asemănător.

Asta nu era deloc ceea ce ar fi dorit Langdon să audă.

– Și ce naiba caută în sacoul meu?! Sunt profesor de istoria artei. De ce am chestia asta la mine?!

Imagini cu trupuri care se zvârcolesc îi reveniră în minte... şi, deasupra lor, masca de ciumă.

„Îmi pare foarte rău... Îmi pare foarte rău..."

– Indiferent de unde provine, replică Sienna, este de cea mai bună calitate. Din titan căptuşit cu plumb. Impenetrabil, inclusiv la radiații. Cred că e produs guvernamental. Recunoaşterea amprentei, adăugă ea, arătându-i o tabletă neagră, cât un timbru, de lângă simbolul de risc biologic. Pentru siguranță în caz că recipientul e pierdut sau furat. Tuburile de acest tip pot fi deschise doar de o anumită persoană.

Deși știa că mintea îi funcționează deja la capacitate normală, Langdon încă simțea că trebuie să facă eforturi ca să țină pasul cu ceea ce se întâmpla. „Deci am purtat la mine un recipient cu închidere biometrică."

– Când am descoperit recipientul în sacoul tău, am vrut să i-l arăt doctorului Marconi fără știrea altora, dar nu am avut ocazia înainte să te trezeşti tu. M-am gândit să-ți încerc degetul mare pe tabletă cât timp erai inconștient, însă nu ştiam ce-o fi în tub, așa că...

– Degetul *meu?!* Langdon clătină din cap. Este imposibil ca obiectul ăsta să fi fost programat să-l deschid *eu*. Nu știu nimic despre biochimie. N-am avut niciodată un obiect ca ăsta.

– Eşti sigur?

Era al naibii de sigur. Întinse mâna și își lipi degetul mare de tableta recipientului. Nimic.

– Vezi? Ți-am spus...

Tubul de titan scoase un clic sonor și Langdon își trase mâna de parcă l-ar fi ars la deget. „Sfinte Sisoe!" Rămase cu ochii ațințiți la recipient, ca și când acesta ar fi fost pe punctul de a se deșuruba singur, începând să emane vreun gaz otrăvitor. După trei secunde, clicul se auzi din nou, tubul închizându-se probabil la loc.

Rămas fără cuvinte, Langdon ridică privirea spre Sienna. Tânăra doctoriță răsuflă adânc, cu un aer demoralizat.

– Ei bine, mie mi se pare clar că pentru tine a fost programat.

Pentru el însă, întregul scenariu era absurd.

– Imposibil! În primul rând, cum să trec cu bucata asta de metal prin sistemul de securitate de la aeroport?

– Poate că ai venit cu un avion particular. Sau poate că ți-a fost dat după ce ai ajuns în Italia.

– Sienna, trebuie să sun la consulat. Imediat.

– Nu crezi că mai întâi ar trebui să-l deschidem?

Langdon făcuse câteva lucruri necugetate în viața lui, însă în niciun caz nu avea de gând să deschidă un recipient cu materiale periculoase în bucătăria acestei femei.

– Predau chestia asta autorităților. Acum.

Sienna își țuguie buzele, cântărind opțiunile pe care le aveau.

– Bine, dar după ce telefonezi, ești pe cont propriu. Eu nu pot să mă implic. Și în niciun caz nu poți să-i chemi aici. Statutul meu de imigrant în Italia este... complicat.

Langdon o privi în ochi.

– Sienna, tot ce știu eu este că tu mi-ai salvat viața. Voi proceda așa cum vrei tu să procedez.

Ea înclină din cap, recunoscătoare, și se apropie de fereastră, uitându-se în jos, spre stradă.

– Bun, uite cum ar trebui să facem.

Și schiță repede un plan. Era simplu, inteligent și fără riscuri.

Langdon așteptă în vreme ce ea selectă opțiunea de blocare a identității apelantului la mobilul ei și apoi formă numărul. Avea degete delicate, care se mișcau cu precizie pe taste.

– *Informazzioni abbonati?* întrebă ea într-o italiană perfectă. *Per favore, può darmi il numero del Consolato americano di Firenze?*

Așteptă puțin și apoi notă un număr de telefon.

– *Grazie mille,* adăugă și închise, împingând spre Langdon mobilul și hârtia cu numărul de telefon. Dă-i drumul! Îți amintești ce trebuie să spui?

– Memoria îmi funcționează perfect, replică el zâmbind, în timp ce forma numărul.

La celălalt capăt începu să sune. „Şi uite aşa am pornit spre nicăieri."

Puse convorbirea pe difuzor şi aşeză telefonul pe masă, ca să poată auzi şi Sienna. Când se formă legătura, începu să se deruleze un mesaj înregistrat, cu informaţii generale despre consulat şi cu orarul de funcţionare, programul începând abia la ora 8.30 dimineaţa.

Langdon se uită la ceasul mobilului. Era abia 6.00.

„Dacă aveţi o urgenţă, continua mesajul, formaţi şapte-şapte pentru a vorbi cu ofiţerul de serviciu."

Formă imediat numărul de interior şi auzi din nou tonul de apel.

– *Consolato americano,* răspunse o voce obosită. *Sono il funzionario di turno.*

– *Lei parla inglese?* întrebă Langdon.

– Desigur, spuse funcţionarul într-o engleză cu accent american; părea vag deranjat că fusese trezit din somn. Cu ce vă pot ajuta?

– Sunt un cetăţean american în vizită în Florenţa şi am fost atacat. Numele meu este Robert Langdon.

– Seria şi numărul paşaportului, vă rog, îi ceru omul, căscând cu zgomot.

– Nu mai am paşaportul. Cred că mi-a fost furat. Am fost împuşcat în cap. Am ajuns la spital. Am nevoie de ajutor.

Funcţionarul se trezi brusc.

– Domnule?! Aţi zis că aţi fost *împuşcat?* Îmi mai spuneţi o dată numele dumneavoastră, vă rog?

– Robert Langdon.

La celălalt capăt al liniei se auzi un fâşâit şi apoi degetele funcţionarului tastând ceva. Computerul piui. Urmă o pauză. Apoi alte sunete de taste. Şi încă un piuit. Plus alte trei piuituri stridente. Şi o pauză mai lungă.

– Domnule? Vă numiţi Robert Langdon?

– Da. Şi am probleme.

– Bun, domnule, numele dumneavoastră este însoţit la mine de un steguleţ roşu care îmi cere să vă transfer imediat către secretarul-şef al consulului. Rămâneţi pe fir.

– Staţi! Îmi puteţi spune...?

În telefon se auzi din nou sunetul de apel, de patru ori înainte de a se face conexiunea.

– Sunt Collins, răspunse o voce guturală.

Langdon trase aer în piept și începu să-și spună povestea vorbind cât mai calm și mai limpede cu putință.

– Domnule Collins, numele meu e Robert Langdon. Sunt un american în vizită în Florența. Am fost împușcat. Am nevoie de ajutor. Vreau să vin cât mai repede la consulatul SUA. Mă puteți ajuta?

Fără nicio ezitare, glasul gutural replică:

– Slavă Domnului că sunteți în viață, domnule Langdon! V-am tot căutat.

„Consulatul ştie că sunt aici?"

Langdon răsuflă uşurat la auzul veştii. Domnul Collins – care se prezentase ca fiind secretarul-şef al consulului general – rostea cuvintele cu o cadenţă fermă, profesională, dar tonul era totuşi imperios:

– Domnule Langdon, trebuie să vorbim neîntârziat. Evident, nu la telefon.

Pentru el nimic nu mai era evident acum, însă nu avea de gând să întrerupă tirada celuilalt.

– Voi trimite imediat pe cineva să vă ia. Unde vă aflaţi?

Sienna se mişcă uşor, ascultând dialogul la difuzorul mobilului. Langdon îi făcu un semn liniştitor, hotărât să urmeze întocmai planul ei.

– Sunt într-un hotel mic, Pensione la Fiorentina, spuse el în telefon, aruncând o privire pe fereastră, spre hotelul mohorât pe care i-l arătase ea ceva mai devreme.

Şi-i dădu lui Collins adresa.

– Am notat, răspunse secretarul-şef. Staţi acolo. Rămâneţi în camera dumneavoastră. Va veni cineva imediat. Numărul camerei?

Langdon inventă unul pe loc:

– Treizeci şi nouă.

– Bine. În douăzeci de minute. Şi, domnule Langdon, continuă Collins coborând glasul, înţeleg că sunteţi rănit şi confuz, dar trebuie să ştiu... sunteţi încă în posesie?

„În posesie." Langdon bănui că întrebarea, deşi criptică, nu putea să se refere decât la un singur lucru. Privirea i se îndreptă spre bio-recipientul de pe masă.

– Da, domnule. Sunt încă în posesie.

Collins expiră cu zgomot.

– Cum n-am mai avut veşti de la dumneavoastră, am presupus... sincer să fiu, am presupus ce-i mai rău. Mă simt uşurat. Rămâneţi unde

sunteți. Nu vă mișcați din loc. Douăzeci de minute. Va bate cineva la ușa dumneavoastră.

Și cu asta, Collins închise.

Langdon își simți umerii relaxându-se pentru prima dată de când se trezise în spital. „Consulatul știe ce se întâmplă și în scurt timp voi avea toate răspunsurile." Închise ochii și trase adânc aer în piept; în sfârșit, avea din nou senzația că este o ființă umană. Durerea de cap aproape că îi trecuse.

– Ei bine, totul a sunat foarte à la MI6, spuse Sienna pe jumătate în glumă. Ești cumva spion?

În momentul acela, Langdon habar nu avea ce mai e. Ideea că pierduse orice amintire a ultimelor două zile, pomenindu-se într-o situație complet necunoscută, i se părea imposibil de înțeles – și totuși, iată-l aici... la douăzeci de minute distanță de întâlnirea cu un oficial al consulatului american, într-un hotel de mâna a doua.

„Ce naiba se întâmplă aici?"

Aruncă o privire spre Sienna, realizând că drumurile aveau să li se despartă, și având totuși senzația că între ei rămăsese ceva neterminat. Își aminti de medicul bărbos de la spital, care murise pe podea, sub ochii lui.

– Sienna, șopti el, prietenul tău... doctorul Marconi... Mă simt îngrozitor!

Ea încuviință, privind în gol.

– Și îmi pare rău că te-am implicat în toate astea. Știu că situația ta la spital e una neobișnuită și, dacă va urma o anchetă...

Nu-și mai sfârși fraza.

– E în regulă, răspunse ea. Sunt obișnuită să mă mut de colo-colo.

Din privirea ei care părea să rătăcească departe, era limpede că, pentru Sienna, totul se schimbase în dimineața asta. Cu toate că propria viață îi era dată peste cap, Langdon o compătimea pe femeia din fața lui.

„Ea mi-a salvat viața... iar eu i-am distrus-o pe a ei."

Între ei se așternu tăcerea, iar aerul părea că devine tot mai greu, de parcă amândoi ar fi vrut să vorbească, însă niciunul din ei nu avea nimic de spus. La urma urmei, erau doi străini într-o călătorie scurtă și bizară, iar acum ajunseseră la o răspântie și fiecare trebuia s-o apuce pe drumul său.

– Sienna, începu el într-un târziu, după ce voi lămuri toată problema asta cu cei de la consulat, dacă am cum să te ajut... te rog să-mi spui.

– Mulțumesc, șopti ea și își întoarse privirea tristă spre fereastră.

Minutele treceau în vreme ce Sienna privea absentă pe fereastra bucătăriei, întrebându-se ce-i va mai aduce ziua respectivă. Orice ar fi fost, nu avea niciun dubiu că, până la lăsarea serii, lumea ei va arăta cu totul altfel.

Știa că, probabil, la mijloc era doar adrenalina, dar se simțea în mod straniu atrasă de profesorul american. Pe lângă că era chipeș, părea să aibă și o inimă bună. Într-o altă viață, într-o realitate alternativă, Robert Langdon i-ar fi putut fi chiar un partener romantic.

„Dar nu m-ar vrea, își spuse ea. Sunt vătămată."

În timp ce încerca să-și stăpânească emoțiile, o mișcare de dincolo de fereastră îi atrase atenția. Sări în picioare, își lipi fața de geam și privi în stradă.

– Robert, uite!

Langdon văzu o motocicletă BMW neagră, care opri în fața hotelului Pensione la Fiorentina. Motociclistul era zvelt, bine clădit, cu costum din piele și cască, ambele negre, iar când coborî din șa și își scoase casca, Sienna auzi cum lui Langdon i se taie răsuflarea.

Părul pieptănat cu țepi era inconfundabil. Femeia scoase un revolver deja familiar, verifică amortizorul, după care îl puse la loc în buzunarul jachetei. Apoi, mișcându-se cu o grație letală, intră în hotel.

– Robert, șopti Sienna cu glasul sugrumat de spaimă. Guvernul SUA a trimis pe cineva să te ucidă.

În timp ce stătea în fața ferestrei, cu privirea ațintită la hotelul de pe cealaltă parte a străzii, Robert Langdon simți cum panica pune stăpânire pe el. Femeia cu părul țepos tocmai intrase, însă de unde făcuse rost de adresă?

Valuri de adrenalină îi curgeau prin sânge, perturbându-i încă o dată capacitatea de a raționa. „Guvernul țării mele a trimis pe cineva să mă omoare?"

Sienna părea la fel de uimită.

– Robert, asta înseamnă că și prima tentativă de a te ucide, la spital, a fost aprobată de autoritățile americane, spuse ea, ducându-se și verificând încă o dată dacă ușa este bine încuiată. Dacă oficialii de la consulat au permisiunea de a te asasina...

Nu-și mai termină ideea, dar nici nu era nevoie s-o facă. Implicațiile erau terifiante.

„Dar ce naiba își închipuie ei că am făcut? De ce mă vânează propriul meu guvern?"

Încă o dată, auzi în minte cuvintele pe care, după toate aparențele, le tot repeta când ajunsese la spital.

„Îmi pare foarte rău, îmi pare foarte rău."

– Aici nu ești în siguranță, spuse Sienna. *Nu* suntem în siguranță. Femeia aceea ne-a văzut fugind împreună din spital și sunt sigură că guvernul american și poliția italiană încearcă deja să-mi dea de urmă. Apartamentul meu e subînchiriat pe numele altcuiva, dar până la urmă tot mă vor găsi, adăugă ea, după care își îndreptă atenția spre bio-recipientul de pe masă. Trebuie să deschizi chestia asta. Acum.

Langdon privi dispozitivul din titan, văzând doar simbolul de risc biologic.

– Indiferent ce se află în tubul acela, continuă Sienna, probabil are un cod de identificare, o siglă a agenției, un număr de telefon, *ceva*. Ai

nevoie de informații. Și eu am nevoie de informații! Guvernul tău mi-a ucis prietenul!

Durerea din glasul ei îl readuse în prezent și Langdon încuviință cu o mișcare a capului, știind că Sienna are dreptate.

– Da, îmi pare... foarte rău, rosti el și tresări auzind aceleași cuvinte, după care se întoarse spre recipientul de pe masă, întrebându-se ce răspunsuri or fi ascunse în interiorul lui. Ar putea fi extrem de periculos să-l deschid.

Sienna reflectă o clipă.

– Orice ar fi înăuntru, nu mă îndoiesc că e cât se poate de bine protejat, probabil într-un tub din plexiglas incasabil. Bio-recipentul trebuie să fie doar un container extern, menit să asigure un plus de protecție în timpul transportului.

Langdon se uită pe fereastră, la motocicleta neagră parcată în fața hotelului. Femeia încă nu ieșise, dar în scurt timp avea să constate că el nu e acolo. Și atunci, care va fi următoarea ei mișcare... și cât timp va trece până ce va veni și va începe să bată în ușa apartamentului?

În sfârșit, se hotărî. Luă tubul de titan și, fără mare tragere de inimă, își lipi degetul mare de tableta biometrică. După câteva secunde, containerul piui și scoase un clic sonor.

Înainte ca tubul să se închidă la loc, Langdon răsuci în direcții opuse cele două jumătăți. După un sfert de rotație, recipientul piui din nou. Zarurile fuseseră aruncate.

Îi transpirară palmele în timp ce deșuruba tubul. Cele două jumătăți culisau lin, pe făgașele perfect cizelate. Continuă să răsucească, având senzația că era pe punctul de a desface o păpușă rusească Matrioșka, doar că nu știa ce anume va găsi în interior.

După cinci rotiri, cele două jumătăți cedară. Trăgând adânc aer în piept, le desprinse ușor una de cealaltă. Spațiul dintre ele se mări și dădu la iveală interiorul din cauciuc spongios. Langdon îl așeză pe masă. Stratul protector amintea de o minge de rugby. „Și uite cum nu se întâmplă nimic."

Cu atenție, îndoi partea de sus a cauciucului, astfel încât să se vadă obiectul adăpostit înăuntru.

Sienna își lăsă capul pe un umăr, studiind conținutul cu o expresie nedumerită.

– În mod cert, nu e ce m-aş fi aşteptat să fie.

Langdon crezuse că va găsi un fel de flacon cu aspect futurist, însă aspectul obiectului din bio-recipient nu avea nimic modern. Părea lucrat în fildeş, cu ornamentaţii gravate, şi era cam de dimensiunile unui tub de dropsuri.

– Pare ceva vechi, spuse Sienna. Un fel de...

– Sigiliu cilindric, interveni Langdon, răsuflând în sfârşit.

Inventat de sumerieni aproximativ în anii 3500 î.Hr..., sigiliul cilindric a fost un precursor al gravurii în adâncime, numite şi intalie. Gravat cu imagini decorative, sigiliul avea la mijloc un gol prin care trecea un ax, astfel încât „mosorul gravat" să poată fi rotit, aidoma unui trafalet modern, pe un suport din teracotă sau argilă umedă, imprimând astfel o serie de simboluri, imagini sau cuvinte.

Sigiliul acesta, îşi spuse Langdon, era fără îndoială unul rar şi valoros, însă habar nu avea de ce fusese închis într-un recipient din titan, de parcă ar fi fost cine ştie ce armă biologică.

Rotind cilindrul între degete, observă că imaginea gravată pe el era una sinistră – un diavol cu trei capete şi cu coarne, care devora trei oameni în acelaşi timp, câte unul cu fiecare gură.

„Plăcut!"

Privirea i se îndreptă apoi spre cele şapte litere ornate, gravate alături de încornorat. Cuvântul era scris în oglindă, ca pe orice rolă de imprimat, dar îl descifră cu uşurinţă: SALIGIA.

Sienna miji ochii, citind literele cu glas tare.

– Saligia?

Langdon încuviinţă şi un fior rece îl străbătu la auzul cuvântului.

– Este un mnemonic în latină, inventat de Vatican în Evul Mediu pentru a le reaminti creştinilor de cele şapte păcate capitale. Saligia este acronimul pentru *superbia, avaritia, luxuria, invidia, gula, ira* şi *acedia.*

Sienna se încruntă.

Mândria, avariţia, desfrânarea, invidia, lăcomia, mânia şi lenea.

Langdon era impresionat.

· Ştii latină!

Am primit o educaţie catolică. Ştiu care sunt păcatele.

Cu un surâs chinuit, Langdon reveni la sigiliul cilindric, întrebându-se din nou de ce fusese închis într-un bio-recipient, ca și cum ar fi prezentat un pericol.

– Credeam că e fildeș, dar e os, spuse Sienna ridicând obiectul în lumină şi arătându-i liniile care îl marcau. Fildeşul are un tipar de striaţii rombice translucide, ca o haşură, pe când osul formează striaţii paralele şi adâncituri mai închise la culoare.

Langdon luă cilindrul și îl examină mai îndeaproape. Sigiliile sumeriene erau gravate cu figuri rudimentare şi cuneiforme. Acesta însă avea inscripţii mult mai elaborate. Era medieval, probabil. În plus, ornamentaţia sugera o tulburătoare conexiune cu halucinaţiile lui.

Sienna îl privi cu îngrijorare.

– Ce s-a întâmplat?

– Temă recurentă, răspunse el sec şi-i arătă una dintre gravurile de pe sigiliu. Îl vezi pe acest Lucifer cu trei capete, mâncător de oameni? E o imagine des întâlnită în Evul Mediu – o figură asociată cu Moartea Neagră. Cele trei guri devoratoare reprezintă „eficiența" cu care ciuma bubonică distrugea populaţia.

Sienna aruncă o privire piezişă spre simbolul referitor la riscul biologic.

Trimiterile la ciumă păreau să revină în dimineaţa aceasta mai des decât i-ar fi plăcut lui Langdon să recunoască, dar, oricât ar fi încercat să evite, nu putea să nu remarce încă o astfel de conexiune.

– *Saligia,* spuse el, este totodată o reprezentare a păcatelor colective ale omenirii... care, în conformitate cu doctrina medievală...

– ... Constituiau motivul pentru care Dumnezeu pedepsise lumea dezlănțuind epidemia de ciumă.

– Da, replică Langdon, pierzându-şi pentru o clipă firul gândurilor.

Tocmai observase ceva ciudat la cilindrul din mâna sa. În mod normal, prin tubul central al cilindrului ar fi trebuit să poţi vedea, ca printr-o bucată de țeavă, dar aici tubul era blocat. „E ceva în interiorul lui." O rază de lumină se reflectă în extremitatea tubului, scânteind ușor.

– E ceva înăuntru! exclamă el cu glas tare. Și pare că ar fi din sticlă.

Întoarse cilindrul pentru a-i vedea și celălalt capăt și în clipa aceea ceva zornăi în interior, rostogolindu-se de la o extremitate la alta, ca o bilă într-un tub. Langdon încremeni, iar Sienna icni ușor.

„Ce naiba a fost asta?“

– Ai auzit sunetul acela? șopti ea.

Langdon încuviință și privi cu precauție în capătul recipientului.

– Deschiderea pare să fie blocată de... ceva metalic.

„Dopul unei eprubete, poate?“

Sienna se trase înapoi.

– Pare... spart?

– Nu cred.

Înclină tubul din nou, cu grijă, pentru a mai examina o dată extremitatea, și zornăitul se auzi iarăși. O clipă mai târziu, sticla din cilindru făcu ceva cu totul neașteptat.

Începu să lumineze.

Sienna făcu ochii mari.

– Robert, oprește-te! Nu te mișca!

Langdon rămase încremenit, cu mâna în aer, ţinând bine cilindrul din os. Fără niciun dubiu, sticla de la capătul tubului emitea lumină... strălucind ca şi cum ceea ce se afla în interiorul ei se trezise brusc la viaţă. Imediat însă, luminozitatea dinăuntru se stinse.

Sienna se apropie, respirând repede. Înclinând capul, studie porţiunea vizibilă a sticlei din interior.

– Înclină-l încă o dată, şopti ea. Foarte încet.

Langdon întoarse uşor cilindrul cu susul în jos. Din nou, ceva mic zornăi rostogolindu-se în lungul lui şi apoi se opri.

– Încă o dată, îl îndemnă ea. Încet!

Langdon repetă mişcarea şi zornăitul se auzi din nou. De data aceasta, sticla dinăuntru luci slab o clipă, după care licărirea dispăru.

– Trebuie să fie o eprubetă cu un agitator în interior, declară Sienna.

Langdon ştia despre bilele din spray-urile cu vopsea, care aveau rolul de a amesteca vopseaua când doza era agitată.

– Conţine, probabil, un compus chimic fosforescent, continuă ea, sau un organism bioluminiscent care emite lumină când e stimulat.

Langdon era de altă părere. Deşi văzuse batoane fluorescente şi chiar plancton luminiscent, care începea să lumineze atunci când trecerea unei ambarcaţiuni agita apa, el era aproape sigur că în cilindrul din mâna lui nu se afla nici una, nici alta. Cu mişcări uşoare, înclină tubul de câteva ori, când într-o parte, când în alta, până ce acesta începu să strălucească, şi apoi orientă capătul luminiscent spre palma lui. După cum se aştepta, o lucire roşiatică slabă îi apăru proiectată pe piele.

„E plăcut să ştii că şi un IQ de 208 poate greşi uneori."

– Uită-te aici, spuse el şi începu să agite puternic tubul.

Obiectul din interior zornăia înainte şi-napoi, din ce în ce mai repede.

Sienna făcu un pas mare înapoi.

– Ce faci acolo?!

Continuând să zgâlțâie tubul, Langdon se duse la întrerupătorul de pe perete și stinse lumina, cufundând bucătăria în semiîntuneric.

– Înăuntru nu e o eprubetă, spuse el, scuturând cilindrul din toate puterile. E un indicator Faraday.

Unul dintre studenți îi dăduse odată un dispozitiv similar – un indicator cu laser pentru profesorii cărora le displăcea să schimbe mereu bateriile consumate și pe care nu-i deranja să scuture indicatorul câteva secunde, pentru a transforma energia cinetică în electricitate, la nevoie. Când dispozitivul era agitat, o bilă metalică din interior aluneca înainte și înapoi peste o serie de palete și acționa un mic generator. După toate aparențele, cineva inserase indicatorul de aici în tubul din os gravat – o teacă antică menită să protejeze o jucărioară electronică modernă.

Vârful indicatorului strălucea acum intens și Langdon privi spre Sienna cu un zâmbet stângaci.

– Spectacolul începe, spuse el și îndreptă tubul spre un loc liber de pe peretele bucătăriei.

Când tencuiala se lumină, Sienna icni, iar Langdon se dădu un pas înapoi de uimire.

Ceea ce apăru pe perete nu era un mic punct roșu luminos, ci o fotografie clară, de înaltă definiție, emisă de indicatorul din os ca de un vechi proiector de diapozitive.

„Dumnezeule!“ Mâna începu să-i tremure ușor în vreme ce mintea lui asimila scena macabră conturată pe zid. „Nu-i de mirare că tot vedeam imagini ale morții!“

Alături de el, Sienna își duse o mână la gură și făcu un pas temător în față, în mod evident fascinată de ceea ce vedea.

Scena proiectată de tubul din os gravat era o sumbră pictură în ulei ce înfățișa chinuri umane – mii de suflete supuse unor torturi cumplite pe diversele niveluri ale iadului. Infernul era reprezentat ca o secțiune transversală în pământ, un hău în formă de pâlnie care pătrundea până la o adâncime inimaginabilă. Acest abis al iadului era împărțit în trepte de suferință sporită, fiecare populată de păcătoși supuși chinurilor.

Langdon recunoscu imaginea imediat.

Capodopera din fața lui – *La Mappa dell'Inferno* – era opera unuia dintre adevărații monștri sacri ai Renașterii italiene, Sandro Botticelli.

O redare complexă a lumii tenebrelor, *Harta infernului* este una dintre cele mai înspăimântătoare reprezentări ale vieții de apoi create vreodată. Sumbră, întunecată și terifiantă, pictura e frapantă chiar și pentru privitorii de azi. Spre deosebire de vibrantele și luminoasele sale capodopere *Primavera* și *Nașterea lui Venus*, Botticelli folosise pentru *Harta infernului* o paletă deprimantă de roșu, sepia și maro în variate nuanțe.

Durerea de cap îi revenise cu aceeași ferocitate, însă, pentru prima dată de când se trezise într-un spital necunoscut, avea senzația că piesele încep să se așeze la locul lor. Fără îndoială, halucinațiile acelea sinistre aveau ca explicație faptul că văzuse înainte această pictură celebră.

„Probabil că am studiat *La Mappa dell'Inferno* a lui Botticelli", își spuse el, deși nu-și putea aminti nicicum motivul.

Dacă imaginea în sine avea un caracter tulburător, proveniența picturii era cea care îl îngrijora tot mai mult. Langdon era perfect conștient că inspirația pentru această capodoperă funestă nu izvorâse din mintea lui Botticelli însuși... ci din a unei persoane care trăise cu două sute de ani înaintea lui.

„O mare operă de artă inspirată de alta."

Harta infernului a lui Botticelli era de fapt un omagiu adus unei lucrări literare din secolul al XIV-lea, una dintre cele mai cunoscute ale patrimoniului universal... o viziune macabră a iadului care impresionează chiar și în ziua de azi.

Infernul lui Dante.

Vizavi, Vayentha urcă în liniște scara de serviciu și ajunse pe acoperișul tihnitului hotel Pensione la Fiorentina, unde își găsi un loc ferit. Langdon dăduse contactului său de la consulat un număr de cameră inexistent și un loc de întâlnire fals – o „întâlnire în oglindă", cum se spunea în domeniul ei de activitate, o tehnică des folosită care îi permitea să evalueze situația înainte de a-și dezvălui poziția. Invariabil, locul fals sau „în oglindă" era ales deoarece se afla în raza vizuală a celui real.

Vayentha găsi un punct de observație bine ascuns pe terasă, astfel încât să aibă o perspectivă largă asupra întregii zone. Încet, fără grabă, studie etaj cu etaj clădirea de apartamente de peste drum.

„Scena îți aparține, domnule Langdon."

ᘓᘐ

În același moment, la bordul iahtului *Mendacium*, prefectul ieși pe puntea din lemn de mahon și inspiră adânc, savurând aerul sărat al Adriaticii. Vasul acesta îi era casă de ani buni, însă acum seria de evenimente petrecute în Florența amenința să distrugă tot ce clădise.

Vayentha, agenta sa de teren, periclitase totul; firește că va fi supusă unei anchete de îndată ce misiunea se va încheia, însă deocamdată avea nevoie de ea.

„Și ar face bine să recapete controlul asupra haosului creat."

În spatele lui răsunară pași repezi, iar el se întoarse și o văzu pe una dintre analistele sale venind în fugă.

– Domnule, începu ea, cu răsuflarea tăiată. Avem informații noi. Se pare că Robert Langdon și-a accesat de curând contul de e-mail de la Harvard de la o adresă IP neprotejată. Apoi, privind drept în ochii șefului ei, adăugă după o scurtă pauză: Acum putem determina cu precizie locul unde se află Langdon.

Prefectului îi era greu să înțeleagă cum putea fi cineva atât de nesăbuit. „Asta schimbă totul." Împreunându-și mâinile, privi spre țărm, analizând implicațiile acestei vești.

– Cunoaștem statusul echipei SSR? întrebă el.

– Da, domnule. La mai puțin de trei kilometri de poziția lui Langdon.

Prefectul avu nevoie de un singur moment pentru a lua o decizie.

— *L'inferno di Dante*, șopti Sienna ca hipnotizată, apropiindu-se încă puțin de imaginea tenebroasă proiectată pe peretele din bucătăria ei.

„Iadul în viziunea lui Dante, își spuse Langdon, redat aici în culori vii."

Considerată una dintre cele mai de seamă opere literare ale lumii, *Infernul* era prima dintre cele trei cărți care alcătuiau *Divina Comedie*, un poem epic de 14 233 de versuri, în care autorul, Dante Alighieri, își descrie coborârea în lumea subterană, călătoria prin purgatoriu și urcarea în paradis. Dintre cele trei secțiuni ale lucrării – *Inferno*, *Purgatorio* și *Paradiso* – *Infernul* era de departe cea mai citită și cea mai impresionantă.

Compus la începutul secolului al XIV-lea, *Infernul* redefinise percepțiile medievale asupra damnării. Niciodată până atunci ideea de iad nu-i preocupase pe oameni într-o măsură atât de mare. Aproape peste noapte, opera lui Dante transformase conceptul abstract al infernului într-o imagine limpede și înspăimântătoare, una viscerală, palpabilă și de neuitat. Deloc surprinzător, după publicarea poemului, Biserica Catolică a înregistrat o extraordinară sporire a numărului de credincioși practicanți, păcătoșii îngroziți nădăjduind astfel să evite iadul zugrăvit de Dante.

Ilustrată de Botticelli, cumplita viziune a infernului dantesc era construită ca un abis subteran al suferinței – un tărâm abject plin de foc, pucioasă, mocirlă și monștri, cu Lucifer însuși așteptând în mijlocul tenebrelor. Hăul era structurat pe nouă niveluri distincte – cele nouă cercuri ale iadului, în care păcătoșii sunt aruncați în funcție de greutatea păcatelor săvârșite. Pe nivelul de sus, *desfrânații*, sau „răufăcătorii carnali", erau bătuți de o vijelie eternă – simbol al incapacității lor de a-și controla dorințele trupești. Dedesubtul lor, *lacomii* erau forțați să stea cu fața în jos într-o scursoare puturoasă de canal, cu gura veșnic plină de produsele exceselor la care se dedaseră în cursul vieții. Pe cel de-al treilea nivel, *ereticii* erau închiși în racle cuprinse de flăcări, condamnați la focul veșnic. Și așa mai departe, chinurile devenind tot mai cumplite cu fiecare cerc.

În cele șapte secole scurse de la publicarea sa, *Infernul* lui Dante inspirase nenumărate variațiuni, traduceri și transpuneri din partea unora dintre cele mai creative minți ale istoriei. Longfellow, Chaucer, Marx, Milton, Balzac, Borges și chiar câțiva papi scriseseră lucrări pornind de la poemul dantesc. Monteverdi, Liszt, Wagner, Ceaikovski și Puccini compuseseră piese inspirate de aceeași operă, la fel ca unul dintre artiștii contemporani îndrăgiți de Langdon – Loreena McKennitt. Nici chiar lumea modernă a jocurilor video sau a aplicațiilor pentru iPad nu ducea lipsă de oferte ce aminteau de capodopera lui Dante.

Dornic să le împărtășească studenților săi bogata varietate simbolistică a viziunii dantești, Langdon susținea un curs despre imagistica recurentă a poemului scris de Dante și a lucrărilor pe care acesta le inspirase în decursul secolelor.

– Robert, spuse Sienna, apropiindu-se de imaginea de pe perete. Uită-te la asta!

Și îi arătă o zonă din partea de jos a iadului în formă de pâlnie. Zona era așa-numitul Malebolge, în traducere, „Văile răului" – al optulea și totodată ultimul cerc al infernului, împărțit în șapte văi separate sau bolgii, fiecare pentru un tip anume de înșelăciune.

– Uite! exclamă din nou Sienna, mai surescitată acum. Nu spuneai tu că ai văzut asta în halucinațiile tale?

Langdon privi atent, dar nu observă nimic. Micul proiector începuse să piardă din energie, iar imaginea pălea deja. Agită rapid tubul până ce strălucirea reveni la nivelul inițial și îl așeză mai departe de perete, pe marginea mesei, astfel încât imaginea proiectată să fie mai mare. Apoi veni lângă Sienna, pentru a studia harta mai îndeaproape.

Ea îi făcu încă o dată semn spre cel de-al optulea cerc al iadului.

– Privește! Nu ziceai tu că în viziunile tale apărea o pereche de picioare ieșind cu susul în jos din pământ și că pe unul din ele era scrisă litera R? Uite-le! adăugă ea, punând degetul pe un punct de pe perete.

Așa cum văzuse el de multe ori în pictura lui Botticelli, cea de-a zecea bolgie din Malebolge era plină de păcătoși pe jumătate îngropați cu capul în jos, doar picioarele ieșindu-le din pământ. Dar în mod ciudat, în versiunea *de aici*, o pereche de picioare era marcată cu litera R scrisă cu noroi, exact așa cum îi apăruse lui în viziuni.

„Dumnezeule! exclamă el în sinea sa, studiind mai atent detaliul minuscul.

– R-ul acela... în mod cert *nu* există în originalul lui Botticelli!

– Uite încă o literă, interveni Sienna, arătându-i un alt punct.

Privirea lui îi urmări degetul întins spre altă bolgie, unde litera E era imprimată pe un fals profet al cărui cap era răsucit cu faţa la spate.

„Ce naiba? Pictura asta a fost modificată!"

Acum observă şi el alte litere, scrijelite pe trupurile păcătoşilor în toate cele zece bolgii din Malebolge. Văzu un C pe un seducător biciuit de demoni... un alt R pe un hoţ muşcat de şerpi pentru eternitate... un A pe un politician corupt cufundat într-un lac de smoală clocotindă.

– Literele astea, spuse el sigur pe sine, categoric nu există în originalul lui Botticelli. Imaginea a fost modificată digital.

Privind apoi spre prima bolgie, începu să citească literele până la ultimul, de sus în jos.

C...A...T...R...O...V...A...C...E...R

– *Catrovacer?* întrebă Langdon. E ceva în italiană?

Sienna clătină din cap.

– Nu. Şi nici în latină. Nu recunosc cuvântul.

– Să fie o... semnătură, poate?

– Catrovacer? replică ea nu prea convinsă. Nu-mi pare a fi un nume. Dar priveşte aici!

Şi îi arătă unul dintre numeroasele personaje aflate în a treia vale din Malebolge.

Când zări silueta, pe Langdon îl trecură fiorii. În mulţimea de păcătoşi din bolgia a treia se afla o figură emblematică a Evului Mediu: un bărbat cu o pelerină şi o mască cu un cioc lung, ca de pasăre, şi ochi morţi.

„Masca de ciumă."

– Există un doctor de ciumă în originalul lui Botticelli? întrebă Sienna.

– Categoric, nu. Figura asta a fost adăugată.

– Dar Botticelli şi-a semnat pictura?

Langdon nu-şi amintea, însă când îşi îndreptă privirea spre colţul din dreapta jos, unde erau semnate în mod normal tablourile, înţelese ce rost avea întrebarea Siennei. Semnătură nu exista, dar abia vizibil de-a lungul marginii cafenii a picturii se zărea un rând scris cu minuscule litere de tipar: *La verità è visibile solo attraverso gli occhi della morte.*

Langdon ştia suficientă italiană pentru a înţelege fraza.

– „Adevărul poate fi întrezărit doar prin ochii morţii."

Sienna încuviinţă.

– Bizar!

Tăcerea se aşternu între ei în vreme ce imaginea morbidă din faţa lor începu să se şteargă.

„*Infernul* lui Dante, îşi spuse Langdon, sursă de inspiraţie pentru numeroase lucrări de artă începând cu anii 1330."

Cursul său despre opera lui Dante includea întotdeauna şi o parte referitoare la lucrări celebre inspirate de *Infernul* său. Pe lângă cunoscuta *Hartă a infernului* realizată de Botticelli, putea aminti de sculptura lui Rodin *Cele trei umbre* din cadrul grupului statuar *Poarta infernului*... lucrarea lui Stradanus, înfăţişându-l pe Phlegias înaintând printre cadavrele din apa Styxului... desfrânaţii spulberaţi de o furtună fără sfârşit în viziunea lui William Blake... viziunea straniu erotică a lui Bouguereau, în care Dante şi Virgiliu privesc doi bărbaţi goi încleştaţi în luptă... sufletele torturate care, în lucrarea lui Bayros, se strâng unele în altele pentru a se apăra de revărsarea torenţială de flăcări şi scântei... seria excentrică de acuarele şi xilogravuri semnată Salvador Dali... şi vasta colecţie de gravuri a lui Gustave Doré, în care este reprezentat întregul Hades, de la intrarea ca un tunel până la însuşi Lucifer înaripat.

După toate aparenţele însă, viziunea poetică a lui Dante asupra infernului nu-i inspirase doar pe cei mai de seamă artişti ai tuturor timpurilor, ci şi pe altcineva – o minte rătăcită care modificase digital celebra pictură a lui Botticelli, adăugându-i zece litere, un doctor de ciumă şi semnând-o cu o frază sinistră despre adevărul care poate fi perceput doar prin ochii morţii. Apoi artistul de ocazie încărcase imaginea într-un proiector de înaltă tehnologie, pe care îl închisese într-un os gravat cu imagini monstruoase.

Langdon nu-şi putea imagina cine ar fi putut crea un asemenea artefact, însă chestiunea părea lipsită de importanţă, comparativ cu o alta, mult mai deconcertantă.

„De ce naiba aveam obiectul ăsta asupra mea?"

În vreme ce în bucătăria apartamentului Sienna şi Langdon discutau despre ceea ce aveau de făcut mai departe, din stradă răsună huruitul

unui motor de mare capacitate, urmat de o rafală de scrâşnete de cauciucuri şi de portiere trântite.

Nedumerită, Sienna se repezi la fereastră şi privi afară.

O dubă neagră, fără număr de înmatriculare, oprise la marginea trotuarului şi din ea cobora un grup de bărbaţi în uniforme negre, fiecare cu un medalion circular verde pe umărul stâng. În mâini aveau arme automate şi toţi se mişcau cu eficienţă militară. Fără ezitare, patru dintre ei porniră în fugă spre intrarea în clădirea de apartamente.

Sienna simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

– Robert! Nu ştiu cine sunt ei, dar ne-au găsit!

Jos, în stradă, agentul Christoph Brüder strigă câteva ordine către oamenii săi, care se îndreptau în forţă spre clădire. Era un individ masiv, căruia cariera militară îi dezvoltase un simţ al datoriei inflexibil şi respect pentru lanţul de comandă. Brüder îşi cunoştea bine misiunea, dar şi miza aflată în joc.

Organizaţia pentru care lucra avea multe departamente, dar cel în care activa el – Suport pentru Supraveghere şi Reacţie – era solicitat doar când apărea o situaţie de „criză".

După ce oamenii săi se făcură nevăzuţi în clădirea de apartamente, Brüder rămase de pază la intrarea principală şi, folosindu-şi dispozitivul de comunicare, luă legătura cu persoana de contact.

– Brüder sunt, spuse el. Am reuşit să-l localizăm pe Langdon prin intermediul adresei IP a computerului său. Echipa mea a intrat în obiectiv. Voi anunţa când îl vom captura.

De sus, de pe acoperişul hotelului La Pensione Fiorentina, Vayentha privea oripilată cum agenţii se năpustesc în clădirea de apartamente.

„Ce mama dracului caută *ei* aici?!"

Îşi trecu mâna prin părul ţepos, sesizând dintr-odată gravele consecinţe ale greşelii ei de seara trecută. Cu un singur uguit de turturea, totul scăpase de sub control. Ceea ce începuse ca o misiune simplă... se transformase într-un veritabil coşmar.

„Dacă echipa SSR este aici înseamnă că pentru mine totul s-a sfârşit."

Disperată, Vayentha își scoase comunicatorul Sectra Tiger XS și îl apelă pe prefect.

– Domnule, bâigui ea, echipa SSR e aici! Oamenii lui Brüder au împânzit clădirea de apartamente de vizavi!

Așteptă un răspuns, dar când acesta veni, se auziră doar niște clicuri seci pe fir și apoi un glas electronic care anunță calm: „Se lansează protocolul de dezavuare".

Vayentha luă telefonul de la ureche și se uită la ecran exact la timp pentru a vedea cum aparatul se închide. Păli, străduindu-se să accepte ceea ce se întâmpla. Consorțiul tocmai retezase toate legăturile cu ea.

Nicio conexiune. Nicio asociere.

„Am fost dezavuată."

Șocul dură doar o secundă.

După el veni frica.

– Repede, Robert! îl îndemnă Sienna. Vino după mine!

Gândurile lui Langdon erau încă absorbite de imaginile sinistre ale infernului lui Dante când ieşi în goană din apartament, pe culoarul clădirii. Până în clipa aceea, Sienna izbutise să gestioneze stresul considerabil al dimineţii cu un fel de siguranţă detaşată, dar acum atitudinea ei calmă fusese înlocuită în mare parte de o emoţie pe care Langdon încă nu o văzuse la ea: frică în adevăratul sens al cuvântului.

Pe culoar, ea o luă la fugă înaintea lui, trecând de ascensorul care deja cobora, chemat fără îndoială de oamenii care intraseră în clădire. Alergă până la capătul holului şi, fără a întoarce capul, dispăru pe scară.

Langdon o urma îndeaproape, alunecând pe tălpile netede ale pantofilor săi de împrumut. Micul proiector din buzunarul de la piept al costumului Brioni sălta uşor la fiecare pas. În minte îi jucau încă bizarele litere de pe cel de-al optulea cerc al iadului: CATROVACER. Vedea parcă în faţa ochilor masca şi semnătura stranie: „Adevărul poate fi întrezărit doar prin ochii morţii".

Langdon se străduia să găsească o conexiune între toate aceste elemente disparate, însă deocamdată nimic nu părea să aibă sens. Când se opri în sfârşit pe palierul scării, Sienna era acolo, ascultând cu atenţie. De jos se auzeau paşi grei urcând treptele.

– Mai există şi o altă ieşire? întrebă el în şoaptă.

– Vino după mine, replică ea scurt.

Sienna îi salvase deja o dată viaţa în ziua aceea şi, cum nu avea altă soluţie decât să aibă încredere în ea, Langdon trase adânc aer în piept şi se năpusti pe scări, în urma ei.

Coborâră un etaj, iar zgomotul bocancilor grei se auzea foarte aproape acum, la numai un etaj sau două dedesubt.

„De ce se îndreaptă direct spre ei?"

Înainte ca el să poată protesta, Sienna îl înhăță de mână și îl trase departe de scară, pe un palier pustiu – un culoar lung, mărginit de uși încuiate.

„Aici n-avem unde să ne ascundem!"

Ea acționă un întrerupător și câteva becuri se stinseră, dar semiîntunericul nu reușea câtuși de puțin să-i ascundă: amândoi erau cât se poate de vizibili pe culoar. Acum, pașii grei ajunseseră aproape de ei și Langdon se aștepta să-i vadă apărând în orice clipă pe scară, în capătul culoarului.

– Am nevoie de sacoul tău, șopti Sienna, trăgând fără menajamente haina de pe umerii lui, apoi îl împinse, forțându-l să se ghemuiască în spatele ei, în intrândul din fața unei uși. Nu te mișca!

„Ce naiba face? E perfect vizibilă!"

Soldații se iviră pe scară, grăbindu-se pe trepte în sus, dar oprindu-se brusc când o văzură pe Sienna pe culoarul întunecat.

– *Per l'amore di Dio!* strigă ea spre ei, pe un ton arțăgos. *Cos'è questa confusione?*

Cei doi bărbați se încruntară, în mod evident neștiind bine la ce se uită. Sienna continua să se răstească la ei:

– *Tanto chiasso a quest'ora!* Atâta zgomot la ora asta!

Langdon observă acum că ea își înfășurase capul și umerii în sacoul lui, ca și când ar fi fost basmaua unei bătrâne. Aplecată în față, așezându-se astfel încât să le blocheze vederea spre Langdon, ghemuit în penumbră, șonticăi încă un pas spre ei complet transformată, urlând ca o băbuță senilă.

Unul dintre soldați ridică un braț, făcându-i semn să se întoarcă în apartamentul ei.

– *Signora! Rientri subito in casa!*

Ea însă mai făcu un pas tremurat, agitându-și pumnul în aer.

– *Avete svegliato mio marito, che è malato!*

Langdon o asculta uluit. „Ți-au trezit soțul bolnav?!"

Celălalt soldat ridică arma automată și o aținti spre ea.

– *Ferma o sparo!*

Sienna se opri brusc, înjurându-i întruna în vreme ce șchiopăta înapoi, îndepărtându-se de ei. Soldații își luară tălpășița, dispărând pe scări în sus.

„Nu e tocmai un rol din Shakespeare, își spuse Langdon, dar a fost impresionant." După toate aparențele, o oarecare experiență în teatru putea constitui o armă utilă.

Siena își luă sacoul de pe cap și i-l aruncă lui Langdon.

– Bun, urmează-mă!

De această dată, el o ascultă fără ezitare.

Coborâră până pe palierul de deasupra intrării, unde alți doi soldați tocmai urcau în lift. Afară, în stradă, un altul stătea de pază lângă dubă; uniforma neagră îi era perfect întinsă pe trupul musculos. Fără zgomot, Langdon și Sienna porniră în fugă pe trepte în jos, spre subsol.

În garajul subteran era întuneric și mirosea a urină. Sienna alergă până într-un colț în care erau îngrămădite scutere și motociclete și se opri în fața unui Trike argintiu – un soi de motoretă cu trei roți, care părea o corcitură nu tocmai fericită între o Vespa italiană și un triciclu pentru adulți. Sienna își strecură mâna mică pe sub apărătoarea roții din față și extrase de acolo o casetă din material magnetizat. Din casetă scoase o cheie, o puse în contactul ciudatei motorete și porni motorul.

Câteva secunde mai târziu, Langdon era așezat în spatele ei. Stând într-un echilibru precar pe șaua îngustă, pipăi în dreapta și-n stânga, căutând un mâner sau ceva de care să se țină.

– Nu-i momentul să fii sfios, îi spuse Sienna, prinzându-i mâinile și așezându-le în jurul mijlocului ei subțire. E cazul să te ții bine.

Langdon făcu întocmai cum i se spusese, iar ea porni motoreta și țâșni pe rampa de ieșire. Vehiculul era mai puternic decât și-ar fi imaginat el și aproape că se ridică de la pământ când zvâcni afară din garaj, în lumina palidă a dimineții, la vreo cincizeci de metri de intrarea principală a clădirii. Soldatul musculos care păzea ușa din față se întoarse brusc, la timp pentru a-i vedea pe Sienna și Langdon dispărând, însoțiți de un scrâșnet ascuțit al motorului ambalat.

În șa, Langdon întoarse capul și privi peste umăr spre soldatul care își ridicase arma și lua linia de ochire, așa că se pregăti. Un singur foc răsună, glonțul ricoșând din apărătoarea roții din spate a motoretei, trecând la numai o palmă de coloana lui vertebrală.

„Isuse!"

Sienna coti scurt la stânga într-o intersecție, iar el simți cum alunecă într-o parte, încordându-și toți mușchii pentru a-și păstra echilibrul.

– Apleacă-te spre mine! îi strigă ea.

Langdon se aplecă, reușind să-și recapete poziția dreaptă, în vreme ce străbăteau un bulevard mai larg. Abia după ce lăsară în urmă două cvartale, reuși el să răsufle din nou.

„Cine naiba erau oamenii ăia?!"

Sienna continua să-și țină privirea ațintită la drum, şerpuind în viteză prin traficul lejer al dimineții. Mai mulți pietoni întoarseră capul pentru a-i privi, uimiți probabil să vadă un bărbat înalt, în costum Brioni, stând în șa *în spatele* unei femei suple.

Străbătuseră deja trei cvartale și se apropiau de o intersecție mare, când în față izbucni urlet de claxoane. O dubă neagră luă colțul pe două roți, năpustindu-se în intersecție și accelerând apoi direct spre ei. Duba era identică cu cea a soldaților de la clădirea de apartamente.

Instantaneu, Sienna luă dreapta puternic și apăsă frâna. Langdon își simți pieptul presat de spatele ei când motoreta opri scurt în spatele unui camion de livrări parcat la marginea străzii. Sienna lipi micul Trike de bara din spate a camionului şi scoase cheia din contact.

„Oare ne-au văzut?"

Se ghemuiră amândoi și așteptară, cu răsuflarea tăiată.

Duba trecu în goană pe lângă ei; după toate aparențele, nu-i observase. În ciuda vitezei, Langdon zări pentru o fracțiune de secundă pe cineva în interior.

Pe bancheta din spate, o femeie relativ în vârstă, încă atrăgătoare, şedea între doi soldați, ca o prizonieră. Ținea ochii plecați, iar capul i se clătina în sus și-n jos, de parcă ar fi fost pradă unui delir sau, poate, drogată. La gât purta o amuletă, iar părul lung şi argintiu îi cădea pe umeri în inele.

Pentru o clipă, Langdon simți cum răsuflarea i se taie, ca şi când ar fi văzut o fantomă.

Era femeia din viziunile lui.

CAPITOLUL 17

Prefectul ieși cu pași mari din sala de control și străbătu puntea iahtului, încercând să-și adune gândurile. Ceea ce se întâmplase cu câteva minute în urmă în clădirea de apartamente din Florența era de neimaginat.

Făcu de două ori turul navei înainte de a intra în biroul său și a scoate din dulap o sticlă de whisky Highland Park vechi de cincizeci de ani. Fără să-și toarne în pahar, puse sticla pe masă și se întoarse cu spatele spre ea – un memento personal al faptului că el era cel care deținea controlul.

Privirea i se îndreptă instinctiv spre un volum gros, cu colțurile îndoite – un dar din partea unui client... cel pe care și-ar fi dorit acum să nu-l fi întâlnit niciodată.

„Acum un an... cum aș fi putut să știu?"

În mod normal, prefectul nu-i intervieva personal pe potențialii clienți, dar cel la care se gândea acum fusese trimis la el de o sursă de încredere, așa că făcuse o excepție de la regulă.

Marea era liniștită ca un lac când clientul sosise la bordul iahtului, coborând din elicopterul său personal. Vizitatorul, o persoană recunoscută în domeniul său de activitate, avea patruzeci și șase de ani, o înfățișare îngrijită, ochi verzi pătrunzători și era foarte, foarte înalt.

– După cum știți, serviciile dumneavoastră mi-au fost recomandate de un prieten comun, începuse bărbatul, întinzându-și picioarele lungi și așezându-se cât mai confortabil în biroul luxos al gazdei sale. Deci, permiteți-mi să vă spun de ce anume am nevoie.

– Mai bine nu, îl întrerupsese prefectul, subliniind astfel cine conducea discuția. Protocolul cere să nu-mi spuneți nimic. Vă voi prezenta eu serviciile pe care le asigur, iar apoi veți decide dacă și care dintre ele prezintă interes pentru dumneavoastră.

Vizitatorul îl privise surprins, dar încuviințase tăcut și ascultase cu atenție. Până la urmă se dovedise că dorințele lui coincideau cu serviciile

standard oferite de Consorțiu – în esență, posibilitatea de a deveni „invizibil“ pentru o vreme, astfel încât să se poată ocupa de un proiect anume departe de ochi indiscreți.

„O joacă de copii.“

Consorțiul urma să se achite de această misiune asigurându-i o identitate falsă și o reședință sigură, secretă, unde își putea desfășura activitatea neștiut – indiferent care era acea activitate. Consorțiul nu întreba niciodată *pentru ce* solicita clientul respectivul serviciu, preferând să știe cât mai puține despre cei pentru care lucra.

Timp de un an, în schimbul unui profit amețitor, prefectul îi oferise un refugiu perfect bărbatului cu ochi verzi, care se dovedise un client ideal. Fără niciun contact între ei, toate facturile fuseseră onorate la timp.

Și apoi, cu două săptămâni în urmă, totul se schimbase.

Pe neașteptate, clientul contactase Consorțiul, solicitând o întrevedere personală cu prefectul. Ținând seama de suma pe care omul o plătise, acesta acceptase.

Bărbatul neîngrijit care își făcuse apariția pe iaht abia dacă mai aducea cu cel care îi solicitase serviciile cu un an în urmă. Avea o privire sălbatică în ochii verzi, odinioară limpezi, și părea aproape... bolnav.

„Ce i s-o fi întâmplat? Oare cu ce s-a ocupat?“

Prefectul îl invitase în biroul său.

– Diavolița cu părul argintiu, bâiguise clientul. E tot mai aproape cu fiecare zi.

Prefectul îi răsfoise dosarul, privind fotografia femeii arătoase, cu părul argintiu.

– Da, spusese el apoi, diavolița cu păr argintiu. Vă cunoaștem foarte bine dușmanii. Și oricât de puternică este ea, vreme de un an întreg am ținut-o departe de dumneavoastră și vom continua să procedăm la fel.

Agitat, bărbatul cu ochi verzi își răsucea pe deget șuvițe de păr slinos.

– Nu vă lăsați păcăliți de frumusețea ei, fiindcă-i un dușman periculos.

„Într-adevăr“, își spusese prefectul, deloc încântat de faptul că unul dintre clienții săi atrăsese atenția cuiva atât de puternic. Femeia cu părul argintiu dispunea de o influență și de resurse uriașe – nu era deloc genul de adversar cu care i-ar fi plăcut să se confrunte.

– Dacă ea sau demonii ei mă găsesc... continuase clientul.

– N-o vor face, îl asigurase prefectul. Nu v-am ascuns noi până acum și nu v-am oferit tot ce ați cerut?

– Ba da. Însă aș dormi mai liniștit dacă... După o pauză în care se străduise să-și adune gândurile, reluase: Trebuie să fiu sigur că, dacă mi se întâmplă ceva, îmi veți îndeplini ultimele dorințe.

– Acestea fiind...?

Bărbatul căutase într-o pungă şi scosese un plic sigilat, de dimensiuni mici.

– Conținutul acestui plic permite accesul la o cutie de valori din Florența. În casetă veți găsi un obiect mic. Dacă mi se întâmplă ceva, va trebui să livrați obiectul în locul meu. Este un fel de cadou.

– Foarte bine, replicase prefectul și luase un stilou, pentru a nota detaliile. Cui anume îl voi livra?

– Diavoliței cu părul argintiu.

Prefectul ridicase privirea spre el.

– Un cadou pentru cea care vă prigoneşte?

– Mai degrabă un spin în coasta ei, ricanase clientul, cu o licărire sălbatică în ochi. Un mic spin isteţ, croit dintr-un os. Şi va constata că este o hartă... un Virgiliu al ei ... un însoțitor spre adâncul iadului ei personal.

Prefectul îl studiase îndelung.

– Cum doriți. Considerați ca și rezolvat.

– Coordonarea va fi esențială, insistase omul. Darul nu trebuie livrat prea devreme. Trebuie să-l păstrați ascuns până când...

Dar se oprise, pierdut deodată în propriile gânduri.

– Până când?

Bărbatul se ridicase brusc, ocolise biroul, înhățase un marker roșu și încercuise cu mișcări agitate o dată pe calendarul personal al gazdei sale.

– Până în această zi.

Prefectul răsuflase adânc, strânsese din dinți și-și mascase iritarea stârnită de neobrăzarea clientului.

– Am înțeles, spusese apoi. Nu voi face nimic înainte de ziua încercuită, iar atunci obiectul din caseta de valori, orice ar fi el, va fi expediat femeii cu păr argintiu. Aveți cuvântul meu. Vă voi îndeplini dorința, adăugase el numărând pe calendar până la data încercuită, peste exact paisprezece zile.

– Nici măcar cu o zi mai devreme! insistase clientul.

– Am înţeles. Nici măcar cu o zi mai devereme.

Prefectul luase plicul, îl vârâse în dosarul clientului și notase cele necesare pentru a fi sigur că dorinţa acestuia va fi respectată cu stricteţe. Nu cunoștea natura exactă a obiectului din caseta de valori și prefera să nici n-o știe. Detaşarea era una dintre pietrele de temelie ale filozofiei Consorţiului. „Oferă serviciul cerut. Nu pune întrebări. Nu judeca nimic."

Bărbatul răsuflase uşurat, relaxându-şi umerii.

– Vă mulţumesc.

– Altceva? întrebase prefectul, nerăbdător să se vadă scăpat de acest client atât de schimbat.

– Da, mai e ceva, răspunsese omul, ducând mâna la buzunar şi scoţând un mic stick de memorie stacojiu, pe care îl aşezase pe birou. Aici este încărcat un fişier video. Aş vrea să fie trimis presei internaţionale.

Prefectul îl studiase câteva momente pe bărbatul din faţa lui. Consorţiului i se cerea deseori să distribuie pe scară largă informaţii în numele clienţilor săi, însă ceva anume în privinţa solicitării primite acum părea îngrijorător.

– În aceeaşi zi? întrebase el, arătând spre data încercuită din calendar.

– Exact în aceeaşi zi. Nicio secundă mai devreme.

– Am înţeles.

Prefectul etichetase stickul de memorie cu informaţia corectă, apoi se ridicase în picioare, în încercarea de a pune capăt întrevederii.

– Deci, asta-i tot?

Clientul nu se clintise din loc.

– Nu. Mai e un ultim detaliu.

Prefectul se aşezase din nou. Ochii verzi ai bărbatului din faţa lui aveau acum o privire sălbatică.

– La scurt timp după ce veţi difuza acest video, eu voi deveni un om celebru.

„Eşti deja celebru", replicase prefectul în sinea sa, gândindu-se la realizările lui impresionante.

– Iar o parte din credit vă va reveni dumneavoastră, continuase clientul. Serviciul pe care mi l-aţi oferit mi-a permis să-mi creez capodopera... o lucrare care va transforma lumea din temelii. Ar trebui să fiţi mândru de rolul jucat.

– Oricare ar fi capodopera dumneavoastră, replicase prefectul cu o nerăbdare crescândă, mă bucur că ați avut intimitatea necesară pentru a o realiza.

– Și ca o dovadă de recunoștință, v-am adus un dar de despărțire. O carte.

Văzând volumul gros pe care bărbatul neîngrijit din fața lui îl scosese din pungă, prefectul se întrebase dacă nu cumva era vorba despre opera secretă la care lucrase în tot acest timp.

– Dumneavoastră ați scris această carte?

– Nu. Dimpotrivă... a fost scrisă *pentru* mine.

Nedumerit, prefectul privise cartea de pe biroul său. „Chiar își închipuie că a fost scrisă pentru el?"

Era o carte de literatură clasică... scrisă în secolul al XIV-lea.

– Citiți-o, adăugase clientul, cu un zâmbet straniu. Așa veți înțelege mai bine ce am făcut.

Și cu aceste cuvinte, se ridicase, își luase la revedere și plecase. Prefectul se apropiase de fereastră și privise elicopterul vizitatorului înălțându-se de pe puntea iahtului și îndreptându-se spre țărmul italian. Apoi se întorsese spre volumul gros de pe birou. Cu degete nesigure, deschisese coperta din piele și răsfoi până la începutul textului. Strofa de debut era scrisă cu litere mari, ornate, ocupând în întregime prima pagină.

INFERNUL
Ajuns pe-a vieții mijlocie treaptă
mă pomenii într-o pădure deasă,
căci rătăcind pierdusem calea dreaptă.[1]

Pe pagina din stânga, clientul își trecuse numele și un mesaj scris de mână:

Dragul meu prieten, îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să găsesc calea.
Lumea întreagă îți mulțumește și ea.

Prefectul nu avea idee ce însemna asta, însă citise deja destul. Închisese cartea și o pusese în biblioteca sa. Slavă Domnului, relația sa cu

[1] Dante Alighieri, *Infernul*, traducere de Eta Boeriu, Editura Albatros, București, 1971 (n.tr.)

acest bizar individ avea să se încheie curând! „Încă paisprezece zile“, își spusese el, privind data încercuită cu roșu pe calendarul său.

În perioada care urmase, simțise o nervozitate neobișnuită gândindu-se la acest client. Omul părea s-o fi luat razna. Dar în ciuda presimțirilor prefectului, timpul se scursese fără niciun incident.

Și apoi, chiar înainte de data încercuită, surveniseră în Florența trei evenimente catastrofale. Prefectul încercase să mențină criza sub control, însă în foarte scurt timp situația îi scăpase din mână, culminând cu acele momente în care clientul urcase în goană treptele turnului Badia.

„Și a sărit... sinucigându-se.“

În ciuda ororii de a pierde un client, mai cu seamă într-un asemenea mod, prefectul rămăsese un om de cuvânt. Prin urmare, începuse imediat să facă preparativele necesare pentru a-și respecta ultima promisiune către clientul decedat, anume să trimită femeii cu părul argintiu conținutul unei casete de valori din Florența – misiune a cărei coordonare temporală, insistase răposatul, era esențială.

„Nici cu o zi mai devreme de data încercuită în calendar.“

Prefectul îi înmânase Vayenthei plicul în care se aflau codurile casetei de valori, iar agenta plecase la Florența pentru a intra în posesia obiectului – „micul spin isteț“. Dar când Vayentha îi telefonase, vestea comunicată fusese deopotrivă surprinzătoare și alarmantă. Conținutul casetei de valori dispăruse deja, iar agenta lui abia scăpase de arestare. Cine știe cum, femeia cu părul argintiu aflase despre obiect și își folosise influența pentru a obține accesul la caseta de valori și a solicita arestarea oricărei persoane care ar încerca s-o deschidă.

Asta se întâmplase cu trei zile în urmă.

Intenția clientului fusese în mod evident aceea ca obiectul sustras să fie o ultimă insultă adusă femeii cu păr argintiu – un glas batjocoritor venit din mormânt.

„Și totuși, uite că acum glasul vorbește prea curând.“

De atunci, Consorțiul se lansase într-o luptă disperată, folosindu-și toate resursele pentru a îndeplini ultima dorință a clientului și de a se proteja pe sine. Iar în cursul acestui proces, organizația trecuse de o serie de limite dincolo de care – prefectul știa bine – îi va fi greu să se mai întoarcă. Acum, pe fondul tuturor evenimentelor din Florența, ședea la biroul său privind în gol și întrebându-se ce îi va mai aduce viitorul.

Pe calendarul său, cercul trasat de client cu linii furibunde părea că se holbează la el – un ochi nebun de cerneală roșie în jurul unei date aparent speciale.

„Mâine."

Fără mare tragere de inimă, prefectul întoarse privirea spre sticla de whisky aflată pe birou, în fața lui. Și apoi, pentru prima dată în paisprezece ani, își turnă un pahar și-l dădu pe gât dintr-o singură înghițitură.

Pe puntea de jos, coordonatorul Laurence Knowlton extrase micul stick de memorie roșu din computer și îl puse pe birou, în fața lui. Înregistrarea video pe care o conținea era unul dintre cele mai stranii lucruri pe care le văzuse vreodată.

„Și durează exact nouă minute... nicio secundă mai mult, niciuna mai puțin."

Cu un sentiment de îngrijorare care nu-i stătea în fire, se ridică și începu să străbată cu pași mari cubiculul, întrebându-se din nou dacă nu cumva ar trebui să-i arate și prefectului bizara înregistrare.

„Tu fă-ți doar treaba, își spuse el în cele din urmă. Fără întrebări. Fără judecăți."

Străduindu-se să-și alunge clipul video din minte, își marcă în agendă misiunea ca îndeplinită. Mâine, așa cum ceruse clientul, va expedia fișierul presei internaționale.

CAPITOLUL 18

Despre Viale Niccolò Machiavelli s-a spus că ar fi cea mai elegantă stradă din Florența. Marcată de curbe în S care șerpuiesc printre copaci și garduri vii luxuriante, bulevardul este unul dintre preferatele bicicliştilor şi ale posesorilor de Ferrari.

Sienna manevra cu abilitate micul Trike la fiecare curbă, lăsând în urmă mohorâtele cartiere de locuințe şi intrând în zona rezidențială cu aer curat, mirosind a cedru, de pe malul stâng al fluviului Arno. Trecură în viteză prin dreptul turnului cu ceas al unei biserici, care tocmai bătea de ora opt.

Langdon își ținea echilibrul în șa, iar în mintea lui se perindau imagini enigmatice ale infernului dantesc... şi ale misterioasei femei cu păr argintiu pe care o zărise înghesuită între doi soldați masivi, pe bancheta din spate a dubei.

„Oricine ar fi, își spuse în sinea lui, ceilalți au pus mâna pe ea."

– Femeia din dubă, strigă Sienna pentru a acoperi huruitul motorului, eşti sigur că e cea din viziunile tale?

– Foarte sigur.

– Înseamnă că ai întâlnit-o cândva, în ultimele două zile. Întrebarea e... de ce îți tot apare în minte și de ce îți repetă să cauți și să găsești.

– Nu știu... Nu-mi amintesc s-o fi întâlnit, dar de fiecare dată când îi văd chipul mă încearcă un sentiment copleșitor că trebuie s-o ajut.

„Îmi pare foarte rău. Îmi pare foarte rău."

Brusc, Langdon se întrebă dacă regretele sale nu erau cumva adresate femeii cu păr argintiu. „Oare am dezamăgit-o cumva?" Simți un nod în stomac, gândindu-se la asta.

Avea senzația că o armă vitală îi dispăruse din propriul arsenal. „Nu mai am amintiri." Cu un caracter eidetic încă din copilărie, memoria era bunul său intelectual pe care se baza cel mai mult. Pentru un om

obișnuit să-și amintească în cele mai mici detalii tot ce vedea în jur, încercarea de a funcționa fără memorie semăna cu o tentativă de a ateriza cu un avion pe întuneric și fără radar.

– Cred că singura șansă de a găsi răspunsurile dorite este să descifrezi *La Mappa*, spuse Sienna. Secretul pe care ea-l ascunde, oricare ar fi acesta, pare a fi motivul pentru care ești urmărit.

Langdon încuviință tăcut, gândindu-se la cuvântul *catrovacer*, scris pe trupurile zvârcolindu-se de durere din *Infernul* lui Dante.

Pe neașteptate, un gând limpede i se contură în minte.

„M-am trezit în Florența..."

Niciun alt oraș din lume nu avea conexiuni mai strânse cu Dante. Poetul se născuse în Florența, crescuse acolo și tot acolo se îndrăgostise, potrivit legendei, de Beatrice, fiind în cele din urmă alungat din oraș, silit să rătăcească ani de-a rândul prin satele Italiei, măcinat de dor pentru căminul său.

„Lăsa-vei tot ce-n lumea ta cea vie, scria Dante despre alungarea sa, ți-e lucru drag, și-a tristei exilări săgeată prima asta o să-ți fie..."[1]

Amintindu-și aceste cuvinte din cântul șaptesprezece al *Paradisului*, Langdon privi în dreapta, peste apele fluviului Arno, spre cupolele și fleșele care se zăreau în depărtare.

În minte i se contură imaginea orașului vechi – un labirint de străduțe înguste, turiști și trafic aglomerat în jurul celebrei catedrale florentine, al muzeelor, bisericilor și zonelor comerciale. Bănuia că, dacă ar renunța la motoretă, s-ar putea pierde imediat în mulțime.

– Trebuie să mergem în orașul vechi, spuse el. Dacă există răspunsuri în toată șarada asta, probabil că acolo le vom găsi. Vechea Florență era lumea lui Dante.

Sienna înclină capul în semn de acord și strigă peste umăr:

– E și mai sigur – există acolo o sumedenie de locuri în care să ne ascundem. Vom merge spre Porta Romana, de unde vom putea traversa fluviul.

„Fluviul", își spuse Langdon cu un tremur anticipativ. Celebra coborâre în infern a lui Dante începuse tot cu o traversare a fluviului.

---

[1] Dante Alighieri, *Divina Comedie*, Editura Polirom, Iași, 2000, traducere de George Coșbuc (n.tr.)

Sienna acceleră şi, pe măsură ce lăsau în urmă străzi şi clădiri, Langdon trecu în revistă imaginile infernului – morţi şi muribunzi, cele zece văi din Malebolge, doctorul de ciumă şi cuvântul acela bizar, CATROVACER. Reflectă la cuvintele din partea de jos a *Hărţii infernului* – „Adevărul poate fi întrezărit doar prin ochii morţii" – şi se întrebă dacă nu cumva şi acesta era un citat din Dante.

„Nu-l recunosc."

Langdon era familiarizat cu opera poetului florentin, iar datorită recunoaşterii de care se bucura ca istoric al artei cu specializare în iconografie, era uneori solicitat să interpreteze vasta gamă de simboluri ce caracteriza opera lui Dante. Printr-o coincidenţă, sau poate că nu, susţinuse o prelegere despre *Infernul* lui Dante cu aproape doi ani în urmă.

„Divinul Dante: Simboluri ale iadului."

Dante Alighieri devenise un veritabil „obiect" de cult al istoriei, numeroase societăţi destinate studierii operei lui fiind fondate în lumea întreagă. Cea mai veche astfel de organizaţie din SUA fusese înfiinţată în 1881 la Cambridge, în Massachusetts, de Henry Wadsworth Longfellow: celebrul poet din New England a fost primul american care a tradus *Divina Comedie*, traducerea sa fiind şi astăzi una dintre cele mai apreciate şi mai citite.

Fiind un exeget de renume al operei lui Dante, Langdon fusese invitat să vorbească la un eveniment important găzduit de una dintre cele mai vechi societăţi dedicate poetului, Società Dante Alighieri din Viena. Conferinţa se ţinuse la Academia vieneză de Ştiinţe, principalul sponsor reuşind să închirieze pentru acea ocazie sala cu două mii de locuri a prestigioasei instituţii.

La sosire, Langdon fusese întâmpinat de directorul conferinţei şi poftit în sală. Trecând prin foaier, nu avusese cum să nu observe cele cinci cuvinte scrise cu litere uriaşe pe peretele din spate, în engleză: WHAT IF GOD WAS WRONG? – „Şi dacă Dumnezeu a greşit?"

– E un Lukas Troberg, îi şoptise directorul. Cea mai recentă operă de artă a noastră. Ce părere aveţi?

Langdon privise textul cu litere uriaşe, neştiind prea bine cum să răspundă:

– Păi... tuşele sunt bogate, dar abilitatea de a folosi subjonctivul mi se pare firavă.

Directorul îi aruncase o privire încurcată, iar Langdon sperase că relația sa cu publicul va fi una mai fericită.

Când urcase în sfârșit pe scenă, fusese primit cu aplauze furtunoase din partea publicului care stătea în picioare.

– *Meine Damen und Herren*, începuse el, glasul bubuindu-i în difuzoare. *Wilkommen, bienvenue, welcome.*

Celebra replică din filmul *Cabaret* stârnise râsete apreciative în rândul spectatorilor.

– Am fost informat că publicul nostru din această seară include nu doar membri ai Societății Dante, ci și numeroși studenți și oameni de știință, mulți dintre ei explorând pentru prima dată opera lui Dante. Deci, pentru aceia dintre dumneavoastră care nu au avut răgazul de a citi poeme italiene medievale, m-am gândit să încep cu o scurtă privire asupra poetului însuși – asupra vieții sale, asupra operei și a motivelor pentru care este considerat una dintre cele mai influente personalități ale istoriei universale.

Alte aplauze.

Cu ajutorul unei mici telecomenzi, Langdon afișase o serie de imagini înfățișându-l pe Dante, prima fiind portretul în mărime naturală realizat de Andrea del Castagno, în care poetul este reprezentat în cadrul unei uși, ținând în mână o carte de filozofie.

– Dante Alighieri, continuase el. Scriitorul și filozoful florentin a trăit între anii 1265 și 1321. În acest portret, la fel ca în marea majoritate a reprezentărilor sale, Dante poartă un *cappuccio* roșu – un fel de capișon strâns pe cap, cu apărătoare de urechi – care, alături de roba stacojie Lucca, devenise cea mai răspândită modalitate de a-l înfățișa pe celebrul poet florentin.

Langdon avansase cu diapozitivele până la portretul realizat de Botticelli și aflat la Galeriile Uffizi, care sublinia cele mai pregnante trăsături ale poetului – maxilarul pătrat și nasul coroiat.

– Și aici, chipul inconfundabil al lui Dante este încadrat de acel *cappuccio* roșu, însă Botticelli a adăugat o cunună de laur ca simbol al desăvârșirii – în acest caz în arta poetică – un simbol tradițional împrumutat de la artiștii Greciei antice și folosit chiar și astăzi în cadrul ceremoniilor în onoarea poeților și a laureaților Nobel.

Langdon trecuse rapid peste alte imagini, toate înfățișându-l pe celebrul poet cu tunica roșie, capișonul stacojiu, cununa de lauri și nasul proeminent.

– Și pentru a vă face o imagine mai fidelă, iată o statuie din Piazza di Santa Croce... și, desigur, celebra frescă atribuită lui Giotto din capela de la Bargello.

Lăsând pe ecran diapozitivul cu fresca lui Giotto, Langdon făcuse câțiva pași spre centrul scenei.

– Așa cum fără îndoială știți, Dante este cunoscut îndeosebi pentru monumentala sa capodoperă literară, *Divina Comedie* – o relatare extrem de veridică a călătoriei autorului în infern, a trecerii prin purgatoriu și a urcării în paradis, pentru comuniunea cu Dumnezeu. După standardele moderne, *Divina Comedie* nu are nimic comic în ea. Motivul pentru care se numește așa este cu totul altul. În secolul al XIV-lea, literatura italiană era împărțită în două categorii: tragedia, reprezentând literatura de înalt nivel, era scrisă în italiana oficială; comedia, literatură de nivel inferior, era scrisă în limba vorbită de popor și destinată acestuia.

Langdon afișase apoi diapozitivul cu fresca lui Michelino, în care Dante era înfățișat stând dincolo de zidurile Florenței și ținând în mână un exemplar al *Divinei Comedii*. În fundal, munții terasați ai purgatoriului se înălțau deasupra porților iadului. Astăzi pictura este expusă în catedrala Santa Maria del Fiore, mai cunoscută ca Il Duomo.

– După cum bănuiți, probabil, din titlu, continuase Langdon, *Divina Comedie* a fost scrisă în italiana vernaculară – limba vorbită de popor. În ciuda acestui fapt, îmbină strălucit religia, istoria, politica, filozofia și comentariul social într-o ficțiune care, deși cu caracter erudit, este pe deplin accesibilă maselor. Poemul a devenit un veritabil jalon al culturii italiene, astfel că despre stilul lui Dante s-a spus, nici mai mult, nici mai puțin, decât că ar fi structurat limba italiană modernă.

După o scurtă pauză pentru efect, Langdon șoptise:

– Prieteni, este imposibil să supraestimăm influența operei lui Dante Alighieri. Nicio altă lucrare literară, muzicală sau artistică din istorie, poate cu excepția Bibliei, nu a inspirat mai multe imitații, variațiuni, note admirative sau explicative.

După ce enumerase vasta gamă de compozitori, pictori şi scriitori celebri care creaseră opere inspirate din poemul lui Dante, Langdon îşi lăsase privirea să rătăcească asupra publicului.

– Deci, avem printre noi scriitori în această seară?

Aproape o treime dintre cei prezenţi ridicaseră mâna, spre uimirea lui. „Ei, dar ori am aici cel mai educat public din lume, ori chestia asta cu cărţile publicate pe internet chiar e o afacere!!"

– Bun, aşa cum ştiţi şi dumneavoastră, nimic nu este mai pe placul unui scriitor decât aprecierile venite din partea unei personalităţi influente, menite să fie publicate pe copertă şi să-i determine pe alţii să le cumpere cartea. Asemenea aprecieri în scop publicitar existau şi în Evul Mediu, iar Dante nu a dus lipsă de ele.

Prezentând un nou diapozitiv, Langdon se adresase din nou publicului:

– Cum v-ar plăcea un asemenea citat publicat pe coperta cărţii dumneavoastră?

Niciodată lumea n-a văzut un om mai iscusit ca el.

Michelangelo

Un murmur de surprindere se ridică din rândul spectatorilor.

– Da, continuase Langdon, este acelaşi Michelangelo pe care îl ştiţi, cel care a pictat Capela Sixtină şi l-a sculptat pe *David*. Michelangelo nu a fost doar un pictor şi un sculptor desăvârşit, ci şi un poet talentat, care a compus aproape trei sute de poeme, printre ele numărându-se şi unul intitulat „Dante", dedicat autorului acelor viziuni realiste ale infernului care au constituit sursa de inspiraţie pentru a sa *Judecată de Apoi*. Şi dacă nu mă credeţi, citiţi Cântul trei al *Infernului* lui Dante şi apoi vizitaţi Capela Sixtină; chiar deasupra altarului veţi vedea această imagine familiară.

Langdon schimbase diapozitivul cu unul ce înfăţişa un monstru musculos năpustindu-se cu o vâslă uriaşă asupra unui grup de oameni care încercau să se ferească.

– Acesta este luntraşul lui Dante, Charon, care-i loveşte cu o vâslă pe trecătorii rătăciţi.

Afişase apoi un nou diapozitiv, un alt detaliu al *Judecăţii de Apoi* de Michelangelo: un bărbat răstignit.

– Iată-l pe Aman din Agag care, conform Scripturii, a fost spânzurat. În poemul lui Dante, soarta lui a fost răstignirea. Așa cum puteți vedea aici, în Capela Sixtină, Michelangelo a preferat versiunea dantescă, nu pe cea biblică. Dar să nu-i spuneți papei, adăugase Langdon în șoaptă, cu un surâs.

Mulțimea izbucnise în râs.

– *Infernul* lui Dante a creat o lume a durerii și suferinței dincolo de tot ce-și imaginase omenirea până atunci, definind cu adevărat ideea modernă de iad. Și, credeți-mă, Biserica Catolică are pentru ce-i mulțumi lui Dante. Al său *Infern* i-a îngrozit vreme de secole pe credincioși, triplând, fără îndoială, numărul celor care frecventau lăcașele de cult. Și astfel, continuase Langdon schimbând diapozitivul, ajungem la motivul întrunirii noastre din această seară.

Pe ecran era afișat titlul prelegerii sale: DIVINUL DANTE: SIMBOLURI ALE IADULUI.

– *Infernul* lui Dante are un simbolism și o iconografie atât de bogate, încât deseori îi dedic un curs cu durata de un semestru întreg. Iar în această seară mi-am spus că nu există o modalitate mai bună de a prezenta simbolurile din poemul dantesc decât aceea de a trece alături de el... prin porțile iadului.

Apropiindu-se de marginea scenei, Langdon privise atent publicul.

– Dar, dacă e să facem o plimbare prin infern, aș propune să luăm cu noi o hartă. Și nu există o hartă a iadului lui Dante mai corectă și mai detaliată decât cea pictată de Sandro Botticelli.

Acționând telecomanda, afișase pe ecran sumbra *Mappa dell'Inferno*. Din sală se auziseră câteva suspine și icnete de surprindere pe măsură ce spectatorii asimilau diversele orori reprezentate în caverna ca o pâlnie.

– Spre deosebire de alți artiști, Botticelli a respectat întru totul textul lui Dante. De fapt a petrecut atât de mult timp citindu-l, încât marele istoric de artă Giorgio Vasari spunea că obsesia pe care pictorul o avea pentru poetul florentin a dus la „grave dezordini în viața lui". Botticelli a creat peste douăzeci și cinci de lucrări inspirate de poemul lui Dante, dar harta este cea mai cunoscută.

Langdon indicase apoi colțul din stânga sus al picturii, continuându-și prezentarea:

– Călătoria noastră va începe aici, la suprafață, unde îl puteți vedea pe Dante în roșu, alături de ghidul său, Virgiliu, în fața porților iadului. De acolo vom coborî prin cele nouă cercuri ale infernului dantesc și vom ajunge, în cele din urmă, față în față cu...

Întrerupându-și ideea, Langdon trecuse repede la un alt diapozitiv – o imagine mult mărită a diavolului așa cum îl înfățișase Botticelli în pictura lui, un Lucifer abominabil, cu trei capete, devorând trei oameni odată, câte unul cu fiecare gură.

Publicul își trăsese răsuflarea audibil.

– O avanpremieră a atracțiilor viitoare, glumise Langdon. Acest personaj înspăimântător va fi destinația călătoriei noastre din această seară. Acesta este al nouălea cerc al iadului, unde Lucifer însuși sălășluiește. Dar... Drumul până acolo este o plăcere în sine, așa că haideți să ne întoarcem puțin... până la porțile infernului, de unde ne începem călătoria.

Și trecuse la diapozitivul următor – o litografie de Gustave Doré care înfățișa o intrare întunecată, ca o gură de tunel săpată în roca unei stânci austere. Deasupra scria: RENUNȚAȚI LA ORICE SPERANȚĂ VOI, CARE INTRAȚI AICI.

– Deci... reluase Langdon cu un zâmbet. Intrăm?

Undeva răsună un scrâșnet de cauciucuri și publicul se evaporă din fața ochilor săi. Se simți brusc aruncat înainte și se lovi de spatele Siennei când micul Trike frână oprindu-se în mijlocul străzii, pe Viale Machiavelli.

Langdon reveni în prezent, având încă în minte porțile iadului, și privi în jur.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

Sienna îi făcu semn spre Porta Romana, vechiul arc de piatră care constituise odinioară intrarea în oraș și care se afla cam la trei sute de metri în fața lor.

– Robert, avem o problemă.

Agentul Brüder stătea în mijlocul modestului apartament şi se străduia să proceseze ceea ce vedea. „Cine mama dracului locuieşte aici?“ Interiorul era un soi de talmeş-balmeş spartan, ca o cameră de cămin studenţesc mobilată din economii.

– Agent Brüder? îl strigă unul dintre oamenii săi, de pe culoar. Poate vreţi să vedeţi asta.

În vreme ce se îndrepta spre subalternul său, Brüder se întrebă dacă poliţia locală îl prinsese deja pe Langdon. El unul ar fi preferat să rezolve criza prin mijloace proprii, dar faptul că profesorul american izbutise să scape nu-i dăduse de ales: se văzuse nevoit să apeleze la poliţia florentină, cerându-i să instituie baraje rutiere. O motocicletă rapidă în labirintul de străzi al Florenţei ar fi pus probleme mari dubelor sale care, cu geamurile lor grele din policarbonat şi anvelopele din cauciuc impenetrabil, erau foarte sigure, însă se mişcau greoi. Poliţia italiană avea reputaţia de a nu coopera cu cei din exterior, dar organizaţia lui Brüder se bucura de o influenţă considerabilă în rândul poliţiei, al consulatelor şi al ambasadelor. „Când solicităm noi ceva, nimeni nu îndrăzneşte să pună întrebări.“

Agentul intră în micul birou în care subalternul său stătea în faţa unui laptop deschis, tastând cu degetele în mănuşă din latex.

– Acesta e computerul pe care l-a folosit, spuse omul. De la el şi-a accesat Langdon contul de e-mail şi a rulat câteva căutări. Fişierele sunt încă în memoria cache.

Brüder se apropie de birou.

– Nu pare a fi computerul lui, continuă tehnicianul. Este înregistrat pe numele cuiva cu iniţialele S.C.; voi avea numele complet în scurt timp.

În vreme ce Brüder aştepta, privirea i se îndreptă spre un teanc de hârtii de pe birou. Le luă şi le răsfoi: un program vechi de teatru de la

London Globe și câteva articole de ziar. Și cu cât citea mai mult, cu atât devenea mai surprins.

Luând hârtiile, ieși în hol și își sună șeful.

– Brüder sunt. Cred că am identificat persoana care îl ajută pe Langdon.

– Cine e?

Agentul Brüder răsuflă adânc.

– N-o să-ți vină să crezi.

La trei kilometri distanță, Vayentha ședea aplecată în șa, în vreme ce motocicleta străbătea străzile în viteză. Mașini ale poliției goneau pe lângă ea în direcție opusă, cu sirenele în funcțiune.

„Am fost dezavuată“, își repeta în sinea ei.

De obicei, ușoara vibrație a motorului în patru timpi al motocicletei o liniștea; însă nu și azi.

Vayentha lucra pentru Consorțiu de doisprezece ani, urcând în ierarhie de la rangul de personal auxiliar la cel de coordonator de strategie și în final până la cel de agent de teren. „Cariera înseamnă totul pentru mine.“ Agenții de teren aveau o existență plină de secrete, deplasări și misiuni lungi, care făceau aproape imposibile o viață adevărată în afara organizației sau relații romantice.

„Am misiunea asta de un an“, își spuse în continuare, încă neputând să creadă că prefectul renunțase la ea atât de rapid.

De douăsprezece luni, Vayentha superviza serviciile destinate aceluiași client al Consorțiului, un geniu excentric cu ochi verzi, care nu dorise decât să „dispară“ o vreme, așa încât să poată munci netulburat de rivali și de dușmani. Natura exactă a muncii lui nu-i era câtuși de puțin cunoscută, misiunea ei fiind doar aceea de a-l feri de oamenii puternici care încercau să-l găsească.

Vayentha se achitase de îndatoririle ei cu un profesionalism desăvârșit și totul decursese perfect.

Perfect... până seara trecută.

Iar de atunci, cariera și starea ei emoțională se aflau pe o curbă descendentă.

„Acum sunt în afara jocului.“

Odată invocat, protocolul de dezavuare impunea ca agentul să renunțe imediat la misiunea sa și să iasă din „arenă“ fără întârziere. Dacă agentul cu pricina era capturat, Consorțiul avea să nege orice legătură cu el. Prin urmare, agenții erau foarte precauți în relațiile cu organizația, mai cu seamă că făcuseră cunoștință în mod direct cu abilitatea acesteia de a manipula realitatea așa cum îi convenea.

Vayentha știa doar doi agenți care fuseseră dezavuați. Ciudat era că după aceea nu-l mai văzuse pe niciunul din ei, niciodată. Presupusese că fuseseră chemați pentru o evaluare oficială și apoi concediați, cu cerința expresă de a nu mai lua legătura vreodată cu angajații Consorțiului.

Acum însă, nu mai era la fel de sigură.

„Exagerezi, încercă ea să-și spună. Consorțiul folosește metode mult mai elegante decât asasinatul cu sânge-rece.“

Și totuși, un alt fior de gheață îi străbătu trupul.

Instinctul fusese cel care o determinase să urce nevăzută pe acoperișul hotelului atunci când îi văzuse venind pe oamenii lui Brüder, iar acum se întrebă dacă nu cumva acest lucru o salvase.

„Nimeni nu știe unde sunt acum.“

În timp ce gonea spre nord pe eleganta Viale del Poggio Imperiale, își dădu seama cât de mult se schimbase situația ei în numai câteva ore. Seara trecută nu se gândise decât cum să-și păstreze slujba. Acum se gândea cum să rămână în viață.

CAPITOLUL 20

Odinioară Florența era o cetate fortificată, principala cale de acces fiind arcul de piatră Porta Romana, construit în 1326. Deşi zidurile care o înconjurau au fost în cea mai mare parte distruse cu secole în urmă, Porta Romana există încă, şi chiar şi în zilele noastre, pentru a pătrunde în oraşul vechi, vehiculele trebuie să treacă prin tunelul boltit săpat în colosala fortăreață.

Poarta este de fapt o barieră înaltă de cincisprezece metri, din piatră şi cărămidă antică, iar pasajul de trecere mai are încă uşile masive din lemn, care sunt lăsate întotdeauna deschise pentru fluidizarea traficului. Şase drumuri principale converg în fața acestor uşi, într-un giratoriu al cărui centru acoperit cu iarbă este dominat de o statuie de Michelangelo Pistoletto, înfățişând o femeie care se îndepărtează de porțile oraşului, ducând pe cap un balot uriaş.

Deşi în prezent este mai degrabă un coşmar pentru traficul din zonă, austera poartă a oraşului a fost odinioară locul în care se desfăşura Fiera dei Contratti – Târgul contractelor – ocazie cu care tații îşi vindeau fiicele în vederea contractării unei căsătorii, deseori obligându-le să danseze provocator pentru a-şi asigura o dotă mai mare.

În această dimineață, cu câteva sute de metri înainte de Porta Romana, Sienna oprise motoreta şi îi arăta ceva lui Langdon, alarmată. Din şa, el privi în direcția indicată şi îi înțelese imediat îngrijorarea. În fața lor, un şir lung de maşini aştepta. cu motoarele la ralanti. Traficul în sensul giratoriu fusese blocat de poliție, alte maşini cu însemnele acesteia sosind în zonă. Ofițeri înarmați treceau de la un vehicul la altul, punând întrebări.

„Doar nu sunt aici pentru noi, nu-i aşa?“ se întrebă Langdon.

Un biciclist transpirat se apropia de ei pe Viale Machiavelli, venind dinspre traficul blocat. Era o bicicletă cu pedalele pe roata din față, iar picioarele goale ale omului pompau ritmic.

– *Cos' è successo?* strigă Sienna în direcția lui.

– *E chi lo sa!?* replică el ridicând din umeri, cu o privire îngrijorată. Carabinieri, adăugă apoi și trecu pe lângă ei, aparent dornic să se îndepărteze rapid.

Sienna se întoarse spre Langdon, cu o expresie sumbră.

– Baraj rutier, spuse ea. Poliția militară.

Sirene răsunau în depărtare, în urma lor, iar Sienna se răsuci în șa și aruncă o privire înapoi, pe Viale Machiavelli, cu o expresie înspăimântată pe chip.

„Suntem prinși la mijloc“, își spuse Langdon, căutând în jur o cale de scăpare – un drum lateral, o parcare, o alee ferită –, dar nu văzu decât locuințe în stânga și un zid înalt din piatră, în dreapta.

Sirenele răsunau deja mai tare.

– Acolo! exclamă el, arătând undeva la vreo treizeci de metri în față, spre un șantier de construcții pustiu, unde o betonieră portabilă le putea oferi un mic adăpost.

Sienna urcă motoreta pe trotuar, porni în viteză spre șantier și opri în spatele betonierei; din păcate, utilajul abia reușea să ascundă micul Trike.

– Vino, îl îndemnă Sienna, grăbindu-se spre un șopron scund lipit de zidul din piatră, printre tufișuri.

„Ăsta nu-i șopron, constată Langdon strâmbând din nas când se apropiară. E o toaletă mobilă!“

Sirenele mașinilor de poliție continuau să răsune tot mai tare în spatele lor. Sienna trase de ușa toaletei portabile, dar degeaba – era legată cu un lanț gros prins cu un lacăt. Langdon o apucă de braț și o trase în spatele WC-ului, împingând-o în spațiul îngust dintre acesta și zidul din piatră. Abia încăpeau amândoi acolo, iar mirosul era greu de suportat.

Langdon se strecură în spatele ei exact în clipa în care se ivi un Subaru Forester negru ca tăciunele, pe a cărui portieră se putea citi CARABINIERI. Mașina trecu încet pe lângă ei.

„Poliția militară italiană“, își zise Langdon, nevenindu-i să creadă și întrebându-se dacă ofițerii aveau cumva ordin să tragă în plin.

– Cineva e al naibii de hotărât să ne găsească, șopti Sienna. Și, într-un fel sau altul, aproape că a reușit.

– GPS? se întrebă Langdon cu glas tare. Poate că proiectorul are atașat un dispozitiv de urmărire.

Ea clătină din cap.

– Crede-mă, dacă chestia aia avea așa ceva, poliția ar fi acum peste noi.

Langdon se mișcă ușor, încercând să-și găsească o poziție cât mai confortabilă în locul acela strâmt, și ajunse față-n față cu un colaj de graffiti elegant mâzgălite pe peretele din spate al toaletei.

„Treabă italienească!"

Majoritatea toaletelor portabile americane erau acoperite cu desene puerile care aduceau vag cu niște sâni ori penisuri. Cele de aici aminteau mai degrabă de caietul de schițe al unui student la arte plastice – un ochi uman, o mână corect redată, un bărbat din profil și un soi de balaur.

– Actele de vandalism nu arată așa peste tot în Italia, explică Sienna, parcă citindu-i gândurile. Institutul de Artă din Florența se află dincolo de zidul ăsta.

Ca pentru a-i confirma spusele, un grup de studenți apăru în depărtare. Tinerii țineau la subsuoară portofolii cu lucrări, vorbeau între ei și aprindeau țigări unul de la altul, nedumeriți de barajul rutier de la Porta Romana.

Langdon și Sienna se ghemuiră mai mult, pentru a nu fi văzuți, și în același moment, prin cine știe ce asociație neașteptată, lui Langdon îi veni o idee ciudată.

„Păcătoșii pe jumătate îngropați, cu picioarele în aer."

Poate că de vină era duhoarea fecalelor ori biciclistul care pedala de zor desculț, dar în minte îi reapăru lumea scârnavă din Malebolge și picioarele goale ieșind cu susul în jos din pământ.

Brusc, se întoarse spre Sienna.

– Îți amintești, în versiunea noastră a *Hărții infernului,* picioarele cu susul în jos erau în cea de-a zecea bolgie, așa e? Cel mai de jos nivel din Malebolge.

Ea îl privi ciudat, sugerându-i că nu era cel mai potrivit moment pentru o astfel de discuție.

– Da, jos de tot.

Pentru o fracțiune de secundă, Langdon se revăzu la prelegerea sa din Viena. Stătea pe scenă, pregătindu-se de marele final după ce prezentase publicului gravura în care Doré îl înfățișase pe Gerion, monstrul înaripat cu coada veninoasă, care trăia deasupra văilor din Malebolge.

– Înainte de a ne întâlni cu Lucifer, continuase Langdon, glasul său adânc răsunând în difuzoare, trebuie să trecem prin cele zece bolgii în care sunt pedepsiți cei necinstiți, cei care au păcătuit în mod deliberat.

Și schimbase diapozitivul, prezentând un detaliu din Malebolge și trecând în revistă bolgiile una câte una.

– De sus în jos, avem: seducătorii biciuiți de demoni... lingușitorii afundați în excremente umane... clericii profitori pe jumătate îngropați cu capul în jos și picioarele în aer... vrăjitorii cu fața răsucită la spate... politicienii corupți în smoală clocotindă... ipocriții acoperiți cu mantii foarte grele... hoții mușcați de şerpi... sfetnicii rău intenționați arşi în foc... intriganții hăcuiți de demoni... și în sfârșit mincinoşii diformi şi de nerecunoscut. Cel mai probabil, adăugase el întorcându-se spre public, Dante a rezervat ultima bolgie pentru mincinoşi fiindcă o serie de minciuni spuse despre el dusese la exilarea lui din orașul pe care îl iubea atât de mult.

– Robert?

Era vocea Siennei.

Langdon reveni în prezent. Ea îl privea întrebător.

– Ce e?

– Versiunea noastră a *Hărții infernului*, replică el cu entuziasm în glas. În ea reprezentarea artistică a fost modificată!

Scoase proiectorul din buzunar și începu să-l agite pe cât de tare îi permitea spațiul îngust. Bila din interior zornăia sonor, dar sirenele de poliție acopereau orice alt zgomot.

– Cel care a creat imaginea asta a reconfigurat nivelurile din Malebolge!

Când proiectorul începu să lumineze, îl îndreptă spre suprafața plană din fața lor. *La Mappa dell'Inferno* apăru strălucind în semiobscuritate.

„Botticelli pe un WC portabil", își spuse Langdon, simțindu-se rușinat. Fără îndoială că acesta era cel mai jalnic loc în care fusese expusă vreodată o lucrare de Botticelli. Trecând rapid în revistă cele zece bolgii, exclamă:

– Da! E altfel decât în original! Ultima vale din Malebolge trebuia să fie plină de oameni diformi, nu de trupuri cu susul în jos. Al zecelea nivel e rezervat mincinoșilor, nu clericilor profitori!

Sienna părea nedumerită.

– Dar... pentru ce ar schimba cineva toate astea?

– Catrovacer, şopti Langdon, privind pe rând literele micuțe adăugate pe fiecare bolgie. Dar nu cred că asta scrie de fapt.

În ciuda loviturii care îi ștersese amintirile din ultimele două zile, acum își simțea memoria funcționând la întreaga capacitate. Închise pleoapele şi, cu ochii minții, analiză în paralel cele două versiuni ale *Hărții infernului*, pentru a observa diferențele dintre ele. Erau mai puține decât își închipuise... și totuşi, avea impresia că un văl se ridicase brusc. Dintr-odată, totul îi era limpede.

Caută și vei găsi!

– Ce e? întrebă Sienna din nou.

Langdon își simțea gura uscată.

– Știu de ce sunt aici, în Florența.

– Da?

– Da, şi ştiu şi unde trebuie să mă duc.

Sienna îl prinse de braț.

– Unde?

Langdon avea senzația că, pentru prima dată de când se trezise la spital, stătea în sfârșit cu picioarele pe sol ferm.

– Aceste zece litere, şopti el, fac trimitere la un loc precis din oraşul vechi. Acolo vom găsi răspunsurile.

– Unde în oraşul vechi? Ți-ai dat seama de ceva anume? De ce?

De dincolo de toaleta portabilă răsunară câteva râsete. Un alt grup de studenți trecea prin dreptul lor, glumind și schimbând replici în diverse limbi. Langdon privi precaut pe după peretele toaletei, urmărindu-i cum se îndepărtează. Apoi se uită în jur, după poliție.

– Trebuie să plecăm, spuse el. Îți explic pe drum.

– Pe drum?! Nu vom reuşi să trecem de Porta Romana!

– Rămâi aici încă treizeci de secunde și apoi vino după mine.

Și cu asta Langdon ieși de după toaleta portabilă, lăsându-și noua prietenă singură și stupefiată.

– *Scusi!* strigă Langdon, fugind după grupul de studenți. *Scusate!*

Se întoarseră cu toții, iar el se prefăcu că se uită în jur ca un turist care s-a rătăcit.

– *Dov'è l'Istituto statale d'arte?* întrebă apoi, într-o italiană chinuită.

Un puști tatuat trase imperturbabil dintr-o țigară și răspunse insolent:

– *Non parliamo italiano.*

Vorbea cu accent franțuzesc.

Una dintre fete îl admonestă și făcu semn de-a lungul zidului, spre Porta Romana.

– *Più avanti, sempre dritto.*

„Drept înainte", își traduse Langdon.

– *Grazie.*

Imediat, Sienna ieși din ascunzătoare și se apropie de ei. Langdon îi puse o mână prietenoasă pe umăr.

– Ea e sora mea, Sienna. E profesoară de arte.

Puștiul tatuat trase o înjurătură suculentă și amicii lui izbucniră în râs. Langdon îi ignoră.

– Am venit la Florența cu speranța că o să găsim o catedră unde să predăm timp de un an. Putem să mergem cu voi?

– *Ma certo!* replică fata, zâmbind.

În vreme ce se îndreptau spre Porta Romana, Sienna intră în conversație cu studenții, în timp ce Langdon intră în mijlocul grupului, aplecându-și umerii ca să nu iasă în evidență. „Caută și vei găsi", își aminti el și inima începu să-i bată mai repede când revăzu în minte cele zece văi din Malebolge.

Catrovacer. Aceste zece litere, își dăduse el seama, se aflau la baza unuia dintre cele mai mari mistere ale artei, o enigmă veche de secole care încă nu fusese dezlegată. În 1563, literele fuseseră folosite pentru a

inscripţiona un mesaj pe un perete din interiorul celebrului Palazzo Vecchio din Florenţa, la doisprezece metri de sol, greu de distins fără un binoclu. Mesajul rămăsese ascuns acolo, la loc cât se poate de vizibil, vreme de sute de ani, până în anii 1970, când fusese remarcat de un expert în artă devenit între timp celebru, care petrecuse decenii încercând să-l descifreze. În ciuda numeroaselor teorii avansate, semnificaţia mesajului rămăsese şi astăzi necunoscută.

Pentru Langdon, codul era un teren familiar – un port adăpostit pe această mare stranie şi agitată. La urma urmei, istoria artei şi secretele străvechi erau domeniul lui, nu armele de foc şi recipientele cu risc biologic.

În faţă, alte maşini de poliţie se îndreptau spre Porta Romana.

– Isuse! exclamă puştiul tatuat. Ăl pe care-l caută trebuie să fi făcut ceva teribil.

Grupul ajunse la intrarea principală a Institutului de Artă, pe latura din dreapta, unde studenţii se adunaseră ciorchine pentru a urmări agitaţia de la Porta Romana. Paznicul, probabil cu salariul minim pe economie, se uită într-o doară la legitimaţiile tinerilor care intrau, fiind evident mai interesat de acţiunile poliţiei.

Un scrâşnet de frâne răsună în aer şi deja cunoscuta dubă neagră ţâşni pe sub anticul arc de piatră. Langdon nu avu nevoie să se uite de două ori. Fără un cuvânt, prinse momentul şi, împreună cu Sienna, trecu de poartă alături de tinerii lor însoţitori.

Aleea de la intrare în Istituto Statale d'Arte era splendidă, având un aer aproape regal. Stejari înalţi se arcuiau elegant de o parte şi de alta, formând o boltă care încadra clădirea îndepărtată – o construcţie masivă, de un gălbui palid, cu un portic triplu şi o pajişte ovală în faţă.

La fel ca multe alte clădiri din Florenţa, şi aceasta fusese ridicată de aceeaşi ilustră dinastie care dominase viaţa politică a oraşului în secolele al XV-lea, al XVI-lea şi al XVII-lea.

Medici.

Numele în sine devenise sinonim cu Florenţa. În cei trei sute de ani de dominaţie, familia Medici adunase o avere incomensurabilă şi o influenţă pe măsură, dăruind lumii patru papi, două regine ale Franţei şi cea mai mare instituţie financiară din Europa. Chiar şi astăzi, băncile

folosesc metoda contabilă inventată de Medici – sistemul în dublă partidă, cu credite și debite.

Cea mai importantă moștenire a celebrei familii nu era însă cea financiară sau politică, ci artistică. Fiind poate cei mai generoși protectori ai artelor din întreaga istorie, membrii ei au susținut material noul curent al Renașterii. Numeroși monștri sacri s-au bucurat de patronajul casei de Medici, de la Leonardo da Vinci la Botticelli – cea mai cunoscută lucrare a acestuia din urmă, *Nașterea lui Venus*, fiind realizată la comanda lui Lorenzo de Medici, care ceruse o pictură cu caracter erotic pe care s-o ofere vărului său ca dar de nuntă.

Lorenzo de Medici, supranumit încă din timpul vieții Lorenzo Magnificul datorită mărinimiei dovedite, era el însuși un artist și un poet desăvârșit, fiind considerat un veritabil descoperitor de talente. În 1489, plăcându-i opera unui tânăr sculptor florentin, l-a invitat să locuiască în palatul său, unde să poată lucra înconjurat de cele mai rafinate opere de artă. Sub tutelajul Medici, adolescentul a evoluat și în cele din urmă a realizat două dintre cele mai apreciate sculpturi din istorie, *Pietà* și *David*. Astăzi îl cunoaștem sub numele de Michelangelo – un geniu considerat uneori ca fiind cel mai mare dar făcut omenirii de familia Medici.

Ținând seama de pasiunea pentru artă a acestei dinastii, Langdon își imagina că membrii ei ar fi încântați să știe că superba clădire aflată acum în fața lui – construită la origine ca grajduri pentru caii familiei – fusese transformată într-un minunat Institut de Artă. Locul care inspira acum numeroși tineri artiști fusese ales pentru a adăposti caii Medicii deoarece se afla nu departe de una dintre cele mai frumoase zone de promenadă hipică din Florența.

Grădinile Boboli.

Langdon privi spre stânga, unde pe deasupra unui zid înalt se zăreau vârfurile unor copaci. Vasta întindere a Grădinilor Boboli era acum o atracție turistică. Fără îndoială că, dacă ar reuși să intre în grădini, ar putea trece dincolo de ele nedetectați, scurtcircuitând astfel Porta Romana. La urma urmelor, grădinile aveau o suprafață mare și numeroase ascunzișuri – pâlcuri de copaci, labirinturi, grote, arteziene. Mai important, traversând Grădinile Boboli, ar ajunge la Palazzo Pitti, citadela în care se aflase odinioară reședința familiilor conducătoare ale Marelui

Ducat al Toscanei și care, cu cele o sută patruzeci de încăperi ale sale, era și astăzi unul dintre cele mai vizitate locuri din Florența.

„Dacă vom putea ajunge la Palazzo Pitti, își spuse Langdon, vom fi la o aruncătură de băț de podul spre orașul vechi."

Cu gesturi cât mai liniștite, făcu semn spre zidul înalt care înconjura grădinile.

– Cum ajungem în grădină? întrebă el. Aș vrea mult să i-o arăt surorii mele înainte de a merge la institut.

Puștiul tatuat clătină din cap.

– De aici nu puteți intra în grădini. Accesul se face pe la Palatul Pitti. Va trebui să treceți prin Porta Romana și să vă întoarceți.

– Rahat! exclamă Sienna.

Toată lumea se întoarse și se uită la ea, inclusiv Langdon.

– Haide, continuă ea cu un zâmbet timid către grupul de studenți, în vreme ce-și netezea părul blond strâns în coadă. Vreți să-mi spuneți că voi nu vă furișați niciodată în grădini ca să fumați iarbă și să vă faceți de cap?

Tinerii se uitară unii la alții și izbucniră în râs. Cel cu tatuaj părea de-a dreptul fascinat.

– Doamnă, zău că ar trebui să predați aici!

Apoi, conducând-o spre o laterală a clădirii, îi arătă o parcare după colț.

– Vedeți șopronul acela din stânga? În spatele lui e o platformă veche. Urcați pe acoperiș și de acolo puteți sări jos, de partea cealaltă a zidului.

Sienna se pusese deja în mișcare. Din mers, privi înapoi spre Langdon, cu un surâs condescendent.

– Vii, frate Bob? Sau poate ești prea bătrân să sari peste gard?!

În dubă, femeia cu părul argintiu își sprijini fruntea de geamul antiglonț al portierei și închise ochii. Avea senzația că i se învârte pământul sub picioare. Îi era rău din cauza medicamentelor pe care i le dăduseră.

„Am nevoie de îngrijiri medicale“, își spuse.

Dar gărzile înarmate de lângă ea aveau ordine stricte: nevoile ei vor fi ignorate până la finalizarea misiunii lor. Și după haosul din jur, era limpede că asta nu se va întâmpla prea curând.

Se simțea tot mai amețită și îi era greu să respire. Încercând să-și reprime senzația de greață, se întrebă cum se întâmplase de ajunsese în această situație de-a dreptul suprarealistă. Răspunsul era prea complex pentru a-l desluși în starea ei de acum, dar în privința felului în care începuse totul, nu avea niciun dubiu.

„La New York. Cu doi ani în urmă.“

Se afla în Manhattan. Venise din Geneva, unde lucra ca director al Organizației Mondiale a Sănătății, un post prestigios și invidiat, pe care îl deținea de aproape un deceniu. Fiind specialistă în boli transmisibile și epidemiologie, fusese invitată la ONU pentru a susține o prelegere despre riscul pandemiilor în țările lumii a treia. Discursul ei avusese un ton optimist și liniștitor, prezentând câteva sisteme noi de detecție timpurie a îmbolnăvirilor și scheme de tratament concepute de OMS și de alte instituții. La sfârșit primise aplauze la scenă deschisă.

După prelegere, în vreme ce se afla în foaier și discuta cu niște profesori universitari, un funcționar ONU se apropiase și le întrerupsese conversația.

– Doamnă doctor Sinskey, am fost contactați de Consiliul pentru Relații Externe. Cineva de acolo ar dori să discute cu dumneavoastră. Vă așteaptă o mașină afară.

Nedumerită și ușor descumpănită, Elizabeth Sinskey se scuzase față de interlocutorii ei, își luase bagajul pentru noapte și ieșise. În limuzină, în timp ce străbăteau First Avenue, începuse să simtă o nervozitate stranie.

„Consiliul pentru Relații Externe?"

La fel ca mai toată lumea, Elizabeth Sinskey auzise și ea zvonurile.

Fondat în anii 1920 ca un grup consultativ cu caracter privat, CRE numărase în rândurile sale aproape toți secretarii de stat, cel puțin șase președinți, majoritatea directorilor CIA, senatori, judecători, dar și legende dinastice precum Morgan, Rotschild și Rockefeller. Această combinație unică de minți strălucite, influență politică și putere financiară asigurase Consiliului reputația de a fi „cel mai influent club privat din lume".

Ca directoare a Organizației Mondiale a Sănătății, Elizabeth nu era deloc străină de aerul rarefiat al „băieților mari". Îndelungatul ei mandat la conducerea OMS și firea deschisă îi asigurase recent o bilă albă din partea unei importante publicații care o inclusese între cele mai influente douăzeci de personalități ale lumii. „Chipul sănătății mondiale" scria sub fotografia ei din revistă – o ironie a sorții, își spusese Elizabeth, ținând seama de cât de bolnăvicioasă fusese în copilărie.

Suferind de un astm sever de la vârsta de șase ani, fusese tratată cu o doză mare dintr-un medicament nou și promițător – primul glucocorticoid, sau hormon steroid, la nivel mondial. Simptomele astmului îi dispăruseră în mod miraculos. Din păcate, efectele secundare neprevăzute ale tratamentului se manifestaseră abia mai târziu, când Elizabeth ajunsese la pubertate și trecuse de ea... fără a avea vreodată ciclu menstrual. Niciodată nu avea să uite ziua neagră în care, la nouăsprezece ani, în cabinetul medicului fiind, aflase că sistemul ei reproducător fusese grav afectat, pentru totdeauna.

Elizabeth Sinskey nu va putea să aibă niciodată copii.

„Timpul va vindeca această rană", o asigurase medicul, dar în sufletul ei durerea și furia nu făcuseră decât să se acumuleze. Mai rău, medicamentul care îi distrusese capacitatea de a concepe copii nu făcuse la fel cu instinctul ei matern. Zeci de ani se luptase cu impulsul de a-și satisface această dorință imposibilă. Chiar și acum, la șaizeci și unu de ani, încă mai simțea un gol dureros ori de câte ori vedea o mamă cu copilul ei.

– Ajungem imediat, doamnă doctor Sinskey, o anunțase șoferul limuzinei.

Elizabeth își trecuse mâna prin părul lung, argintiu și buclat, verificându-și rapid înfățișarea în oglindă. Câteva momente mai târziu, șoferul oprise mașina și o ajutase să coboare într-o zonă șic din Manhattan.

– Vă aştept aici, îi spusese el. Când sunteţi gata, vom putea merge direct la aeroport.

Sediul din New York al Consiliului pentru Relaţii Externe era situat într-o clădire în stil neoclasic, la colţul străzilor Park şi Sixty-eighth, odinioară reşedinţa unui magnat al companiei Standard Oil. Exteriorul se armoniza cu peisajul elegant din jur, fără a ieşi în evidenţă prin ceva şi a sugera în vreun fel ce anume adăpostea.

O recepţioneră corpolentă îi ieşise în întâmpinare.

– Doamnă doctor Sinskey, pe aici, vă rog. Sunteţi aşteptată.

„Bine, bine, dar de cine?" Străbătuseră un coridor luxos, până la o uşă închisă, în care femeia ciocănise scurt înainte de a o deschide şi a o invita pe Elizabeth să intre.

Ea trecuse pragul şi uşa se închisese în urma ei.

Mica şi întunecata sală de conferinţe era luminată doar de strălucirea unui ecran video. În faţa acestuia aştepta o siluetă foarte înaltă şi subţire. Deşi nu-i putuse distinge faţa, simţise că persoana emană forţă.

– Doamnă doctor Sinskey, răsunase vocea ascuţită a bărbatului. Vă mulţumesc că aţi venit.

După accent, omul era elveţian sau poate german.

– Vă rog să vă aşezaţi, continuase el, făcându-i semn spre un scaun aproape de partea din faţă a sălii.

„Nu ne prezentăm, nu ne salutăm?" Elizabeth se aşezase. Bizara imagine de pe ecranul video nu avea darul de-a o linişti, ba dimpotrivă. „Ce mai e şi asta?"

– Am asistat la prelegerea pe care aţi susţinut-o în dimineaţa aceasta, rostise silueta. Am venit de departe pentru a vă auzi vorbind. O reuşită impresionantă.

– Vă mulţumesc.

– Aş putea adăuga că sunteţi mult mai frumoasă decât mi-am închipuit... în ciuda vârstei şi a perspectivei mioape pe care o aveţi asupra sănătăţii mondiale.

Elizabeth rămăsese cu gura căscată. Replica fusese jignitoare din toate punctele de vedere.

– Poftim? întrebase ea, încercând să zărească totuşi ceva în întuneric. Cine sunteţi dumneavoastră? Şi de ce m-aţi chemat aici?

– Vă rog să-mi scuzați tentativa nereușită de glumă, răspunsese silueta subțire. Imaginea de pe ecran vă va arăta de ce vă aflați aici.

Sinskey privise imaginea grotescă – o pictură care înfățișa o mare de oameni, o sumedenie de indivizi bolnavi cățărându-se unii deasupra celorlalți într-o învălmășeală de trupuri goale.

– Marele artist Doré și interpretarea extrem de dramatică a viziunii lui Dante Alighieri despre infern. Sper că vi se pare o imagine plăcută... fiindcă într-acolo ne îndreptăm, declarase silueta, după ce făcuse o pauză, apropiindu-se încet de ea. Dar permiteți-mi să vă spun de ce.

Bărbatul continuase să înainteze spre ea, devenind parcă tot mai înalt cu fiecare pas.

– Dacă iau bucata aceasta de hârtie și o rup în două... începuse el și, oprindu-se în dreptul unei mese, luase o coală de hârtie și o rupsese cu zgomot în jumătate. Și dacă așez cele două jumătăți una peste alta... Pusese bucățile una peste cealaltă. Și apoi dacă repet procesul... Rupsese din nou hârtiile și le pusese una peste alta. Obțin un teanc de hârtii de patru ori mai gros decât coala inițială. Am dreptate?

Ochii păreau să-i scânteieze în întuneric. Elizabeth nu apreciase deloc tonul condescendent și postura lui agresivă, așa că nu spusese nimic.

– Ipotetic vorbind, continuase el venind și mai aproape de scaunul ei, dacă foaia inițială are numai o zecime de milimetru grosime și dacă repet procesul... să zicem de *cincizeci* de ori... știți cât de înalt va fi teancul?

Elizabeth se enervase.

– Știu, replicase ea pe un ton mai ostil decât intenționase. Va fi înalt de o zecime de milimetru ori doi la puterea cincizeci. Se numește progresie geometrică. Pot să vă întreb ce caut eu aici?

Bărbatul zâmbise și înclinase din cap, părând impresionat.

– Da, și aveți idee care ar fi valoarea exactă? O zecime de milimetru ori doi la puterea cincizeci? Știți cât de înalt a devenit teancul nostru de hârtie? Se întrerupsese și după o clipă reluase: Teancul nostru de hârtie, după numai cincizeci de dublări, ar ajunge aproape până la... soare.

Elizabeth nu fusese deloc surprinsă. Impactul extraordinar al progresiei geometrice era mereu prezent în activitatea ei. Cercuri de contaminare... replicarea celulelor infectate... estimările privind victimele...

– Îmi cer scuze dacă par naivă, spusese ea în cele din urmă, fără niciun efort de a-și disimula enervarea, dar nu reușesc să înțeleg unde bateți.

– Unde bat? râsese el ușor. Ideea este că istoricul dezvoltării populației umane are un caracter chiar mai dramatic. La fel ca teancul nostru de hârtie, populația planetei a avut începuturi subțirele... însă un potențial alarmant. Gândiți-vă la asta, continuase el, începând să se plimbe de colo-colo. Omenirea a avut nevoie de mii de ani – din zorii istoriei până la începutul secolului al XIX-lea – pentru a atinge *un* miliard de persoane. Apoi, uluitor, a fost nevoie de numai o sută de ani pentru ca populația să se dubleze, ajungând la *două* miliarde în anii 1920. După asta, au fost suficienți doar cincizeci de ani pentru o nouă dublare, omenirea ajungând la *patru* miliarde în anii 1970. După cum știți, suntem pe cale să atingem cifra de opt miliarde în scurt timp. Numai astăzi, specia umană a sporit cu încă un sfert de milion de indivizi. Un sfert de *milion!* Și asta se întâmplă în fiecare zi, fie că plouă, fie că nu. În prezent, în fiecare an, adăugăm planetei echivalentul întregii populații a Germaniei.

Bărbatul se întrerupsese brusc, aplecându-se deasupra lui Elizabeth.

– Câți ani aveți?

O altă întrebare insolentă, deși ca director al OMS era obișnuită să răspundă ostilității cu diplomație:

– Șaizeci și unu.

– Știți că, dacă veți mai trăi încă nouăsprezece ani, ajungând la optzeci, veți constata că populația lumii s-a *triplat* în decursul vieții dumneavoastră? O viață de om, o *triplare*. Gândiți-vă la implicațiile acestui fapt. După cum bine știți, Organizația Mondială a Sănătății, pe care o conduceți, și-a revizuit din nou prognozele în sens ascendent, anunțând că, înainte de anul 2050, omenirea va ajunge la circa nouă miliarde de persoane. Numeroase specii de animale dispar într-un ritm tot mai accelerat. Cererea pentru resursele naturale și așa în curs de epuizare este din ce în ce mai mare. Apa potabilă se împuținează. Oricare ar fi criteriul biologic luat în calcul, specia noastră și-a depășit dimensiunea sustenabilă. Iar în fața acestui dezastru, Organizația Mondială a Sănătății, cea care veghează la sănătatea planetei, investește în tratamente pentru diabet, bănci de sânge și lupta cu cancerul.

Bărbatul se oprise din nou, o privise drept în ochi și apoi reluase:

– Așa că v-am adus aici ca să vă întreb direct de ce dracului Organizația Mondială a Sănătății nu are curajul să abordeze problema fără rețineri?

Elizabeth era deja furibundă.

– Oricine ați fi, știți foarte bine că OMS tratează chestiunea suprapopulării cu cea mai mare seriozitate. Nu de mult am cheltuit milioane de dolari trimițând în Africa medici care să distribuie gratis prezervative și să educe populația în privința mijloacelor de contracepție.

– A, da! ricanase bărbatul. Iar o armată și mai numeroasă de misionari catolici a venit în urma lor și le-a spus africanilor că, dacă folosesc prezervativele, ajung în iad. Africa are o nouă problemă de mediu acum – terenurile acoperite de milioane de prezervative neutilizate.

Elizabeth se străduise să nu riposteze. În privința asta, omul avea dreptate, însă catolicii moderni începuseră să se opună amestecului autorităților de la Vatican în problemele de reproducere umană. Mai mult decât atât, Melinda Gates, catolică practicantă ea însăși, riscase cu bravură să-și atragă mânia Bisericii donând suma de 560 de *milioane* de dolari pentru a îmbunătăți accesul la mijloacele contraceptive la nivel mondial. Elizabeth Sinskey declarase de multe ori în mod public că Bill și Melinda Gates meritau să fie trecuți în rândul sfinților pentru tot ce făcuseră prin intermediul fundației lor în beneficiul sănătății la nivel mondial. Din păcate, unica instituție capabilă să facă acest lucru nu reușea să distingă caracterul creștinesc al eforturilor depuse de cei doi.

– Doamnă doctor Sinskey, continuase umbra înaltă și subțire, ceea ce nu sesizează Organizația Mondială a Sănătății este faptul că există o singură problemă globală privind sănătatea. Aceasta e, adăugase bărbatul arătând din nou imaginea cutremurătoare de pe ecran – o mare scabroasă de oameni claie peste grămadă. Îmi dau seama că sunteți om de știință și n-ați studiat, poate, artele frumoase sau pe autorii clasici. Permiteți-mi de aceea să vă prezint o altă imagine capabilă să vă vorbească într-o limbă pe care s-o puteți înțelege mai bine.

Sala se întunecase, dar după o clipă ecranul revenise la viață. Noua imagine era una pe care Elizabeth o văzuse de multe ori... și de fiecare dată îi stârnise un straniu sentiment al inevitabilului.

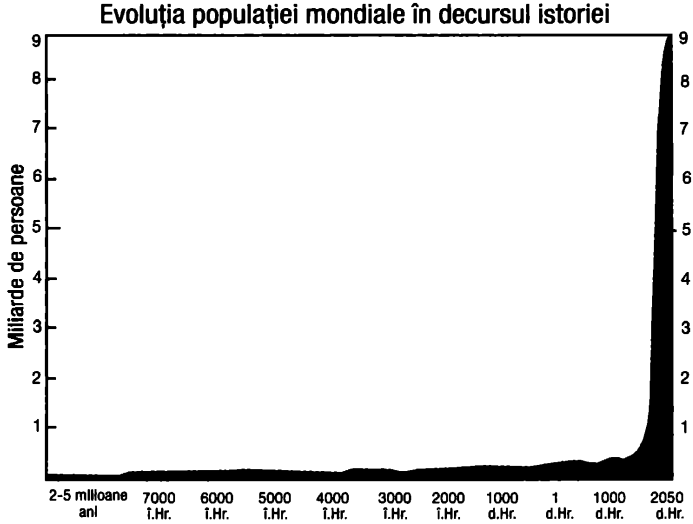

O liniște grea se așternuse în sală.

– Da, rostise în cele din urmă bărbatul înalt, groaza tăcută constituie o reacție adecvată în fața acestui grafic. E ca și când te-ai uita direct în farurile unei locomotive care se apropie. Apoi, întorcându-se încet spre Elizabeth și oferindu-i un zâmbet sec, condescendent, adăugase: Aveți întrebări, doamnă doctor Sinskey?

– Doar una. M-ați adus aici ca să-mi țineți predici sau ca să mă insultați?

– Nici una, nici alta, replicase el și glasul îi adoptase un ton ciudat, lingușitor. V-am adus aici pentru a colabora cu dumneavoastră. Nu mă îndoiesc că înțelegeți bine că suprapopularea este o chestiune care ține de domeniul sănătății. Dar ce mă tem că nu înțelegeți e faptul că ea va afecta însuși sufletul omenesc. Siliți de efectele suprapopulării, cei cărora nu le-a trecut niciodată prin minte să fure vor deveni hoți pentru a-și hrăni familia. Cei care n-au crezut niciodată că ar putea ucide o vor face pentru ca odraslele lor să aibă din ce trăi. Toate păcatele capitale din viziunea lui Dante – lăcomia, avariția, trădarea, crima și restul – toate vor începe să se manifeste tot mai des... amplificate de resursele noastre tot mai împuținate. Ne confruntăm cu o luptă pentru însuși sufletul omului.

– Eu sunt biolog. Eu salvez vieți... nu suflete.

– Ei bine, pot să vă asigur că salvarea vieților va deveni tot mai dificilă în anii care vin. Suprapopularea atrage după sine nu doar tulburări de ordin spiritual. Există un fragment în Machiavelli...

– Da, îl întrerupsese ea și reprodusese celebrul citat din memorie: „Când fiecare colț al lumii va fi un așa furnicar de oameni, încât aceștia nici nu vor mai putea trăi acolo, nici nu vor putea pleca în altă parte... lumea se va curăța singură". Apoi, susținându-i ferm privirea, adăugase: Toți cei de la OMS cunosc bine acest citat.

– Bun, deci știți și că mai departe Machiavelli a adus în discuție molimele ca o modalitate naturală a lumii de a se curăța.

– Într-adevăr, și așa cum am menționat în prelegerea mea, suntem perfect conștienți de legătura directă care există între densitatea populației și probabilitatea unor pandemii, dar concepem permanent noi metode de detectare și de tratare. OMS își păstrează încrederea că vom putea preveni viitoarele epidemii la scară mondială.

– Păcat!

Elizabeth îl privise stupefiată.

– Poftim?

– Doamnă doctor Sinskey, replicase individul râzând ciudat, vorbiți despre controlul epidemiilor ca și cum ăsta ar fi un lucru bun.

Ea nu putuse decât să se uite la el cu ochi mari, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Deci, așa stau lucrurile, declarase bărbatul înalt și slab, ca un avocat care își încheie pledoaria. Iată-mă discutând cu șefa Organizației Mondiale a Sănătății – tot ce are mai bun de oferit această instituție. Un gând terifiant, dacă stăm să judecăm bine. Apoi, schimbând imaginea pe ecran și afișând-o pe cea cu trupurile goale, continuase: V-am arătat ce nenorociri sunt pe cale de a se produce... V-am amintit de forța copleșitoare a creșterii neîngrădite a populației lumii. V-am luminat cu privire la faptul că ne aflăm în pragul colapsului spiritual. Iar răspunsul dumneavoastră? Prezervative gratuite în Africa! Bărbatul rânji disprețuitor. E ca și când ai da cu pliciul într-un asteroid care se apropie. Bomba cu ceas nu mai ticăie. A detonat deja și, fără măsuri drastice, matematica exponențială va deveni noul vostru Dumnezeu... iar „El" e un Dumnezeu răzbunător. El va aduce viziunea dantescă a infernului

chiar aici, pe Park Avenue... Mase îngrămădite bălăcindu-se în propriile excremente. O selecție globală orchestrată de natura însăși.

– Serios? izbucnise Elizabeth. Dar spuneți-mi, în ceea ce considerați *dumneavoastră* a fi un viitor sustenabil, care ar fi populația ideală a globului? Care e nivelul magic la care omenirea poate spera să se susțină la infinit... și într-un confort relativ?

Bărbatul înalt surâsese, în mod evident apreciind întrebarea.

– Orice biolog cu specializare în ecologie și orice statistician vă poate spune că omenirea are cele mai mari șanse să supraviețuiască pe termen lung la o populație mondială de circa patru miliarde.

– *Patru* miliarde?! Deja suntem șapte miliarde, așa că e puțin cam târziu.

Ochii verzi ai individului scăpăraseră de răutate.

– Oare?

CAPITOLUL 23

Robert Langdon ateriză dur pe solul afânat de dincolo de zidul Grădinilor Boboli, în zona lui sudică, printre copacii deşi. Sienna sări lângă el şi se ridică imediat, scuturându-şi hainele şi privind în jur.

Se aflau într-un luminiş acoperit de muşchi şi ferigi, la marginea unui mic crâng. Palazzo Pitti nu se zărea de acolo, iar din câte îşi dădea Langdon seama, se aflau în cel mai îndepărtat loc de palat din grădini. Cel puţin aici, la ora asta matinală, nu erau nici muncitori, nici turişti.

Langdon privi în lungul aleii din pietriş care şerpuia graţios la vale, spre crângul din faţa lor. Acolo unde aleea dispărea printre copaci, o statuie din marmură fusese perfect amplasată astfel încât să atragă toate privirile. Lucrul acesta nu-l surprindea. Grădinile Boboli beneficiaseră de abilităţile excepţionale ale unor peisagişti precum Niccolò Tribolo, Giorgio Vasari şi Bernardo Buontalenti – un tezaur de talent estetic care crease o capodoperă întinsă pe patruzeci şi cinci de hectare.

– Dacă mergem spre nord-est, vom ajunge la palat, spuse Langdon, arătând de-a lungul aleii. Acolo ne putem amesteca printre turişti, ca să ieşim fără să fim văzuţi. Bănuiesc că se deschide la nouă.

Dădu să se uite cât e ora, dar nu-şi văzu decât încheietura goală, acolo unde ar fi trebuit să fie ceasul lui cu Mickey Mouse. În treacăt, se întrebă dacă o fi rămas la spital cu restul hainelor sale şi dacă îl va mai recupera vreodată.

– Robert, îl provocă Sienna, înainte de a mai face chiar şi un singur pas, vreau să ştiu unde mergem. Ţi-ai dat seama de ceva puţin mai devreme. Malebolge? Ziceai că ordinea a fost schimbată?

Langdon îi făcu semn spre o zonă acoperită de copaci, nu departe.

– Hai să ne ascundem mai întâi.

Şi porni pe aleea care cotea şi pătrundea într-un fel de alcov – o „încăpere“, în limbajul arhitecţilor peisagişti – în care erau dispuse câteva

bănci din imitaţie de lemn şi o arteziană. Sub copaci, aerul era sensibil mai răcoros.

Langdon scoase proiectorul din buzunar şi începu să-l scuture.

– Sienna, cel care a creat această imagine digitală nu numai că a adăugat litere pe trupurile păcătoşilor din Malebolge, dar a modificat şi ordinea păcatelor.

Şi, urcându-se în picioare pe una dintre bănci, îndreptă proiectorul în jos. *La Mappa dell'Inferno* se materializă pe tăblia băncii, alături de Sienna.

– Vezi literele de pe cele zece bolgii? întrebă el arătând spre Malebolge, în partea de jos a pâlniei.

– Catrovacer, citi ea, de sus în jos.

– Exact. Un cuvânt fără sens.

– Dar pe urmă ţi-ai dat seama că bolgiile au fost amestecate între ele, ca să zic aşa?

– E chiar mai simplu de atât. Dacă văile astea ar fi zece cărţi de joc, setul nu a fost chiar amestecat, ci doar tăiat o dată. După ce tai cărţile dintr-un pachet, ele îşi păstrează aceeaşi ordine, numai că teancul va începe cu o altă carte. În conformitate cu textul lui Dante, pe nivelul de sus ar trebui să se afle seducătorii biciuiţi de demoni. Dar în versiunea de aici, seducătorii apar... mult mai jos, în cea de-a şaptea bolgie.

Sienna studie imaginea tot mai palidă proiectată pe bancă şi încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Bun, asta văd şi eu. Prima bolgie a devenit acum a şaptea.

Langdon puse proiectorul la loc în buzunar şi coborî de pe bancă. Apoi, luând un băţ, începu să deseneze literele pe pământul de lângă alee.

– Astea sunt literele aşa cum apar ele în versiunea noastră, modificată, a iadului.

C
A
T
R
O
V
A
C
E
R

– Catrovacer, citi Sienna.

– Da. Și uite unde a fost tăiat „pachetul“ nostru de cărți.

Langdon trase o linie sub cea de-a șaptea literă și așteptă până ce Sienna studie rezultatul.

C
A
T
R
O
V
A
—
C
E
R

– Bun, spuse ea imediat. Catrova. Cer.

– Da, și pentru a repune cărțile în ordinea corectă, pur și simplu luăm setul de jos și îl punem peste cel de deasupra. Cele două seturi schimbă locul între ele.

Sienna citi din nou literele.

– Cer. Catrova. Tot fără sens, replică ea ridicând din umeri cu un aer deloc impresionat.

– Cer catrova, repetă Langdon și, după o pauză, rosti cuvintele iar, legându-le între ele – Cercatrova – pentru ca în final să le mai rostească o dată, cu o pauză la mijloc. Cerca... trova.

Sienna aproape că sughiță de surprindere și ridică brusc privirea spre el.

– Da, surâse Langdon. Cerca trova.

Cele două cuvinte din limba italiană, *cerca* și *trova*, însemnau, literal, „caută“ și „găsește“. Iar citindu-le împreună, *cerca trova*, aminteau pregnant de îndemnul biblic „Caută și vei găsi“.

– Halucinațiile tale! exclamă Sienna, cu răsuflarea tăiată. Femeia în văluri! Ea îți tot spunea să cauți și să găsești! Robert, continuă ea sărind în picioare, îți dai seama ce înseamnă asta? Cele două cuvinte, *cerca trova*, erau deja în subconștientul tău! Nu înțelegi? Probabil că descifraseși fraza

asta înainte de a ajunge la spital! E foarte posibil să fi văzut deja imaginea din proiector... şi să fi uitat!

„Are dreptate“, realiză el. Fusese atât de absorbit de cifrul în sine, încât nu-i trecuse prin minte că probabil toate astea i se mai întâmplaseră o dată.

– Robert, spuneai mai devreme că *La Mappa* face trimitere la un loc anume din oraşul vechi. Dar eu tot nu înţeleg unde.

– *Cerca trova* nu-ţi sugerează nimic?

Ea ridică din umeri. Langdon surâse în sinea sa. „În sfârşit, un lucru pe care Sienna nu-l ştie!“

– De fapt, sintagma este o referire foarte precisă la o celebră frescă din Palazzo Vecchio: *Battaglia di Marciano* a lui Giorgio Vasari, din Sala celor Cinci Sute. În partea de sus a lucrării, abia vizibil, Vasari a scris cu litere foarte mici cuvintele *cerca trova.* Numeroase teorii au încercat să elucideze motivele acestui gest, însă nicio dovadă concludentă nu a fost încă descoperită.

Un bâzâit ascuţit se auzi undeva sus, o aeronavă de mici dimensiuni apărând parcă de nicăieri şi survolând pâlcul de copaci chiar deasupra coronamentului. Sunetul se auzea foarte aproape, iar Langdon şi Sienna îngheţară când trecu prin dreptul lor.

Aeronava începuse deja să se îndepărteze, iar Langdon privi spre ea, prin frunziş.

– Un aeromodel, spuse el răsuflând uşurat când văzu elicopterul lung de un metru, controlat prin radio, descriind o curbă în zare. Părea un ţânţar mare şi furios.

Sienna însă îl privi cu îngrijorare.

– Lasă-te în jos!

Şi într-adevăr, micul elicopter descrise un U în aer, revenind spre ei pe deasupra copacilor, de data aceasta deviind spre stânga lor, deasupra unui alt luminiş.

– Nu e un aeromodel, şopti ea. E o dronă de recunoaştere. Probabil, are la bord o cameră video care trimite imagini în timp real către... cineva.

Langdon simţi cum îi stă inima privind cum elicopterul se îndepărta în direcţia din care venise – Porta Romana şi Institutul de Artă.

– Nu ştiu ce ai făcut, spuse Sienna, dar e limpede că niște oameni puternici sunt foarte nerăbdători să pună mâna pe tine.

Elicopterul descrise un nou U şi continuă să zboare cu viteză mică de-a lungul zidului pe care îl săriseră ei.

– Cineva de la Institutul de Artă ne-a văzut, probabil, şi a vorbit, şopti Sienna şi porni înainte, pe alee. Trebuie să plecăm de aici. Acum!

În vreme ce drona se îndrepta spre celălalt capăt al grădinilor, Langdon şterse cu piciorul literele desenate pe pământ şi o luă la fugă după Sienna. Mintea îi era un vârtej de gânduri – *cerca trova*, fresca lui Vasari, dar şi ideea pe care ea i-o sugerase, că probabil el descifrase deja mesajul proiectorului. *Caută şi vei găsi.*

Pe neaşteptate, când intrară într-un alt luminiș, avu o revelaţie. Se opri brusc în mijlocul potecii, cu o expresie uluită. Sienna se opri şi ea.

– Robert? Ce s-a întâmplat?

– Sunt nevinovat, declară el.

– Cum adică? Ce vrei să spui?

– Oamenii care mă urmăresc... Credeam că mă caută fiindcă am făcut ceva groaznic.

– Da, la spital tot spuneai că-ţi pare rău, repetai mereu *very sorry.*

– Ştiu. Dar am crezut că vorbeam în engleză.

Sienna îl privi nedumerită.

– Păi, chiar vorbeai în engleză!

Ochii lui albaştri aveau acum o expresie entuziastă.

– Sienna, când tot spuneam *very sorry*, nu-mi ceream iertare şi nu regretam nimic. Bâiguiam ceva despre mesajul secret din fresca de la Palazzo Vecchio!

Îşi auzea clar în minte vocea delirantă: *ve... sorry, ve... sorry.*

Ea îl privea la fel de nedumerită.

– Nu înţelegi? continuă Langdon, cu un zâmbet larg. Nu spuneam: *Very sorry, very sorry*, ci rosteam numele pictorului: *Va... sari, Vasari!*

CAPITOLUL 24

Vayentha acționă frâna cu putere. Motocicleta derapă ușor, scrâșnind as4cuțit și lăsând o urmă lungă pe Viale del Poggio Imperiale și oprindu-se brusc în fața unui șir lung de vehicule. Traficul era încremenit.

„N-am timp pentru așa ceva!"

Se ridică în șa și-și întinse gâtul, încercând să vadă ce anume se întâmplase. Deja fusese nevoită să facă un ocol mare pentru a evita echipa SSR și toată nebunia de la clădirea de apartamente, iar acum trebuia să ajungă în orașul vechi ca să elibereze camera de hotel în care stătuse în ultimele zile ale misiunii.

„Am fost dezavuată; trebuie să plec naibii din orașul ăsta!"

Numai că șirul de ghinioane părea să nu se fi sfârșit. Drumul pe care îl alesese pentru a ajunge în orașul vechi părea blocat. Cum nu era dispusă să aștepte, își scoase motocicleta din șirul de vehicule și porni în viteză pe un drum secundar îngust și stricat, până ce ajunse într-un punct din care putea zări intersecția. În față se afla un sens giratoriu congestionat, în care convergeau șase artere importante. Era Porta Romana, una dintre cele mai aglomerate intersecții ale Florenței și poarta de intrare în orașul vechi.

„Ce mama dracului se întâmplă acolo?"

Întreaga zonă, constată ea, era împânzită de poliție – un baraj rutier sau un punct de control, ceva. O clipă mai târziu, observă în mijlocul barajului ceva ce îi luă piuitul: o dubă neagră deja familiară, în jurul căreia mai mulți agenți în negru strigau ordine către autoritățile locale. Oamenii ăștia erau, fără îndoială, membri ai echipei SSR, însă Vayentha habar nu avea ce ar fi putut căuta acolo.

Doar dacă...

Înghiți cu greu nodul din gât, abia îndrăznind să ia în calcul respectiva eventualitate. „Să-i fi scăpat Langdon și lui Brüder?" Părea de neimaginat; șansele profesorului american fuseseră aproape de zero. Pe de altă parte, el nu lucra singur, iar Vayentha constatase pe propria piele cât de plină de resurse era femeia blondă.

Nu departe se ivi un ofiţer de poliţie care trecea de la o maşină la alta, arătându-le şoferilor şi pasagerilor fotografia unui bărbat chipeş, cu păr des, castaniu. Vayentha recunoscu imediat fotografia – un instantaneu de presă al lui Robert Langdon. Inima îi reveni la loc.

„Brüder l-a pierdut... Langdon este încă în joc!

Strateg cu experienţă, începu imediat să evalueze modul în care acest lucru îi afecta ei situaţia.

„Opţiunea întâi: te faci nevăzută, aşa cum cer uzanţele."

O dăduse-n bară cu o misiune importantă încredinţată de prefect şi din cauza asta fusese dezavuată. Dacă avea noroc, urma să treacă printr-o anchetă oficială şi, posibil, să fie concediată. Dacă însă nu avea noroc şi subestimase severitatea patronului ei, probabil că urma să-şi petreacă restul vieţii fugind şi întrebându-se dacă nu cumva Consorţiul o pândea din umbră.

„Acum există şi o a doua opţiune. Finalizează-ţi misiunea."

Continuarea activităţii era o alegere în totală opoziţie cu protocolul de dezavuare, însă cu Langdon încă liber, avea posibilitatea să-şi ducă la bun sfârşit misiunea iniţială.

„Dacă Brüder nu reuşeşte să-l prindă pe Langdon, îşi spuse ea şi pulsul i se acceleră, iar dacă eu am succes..."

Ştia că şansele nu erau deloc mari, dar dacă Langdon izbutea să scape de Brüder, iar ea putea să intervină şi să se achite de însărcinarea primită însemna că salvase singură situaţia pentru Consorţiu, iar prefectul nu va avea de ales decât să se arate indulgent.

„Mi-aş păstra slujba, îşi spuse ea. Poate aş fi chiar promovată."

Într-o fracţiune de secundă, realiză că viitorul ei întreg depindea acum de o singură reuşită. „Trebuie să-l găsesc pe Langdon... înainte s-o facă Brüder."

Nu avea să fie uşor. Brüder avea la dispoziţie resurse umane nelimitate şi cele mai avansate tehnologii de urmărire şi supraveghere. Vayentha însă lucra singură. Numai că ea deţinea o informaţie pe care nici Brüder, nici poliţia şi nici prefectul n-o aveau.

„Bănuiesc unde are de gând Langdon să se ducă."

Ambalând motorul, întoarse motocicleta cu 180 de grade şi porni pe acelaşi drum pe care venise. „Ponte alle Grazie", îşi spuse ea, văzând parcă în faţa ochilor podul ce ducea spre nord. Pentru a ajunge în oraşul vechi nu exista doar un singur drum.

„Nu era un regret, își spuse Langdon. Era numele unui artist."

– Vasari, bâigui Sienna, făcând un pas înapoi. Artistul care a ascuns în fresca sa cuvintele *cerca trova!*

El nu-și putu stăpâni un zâmbet. „Vasari. Vasari." Pe lângă faptul că arunca o rază de lumină asupra situației ciudate în care se afla, această revelație îi aducea o mare ușurare: nu trebuia să se mai întrebe ce lucru teribil făcuse... ca să repete atât de des că îi pare rău.

– Robert, e clar că ai văzut la proiector această reproducere după Botticelli înainte de a fi rănit și deci știai că include un cod care face trimitere la fresca lui Vasari. De aceea tot repetai numele lui când te-ai trezit!

Langdon încercă să-și dea seama ce însemnau toate astea. Giorgio Vasari – pictor, arhitect și scriitor din secolul al XVI-lea – era cel pe care Langdon îl numea adesea „primul istoric de artă al lumii". În ciuda sutelor de picturi realizate și a zecilor de clădiri proiectate, Vasari era cunoscut îndeosebi pentru lucrarea sa fundamentală, *Viețile celor mai de seamă pictori, sculptori și arhitecți,* o serie de biografii ale oamenilor de artă italieni, care constituie și astăzi material didactic pentru studenții la istoria artei.

Cuvintele *cerca trova* îl aduseseră în conștiința publicului cu circa treizeci de ani în urmă, când acest „mesaj secret" fusese descoperit pe fresca sa din Sala celor Cinci Sute, din Palazzo Vecchio. Literele minuscule erau înscrise pe un steag de luptă verde, abia vizibile în haosul scenei de război. Deși încă nu se ajunsese la un consens în privința motivului pentru care Vasari inclusese acest mesaj în fresca pe care o realizase, cea mai vehiculată teorie susținea că era un indiciu destinat generațiilor viitoare, referitor la existența unei fresce pierdute a lui Leonardo da Vinci, ascunsă într-o adâncitură de trei centimetri din spatele peretelui.

Sienna arunca priviri îngrijorate spre cer, prin frunzișul copacilor.

– Mai e ceva ce nu înțeleg. Dacă nu spuneai: „Îmi pare rău, îmi pare rău"... de ce încearcă unii să te ucidă?

Langdon se întreba și el același lucru, dar cum bâzâitul îndepărtat al dronei de recunoaștere începuse să se audă iar din ce în ce mai tare, își spuse că a venit timpul să ia o decizie. Încă nu-și dădea seama ce legătură ar fi putut avea *Battaglia di Marciano* a lui Vasari cu *Infernul* lui Dante sau cu glonțul care îl rănise pe el cu o noapte în urmă, dar în sfârșit părea să se contureze în fața lui o cale de urmat.

Cerca trova.

Caută și găsește.

Din nou o văzu aievea pe femeia cu părul argintiu strigând către el de pe celălalt mal al râului. „Timpul se scurge repede!" Dacă într-adevăr existau răspunsuri, își spuse el, la Palazzo Vecchio erau de găsit.

Îi veni în minte un vechi dicton al scufundătorilor greci care pescuiau homari în grotele coraligene de pe lângă insulele din Egee. *Când înoți într-un tunel întunecat, ajungi la un punct fără întoarcere, când nu mai ai suficient aer ca să mai faci drumul înapoi. Singura opțiune e să înoți înainte, în necunoscut... și să te rogi să existe o ieșire.*

Langdon se întrebă dacă ei ajunseseră în acel punct. Studie labirintul de alei din fața lor. Dacă s-ar putea strecura până la Palatul Pitti și să iasă din grădini pe acolo, până în orașul vechi nu ar mai trebui decât să traverseze cel mai cunoscut pod pietonal din lume, Ponte Vecchio. Podul era întotdeauna aglomerat, astfel că s-ar pierde ușor în mulțime, iar de acolo, Palazzo Vecchio se afla la numai câteva străzi distanță.

Drona zumzăia mai aproape acum, iar Langdon simți pentru o clipă că extenuarea îl copleșește. Odată ce-și dăduse seama că nu „îmi pare rău" fusese ceea ce spusese de fapt, nu mai era atât de sigur că trebuie să fugă de poliție.

– În cele din urmă tot mă vor prinde. Poate că ar fi mai bine să nu mai fug.

Sienna îl privi alarmată.

– Robert, de câte ori te oprești, cineva începe să tragă în tine! Trebuie să descoperi în ce anume ești implicat. Trebuie să vezi fresca lui Vasari, în speranța că-ți va redeștepta niște amintiri. Poate că așa vei afla de unde ai proiectorul – și de ce.

Langdon o revăzu pe femeia cu părul țepos împușcându-l cu sânge-rece pe doctorul Marconi... soldații trăgând asupra lor... poliția

militară italiană blocând Porta Romana... iar acum, drona care îi urmărea prin Grădinile Boboli. Rămase tăcut, frecându-se la ochi și cântărindu-și opțiunile.

– Robert! insistă Sienna. Mai e un lucru... ceva ce nu mi s-a părut important, dar acum cred că ar putea fi.

Langdon ridică privirea, uimit de tonul grav al vocii ei.

– Am vrut să-ți spun la apartament, dar...

– Ce anume?

Sienna își mușcă buzele, cu un aer stânjenit.

– Când ai ajuns la spital, delirai și încercai să spui ceva.

– Da, murmuram: „Vasari, Vasari".

– Într-adevăr, dar *înainte* de asta... înainte să aducem noi reportofonul, în primele momente după ce ai ajuns, ai spus un alt lucru pe care l-am reținut. L-ai spus o singură dată, dar sunt convinsă că am înțeles bine.

– Ce am spus?

Sienna privi spre dronă și înapoi, la el.

– Ai spus: „Am cheia pentru a-l găsi... și dacă ratez, totul e moarte".

Langdon nu putu decât să se uite lung la ea.

– Credeam că te referi la obiectul pe care-l aveai în buzunar, continuă Sienna, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

„Dacă ratez, totul e moarte"? Cuvintele îl izbiseră parcă în moalele capului. Imaginile sinistre ale morții îi reveniră în minte... Infernul lui Dante, simbolul de risc biologic, doctorul de ciumă... Și, din nou, figura femeii cu părul argintiu implorându-l de pe celălalt mal al râului sângeriu. „Caută și găsește! Timpul se scurge repede!"

Glasul Siennei îl readuse în prezent.

– Indiferent către ce trimite proiectorul acesta... sau indiferent ce încerci tu să găsești, trebuie să fie ceva foarte periculos. Faptul că există oameni care vor să ne ucidă... Glasul i se frânse și avu nevoie de câteva momente pentru a-și reveni. Gândește-te la asta. Au tras asupra ta în plină zi... au tras asupra *mea* – un martor inocent, aflat din întâmplare acolo! Nimeni nu pare a dori să negocieze. Propriul tău guvern te-a trădat... tu le-ai cerut ajutorul, iar ei au trimis pe cineva să te ucidă.

Langdon stătea cu fruntea plecată, privind în gol. Cei de la consulatul american comunicaseră asasinului unde se afla el, sau chiar ei îl trimiseseră,

dar asta nu avea nicio relevanță – esența era aceeași. „Propriul meu guvern nu e de partea mea."

Langdon ridică privirea spre ochii căprui ai Siennei și văzu în ei curaj și îndârjire. „Cine știe în ce am implicat-o!?"

– Aș vrea să știu ce anume căutăm, spuse el în cele din urmă. Asta m-ar ajuta să pun totul în context.

Ea încuviință.

– Orice ar fi, cred că trebuie să găsim. Cel puțin așa vom ști ce avem de făcut mai departe.

Logica ei era greu de combătut. Și totuși, ceva nu-i dădea pace. „Dacă ratez, totul e moarte." Întreaga dimineață se confruntase cu simboluri macabre – risc biologic, molime și infernul lui Dante. Într-adevăr, nu avea niciun indiciu clar cu privire la ceea ce căuta, însă ar fi fost naiv din partea lui să nu ia în calcul eventualitatea ca toată această situație să implice o maladie letală sau o amenințare biologică la scară mare. Și dacă așa stăteau lucrurile, de ce ar fi încercat guvernul american să-l elimine din joc?

„Oare își închipuie cumva că sunt implicat într-un potențial atac?"

Ideea părea complet lipsită de sens. Altceva se întâmpla aici.

Langdon se gândi din nou la femeia cu părul argintiu.

– Femeia din viziunile mele, spuse apoi cu glas tare. Simt că trebuie s-o găsesc.

– Atunci, ai încredere în ceea ce simți. În situația ta de acum, subconștientul îți este cel mai bun aliat. Asta e psihologie elementară – dacă intuiția îți spune să te încrezi în femeia aceea, cred că ar trebui să faci exact ce îți tot cere ea să faci.

– Caută și găsește, rosti el, odată cu Sienna.

Langdon răsuflă adânc: calea de urmat era clară acum.

„Tot ce pot să fac e să înot mai departe în tunelul ăsta."

Cu o nouă hotărâre, se întoarse și începu să studieze împrejurimile, încercând să se orienteze. „Pe unde ieșim din grădini?"

Se aflau la adăpostul câtorva copaci, la marginea unei pajiști întinse în care se intersectau mai multe alei. Spre stânga, mai departe, se zărea un lac oval cu o mică insulă ce adăpostea un grup statuar și un pâlc de lămâi. „L'Isolotto", își spuse Langdon, recunoscând celebra reprezentare a lui Perseu pe un cal ce galopa prin apă.

– Palatul Pitti este într-acolo, declară el și arătă spre răsărit, în partea opusă insuliței și spre aleea principală a grădinilor, Viottolone, care străbătea parcul de la est la vest.

Aleea era lată cât o stradă cu două benzi, mărginită pe ambele laturi de chiparoși înalți, bătrâni de patru veacuri.

– Acolo suntem expuși, spuse Sienna privind aleea neumbrită și făcând semn spre drona care își continua zborul de recunoaștere.

– Ai dreptate, replică Langdon cu un surâs pieziș. Și tocmai de aceea o luăm prin tunelul de lângă ea.

Și-i arătă din nou, de data aceasta spre un tufăriș des, care mărginea Viottolone. În zidul de vegetație densă exista o mică deschidere boltită, dincolo de care pornea o potecă îngustă – un tunel ce înainta paralel cu aleea principală. De o parte și de alta era străjuit de câte un șir de goruni în așa fel tăiați încă din anii 1600 încât să se arcuiască deasupra potecii, îmbinându-și frunzișul deasupra ei și acoperind-o. Numele ei, La Cerchiata – literal „Inelara“ – deriva de la acest acoperiș de ramuri aplecate, care semănau cu doagele unor butoaie, sau *cerchi* în italiană.

Sienna fugi spre deschiderea boltită și privi înăuntru, apoi se întoarse imediat spre Langdon, cu un zâmbet.

– Perfect!

Fără a mai pierde timpul, intră în tunelul umbrit și porni cu pas grăbit printre cele două șiruri de copaci.

Langdon considerase întotdeauna La Cerchiata una dintre cele mai tihnite zone ale Florenței. Astăzi însă, privind cum Sienna se face nevăzută pe poteca întunecată, în minte îi reveniră scufundătorii greci care înotau în tunelurile formate de corali și se rugau să găsească o ieșire în față.

Așa că spuse și el o rugăciune scurtă și se grăbi pe urmele ei.

La mai puțin de un kilometru în urma lor, în fața Institutului de Artă, agentul Brüder străbătea cu pași mari mulțimea de studenți și polițiști, privirea sa înghețată având darul de a-i deschide drumul fără mari probleme. Se îndreptă spre punctul de comandă pe care specialistul său în supraveghere îl improvizase pe capota dubei negre.

De la drona aeriană, spuse specialistul, întinzându-i o tabletă electronică. Imagini luate cu câteva minute în urmă.

Brüder examină cadrele statice, oprindu-se asupra unui detaliu mărit în care se vedeau, încețoșat, două siluete – un bărbat brunet și o femeie blondă cu părul strâns în coadă, amândoi ascunși în umbre și uitându-se spre cer prin frunzișul copacilor.

Robert Langdon.

Sienna Brooks.

Zero dubii.

Brüder își îndreptă atenția spre harta Grădinilor Boboli, desfăcută pe capotă. „Au făcut o alegere greșită“, își spuse el, privind planul grădinilor. Deși întins, cu un labirint de alei și poteci și numeroase ascunzișuri, parcul era înconjurat de ziduri înalte pe toate laturile. Grădina era o capcană naturală perfectă.

„Nu vor ieși niciodată de aici.“

– Autoritățile locale blochează toate ieșirile, spuse agentul, și încep perierea zonei.

– Ține-mă la curent, îi ceru Brüder.

Încet, ridică privirea spre geamul gros, din policarbonat, al dubei, dincolo de care femeia cu părul argintiu ședea pe bancheta din spate. Medicamentele pe care i le dăduseră îi amorțiseră simțurile mai mult decât ar fi crezut el. Și totuși, după expresia temătoare din ochii ei, era limpede că știa exact ce se petrece.

„Nu pare deloc veselă, își spuse el. Dar de ce ar fi?“

CAPITOLUL 26

Un jet de apă țâșni la șapte metri în aer.

Langdon îl privi căzând încet înapoi și își dădu seama că se apropiau. Ajunseseră la capătul tunelului La Cerchiata și traversau în fugă o zonă deschisă, spre un pâlc de arbori de plută. Aveau acum în față cea mai apreciată arteziană de la Boboli – un bronz lucrat de Stoldo Lorenzi, înfățișându-l pe Neptun cu tridentul său. Ireverențios poreclit de localnici „Fântâna furcii", ansamblul era considerat punctul central al grădinilor.

Sienna se opri sub primii copaci și se uită în sus, printre ramuri.

– Nu văd drona.

Nici Langdon n-o mai auzea, dar, pe de altă parte, arteziana era destul de zgomotoasă.

– Probabil că a avut nevoie de realimentare, spuse Sienna. Asta-i șansa noastră. Încotro?

El arătă spre stânga și începură amândoi să coboare o pantă abruptă. Când ieșiră dintre copaci, în fața lor se zărea Palatul Pitti.

– Drăguță căsuța, șopti Sienna.

– Așa ar fi spus și Medici, în modestia lor, replică Langdon sec.

La nicio jumătate de kilometru depărtare, fațada palatului domina împrejurimile. Exteriorul masiv, din piatră rusticizată, conferea construcției un aer de austeritate impunătoare, accentuat de șirul de ferestre oblonite și de luminatoare surmontate de arcade. În mod tradițional, palatele erau amplasate pe terenuri mai înalte, astfel încât vizitatorii din grădini să fie nevoiți să privească în sus, spre clădire. Palazzo Pitti însă era situat într-o vale puțin adâncă în apropiere de râul Arno, ceea ce însemna că, în Grădinile Boboli fiind, trebuia să-ți îndrepți privirea oarecum în jos, pentru a-l vedea.

Efectul era dramatic. Un arhitect spunea la un moment dat că palatul pare construit de natura însăși, ca și cum blocuri imense de piatră

se rostogoliseră la vale și sfârșiseră prin a forma structura elegantă, aidoma unei baricade, de la baza pantei. În ciuda poziției greu de apărat, masiva construcție a palatului avea un aer atât de impunător, încât Napoleon își stabilise aici cartierul general, când armatele sale staționaseră în Florența.

– Uite, exclamă Sienna, arătând spre cele mai apropiate uși ale palatului. Vești bune!

Langdon văzuse și el. În această dimineață cu totul ieșită din comun, cea mai bine-venită imagine nu era palatul în sine, ci mulțimea de turiști care se revărsa din clădire pe pajiștea înconjurătoare. Palatul era deci deschis, iar asta însemna că Langdon și Sienna se puteau strecura ușor înăuntru, pentru a-l traversa și a ieși pe latura cealaltă. Iar de îndată ce vor ajunge dincolo, știa el, vor vedea râul Arno în dreapta și, pe celălalt mal, cupolele orașului vechi.

Sienna continua să meargă alături de el cu pași repezi. Coborând panta abruptă, traversară Amfiteatrul Boboli; ca o potcoavă uriașă la poalele unei coline, arena găzduise prima reprezentație de operă din istorie. Dincolo de ea, trecură pe lângă obeliscul lui Ramses al II-lea, cu regretabilul obiect de „artă“ amplasat la baza sa. Ghidurile turistice îl numeau „un colosal bazin din piatră adus de la Termele lui Caracalla, din Roma“, însă lui Langdon nu i se păruse niciodată altceva decât ce era în realitate: cea mai mare cadă de baie din lume. „Ar fi fost bine să pună chestia aia oriunde în altă parte!“

În sfârșit, ajunseră pe latura din spate a palatului și încetiniră ritmul, amestecându-se printre primii turiști ai zilei. Înaintând contra curentului, coborâră printr-un tunel îngust până în curtea interioară, unde câțiva vizitatori savurau câte un espresso matinal în cafeneaua improvizată a palatului. Mirosul de cafea proaspăt măcinată umplea aerul, iar Langdon își dori pe neașteptate să poată sta jos, la un mic dejun civilizat.

Ajungând aproape de ușă, dădură peste un grup tot mai numeros de turiști care, strânși sub arcadă, păreau să privească la ceva de afară. Langdon se strecură printre ei, străduindu-se să vadă ce se întâmpla dincolo de ieșire.

Intrarea principală a palatului era la fel de greoaie și de neprimitoare pe cât și-o amintea. În locul unei pajiști bine întreținute, curtea interioară

a palatului era o vastă întindere asfaltată care cobora până la Via dei Guicciardini, ca o uriașă pârtie de schi pavată.

Privind în jos, spre baza ei, Langdon văzu de ce se adunaseră turiştii ciorchine. Șase mașini de poliție ocupaseră Piazza dei Pitti, venind din toate direcțiile. O mică armată de polițiști înainta la deal, cu armele scoase din tocuri, răspândindu-se în evantai pentru a asigura zona din fața palatului.

CAPITOLUL 27

Când poliția pătrunse în Palatul Pitti, Langdon și Sienna făcuseră deja cale întoarsă. Străbătură în viteză curtea interioară și trecură de cafenea, unde se stârnise agitație, turiștii privind în stânga și-n dreapta în încercarea de a afla ce se întâmplase.

Siennei nu-i venea să creadă că autoritățile îi găsiseră atât de repede. „Drona trebuie să fi dispărut fiindcă deja ne localizase", își spuse ea.

Intrară în același mic tunel prin care coborâseră venind din grădini și, fără ezitare, o luară la fugă pe trepte, în sus. În capăt, scara cotea la stânga, de-a lungul unui zid înalt. În vreme ce ei urcau, zidul devenea tot mai scund, până ce izbutiră să vadă peste el vasta întindere a Grădinilor Boboli.

Langdon o înșfăcă de braț și o trase înapoi, ghemuindu-se împreună în spatele zidului. Sienna văzuse și ea motivul.

La trei sute de metri în față, pe panta de lângă amfiteatru, polițiștii scormoneau deja printre pâlcurile de copaci, chestionau turiștii și comunicau între ei prin radio-emițătoare.

„Ne-au prins!"

Siennei nu-i trecuse nicio clipă prin minte, când îl întâlnise pe Robert Langdon, că se va ajunge aici. „N-aș fi crezut să se întâmple așa ceva!" Când plecase din spital împreună cu el, crezuse că se fereau de o femeie cu părul țepos și cu un pistol în mână. Acum însă, ajunseseră să fugă de un întreg escadron militar și de autoritățile italiene. Șansele lor de reușită, își dădu ea seama, erau aproape de zero.

– Mai există și o altă ieșire? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

– Nu cred, răspunse Langdon. Grădina asta e un oraș înconjurat de ziduri, exact ca... Brusc, se întrerupse și se întoarse privind spre est. Exact ca... Vaticanul.

O vagă licărire de speranță îi apăru în ochi.

Sienna nu-şi putea imagina ce legătură avea Vaticanul cu situaţia lor, dar Langdon începu să dea din cap, uitându-se spre răsărit, pe lângă latura din spate a palatului.

– Şansele sunt cam mici, spuse el făcându-i semn să-l urmeze, dar s-ar putea să existe şi o altă cale de a ieşi de aici.

Două siluete se iviră pe neaşteptate în faţa lor, venind de după colţul zidului şi aproape ciocnindu-se de ei. Ambele erau îmbrăcate în negru şi, pentru o terifiantă fracţiune de secundă, Sienna crezu că erau soldaţii cu care avusese de-a face şi la clădirea de apartamente. Când trecură pe lângă ei, constată însă că erau doi turişti – italieni, bănui ea, după hainele elegante din piele neagră.

Brusc, îi veni o idee şi, prinzându-l pe unul din ei de braţ, îi oferi cel mai cald zâmbet de care era în stare.

– *Può dirci dov'e la Galleria del costume?* întrebă ea într-o italiană rapidă, vrând să afle cum puteau ajunge la celebra galerie de costume a palatului. *Io e mio fratello siamo in ritardo per una visita privata.*

„Eu şi fratele meu am întârziat deja la un tur privat."

– *Certo!* replică bărbatul cu un zâmbet larg, dornic să fie de ajutor. *Proseguite dritto per il sentiero!*

Se întoarse şi arătă cu mâna spre vest, de-a lungul zidului, în direcţie opusă celei în care se uitase Langdon.

– *Molte grazie!* replică Sienna cu un alt surâs, iar cei doi turişti se îndepărtară.

Langdon îi aruncă o privire impresionată, părând să-i înţeleagă raţionamentul. Dacă poliţia începea să-i chestioneze pe turişti, va afla că cei doi fugari se îndreptau spre galeria costumelor care, conform hărţii de pe zidul din faţa lor, se afla în capătul vestic al palatului... la polul opus faţă de punctul spre care mergeau ei acum.

– Trebuie să ajungem la aleea de acolo, spuse el, arătând peste pajişte, spre un drum care cobora panta unei alte coline, îndepărtându-se de palat.

Poteca din pietriş era umbrită pe partea dinspre culmea de garduri verzi înalte, care i-ar fi ascuns de privirile poliţiştilor care coborau deja panta, la numai o sută de metri distanţă de ei.

Sienna calculă în gând că şansele de a traversa pajiştea până la alee erau firave. Turiştii se adunaseră acolo în număr mare, urmărind curioşi

activitatea poliției. Zumzetul slab al dronei se auzea iarăși, părând să se apropie.

– Acum sau niciodată, spuse Langdon, prinzând-o de mână și trăgând-o după el pe pajiște, unde începură să meargă la pas printre turiști.

Sienna își înfrână cu greu impulsul de a o lua la fugă, iar Langdon o ținea ferm lângă el, strecurându-se cu pași rapizi prin mulțime.

Când ajunseră în sfârșit la aleea adăpostită, ea privi scurt peste umăr, pentru a vedea dacă fuseseră depistați. Singurii polițiști pe care îi observă în zonă se îndreptau în direcție opusă, cu ochii ridicați spre cer, în căutarea dronei care se apropia.

În față, pe deasupra copacilor, se profilau deja clădirile din orașul vechi – cupola din țiglă roșie a Domului și fleșa în verde, alb și roșu a campanilei proiectate de Giotto. Pentru o clipă se întrezări și turnul crenelat de la Palazzo Vecchio – destinația lor aparent imposibilă –, dar după câțiva pași la vale, zidul grădinii le obstrucționă priveliștea spre el.

Când ajunseră la poalele pantei, Sienna abia își mai trăgea răsuflarea, întrebându-se dacă Langdon avea totuși idee încotro se îndreptau. Aleea ducea drept într-un labirint vegetal, însă el coti fără ezitare la stânga, pe o potecă de pietriș, pe care o părăsi însă imediat, rămânând în spatele gardului viu, în umbra copacilor. Zona era pustie, părând mai degrabă o parcare a angajaților decât o atracție turistică.

– Încotro mergem? întrebă Sienna în cele din urmă, cu răsuflarea tăiată.

– Aproape am ajuns.

„Am ajuns unde?“ Curtea în care se aflau era înconjurată de ziduri înalte cât trei etaje, cel puțin. Unica ieșire vizibilă era cea pentru vehicule din stânga, închisă cu o poartă masivă din fier forjat, care părea că datează din epoca în care fusese construit palatul, pe vremea hoardelor prădătoare. Dincolo de ea, se vedeau forțele de poliție strânse în Piazza dei Pitti.

Fără a se depărta de vegetația de pe margini, Langdon continua să se îndrepte spre zidul din fața lor. Sienna studie bariera din piatră în căutarea unei breșe, dar nu observă nimic, cu excepția unei nișe care adăpostea cea mai hidoasă statuie pe care o văzuse ea vreodată.

„Dumnezeule mare, familia Medici își permitea să aibă orice operă de artă de pe fața pământului și a ales-o tocmai pe asta?!“

Sculptura înfățișa un pitic obez, gol, călare pe o țestoasă uriașă. Testiculele îi erau turtite pe carapacea țestoasei, iar din botul acesteia se scurgea apă, de parcă animalul ar fi fost bolnav.

– Știu, spuse Langdon fără a se opri. Ăsta-i *Braccio di Bartolo*, un celebru pitic de curte. Dacă mă întrebi pe mine, ar fi trebuit să-l așeze acolo în spate, în cada aia uriașă.

Cu aceste cuvinte, coti brusc la dreapta, spre un șir de trepte pe care Sienna nu-l remarcase până acum.

„O cale de ieșire?“ Raza de speranță se stinse însă la fel de repede cum apăruse.

Când trecu și ea de colț, începând să coboare treptele în urma lui Langdon, își dădu seama că se grăbeau drept spre un punct mort – o fundătură ai cărei pereți erau de două ori mai înalți decât ceilalți.

În plus, avea impresia că lunga lor excursie prin grădini era pe cale de a lua sfârșit la gura unei caverne... o grotă adâncă, săpată în peretele din față. „Doar nu într-acolo ne îndreptăm!“

Deasupra intrării atârnau stalactite lungi, ca niște pumnale amenințătoare. Înăuntru, diverse structuri geologice susurânde păreau să se răsucească și să picure de-a lungul pereților, de parcă însăși piatra se topea... metamorfozându-se în forme care includeau, spre spaima Siennei, siluete umanoide pe jumătate îngropate în rocă, înghițite de ea. Întreaga priveliște îi amintea pregnant de *La Mappa dell'Inferno* a lui Botticelli.

Langdon însă, din cine știe ce motiv, nu părea deloc deconcertat, continuând să alerge drept spre intrarea în grotă. Pomenise mai devreme ceva despre Vatican, dar Sienna ar fi putut să jure că în cetatea papală nu se aflau asemenea grote.

Când se apropiară, privirea ei se ridică spre cornișa lată care străjuia intrarea – o îngrămădire fantomatică de stalactite și excrescențe nebuloase din piatră care păreau să înghită două femei alungite, flancate de un scut cu cinci sfere, sau *palle* – cunoscutul blazon al familiei Medici.

Langdon coti la stânga din scurt, îndepărtându-se de intrare și înaintând spre o structură pe care Sienna n-o observase – o ușă mică, cenușie, în partea laterală a grotei. Din lemn bătut de vreme, ușa părea lipsită de importanță, lăsând impresia că dă spre o magazie pentru unelte de grădinărit sau o cămăruță de depozitare.

Langdon alergă spre ușă, sperând în mod evident s-o poată deschide, însă pe tăblie nu se vedea niciun mâner, doar o broască din alamă, astfel că după toate aparențele nu putea fi manevrată decât din interior.

– La naiba! exclamă Langdon cu îngrijorare în glas și cu speranțele spulberate. Am crezut că...

Pe neașteptate, bâzâitul ascuțit al dronei se făcu auzit, reverberând între pereții înalți ai cavernei. Sienna se întoarse și văzu micul elicopter înălțându-se deasupra palatului și pornind spre ei. Îl zări și Langdon, fiindcă o prinse de mână și o trase după el, spre grotă. Izbutiră exact la timp să se ascundă sub cornișa de stalactite de la intrare.

„Un final cum nu se poate mai potrivit, își spuse Sienna. Evadare prin porțile iadului.“

La nici cinci sute de metri spre est, Vayentha își parcă motocicleta. Intrase în orașul vechi traversând Ponte alle Grazie și ocolind apoi până la Ponte Vecchio – celebrul pod pietonal care lega Palazzo Pitti de orașul vechi. După ce își prinse casca de motocicletă, se îndreptă spre pod și se pierdu printre turiștii de dimineață.

O briză răcoroasă, de martie, adia deasupra râului, ciufulindu-i părul scurt și țepos și amintindu-i că Langdon știa deja cum arată ea. Se opri la una dintre numeroasele tarabe de pe pod și își cumpără o șapcă de baseball cu inscripția AMO FIRENZE, pe care și-o puse pe cap, trăgând-o bine pe frunte.

Își netezi costumul din piele neagră, încercând să ascundă cât mai bine arma de dedesubt, și își găsi o poziție bună aproape de mijlocul podului, rezemându-se alene de un pilon, cu fața spre Palatul Pitti. De acolo putea ține sub observație întregul flux de pietoni care traversau râul Arno spre inima Florenței.

„Langdon nu are niciun mijloc de transport, își spuse ea. Dacă reușește să ocolească Porta Romana, cel mai probabil pe aici o va lua ca să ajungă în orașul vechi."

Dinspre Palazzo Pitti se auzeau sirene, iar ea se întrebă dacă asta o fi bine sau o fi rău. „Oare încă îl mai caută? Sau l-au prins deja?" În vreme ce încerca să interpreteze sunetele care răzbăteau până la ea, un altul începu să răsune – un bâzâit ascuțit undeva sus. Ridică privirea instinctiv și îl zări imediat, un mic elicopter teleghidat care trecu în viteză pe deasupra palatului și coborî peste copacii din colțul de nord-est al Grădinilor Boboli.

„O dronă de recunoaștere, își zise, cu un licăr de speranță. Înseamnă că Brüder nu l-a localizat încă pe Langdon."

Drona se apropia rapid. După toate aparențele, survola unghiul de nord-est al grădinilor, zona aflată cel mai aproape de Ponte Vecchio și de locul unde se afla ea – fapt care izbuti să-i dea un plus de încredere.

„Dacă a reușit să scape de Brüder, Langdon se îndreaptă fără îndoială încoace!“

Dar, sub privirile ei, drona plonjă brusc şi dispăru în spatele zidului din piatră. O auzea zburând la punct fix undeva la nivelul coronamentului... părând să fi localizat ceva demn de interes.

CAPITOLUL 29

„Caută și vei găsi“, își spuse Langdon, ghemuit alături de Sienna în grota întunecată. „Am căutat o ieșire... și am găsit o fundătură.“

Fântâna din mijlocul grotei constituia o ascunzătoare bună, însă chiar în timp ce stătea ghemuit în spatele ei, Langdon simțea că era deja prea târziu.

Drona tocmai făcuse un plonjon în incinta înconjurată de ziduri, oprindu-se la intrarea în grotă, unde plutea acum în aer nemișcată, la nici trei metri de pământ, cu fața spre gura cavernei, bâzâind intens ca o uriașă insectă furioasă... în așteptarea prăzii.

Langdon se trase înapoi și-i șopti Siennei:

– Cred că știe că suntem aici.

Zumzetul ascuțit al dronei era asurzitor între pereții de piatră ai grotei. Deși aproape că nu-i venea să creadă că erau ținuți ostatici de o jucărioară telecomandată, Langdon știa că nu avea niciun rost să încerce să fugă de ea. „Și atunci, ce facem acum? Stăm pur și simplu și așteptăm?“ Planul său inițial, de a trece dincolo de ușa cenușie, fusese unul rezonabil, cu excepția unui mic amănunt: nu știuse că ușa se deschide numai din interior.

Când ochii i se mai obișnuiră cu întunericul, începu să studieze interiorul insolit al grotei, întrebându-se dacă nu cumva mai exista o ieșire. Incinta era decorată cu sculpturi reprezentând oameni și animale, în diverse stadii de contopire cu pereții umezi. Disperat, Langdon ridică privirea spre plafonul de stalactite care atârnau amenințătoare deasupra lor.

„Un loc numai bun să mori.“

Grota Buontalenti, astfel numită după cel care o proiectase, Bernardo Buontalenti, putea fi considerată cel mai ciudat loc din Florența. Construită inițial pentru divertismentul tinerilor oaspeți ai Palatului Pitti, seria de trei caverne era decorată cu o îmbinare de fantezie naturalistă

și exces gotic, cu ceea ce păreau a fi concrețiuni picurătoare și piatră ponce, fiecare dintre ele devorând sau regurgitând câte o siluetă sculptată. În epoca Medici, efectul era accentuat de apa care se scurgea pe pereții interiori și care avea un dublu scop – răcorea incinta în timpul toridelor veri toscane și crea impresia unei peșteri naturale.

Langdon și Sienna se ascunseseră în prima și cea mai mare sală, în spatele unei fântâni amplasate în mijloc. În jurul lor se aflau sculpturi înfățișând păstori, țărani, muzicanți, animale și chiar copii ale celor patru sclavi ai lui Michelangelo, toți zbătându-se parcă să se elibereze de roca aparent fluidă care amenința să-i înghită. Deasupra, lumina dimineții se prefira printr-un oculus în plafon – unde existase odinioară o uriașă minge din sticlă, plină cu apă în care peștișori roșii înotau în razele de soare.

Langdon se întrebă pentru o clipă cum ar fi reacționat oamenii din epoca Renașterii la vederea unui elicopter adevărat – un vis fantastic al lui Leonardo da Vinci – zburând deasupra grotei.

În acea clipă, bâzâitul dronei încetă. Nu scăzuse în intensitate, îndepărtându-se, ci se oprise pur si simplu.

Nedumerit, Langdon aruncă o privire de după fântână și văzu că minielicopterul aterizase. Stătea nemișcat pe pietrișul aleii, arătând mult mai puțin amenințător, mai ales că obiectivul video ca un ac de viespe era orientat în direcție opusă față de ei, spre ușa mică și cenușie.

Speranța i se nărui însă imediat. La o sută de metri în spatele dronei, în apropiere de statuia piticului călare pe țestoasă, trei soldați înarmați coborau scările cu pași fermi, îndreptându-se direct spre grotă.

Cei trei purtau deja familiarele uniforme negre cu medalioane verzi pe umeri. Cel din frunte, tot o masă de mușchi, avea o privire goală care-i amintea lui Langdon de masca de ciumă din viziunile lui.

„Eu sunt moartea."

Nu se vedea însă nicăieri nici duba neagră, nici misterioasa femeie cu părul argintiu.

„Eu sunt viața."

Unul dintre soldați se opri la capătul scărilor și se întoarse cu spatele spre ele, probabil pentru a împiedica pe oricine altcineva să coboare acolo. Ceilalți doi își continuară înaintarea spre grotă.

Langdon și Sienna intrară din nou în acțiune – deși probabil că nu făceau altceva decât să amâne inevitabilul – și se retraseră mergând cu

spatele, în patru labe, spre cea de-a doua cavernă, mai mică, mai adâncă și mai întunecată. Și ea era dominată de o sculptură centrală, un grup statuar care înfățișa doi amanți înlănțuiți. În spatele acestuia se ghemuiră fugarii.

De la adăpostul sculpturii, Langdon privi cu precauție pe după soclul ei. Când cei doi soldați ajunseră în dreptul dronei, unul se opri și se lăsă pe vine lângă ea, ridicând-o și examinându-i camera video.

„Oare mașinăria aia ne-a detectat?“ se întrebă Langdon, temându-se că știa deja răspunsul.

Cel de-al treilea soldat, musculosul cu privire goală, continua să se îndrepte implacabil în direcția lor; aproape că ajunsese la intrarea în grotă. „Acum o să intre!“ Langdon se pregăti să se retragă în spatele statuii și să-i spună Siennei că totul se sfârșise, dar în clipa aceea ceva cu totul neașteptat se petrecu.

În loc să intre în grotă, soldatul coti brusc la stânga și dispăru.

„Unde se duce? Oare nu știe că suntem aici, înăuntru?“

Câteva secunde mai târziu se auzi un bubuit – un pumn lovind în lemn.

„Ușa mică și cenușie, deduse Langdon. Probabil că individul știe unde duce.“

***

Ernesto Russo, agent în echipa de pază de la Palazzo Pitti, își dorise de când se știa să joace fotbal, dar la cei douăzeci și nouă de ani ai săi și la kilogramele în plus pe care le avea, începuse în sfârșit să se împace cu ideea că visul din copilărie va rămâne pentru totdeauna doar un vis. În ultimii trei ani lucrase ca paznic aici, la Palazzo Pitti, mereu în același birou mic cât un dulap, mereu cu același lucru plictisitor de făcut.

Nu rareori se întâmpla ca vreun turist curios să bată la ușa cenușie care dădea în holul din afara biroului său și de cele mai multe ori Ernesto ignora ciocănitul până când curiosul renunța. Astăzi însă, bătăile în ușă erau continue și intense.

Enervat, se întoarse spre televizorul la care urmărea, cu sonorul ridicat, o reluare a unui meci de fotbal – Fiorentina cu Juventus. Bocănitul deveni și mai puternic. Într-un târziu, ieși din birou înjurând și străbătu coridorul îngust, spre sursa zgomotului. La jumătatea holului se afla un grilaj masiv din oțel care stătea închis și încuiat în cea mai mare parte a timpului.

Tastă combinația de cifre și descuie grilajul, trăgându-l într-o parte. După ce trecu dincolo de el, îl încuie din nou, respectând protocolul, și se apropie de ușa din lemn cenușiu.

– *È chiuso!* strigă el prin ușă, sperând că persoana de dincolo îl va auzi. *Non si può entrare!*

Bubuitul continuă. Ernesto strânse din dinți. „Precis că e vreunul din New York, își spuse el. Ăștia când vor ceva, vor!" Unicul motiv al succesului înregistrat de echipa de fotbal Red Bull era faptul că îl luase cu japca pe unul dintre cei mai buni antrenori din Europa.

Ciocăniturile nu se opreau, așa că Ernesto descuie ușa și o deschise câțiva centimetri.

– *È chiuso!*

Bubuitul se opri în sfârșit, iar paznicul se pomeni față-n față cu un soldat ai cărui ochi aveau o privire atât de înghețată, încât îl făcu efectiv să se tragă cu un pas înapoi. Militarul îi întinse o legitimație oficială, cu niște inițiale pe care Ernesto nu le cunoștea.

– *Cosa succede?* întrebă el, alarmat. Ce s-a întâmplat?

În spatele soldatului din cadrul ușii, un al doilea ședea ghemuit, manevrând ceva ce părea a fi un elicopter miniatural. Mai departe în spatele lor, un alt soldat stătea de pază la baza scării. Sirene ale unor mașini de poliție se auzeau în apropiere.

– Vorbești engleza?

Accentul soldatului nu era, categoric, din New York. „O fi din Europa, de undeva?" Ernesto încuviință din cap.

– Puțin, da.

– A intrat cineva pe ușa asta în dimineața de azi?

– *No, signore. Nessuno.*

– Excelent. Ține-o încuiată. Nimeni nu intră, nimeni nu iese. E clar?

Ernesto ridică din umeri. Oricum, asta era treaba lui.

– *Si,* înțeles. *Non deve entrare, né uscire nessuno.*

– Spune-mi, te rog, ușa asta e singura intrare?

Ernesto se gândi câteva clipe. Tehnic vorbind, ușa respectivă era considerată o ieșire și tocmai de aceea nu avea clanță sau mâner pe partea de afară, dar înțelesese bine la ce se referea militarul.

– Da, *l'acceso* e numai pe ușa asta. Alta nu mai e.

Intrarea inițială în palat fusese blocată și sigilată cu mulți ani în urmă.

– Și mai există alte ieșiri ascunse din Grădinile Boboli? Altele decât poarta obișnuită?

– *No, signore*. Ziduri mari peste tot. Asta e singura ieșire secretă.

Soldatul înclină ușor din cap.

– Mulțumesc pentru ajutor.

Și-i făcu semn să închidă și să încuie ușa.

Nedumerit, Ernesto se supuse. Apoi se întoarse pe coridor, descuie grilajul din oțel, trecu de el, îl încuie pe partea cealaltă și se așeză din nou să urmărească meciul de fotbal.

Langdon și Sienna nu rataseră prilejul oferit.

În timp ce soldatul musculos bătea în ușa cenușie, ei se strecuraseră mai adânc în grotă, astfel că ajunseseră acum în ultima sală, cea mai mică. Aici, spațiul era decorat cu mozaicuri grosiere și cu satiri. În centru se afla o statuie în mărime naturală, o *Venus îmbăindu-se* care, adecvat momentului, privea parcă neliniștită peste umăr.

Ghemuiți pe după soclul statuii, Langdon și Sienna așteptau, privind spre unica stalagmită globulară care se înălța pe zidul din spate al grotei.

– Confirmat, toate ieșirile asigurate! strigă un soldat undeva afară, într-o engleză cu accent pe care Langdon nu reuși să-l identifice. Trimite drona înapoi în aer! Eu verific grota de aici.

Trupul Siennei se încordă lângă al lui.

Câteva secunde mai târziu, bocănit de bocanci grei începu să răsune în grotă. Pașii străbătură rapid prima sală și deveniră mai sonori când intrară în a doua, îndreptându-se direct spre ei.

Langdon și Sienna se strânseră mai tare unul în altul.

– Hei! răsună o altă voce în depărtare. I-am prins!

Pașii se opriră brusc.

Cineva venea în fugă pe aleea cu pietriș, spre grotă.

– Identificare certă! adăugă vocea, gâfâind. Tocmai am vorbit cu un cuplu de turiști. Cu câteva minute în urmă, un bărbat și o femeie i-au întrebat cum pot să ajungă la galeria costumelor... care e în partea de vest a palatului.

Langdon se uită la Sienna, iar ea păru să zâmbească abia perceptibil. Soldatul își trase răsuflarea și continuă:

– Ieșirile din aripa vestică au fost primele închise... și suntem încrezători că îi avem blocați în grădini.

– Execută-ți misiunea, replică soldatul aflat cel mai aproape, și anunță-mă imediat ce ai reușit.

Urmă un răpăit de pași pe pietriș, îndepărtându-se, bâzâitul dronei care se ridica iar în aer și apoi, slavă Domnului... liniște absolută.

Langdon dădu să se răsucească pentru a se uita pe după soclu, dar Sienna îl prinse de braț și-l opri. Duse un deget la buze și-i făcu semn cu bărbia spre o umbră profilată vag pe peretele din spate. Primul soldat stătea încă tăcut la intrarea în grotă.

„Oare ce mai așteaptă?"

– Brüder sunt, rosti militarul pe neașteptate. I-am încolțit. Voi avea o confirmare curând.

Omul telefonase cuiva, iar glasul lui părea să vină de foarte aproape, ca și când s-ar fi aflat chiar lângă ei. Grota acționa ca un microfon parabolic, concentrând toate sunetele spre peretele ei din spate.

– Mai e ceva, continuă Brüder în telefon. Tocmai am primit informații de la Investigații. Apartamentul femeii pare a fi subînchiriat. Mobilat sumar. Evident, pe termen scurt. Am localizat bio-recipientul, dar proiectorul nu era la fața locului. Bănuim că este încă în posesia lui Langdon.

Profesorul simți un fior rece pe șira spinării auzindu-și numele. Pașii răsunau mai tare acum, iar el își dădu seama că soldatul intrase în grotă. Pașii nu aveau însă intensitatea dinainte, lăsând impresia că omul mergea doar de colo-colo în timp ce vorbea la telefon.

– Corect, spuse soldatul. Investigațiile au confirmat un singur apel către exterior, cu puțin înainte de a ajunge noi la apartament.

„Consulatul american", bănui Langdon, rememorând conversația telefonică și sosirea intempestivă a asasinei cu părul țepos. Femeia părea să fi dispărut însă, înlocuită fiind de o întreagă echipă de militari bine antrenați.

„Nu putem fugi de ei la nesfârșit."

Pașii ajunseseră deja la vreo cinci metri de ei și continuau să se apropie. Omul intrase în cea de-a doua sală și, dacă ar fi înaintat până în capătul ei, i-ar fi observat, fără îndoială, ghemuiți pe după soclul îngust al lui *Venus*.

– Sienna Brooks, spuse omul deodată, rostind cuvintele cu o claritate de cristal.

Sienna tresări și ridică imediat privirea, așteptându-se să-l vadă pe soldat uitându-se în jos, la ea. Dar nu era nimeni acolo.

– Acum îi examinează laptopul, continuă vocea, la vreo trei metri distanță de ei. Încă nu am raportul, dar este în mod cert același computer

pe care l-am identificat când și-a accesat Langdon contul de e-mail de la Harvard.

Auzind asta, Sienna se întoarse spre el uluită, privindu-l cu o expresie șocată... și apoi trădată. Langdon era și el stupefiat. „Deci așa ne-au luat urma?!" Nu-i trecuse una ca asta prin minte când își consultase e-mailul. „Voiam doar să aflu niște informații!" Înainte să poată rosti o scuză, ceva, Sienna își întorsese fața de la el, privind în gol.

– Corect, spuse soldatul, ajungând la intrarea celei de-a treia săli, la nici doi metri de ascunzătoarea lor; încă doi pași și i-ar fi văzut, fără îndoială. Exact, adăugă apoi, făcând un pas spre ei, apoi se opri brusc. Stai puțin!

Langdon îngheță, pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze.

– Stai puțin, că nu te mai aud, repetă soldatul și se înapoie în cea de-a doua sală. Nu aveam semnal. Spune! După ce ascultă câteva clipe, replică: Da, sunt de acord, dar cel puțin știm cu cine avem de-a face.

Și cu asta, pașii se retraseră, ajunseră la aleea acoperită cu pietriș și dispărură.

Langdon răsuflă ușurat și se întoarse spre Sienna, în a cărei privire fierbea un amestec de teamă și furie.

– Mi-ai folosit laptopul? întrebă ea. Ca să-ți verifici mesajele?

– Îmi pare rău... Mi-am spus că vei înțelege. Trebuia să aflu...

– Așa ne-au găsit! Iar acum îmi știu și numele!

– Te rog să mă ierți, Sienna! Nu mi-am dat seama... bâigui el, copleșit de vinovăție.

Ea se întoarse cu spatele la el, privind în gol spre stalagmita globulară de pe peretele din fund. Niciunul din ei nu mai spuse nimic timp de aproape un minut. Langdon se întrebă dacă ea își amintea de obiectele personale de pe birou – programul de teatru de la *Visul unei nopți de vară* și extrasele din presă despre viața ei de copil precoce. „Oare bănuiește că le-am văzut?" Dacă da, continua să rămână tăcută, iar el se simțea și așa destul de vinovat, ca să nu mai amintească de ele.

– Acum ei știu cine sunt, spuse ea abia auzit.

În secundele care urmară, trase de câteva ori adânc aer în piept, de parcă ar fi încercat să absoarbă această nouă realitate. Langdon sesiza o nouă hotărâre în ființa ei.

Apoi, fără niciun avertisment, sări în picioare.

– Ar trebui să mergem. Nu le va lua mult să-și dea seama că nu suntem în galeria costumelor.

Langdon se ridică şi el.

– Da, să mergem... Dar unde?

– La Vatican?

– Poftim?

– Am priceput în sfârşit ce ai vrut să spui mai înainte... Ce legătură este între Vatican şi Grădinile Boboli. Asta e intrarea, da? întrebă ea, arătând spre uşa cenuşie.

Langdon reuşi să încline din cap.

– De fapt, este ieşirea, dar mi-am zis că merită o încercare. Din păcate, nu putem trece de ea.

Din schimbul de replici între paznic şi soldat, era clar că uşa aceea nu mai constituia o opţiune valabilă.

– Dar *dacă* am putea trece, interveni Sienna şi un ton jucăuş îi reveni în glas, ştii ce ar însemna asta? Ar însemna, continuă ea cu un surâs slab, că de două ori pe ziua de azi am fost ajutaţi de acelaşi artist renascentist.

Langdon râse încet; cu numai câteva minute în urmă, se gândise la acelaşi lucru. *Vasari. Vasari.*

Sienna zâmbi larg, iar el îşi dădu seama că îl iertase, cel puţin pentru moment.

– Cred că-i un semn de sus, declară ea, pe jumătate serioasă. Ar trebui să intrăm pe uşa aceea.

– Bine, dar... ce-o să facem, o să trecem frumos pe lângă paznic?

Sienna îşi trosni încheieturile degetelor şi porni spre ieşirea din grotă.

– Nu, o să vorbesc eu cu el. Apoi, privind înapoi spre Langdon, cu ochii scânteindu-i, adăugă: Crede-mă, domnule profesor, pot fi foarte convingătoare când e nevoie.

Bubuitul în uşa cenuşie începuse din nou. Insistent şi hotărât.

Ernesto Russo bombăni enervat. După toate aparenţele, soldatul cu ochi îngheţaţi se întorsese, dar nici n-ar fi putut s-o facă într-un moment mai nepotrivit. Meciul de fotbal ajunsese în prelungiri, Fiorentina având un om mai puţin pe teren şi soarta ei atârnând de un fir de păr.

Bubuitul continua.

Ernesto nu era deloc prost. Ştia că în dimineaţa asta erau ceva probleme – atâtea sirene şi toţi soldaţii aceia –, dar el unul nu era omul care să se amestece în treburi care nu-l priveau direct.

Pazzo è colui che bada ai fatti altrui.

Dar pe de altă parte, soldatul era în mod cert o persoană importantă, așa că n-ar fi fost deloc înțelept să-l ignore. În Italia era greu să-ți găsești o slujbă în ziua de azi, fie ea chiar și una plictisitoare. Aruncând o ultimă privire la meci, Ernesto porni spre ușa cenușie.

Încă nu-i venea să creadă că era plătit ca să stea toată ziua în biroul ăsta mic și să se uite la televizor. Poate de două ori pe zi se organiza în zonă câte un tur pentru vizitatorii VIP, care veneau pe jos de la Galeriile Uffizi. Ernesto îi întâmpina, descuia grilajul metalic și permitea grupului să treacă dincolo de ușa cenușie, spre Grădinile Boboli, unde se încheia excursia.

Acum, în timp ce bubuitul devenea tot mai insistent, deschise grilajul din oțel, trecu de el, îl închise în urma lui și-l încuie.

– *Si?* strigă în vreme ce se grăbea spre ușă.

Niciun răspuns – doar bubuit neîncetat.

Insomma! În sfârșit descuie ușa și o deschise, așteptându-se să vadă aceeași privire înghețată de mai înainte. Dar figura din prag era mult mai atrăgătoare.

– *Ciao,* spuse tânăra blondă și drăguță, zâmbindu-i dulce și întinzându-i o hârtie împăturită pe care el, instinctiv, ridică mâna s-o primească.

În clipa în care luă hârtia și își dădu seama că nu era decât un gunoi de pe jos, femeia îi prinse încheietura în mâinile ei mici și își înfipse degetul mare în zona articulației lui, imediat sub palmă.

Ernesto avu impresia că un cuțit îi retezase pur și simplu mâna, durerea fiind urmată imediat de o amorțeală ca de șoc electric. Femeia făcu un pas spre el și presiunea crescu exponențial, declanșând un nou ciclu de durere. Paznicul se împletici înapoi, încercând să-și elibereze brațul, dar picioarele i se înmuiară și căzu în genunchi.

După aceea, totul se petrecu într-o fracțiune de secundă.

Un bărbat înalt, într-un costum închis la culoare, apăru în cadrul ușii, se strecură înăuntru și închise repede ușa cenușie în urma lui. Ernesto dădu să-și ia stația radio, dar o mână moale pe după ceafa lui strânse o dată, iar mușchii lui se încordară, retezându-i suflul. Femeia îi luă stația radio, iar bărbatul înalt se apropie, părând la fel de alarmat de acțiunile ei pe cât era și el.

– *Dim mak,* spuse tânăra blondă către bărbatul înalt. Puncte de presopunctură chinezească. Există un motiv pentru care sunt folosite de mii de ani.

Bărbatul o privea uluit.

– *Non vogliamo farti del male,* îi șopti blonda lui Ernesto, slăbind presiunea pe ceafa lui. Nu vrem să-ți facem rău.

În clipa în care apăsarea slăbi, Ernesto se răsuci încercând să se elibereze, dar presiunea reveni instantaneu, iar muşchii lui se crispară din nou. Icni de durere, abia mai izbutind să respire.

– *Dobbiamo passare,* spuse femeia. Trebuie să trecem. *Dov'è la chiave?* întrebă ea apoi, făcând semn spre grilajul de oțel pe care, slavă Domnului, îl încuiase când ieșise.

– *Non ce l'ho,* bâigui el. N-o am.

Bărbatul înalt trecu pe lângă ei și studie mecanismul de închidere al grilajului.

– E o yală cu cifru, îi strigă el femeii blonde, vorbind cu accent american.

Tânăra îngenunche lângă Ernesto, iar ochii ei căprui aveau o privire ca de gheață.

– *Qual è la combinazione?*

– *Non posso!* răspunse paznicul. N-am voie.

Ceva se petrecu la ceafa lui și într-o clipă Ernesto își simți trupul moale ca o cârpă. O secundă mai târziu, își pierdu cunoștința.

ജ

Când își reveni, Ernesto avu impresia că se aflase la granița dintre conștiență și leșin, trecând de o parte și de alta a ei de mai multe ori în decurs de câteva minute. Își amintea o conversație... mai multe reprize de durere... poate fusese și drogat? Totul era o nebuloasă.

Pe măsură ce ceața începu să se destrame, observă ceva ciudat: pantofii lui, așezați pe podea alături de el, cu șireturile scoase. Abia atunci își dădu seama că nu se mai putea mișca aproape deloc. Ședea întins pe o parte, cu mâinile și picioarele legate la spate, probabil cu şireturile. Încercă să strige, dar niciun sunet nu se auzi. Una din șosetele lui îi fusese îndesată în gură. Dar clipa adevăratei terori veni puțin mai târziu, când ridică privirea și văzu televizorul la care era același meci de fotbal. „Sunt în biroul meu... DINCOLO de grilaj?!"

Undeva la distanță se auzea zgomot de pași îndepărtându-se în fugă pe coridor... până ce se stinse și el. *Non è possibile!* Cumva, într-un fel sau altul, tânăra blondă îl determinase să facă unicul lucru pe care slujba îi cerea să nu-l facă niciodată – să dezvăluie combinația yalei care permitea intrarea în celebrul Coridor Vasari.

CAPITOLUL 31

Elizabeth Sinskey simţea valurile de greaţă şi ameţeală succedându-se în ritm accelerat. Şedea cu umerii plecaţi pe bancheta din spate a dubei parcate în faţa Palatului Pitti. Soldatul de lângă ea o privea cu îngrijorare crescândă.

Cu câteva momente în urmă, staţia radio a militarului prinsese viaţă – cineva spusese ceva despre o galerie a costumelor – trezind-o din torpoarea în care visase la monstrul cu ochi verzi.

Se văzuse din nou în sala aceea întunecată de la Consiliul pentru Relaţii Externe din New York, ascultând peroraţia nebunească a necunoscutului care o chemase acolo. Individul continua să păşească de colo-colo în partea din faţă a sălii – o siluetă înaltă şi subţire pe fondul imaginii oribile a trupurilor goale şi muribunde, inspirate de *Infernul* lui Dante.

– Cineva trebuie să ducă acest război, declarase silueta; altfel, ăsta-i viitorul nostru. Matematica îl garantează. Omenirea se complace acum într-un purgatoriu al nehotărârii, al procrastinării şi al lăcomiei personale... dar cercurile iadului aşteaptă imediat sub picioarele noastre, gata să ne înghită pe toţi.

Elizabeth încă nu-şi revenise din şocul pe care i-l stârniseră ideile monstrului din faţa ei. Dar, nemaiputând suporta, sărise în picioare.

– Ceea ce sugeraţi este...

– Unica opţiune care ne-a mai rămas, o întrerupsese individul.

– Eu voiam să spun „criminal"!

Bărbatul ridicase din umeri.

– Drumul spre rai trece direct prin iad. Dante ne-a învăţat asta.

– Sunteţi nebun!

– Nebun? repetase el ofensat. Eu? Nu cred. Nebunia este a OMS, care se uită drept în abis şi îi neagă existenţa. Nebunia este a struţului care îşi ascunde capul în nisip, în vreme ce haita de hiene se adună în jurul lui.

Înainte ca ea să poată răspunde ceva în apărarea organizației pe care o conducea, bărbatul schimbase imaginea de pe ecran.

– Și fiindcă tot vorbeam despre hiene, reluase el cu un semn din mână spre noua imagine, iată haita care dă târcoale omenirii... și se apropie cu pași repezi.

Elizabeth privise cu surprindere ilustrația familiară – un grafic dat publicității de OMS cu un an în urmă, ce detalia principalele probleme de mediu despre care organizația considera că au cel mai mare impact asupra sănătății mondiale. Lista includea, printre altele: cererea de apă potabilă, temperaturile globale, distrugerea stratului de ozon, epuizarea resurselor oceanice, dispariția speciilor, concentrația de dioxid de carbon, despăduririle și nivelul oceanului planetar.

Toți acești indicatori negativi avuseseră un trend ascendent în cursul ultimului secol, dar acum creșterea căpătase un ritm terifiant.

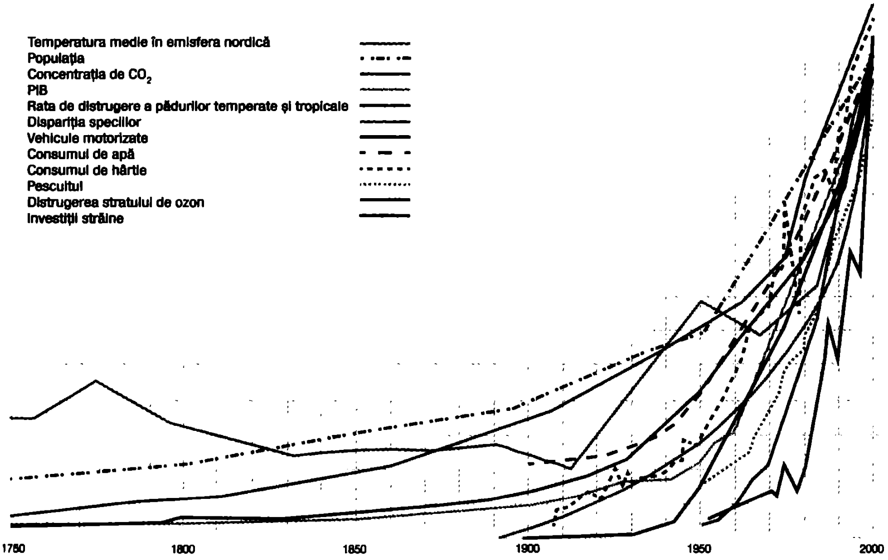

Elizabeth avusese aceeași reacție ca de fiecare dată când văzuse graficul – fusese copleșită de un sentiment de neajutorare. Era om de știință și credea în utilitatea statisticilor, iar diagrama aceea contura o imagine cutremurătoare a unui viitor nicidecum îndepărtat... ci *foarte* apropiat.

De multe ori în cursul vieții fusese disperată din pricină că nu putea concepe un copil. Dar când văzuse graficul acela, se simțise aproape ușurată la gândul că nu mai adusese și ea pe lume încă un pui de om. „Acesta e viitorul pe care i l-aș dărui copilului meu?"

– În ultimii cincizeci de ani, reluase necunoscutul, păcatele noastre împotriva Naturii Mamă au sporit exponențial. Mă tem pentru sufletul omenirii. Când OMS a publicat acest grafic, politicienii, ecologiștii și factorii de putere din lumea întreagă s-au grăbit să organizeze reuniuni de urgență, fiecare străduindu-se să decidă care erau cele mai grave probleme și pe care puteau spera să le rezolve. Iar rezultatul? Feriți de ochii lumii, și-au luat capul în palme și au plâns. Public, ne-au asigurat pe toți că lucrează la găsirea unor soluții, dar că problemele sunt unele complexe.

– Problemele chiar sunt complexe!

– Aiurea! explodase necunoscutul. Știți al naibii de bine că graficul ăsta ilustrează cea mai simplă relație posibilă – o funcție cu o singură variabilă! Fiecare curbă din desenul de aici urcă direct proporțional cu un unic factor, cel pe care toată lumea se ferește să-l ia în discuție. Populația globală!

– În realitate, cred că e puțin mai...

– Puțin mai complicat? În realitate, nu e deloc! Nu există nimic mai simplu. Dacă vrei resurse mai mari de apă potabilă pe cap de locuitor, îți trebuie mai puțini oameni pe glob. Dacă vrei să reduci emisiile vehiculelor, îți trebuie mai puțini conducători auto. Dacă vrei ca oceanele să-și refacă rezervele de pește, îți trebuie mai puțini oameni care să mănânce pește! Privind-o furibund, bărbatul continuase pe un ton mai insistent: – Deschideți ochii! Suntem în pragul pieirii, iar liderii mondiali stau în sălile de ședințe și comandă studii despre energia solară, reciclare și automobile hibrid! Cum se face că dumneavoastră, un om de știință cu înaltă educație, nu vedeți asta? Distrugerea stratului de ozon, lipsa apei potabile și poluarea nu sunt boli, ci *simptome!* Boala este suprapopularea. Și dacă nu abordăm problema în mod direct înseamnă că nu facem altceva decât să lipim un plasture pe o tumoare canceroasă în dezvoltare.

– Considerați specia umană un cancer?

– Cancerul nu e altceva decât o celulă sănătoasă care începe să se înmulțească necontrolat. Îmi dau seama că ideile mele vi se par dezgustătoare, dar vă asigur că alternativa vă va lăsa un gust mult mai amar, atunci când se va manifesta. Dacă nu acționăm curajos acum...

– Curajos?! exclamase ea. „Curajos" nu e cuvântul pe care-l căutați! Încercați mai bine „smintit"!

– Doamnă doctor Sinskey, replicase necunoscutul, glasul lui adoptând un ton nefiresc de calm. V-am chemat aici tocmai pentru că am sperat că Domnia Ta... o voce înțeleaptă de la Organizația Mondială a Sănătății – ați putea fi dispusă să colaborați cu mine și să luați în calcul o posibilă soluție.

Elizabeth se uitase la el încă nevenindu-i să creadă.

– Vă închipuiți că Organizația Mondială a Sănătății ar colabora cu dumneavoastră... analizând o *asemenea* idee?!

– Într-adevăr, da. Organizația pe care o conduceți are în componență medici, iar când are un pacient cu cangrenă, medicul nu ezită să-i taie piciorul pentru a-i salva viața. Uneori, singurul curs posibil de acțiune este răul cel mai mic.

– Situația e diferită.

– Ba nu. Este *identică*. Unica deosebire este de amplitudine.

Elizabeth auzise destul, așa că se ridicase cu o mișcare fermă.

– Am un avion de prins.

Bărbatul înalt făcu un pas amenințător în direcția ei, blocându-i ieșirea.

– Vă avertizez cinstit. Cu sau fără cooperarea dumneavoastră, pot foarte ușor să-mi duc ideea mai departe singur.

– Vă avertizez la fel de cinstit, replicase ea. Consider ceea ce mi-ați spus o amenințare teroristă și o voi trata ca atare.

Elizabeth își scosese telefonul mobil, dar celălalt izbucnise în râs.

– O să mă reclamați fiindcă am vorbit ipotetic? Din păcate, va trebui să mai așteptați ca să puteți telefona. Sala asta-i ecranată electronic. Telefonul nu are semnal.

„Nici n-am nevoie de semnal, smintitule!"

Elizabeth ridică telefonul și, înainte ca individul să-și dea seama ce se petrece, îl fotografie. Licărirea blițului i se reflectă în ochii verzi și pentru o clipă i se păru că figura lui îi este cunoscută.

– Oricine ați fi, spuse apoi, ați greșit chemându-mă aici. Înainte să ajung la aeroport, voi afla cine sunteți și vă voi include pe lista de atenție la OMS și la centrele pentru Controlul și Prevenirea Bolilor din SUA și din Europa, ca potențial bioterorist. Vom avea zi și noapte oameni pe urmele dumneavoastră. Dacă încercați să achiziționați ceva materiale, noi vom afla. Dacă vă construiți un laborator, vom ști și noi. Nu aveți unde să vă ascundeți.

Bărbatul păstră o tăcere încordată câteva lungi momente, de parcă s-ar fi gândit să se repeadă și să-i smulgă telefonul. Într-un târziu, se relaxă și se trase într-o parte, cu un rânjet bizar.

– Atunci, se pare că dansul nostru a început.

Il *Corridoio Vasariano* – Coridorul Vasari – fusese proiectat de Giorgio Vasari în 1564, la cererea marelui duce Cosimo I Medici, ca o modalitate de a se deplasa în siguranță de la reședința sa din Palatul Pitti la birourile administrative aflate în Palazzo Vecchio, peste fluviul Arno.

La fel ca faimosul Passetto din incinta Vaticanului, Coridorul Vasari era tunelul secret prin excelență. Se întindea pe aproape un kilometru, din colțul estic al Grădinilor Boboli până în inima vechiului palat, traversând Ponte Vecchio și trecând prin Galeriile Uffizi.

Astăzi își păstrase același rol de adăpost, dar nu pentru aristocrații din familia Medici, ci pentru opere de artă. Pereții săi ofereau un spațiu uriaș pentru nenumărate picturi rare, care nu mai încăpuseră la expunere în Galeriile Uffizi.

Langdon îl străbătuse cu câțiva ani în urmă, în cadrul unui tur de vizitare particular. În după-amiaza aceea își luase răgazul să admire tezaurul incredibil de tablouri, din care făcea parte și cea mai mare colecție de autoportrete din lume. Se oprise, de asemenea, de mai multe ori pentru a privi pe ferestrele de observare, care le permiteau vizitatorilor să aprecieze unde au ajuns în drumul lor pe pasarelă.

În această dimineață însă, Langdon și Sienna străbăteau coridorul în fugă, dornici să pună o distanță cât mai mare între ei și cei care îi urmăreau. Profesorul se întrebă cât timp va trece până ce paznicul legat va fi descoperit. Continuând să alerge, avea o tot mai puternică impresie că tunelul îi ducea tot mai aproape, cu fiecare pas, de ceea ce căutau.

„*Cerca trova*... ochii morții... și răspunsul la întrebarea cine se află pe urmele mele."

Bâzâitul îndepărtat al dronei se auzea slab în spatele lor. Cu cât înaintau mai mult în tunel, cu atât Langdon se convingea încă o dată de amploarea deosebită a reușitei arhitecturale pe care o constituia coridorul.

Construit la înălțime pe aproape întreaga sa lungime, semăna cu un șarpe lat, trecând prin diverse clădiri de la Palazzo Pitti, peste Arno, până în inima orașului vechi. Pasajul văruit părea să nu aibă sfârșit, cotind uneori brusc la dreapta sau la stânga pentru a evita un obstacol, dar îndreptându-se mereu spre est... traversând apele râului Arno.

Deodată, în fața lor se auzi zvon de glasuri, iar Sienna se opri brusc. Langdon încremeni și el, dar imediat își puse o mână liniștitoare pe umărul ei, făcându-i semn spre o fereastră de observare.

„Turiștii de jos."

Se apropiară amândoi de ferestruică și priviră afară, constatând că se aflau chiar deasupra lui Ponte Vecchio, podul medieval din piatră care constituia o cale pietonală de a ajunge în orașul vechi. Dedesubt, primii turiști ai zilei colindau târgul care se ține pe pod încă din anii 1400. Astăzi, aici se vând în majoritate aur și bijuterii, dar pe vremuri alta era situația. Inițial, podul găzduise piața de carne în aer liber a Florenței, dar în 1593 accesul măcelarilor a fost interzis, din cauză că mirosul pestilențial de carne stricată urca până în Coridorul Vasari, ajungând la nările delicate ale marelui duce.

Tot aici pe pod, undeva, își aminti Langdon, se petrecuse una dintre cele mai abjecte crime din istoria Florenței. În 1216, un tânăr nobil pe nume Buondelmonte refuzase căsătoria aranjată de familia sa, de dragul femeii pe care o iubea, iar din acest motiv fusese asasinat chiar acolo, pe Ponte Vecchio.

Moartea lui, mult timp considerată „cea mai sângeroasă crimă din Florența", a provocat o ruptură între două puternice facțiuni politice – Guelfii și Ghibelinii – care de atunci se războiseră crunt vreme de secole. Ca urmare a disputei politice care duseseră la exilarea sa din Florența, Dante imortalizase cu tușe amare evenimentul în a sa *Divina Comedie:* „O, Buondelmont, fugind de nunta sa prin sfat străin, ce rău svârlit-ai sorții"![1]

Chiar și în prezent, trei plachete, fiecare citând un alt vers din Cântul 16 al *Paradisului,* pot fi văzute în apropiere de locul crimei. Una dintre ele, amplasată la intrarea pe Ponte Vecchio, poartă următorul mesaj:

---

[1] Dante Alighieri, *Divina Comedie,* Editura Polirom, Iași, 2000, traducere de George Coșbuc (n.tr.)

CI-ACELEI PIETRE CE ȘTIRBITĂ ZACE, PĂZIND UN POD,
FU SCRIS SĂ-I DEA VICTIME FLORENȚA, BIATA,'N ULTIMA
EI PACE![1]

Langdon privi spre apele întunecate de sub pod. În depărtare, spre est, se zărea fleșa stingheră de la Palazzo Vecchio. Cu toate că se aflau abia la jumătatea drumului peste Arno, el nu avea niciun dubiu că trecuseră deja de mult de punctul dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere.

La zece metri dedesubt, pe caldarâmul de pe Ponte Vecchio, Vayentha studia cu inima strânsă mulțimea de trecători, fără a bănui nicio clipă că unica ei salvare trecuse cu numai câteva momente în urmă chiar pe deasupra ei.

[1] Ibidem (n.tr.)

CAPITOLUL 33

Adânc în măruntaiele iahtului *Mendacium*, aflat la ancoră, coordonatorul Knowlton şedea singur în cubiculul său şi încerca în van să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. În culmea agitaţiei, urmărise încă o dată clipul video şi de o oră întreagă analiza monologul de nouă minute aflat undeva la graniţa dintre genialitate şi nebunie.

Derulă rapid înainte, de la început, în căutarea oricărui indiciu care i-ar fi putut scăpa. Trecu de placa scufundată... de sfera cu lichid tulbure galben-maroniu... şi ajunse la momentul în care apărea silueta cu nasul ca un cioc – o umbră diformă proiectată pe un perete umed de grotă... scăldat într-o palidă lumină roşiatică.

Knowlton ascultă din nou vocea înăbuşită, încercând să-i descifreze vocabularul elaborat. Cam pe la jumătatea monologului, umbra de pe perete deveni deodată mai mare, iar glasul căpătă tonuri mai intense.

Iadul lui Dante nu-i o ficţiune... e o profeţie!

Suferinţă abominabilă. Chin atroce. Aceasta-i imaginea zilei de mâine.

Neţinută în frâu, omenirea funcţionează ca o molimă, ca un cancer... am devenit tot mai mulţi cu fiecare generaţie, până ce înlesnirile fireşti care ne-au susţinut odinioară virtuţile şi camaraderia s-au redus aproape la zero... scoţând la iveală monştrii din noi înşine... ce luptă până la moarte pentru a-şi hrăni puii.

Acesta e infernul cu nouă cercuri al lui Dante.

Asta ne aşteaptă.

În vreme ce viitorul se năpusteşte asupra noastră, alimentat de matematica neiertătoare a lui Malthus, noi bâjbâim la buza primului cerc al infernului... gata să ne prăbuşim mai fulgerător decât ne-am imaginat vreodată.

Knowlton întrerupse înregistrarea. „Matematica lui Malthus?“ O căutare pe internet îi oferi rapid informaţiile dorite despre un reputat

matematician și specialist în demografie din Anglia secolului al XIX-lea, pe nume Thomas Robert Malthus, care preconizase colapsul global al omenirii ca urmare a suprapopulării.

Knowlton constată cu îngrijorare crescândă că biografia lui Malthus includea un tulburător extras din cartea sa, *Eseu asupra principiului populației:*

> Forța populației depășește cu atât de mult capacitatea pământului de a asigura resursele necesare subzistenței omului, încât moartea prematură, într-un fel sau altul, trebuie să se abată asupra speciei umane. Viciile omului sunt agenți activi și abili ai depopulării. Ele sunt precursorii marii armate a distrugerii și deseori duc ele însele treaba la bun sfârșit. Dacă ele dau însă greș în acest război al exterminării, vremea nesănătoasă, molimele, mizeria și epidemiile avansează în marș forțat și șterg de pe fața lumii mii și zeci de mii. Dacă nici așa succesul nu este desăvârșit, la pândă stă foametea inevitabilă, la scară uriașă, care, cu o singură lovitură devastatoare, pune semnul egal între populație și hrana disponibilă.

Cu inima bătându-i rapid, Knowlton aruncă o privire spre imaginea înghețată a siluetei cu cioc.

Nețínută în frâu, omenirea funcționează ca o molimă, ca un cancer.

Nețínută în frâu. Nu-i plăcea deloc cum suna asta. Cu un deget ezitant, apăsă din nou butonul de derulare. Vocea înăbușită își continua perorația:

> Să nu faci nimic înseamnă să deschizi larg ușa infernului dantesc... colcăind și înfometat, bălăcindu-se în Păcat.
> Și de aceea, cu bravură, eu am acționat.
> Unii se vor cutremura oripilați, dar orice salvare are un preț.
> Într-o zi, lumea va înțelege măreția sacrificiului meu.
> Căci eu sunt Salvarea voastră.
> Eu sunt Umbra.
> Eu sunt poarta către era post-umană.

Palazzo Vecchio seamănă cu o gigantică piesă de șah. Cu fațada sa rectangulară robustă și crenelurile rusticizate, clădirea ca un turn este strategic amplasată în Piazza della Signoria, străjuindu-i colțul sud-estic.

Fleșa sa neobișnuită, înălțându-se puțin descentrat din fortăreața de formă pătrată, este inconfundabilă în peisajul florentin, astfel că a devenit un veritabil simbol al orașului.

Construit ca sediu al guvernului italian, palatul își răsfață vizitatorii cu un impunător șir de statui masculine. Un *Neptun* musculos și gol, creat de Ammannati, stă deasupra unui grup de patru cai-de-mare – simbol al dominației florentine asupra mărilor. O copie a lui *David* de Michelangelo – probabil, cel mai admirat nud masculin la nivel mondial – străjuiește intrarea în palat. Lui *David* i se alătură *Hercule* și *Cacus* – alți doi coloși goi care, împreună cu numeroșii satiri din jurul lui Neptun, ridică la mai mult de doisprezece numărul penisurilor care îi întâmpină pe vizitatorii palatului.

În mod normal, Langdon și-ar fi început turul acestui edificiu acolo, în Piazza della Signoria care, în ciuda abundenței de falusuri, fusese întotdeauna una dintre piațetele lui preferate în Europa. Nicio vizită în Piazza nu ar fi fost completă fără un espresso savurat la Caffè Rivoire și fără a admira leii Medici din Loggia dei Lanzi – galeria de sculpturi în aer liber a piațetei.

Astăzi însă, Langdon și Sienna aveau de gând să intre în Palazzo Vecchio prin Coridorul Vasari, așa cum obișnuiau și ducii de Medici în vremea lor, ocolind celebra Galerie Uffizi și parcurgând coridorul pe deasupra podurilor și străzilor, trecând prin clădiri și ajungând drept în inima vechiului palat. Până acum nu auziseră pași în urma lor, însă Langdon tot era nerăbdător să iasă din coridor.

„Și uite că am ajuns, își dădu el seama văzând ușa grea de lemn din fața lor. Intrarea în vechiul palat.“

În ciuda încuietorii masive, ușa era dotată cu o bară orizontală drept mâner, oferind astfel posibilitatea unei ieșiri de urgență și împiedicând în același timp accesul din cealaltă parte în Coridorul Vasari, fără o cartelă electronică.

Langdon își lipi urechea de tăblia din lemn și ascultă. Cum nu auzi nimic, puse mâinile pe bară și împinse ușor. Încuietoarea scoase un clic. Ușa se deschise câțiva centimetri, iar el aruncă o privire dincolo. Un mic alcov. Pustiu. Tăcut.

Cu un mic suspin de ușurare, Langdon trecu pragul și-i făcu semn Siennei să-l urmeze.

„Suntem înăuntru.“

Stând în firida aceea tăcută din Palazzo Vecchio, Langdon așteptă o clipă, încercând să se orienteze. În fața lor, un hol lung se întindea perpendicular pe alcov. În stânga, în depărtare, se auzeau voci liniștite și joviale. Aidoma Capitoliului din Washington, Palazzo Vecchio era totodată o instituție guvernamentală și o atracție turistică. La ora aceasta, vocile auzite aparțineau cel mai probabil funcționarilor care intrau și ieșeau din birouri, pregătindu-se pentru o zi de muncă.

Langdon și Sienna făcură câțiva pași spre hol și priviră după colț. Într-adevăr, la capătul culoarului se afla o încăpere în care circa zece angajați guvernamentali își beau espresso-ul de dimineață și vorbeau relaxat între ei, înainte de a începe lucrul.

– Fresca de Vasari, șopti Sienna. Spuneai că este în Sala celor Cinci Sute?

Langdon încuviință cu o mișcare din cap și-i făcu semn dincolo de biroul aglomerat, unde o arcadă se deschidea spre un hol din piatră.

– Din păcate, drumul este prin birou.

– Ești sigur?

El încuviință din nou.

– Nu vom reuși să trecem fără să fim văzuți.

– Sunt doar niște funcționari guvernamentali, nu-i interesează prezența noastră. Intrăm și mergem ca și când aici ne-ar fi locul.

Apoi, ridicând mâna, îi netezi cu gesturi ușoare costumul Brioni, aranjându-i gulerul.

– Arăți foarte prezentabil, Robert.

Și cu un surâs cuminte, își așeză și ea mai bine puloverul și trecu la acțiune.

Langdon se grăbi după ea, îndreptându-se amândoi cu pași hotărâți spre birou. Când intrară, Sienna începu să-i vorbească rapid în italiană – ceva despre subvențiile pentru fermieri – însoțindu-și cuvintele cu gesturi ample. Continuară să meargă spre zidul exterior, păstrând distanța față de ceilalți. Spre uimirea lui, nici măcar un angajat nu le aruncă vreo privire.

Odată trecuți de birou, își menținură direcția spre hol. Langdon își aminti programul de teatru. „Puck năzdrăvanul."

– Ce mai actriță ești! șopti el.

– A trebuit să fiu, replică ea, pe un ton neașteptat de distant.

Încă o dată, Langdon bănui că în trecutul ei existase multă suferință neștiută și simți un nou val de remușcare fiindcă o târâse în toată această nebunie periculoasă. Dar își reaminti că acum nimic nu mai putea fi făcut, decât să ajungă la capăt.

„Continuă să înoți prin tunel... și roagă-te să găsești lumina."

Apropiindu-se de arcadă, avu un sentiment de ușurare văzând că memoria nu-l înșelase. O săgeată indica direcția pe hol, după colț, și numele sălii: IL SALONE DEI CINQUECENTO. „Sala celor Cinci Sute", își spuse el, întrebându-se ce răspunsuri vor găsi înăuntru. „Adevărul poate fi întrezărit doar prin ochii morții. Ce-o fi însemnând asta?"

– S-ar putea ca sala să fie totuși încuiată, spuse Langdon când ajunseră aproape de colț.

Deși Sala celor Cinci Sute era o populară atracție turistică, palatul nu părea să-și fi deschis încă porțile pentru vizitatori.

– Ai auzit?! exclamă Sienna, oprindu-se brusc.

Auzise și el. Un zumzet sonor răsuna de după colț. „Doar n-o fi o dronă de interior!" Cu gesturi precaute, Langdon privi pe după colțul arcadei. La treizeci de metri distanță se vedea ușa din lemn, surprinzător de simplu lucrată, care ducea spre Sala celor Cinci Sute. Din păcate, între ei și ușă se afla un îngrijitor voinic, care împingea o mașină de lustruit parchetul, în cercuri obosite.

„Paznicul porții."

Langdon își îndreptă privirea spre un indicator din plastic de lângă ușă, pe care erau inscripționate trei simboluri. Ușor de descifrat chiar și pentru cel mai neexperimentat student al simbologiei, cele trei semne erau: o videocameră tăiată cu un X, un pahar tăiat cu un X și o pereche de siluete rudimentar desenate, una feminină și cealaltă masculină.

Langdon preluă inițiativa și se apropie cu pași repezi de îngrijitor, chiar alergând ușor pe ultimii metri. Sienna veni repede în urma lui.

Îngrijitorul ridică privirea, părând surprins.

– *Signori?!* exclamă el și ridică brațele în lateral, pentru a-i opri.

Langdon îi oferi un zâmbet căznit, sau mai degrabă o strâmbătură, și arătă spre simbolurile de lângă ușă, ridicând din umeri cu un aer stânjenit.

– *Toilette,* declară el, cu glasul sugrumat.

Nu fusese nicidecum o întrebare.

Îngrijitorul ezită o clipă, aparent gata să-i refuze solicitarea, dar apoi, văzând cum Langdon își tot mută chinuit greutatea de pe un picior pe altul, făcu un semn înțelegător din cap și îi lăsă să treacă.

Ajunși lângă ușă, Langdon îi făcu Siennei cu ochiul.

– Compasiunea e o limbă universală.

La un moment dat, Sala celor Cinci Sute s-a bucurat de statutul de cea mai mare încăpere din lume. A fost construită în 1494, ca sală de întrunire a întregului Consiglio Maggiore – Marele Consiliu al republicii, care număra exact cinci sute de membri, de unde i se trage și numele. Câțiva ani mai târziu, la solicitarea lui Cosimo I, a fost renovată și substanțial extinsă. Cosimo I, cel mai puternic om din Italia acelor vremuri, l-a ales ca arhitect și supervizor al proiectului pe Giorgio Vasari.

Dovedind excepționale abilități inginerești, Vasari a ridicat considerabil acoperișul original al sălii, permițând astfel luminii naturale să pătrundă prin supralumini înalte dispuse pe toate cele patru laturi ale sălii, rezultatul fiind o „vitrină“ elegantă pentru unele dintre cele mai rafinate piese de arhitectură, pictură și sculptură ale Florenței.

Pentru Langdon, podeaua încăperii era cea care îi atrăgea în primul rând atenția, sugerând că sala nu era câtuși de puțin una obișnuită. Pardoseala din piatră stacojie era acoperită cu un caroiaj negru, care conferea spațiului de peste o mie de metri pătrați un aer de soliditate, profunzime și echilibru.

Langdon își ridică încet privirea spre capătul îndepărtat al sălii, unde șase sculpturi dinamice – *Muncile lui Hercule* – străjuiau peretele aidoma unor soldați, și ignoră deliberat deseori defăimatul grup statuar *Hercule și Diomede*, cu cele două trupuri încleștate într-o greoaie repriză de lupte ce includea și creativa „priză falică“ – imagine care lui îi stârnea de fiecare dată un sentiment de jenă.

Mult mai plăcută ochiului era o altă capodoperă a lui Michelangelo, *Geniul Victoriei*. Amplasată în partea dreaptă, aceasta domina nișa centrală de pe peretele sudic. Înaltă de aproape trei metri, statuia fusese lucrată inițial pentru a decora mormântul ultraconservatorului papă Iulius al II-lea – Il Papa terribile – o comandă care lui Langdon i se păruse întotdeauna o culme a ironiei, ținând seama de opinia Vaticanului

cu privire la homosexualitate. Sculptura îl înfățișa pe Tommaso dei Cavalieri, tânărul de care Michelangelo fusese îndrăgostit aproape toată viața și pentru care compusese mai mult de trei sute de sonete.

– Nu-mi vine să cred că n-am mai fost aici până acum, șopti Sienna, vocea ei dobândind dintr-odată o nuanță calmă, reverențioasă. Este... splendid.

Langdon încuviință, amintindu-și prima sa vizită în Sala celor Cinci Sute, cu ocazia unui spectaculos concert de muzică clasică în interpretarea renumitei pianiste Mariele Keymel. Deși sala fusese construită inițial pentru întruniri politice și audiențe la marele duce, în prezent găzduia mult mai des muzicieni, conferențiari și dineuri de gală – de la istoricul de artă Maurizio Seracini la gala inaugurală în ținută la patru ace a Muzeului Gucci. Langdon se întreba uneori ce părere ar fi avut Cosimo I despre ideea de a-și împărți salonul particular auster cu vedete din lumea modei și cu președinți ai consiliilor de administrație.

Profesorul își îndreptă privirea spre frescele uriașe care decorau pereții. Istoria lor plină de bizarerii includea o tehnică experimentală de pictură concepută de Leonardo da Vinci și eșuată, care se concretizase într-o „capodoperă lichefiată“, și un „duel“ artistic inițiat de Piero Soderini și Machiavelli, care au asmuțit unul împotriva altuia doi titani ai Renașterii – Michelangelo și Leonardo da Vinci – cerându-le să realizeze câte o frescă pe pereții opuși ai aceleiași săli.

Astăzi însă, Langdon era mai interesat de una dintre celelalte ciudățenii istorice ale încăperii.

Cerca trova.

– Care dintre ele este de Vasari? întrebă Sienna, privind frescele.

– Aproape toate, răspunse el, știind că, în cadrul misiunii de renovare, Vasari și ajutoarele sale se văzuseră nevoiți să picteze din nou aproape totul, de la frescele originale până la cele treizeci și nouă de panouri casetate ale celebrului plafon „suspendat“. Dar pe cea de acolo, continuă el arătându-i ultima frescă din dreapta, am venit s-o vedem: *Bătălia de la Marciano.*

Capodopera era imensă – șaisprezece metri lungime și înălțime –, mai mare decât a unei clădiri cu trei etaje. Confruntarea armată era redată în nuanțe roșietice de maro și verde – o încleștare violentă de soldați, cai, sulițe și stindarde, pe fondul unui peisaj colinar cu accente pastorale.

– Vasari, Vasari, șopti Sienna. Și aici, ascuns undeva, este un mesaj secret al lui?

Langdon încuviință cu o mișcare a capului în vreme ce studia fresca uriașă în încercarea de a identifica stindardul verde pe care artistul își înscrisese mesajul misterios – CERCA TROVA.

– Fără binoclu, este aproape imposibil să-l vedem de aici, dar în partea din mijloc, dacă te uiți imediat sub cele două case de pe deal, o să observi un foarte mic stindard verde înclinat și...

– Îl văd! exclamă ea, indicând cu degetul în colțul din dreapta sus, exact acolo unde îi spusese el.

Langdon își dori să aibă și el ochi mai tineri.

Apropiindu-se de fresca impunătoare, Langdon încercă să-i asimileze splendoarea. În sfârșit, ajunseseră aici. Singura problemă era aceea că el habar nu avea *de ce* veniseră. Rămase tăcut câteva momente lungi, analizând detaliile compoziției.

„Dacă ratez... totul e moarte."

O ușă se întredeschise în spatele lor, iar îngrijitorul aruncă o privire în sală, cu o expresie nesigură. Sienna îi făcu un semn prietenesc, fluturând din mână. După ce se mai uită puțin, omul se retrase și închise ușa.

– Robert, nu avem prea mult timp, îl presă Sienna. Trebuie să gândești! Fresca asta îți spune ceva? O amintire, cât de cât?

Langdon studie scena haotică de luptă de pe perete.

„Adevărul poate fi întrezărit doar prin ochii morții."

Poate că, își spuse el, undeva în pictură se afla un cadavru ai cărui ochi morți priveau în gol spre un alt indiciu din scena respectivă... sau poate de altundeva din sală. Din păcate, erau reprezentate acolo zeci de cadavre, dar niciunul dintre ele nu se remarca prin nimic de celelalte și niciunul nu avea ochii morți îndreptați undeva anume.

„Adevărul poate fi întrezărit doar prin ochii morții?"

Încercă să-și închipuie o serie de linii care să unească între ele toate cadavrele, întrebându-se dacă nu cumva s-ar contura astfel o imagine anume, dar nu descoperi nimic. Capul începuse să-l doară din nou, probabil din cauza intensității cu care își sonda adâncurile memoriei. Undeva acolo, înăuntru, glasul femeii cu părul argintiu continua să-l îndemne șoptit: *Caută și vei găsi.*

„Să găsesc ce?!“ ar fi vrut el să strige.

Se forță să închidă ochii și să răsufle adânc. Își roti umerii de câteva ori și încercă să se elibereze de toate gândurile conștiente, sperând să-și acceseze intuiția.

Very sorry.

Vasari.

Cerca trova.

Adevărul poate fi întrezărit doar prin ochii morții.

Intuiția îi spunea, fără umbră de îndoială, că se afla în locul potrivit. Și cu toate că nu era încă singur de ce, avea senzația clară că se afla la numai câteva clipe de momentul în care va găsi ceea ce căuta venind aici.

Agentul Brüder înjură printre dinți, privind în gol la tunica și pantalonii bufanți din catifea roșie expuse în vitrina din fața lui. Echipa SSR căutase în toată galeria costumelor, fără a da însă de Langdon și de Sienna Brooks.

„Suport pentru Supraveghere și Reacție! exclamă el în sinea sa, înfuriat. De când reușește un profesor de colegiu să fie mai abil decât echipa SSR? Și unde mama dracului s-au dus?“

– Toate ieșirile au fost blocate, insistă unul dintre oamenii săi. Unica posibilitate este ca ei să fie încă în grădini.

Deși concluzia părea logică, Brüder avea descurajanta impresie că Langdon și Sienna găsiseră o altă cale de ieșire.

– Ridicați din nou drona în aer, se răsti el. Și comunicați autorităților locale să lărgească aria de căutare dincolo de zidurile grădinii.

„Drăcia dracului!“

În vreme ce oamenii săi fugiră să execute ordinul, Brüder își scoase telefonul și apelă persoana aflată la comanda operațiunii.

– Brüder sunt, spuse el. Mă tem că am o problemă gravă. Mai multe, de fapt.

„Adevărul poate fi întrezărit doar prin ochii morții."

Sienna repeta cuvintele în gând, în vreme ce continua să examineze fiecare centimetru pătrat al scenei de luptă, în speranța că totuși ceva anume îi va atrage atenția.

Ochi ai morții vedea peste tot.

„Care sunt cei pe care îi căutăm?"

Se întrebă dacă nu cumva expresia era de fapt o referire la toate cadavrele lăsate în urmă de ciuma bubonică în Europa.

„Cel puțin așa s-ar explica masca de ciumă..."

Din senin, îi veni în minte o poezioară din copilărie: „Un ineluț pe un trandafiruț. Un buzunar cu flori mirositoare. Cenușă, cenușă. Ne prăbușim cu toții".

Obișnuia deseori să recite poezia pe când era la școală, în Anglia, până când aflase că provenea din vremea marii epidemii de ciumă care lovise Londra în 1665. Inelușul pe trandafiruț era o aluzie la pustulele rozalii ce apăreau pe piele, în jurul lor conturându-se un cerc care indica infectarea. Bolnavii purtau în buzunare flori frumos mirositoare, în încercarea de a masca duhoarea propriei lor putreziciuni și cea a orașului în sine, pe ale cărui străzi victimele bolii cădeau răpuse zilnic cu sutele, cadavrele fiind apoi incinerate. „Cenușă, cenușă. Ne prăbușim cu toții."

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Langdon deodată, răsucindu-se spre peretele opus.

– Ce s-a întâmplat?

– Așa se numea o piesă expusă la un moment dat aici. *Pentru numele lui Dumnezeu.*

Uimită, Sienna îl privi străbătând sala în fugă până la o ușă mică din sticlă, pe care încercă s-o deschidă. Era încuiată. Langdon își lipi fruntea de geam, umbrindu-și ochii cu mâinile și privind înăuntru.

Orice ar fi căutat acolo, își spuse ea, ar face bine să se grăbească, fiindcă îngrijitorul apăruse din nou, de această dată cu o expresie plină de suspiciune văzându-l pe Langdon cum se repede să tragă cu ochiul printr-o ușă încuiată. Îi făcu încă o dată un semn prietenesc din mână, dar el o privi încruntat o clipă ce păru fără sfârșit și apoi dispăru.

Lo Studiolo.

Situată în spatele unei uși din sticlă, exact la polul opus față de cuvintele ascunse *cerca trova* din Sala celor Cinci Sute, se afla o cămăruță fără ferestre, pe care Vasari o proiectase ca un birou secret pentru Francesco I. De formă rectangulară, Studiolo avea un plafon boltit, ca un cilindru secționat pe lung, care le conferea vizitatorilor senzația că se află într-un uriaș cufăr al comorilor.

Iar impresia era confirmată de strălucitoarele obiecte de artă din interior. Peste treizeci de picturi decorau pereții și tavanul, dispuse atât de aproape una de alta, încât între ele zidul nici nu se mai vedea. *Prăbușirea lui Icar... O alegorie a vieții umane... Natura oferindu-i lui Prometeu geme spectaculoase...*

Privind prin sticla ușii în spațiul de dincolo, Langdon șopti ca pentru sine: „Ochii morții".

Profesorul intrase prima dată în Lo Studiolo în cursul unui tur al pasajelor secrete ale palatului, cu câțiva ani în urmă, când aflase cu uimire de existența nenumăratelor uși, scări și tuneluri ascunse care străbăteau clădirea, inclusiv unele disimulate în spatele unor picturi din Lo Studiolo.

Dar nu pasajele secrete îi stârniseră interesul acum. În minte îi venise deodată o îndrăzneață operă de artă modernă, expusă la un moment dat aici – *Pentru numele lui Dumnezeu,* o piesă controversată semnată Damien Hirst, care stârnise agitația când fusese prezentată în celebrul Studiolo al lui Vasari.

Piesa era un mulaj în mărime naturală, din platină, al unui craniu uman, a cărui suprafață fusese acoperită în întregime cu peste opt mii de diamante scânteietoare. Efectul era frapant. Orbitele goale ale craniului licăreau luminoase, aparent vii, creând o tulburătoare juxtapunere a două simboluri opuse – viață și moarte... frumusețe și oroare. Deși craniul bătut cu diamante fusese de mult îndepărtat din Lo Studiolo, amintirea lui îi dăduse lui Langdon o idee.

„Ochii morții, își spuse el. Un craniu ar fi tocmai potrivit, nu-i așa?"

Craniile constituiau o temă recurentă în *Infernul* lui Dante, cel mai cunoscut exemplu în acest sens fiind pedeapsa rezervată contelui Ugolino în cel mai de jos cerc al iadului – aceea de a roade pentru vecșnicie din țeasta unui arhiepiscop ticăloșit.

„Căutăm oare un craniu?"

Enigmaticul Studiolo fusese construit în tradiția unui „cabinet al curiozităților". Aproape toate picturile din interiorul său erau dispuse pe suporturi secrete, deschizându-se pentru a da la iveală dulapuri ascunse în care ducele păstra obiecte bizare – eșantioane de minerale rare, pene deosebite, o fosilă perfect conservată a unui nautil și chiar, după toate spusele, tibia unui călugăr decorată cu argint lucrat manual.

Din păcate, bănuia Langdon, toate dulapurile secrete fuseseră scoase din încăpere cu mult timp în urmă și, în plus, nu auzise de niciun alt craniu expus aici, cu excepția piesei de Hirst.

Atenția îi fu brusc distrasă de sunetul unei uși trântite în celălalt capăt al holului. Pași repezi se apropiau răpăind pe pardoseală.

– *Signore!* strigă o voce mânioasă. *Il salone non è aperto!*

Langdon se întoarse și văzu o angajată înaintând spre el. Era micuță de statură, cu părul castaniu, tuns scurt. Și era cât se poate de însărcinată. Femeia se apropia în viteză de ei, bătând cu un deget în ceasul de la încheietură și strigând ceva, cum că sala nu era încă deschisă pentru public. Când ajunse lângă ei și privi spre Langdon, se opri din scurt, acoperindu-și gura cu palma.

– Domnule profesor Langdon! exclamă ea, cu un aer stânjenit. Îmi pare foarte rău! Nu știam că sunteți aici. Bine ați revenit!

Langdon încremeni. Era cât se poate de sigur că n-o mai văzuse pe femeia asta niciodată în viața lui.

CAPITOLUL 37

– Aproape că nu v-am recunoscut, domnule profesor! izbucni femeia într-o engleză cu accent, apropiindu-se de Langdon. Hainele dumneavoastră sunt de vină, adăugă ea cu un zâmbet cald și o privire apreciativă spre costumul Brioni. Foarte la modă. Arătați aproape ca un italian.

Langdon își simțea gura uscată ca iasca, dar reuși să schițeze un surâs politicos.

– Bună... dimineața, se bâlbâi el. Ce mai faceți?

Ea râse, ținându-și pântecul cu mâinile.

– Sunt istovită. Micuța Catalina a dat din picioruşe toată noaptea. Apoi, privind în jur cu un aer nedumerit, continuă: *Il Duomino* nu mi-a spus că reveniți astăzi. Bănuiesc că este și Domnia Sa cu dumneavoastră.

– *Il Duomino?*

Langdon habar nu avea despre ce vorbea femeia din fața lui.

Observându-i probabil nedumerirea, ea râse uşor, încercând să-l liniştească.

– E-n regulă, în Florența toată lumea îi spune aşa. Pe el nu-l deranjează. El v-a deschis aici?

– El, într-adevăr, interveni Sienna, venind din celălalt capăt al holului, dar avea o întrevedere la micul dejun și a spus că nu v-ați supăra dacă noi am mai rămâne puțin. Și, întinzând o mână cu un gest entuziast, adăugă: Eu sunt Sienna. Sora lui Robert.

Tânăra îi strânse mâna energic.

– Eu sunt Marta Alvarez. Sunteți o norocoasă, nu-i aşa? Să-l aveți ca ghid pe profesorul Langdon!

– Da, replică Sienna la fel de entuziast, abia reușind să nu-și dea ochii peste cap. E teribil de inteligent!

Între ei se lăsă pentru câteva clipe o tăcere stânjenită, femeia studiind-o pe Sienna din priviri.

– Ciudat, spuse ea în cele din urmă. Nu mi se pare *deloc* că semănați. Exceptând, poate, înălțimea.

Langdon realiză că se apropie cu pași repezi un dezastru. „Acum sau niciodată.“

– Marta, o întrerupse el, sperând că reținuse numele corect. Îmi pare rău să te deranjez, dar... ei bine... Bănuiesc că îți închipui de ce mă aflu aici.

– Păi, nu, replică ea, încruntându-se ușor. Chiar nu-mi pot imagina ce faceți aici.

Langdon simți cum inima începe să-i bată tot mai repede și, în liniștea greoaie care se lăsă, își dădu seama că mica lui cacealma era pe cale să eșueze lamentabil. Deodată însă, Marta zâmbi larg și apoi izbucni chiar în râs.

– Glumesc, domnule profesor! Bineînțeles că-mi imaginez pentru ce ați revenit. Sincer, nu pricep de ce vi se pare atât de fascinant, dar cum seara trecută ați petrecut aici, împreună cu *Il Duomino,* aproape o oră, îmi închipui că ați revenit ca să i-l arătați și surorii dumneavoastră.

– Exact... bâigui el. Chiar așa. Aș vrea să i-l arăt Siennei, dacă nu e... un deranj.

Marta privi spre balconul de la etaj și ridică din umeri.

– Nicio problemă. Mă duc acolo acum.

Cu inima bubuindu-i în piept, Langdon se uită și el spre balconul aflat în partea din spate a holului, la etaj. „Am fost eu acolo sus seara trecută?“ Nu-și amintea nimic. Pe lângă faptul că se afla exact la aceeași înălțime cu mesajul ascuns *cerca trova,* știa el, balconul servea și ca intrare în muzeul palatului, pe care obișnuia să-l viziteze ori de câte ori venea aici.

Marta se pregătea să-i conducă spre capătul holului, când se opri, de parcă s-ar fi răzgândit.

– Totuși, domnule profesor, sunteți sigur că nu puteți găsi ceva mai puțin sinistru să-i arătați surorii dumneavoastră?

Langdon habar nu avea ce să răspundă.

– Vom vedea ceva sinistru? întrebă Sienna. Ce anume? Fratele meu încă nu mi-a spus ce.

Marta afișă un surâs afectat și privi spre el.

– Domnule profesor, ați vrea să-i povestesc eu surorii dumneavoastră sau preferați s-o faceți singur?

Langdon nu putea lăsa să-i scape ocazia.

– Dar te rog, Marta, povestește-i tu!

Tânăra se întoarse spre Sienna și începu să-i explice vorbind foarte rar:

– Nu știu ce v-a spus fratele dumneavoastră, dar vom urca în muzeu pentru a vedea o mască foarte neobișnuită.

Sienna făcu ochii mari.

– Ce fel de mască? Una dintre acele măști de ciumă urâte pe care le poartă lumea la Carnaval?

– Sunteți pe aproape, dar nu, nu este o mască de ciumă, ci una cu totul diferită. I se spune mască a morții.

Langdon trase brusc aer în piept, surprins, iar Marta se încruntă la el, crezând probabil că exagera cu dramatismul pentru a o înfricoșa pe sora lui.

– Nu-l ascultați pe fratele dumneavoastră, ripostă ea. Măștile mortuare erau foarte răspândite din secolul al XVI-lea. În esență, este vorba despre un mulaj din ghips al feței cuiva, luat la câteva clipe după moarte.

„Masca mortuară." Langdon simți pentru prima dată de când se trezise în spitalul din Florența că poate gândi limpede. *„Infernul* lui Dante... *cerca trova*... Privind prin ochii morții. Masca!"

– Și după fața cui a fost realizată masca aceasta? întrebă Sienna.

Langdon puse o mână pe umărul ei și răspunse calm, atât cât reuși:

– După a unui celebru poet italian. Numele lui e Dante Alighieri.

CAPITOLUL 38

Soarele mediteraneean strălucea viu pe puntea iahtului *Mendacium*, pe apele unduitoare ale Adriaticii. Simțindu-se stors de puteri, prefectul goli cel de-al doilea pahar de scotch și continuă să privească în gol pe fereastra biroului său.

Veștile primite din Florența nu erau bune deloc.

Nu știa de ce, poate pentru că pusese gura pe alcool pentru prima dată după foarte mult timp, avea un straniu sentiment de neputință și dezorientare... de parcă iahtul său rămăsese fără motoare și plutea în derivă, dus de curenți.

Senzația era una nouă pentru el. În lumea sa existase dintotdeauna o busolă pe care se putea baza – protocolul, iar lui îi arătase de fiecare dată drumul de urmat. Protocolul era cel care îi permitea să ia decizii dificile fără a privi măcar o dată în urmă.

Protocolul impusese dezavuarea Vayenthei, iar el îl respectase fără nicio ezitare. „Voi rezolva problema ei după ce va trece criza asta."

Tot protocolul ceruse ca el să știe cât mai puține despre fiecare dintre clienții săi. Cu mult timp în urmă, prefectul hotărâse că, în niciun caz, Consorțiul nu avea responsabilitatea etică de a le judeca acțiunile.

Oferă serviciul cerut.

Acordă încredere clientului.

Nu pune întrebări.

La fel ca majoritatea directorilor de companii, prefectul se limita să furnizeze serviciile solicitate, pornind de la premisa că ele aveau să fie utilizate respectând cadrul legal. La urma urmei, compania Volvo nu avea responsabilitatea de a veghea ca mamele de mici fotbaliști să nu ruleze cu viteză în apropierea școlilor, după cum nici Dell nu putea fi trasă la răspundere dacă cineva îi utiliza computerele pentru a sparge un cont bancar.

Acum însă, cu toată nebunia asta, prefectul înjură tăcut persoana de contact – până atunci de încredere – care îl propusese Consorțiului pe clientul respectiv.

– Va necesita eforturi reduse și va aduce bani mulți, îl asigurase persoana de contact. Omul este o minte sclipitoare, o celebritate în domeniul său, și extrem de bogat. Numai că pur și simplu are nevoie să dispară timp de un an sau doi. Vrea să iasă pentru o vreme din luminile rampei, ca să lucreze la un proiect important.

Prefectul acceptase fără să se gândească prea mult. Relocările pe termen lung însemnau întotdeauna bani câștigați ușor, iar el avea încredere în instinctul persoanei de contact. Și, așa cum se așteptase, contractul chiar însemnase bani câștigați ușor. Până cu o săptămână în urmă.

Acum, cu tot haosul creat de individul ăsta, uite că ajunsese să dea târcoale unei sticle de scotch și să numere zilele rămase până când responsabilitățile lui față de clientul în cauză vor lua sfârșit.

Telefonul de pe birou începu să sune; era Knowlton, unul dintre principalii săi coordonatori, care îl apela de pe puntea de jos.

– Da, răspunse el.

– Domnule, începu Knowlton cu o ușoară nesiguranță în glas. Îmi pare rău să vă deranjez, dar după cum probabil știți, ni s-a solicitat ca mâine să difuzăm către presă o înregistrare video.

– Da. Este pregătită?

– Este, dar m-am gândit că poate ați dori s-o vedeți înainte de a fi expediată.

Preț de o clipă prefectul rămase tăcut, nedumerit de ideea subalternului său.

– În înregistrare este menționat cumva numele nostru sau o altă informație compromițătoare pentru noi?

– Nu, domnule, însă conținutul este îngrijorător. Clientul apare pe ecran și spune...

– Oprește-te imediat! îl întrerupse prefectul, uluit de faptul că un coordonator de vârf îndrăznește să sugereze o asemenea încălcare flagrantă a protocolului. *Conținutul* este irelevant. Indiferent ce spune, înregistrarea ar fi difuzată, cu sau fără ajutorul nostru. Clientul ar fi putut foarte bine s-o difuzeze electronic, dar ne-a angajat *pe noi* pentru asta. Ne-a plătit *pe noi*. A avut încredere *în noi*.

– Da, domnule.

– Nu ai fost angajat ca să-ţi dai aere de critic de film. Ai fost angajat ca să-ţi respecţi îndatoririle. Fă-ţi treaba!

Pe Ponte Vecchio, Vayentha aştepta, scrutând sutele de trecători. Fusese vigilentă şi era sigură că Langdon nu trecuse încă de ea, însă drona amuţise, ceea ce însemna că nu mai era nevoie de informaţiile ei.

„Probabil că Brüder l-a prins."

Deloc încântată, începu să analizeze perspectiva sumbră a unei anchete a Consorţiului. „Sau mai rău."

Încă o dată îşi aminti de cei doi agenţi care fuseseră dezavuaţi... şi despre care nu se mai auzise nimic niciodată. „Au trecut pur şi simplu la o altă activitate", încercă ea să se liniştească singură. Şi totuşi, se pomeni întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să se îndrepte spre dealurile Toscanei, să-şi piardă urma şi să-şi clădească o viaţă nouă.

„Dar cât timp m-aş putea ascunde de ei?"

Numeroase ţinte constataseră pe propria piele că, atunci când Consorţiul te are în vizor, intimitatea devine o iluzie. Totul e doar o chestiune de timp.

„Cariera mea chiar să se sfârşească aşa?" se întrebă ea, încă nevenindu-i să creadă că cei doisprezece ani de activitate în cadrul Consorţiului s-ar putea sfârşi ca urmare a unei serii de ghinioane. Timp de un an veghease cu vigilenţă la nevoile clientului cu ochi verzi al organizaţiei. „Nu a fost vina mea că a sărit în gol... şi totuşi, par să mă prăbuşesc şi eu odată cu el."

Singura şansă de a-şi răscumpăra greşeala ar fi fost să i-o ia înainte lui Brüder... însă ştiuse de la bun început că şansele erau mici.

„Am avut o ocazie seara trecută şi am ratat."

Întorcându-se fără tragere de inimă spre motocicletă, Vayentha auzi deodată un sunet undeva departe... un bâzâit ascuţit, familiar deja.

Nedumerită, ridică ochii. Spre surprinderea ei, drona de recunoaştere tocmai se înălţase din nou în aer, de această dată spre colţul îndepărtat al Palatului Pitti. Sub privirea ei, micul elicopter începu să schiţeze cercuri disperate deasupra palatului.

Folosirea dronei nu putea însemna decât un singur lucru.
„Încă n-au pus mâna pe Langdon! Dar unde mama naibii e?"

ꕥ

Bâzâitul enervant care răsuna de sus o smulse pe Elizabeth Sinskey din starea ei delirantă. „Au ridicat drona din nou? Dar credeam că..."

Își schimbă poziția pe bancheta din spate a dubei, pe care stătea alături de același agent tânăr. Închise iar ochii, străduindu-se să-și stăpânească durerea și greața. Și în primul rând, își spuse ea, frica.

„Timpul se scurge repede."

Cu toate că inamicul ei se sinucisese sărind de pe o clădire, ea încă îi vedea silueta în vis, ținându-i o predică în întunericul de la Consiliul pentru Relații Externe.

„Este imperios necesar să aibă cineva curajul să treacă la acțiune, declarase el în final și ochii verzi îi scânteiaseră. Dacă nu noi, atunci cine? Și dacă nu acum, atunci când?"

Elizabeth știa că ar fi trebuit să-l oprească atunci, când avusese ocazia. Niciodată nu avea să uite cum ieșise de la întrevederea aceea trântind ușa în urma ei și cum spumegase de mânie în limuzină, în vreme ce se îndrepta spre aeroportul internațional J.F. Kennedy. Nerăbdătoare să afle cine putea fi smintitul, scosese telefonul mobil să se uite la poza pe care i-o făcuse.

Când văzuse fotografia, sughițase de uimire. Doctor Elizabeth Sinskey știa exact cine era individul. Vestea bună era că avea să fie foarte ușor de localizat. Vestea rea – omul era un geniu în domeniul său... și o persoană foarte periculoasă, dacă dorea să fie astfel.

„Nimic nu e mai creativ... sau mai distructiv... decât o minte strălucită care are un țel."

Până să ajungă la aeroport, treizeci de minute mai târziu, își apelase deja echipa și-l trecuse pe individ pe listele de monitorizare a bioterorismului ale tuturor agențiilor relevante din lume – CIA, Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor din SUA și cel din Europa, precum și la toate organizațiile similare de la nivel mondial.

„Asta e tot ce pot face înainte să ajung la Geneva."

Extenuată, își luase bagajul de mână și se dusese la ghișeul de check-in, întinzându-i funcționarului pașaportul și biletul de avion.

– Oh, doamnă doctor Sinskey, spusese acesta cu un zâmbet. Un domn foarte drăguţ v-a lăsat un mesaj.

– Poftim?! exclamase Elizabeth, ştiind că nimeni nu avea acces la informaţiile despre zborul ei.

– Un domn foarte înalt. Cu ochi verzi.

Elizabeth îşi scăpase bagajul din mână. „Este şi el aici?! Dar cum?“ Se răsucise imediat, scrutând figurile din spatele ei.

– Deja a plecat, îi explicase omul de la ghişeu, dar ne-a rugat să vă înmânăm asta.

Şi-i dăduse o coală de hârtie împăturită.

Tremurând, o desfăcuse şi citise mesajul scris de mână. Era un celebru citat, puţin modificat, din opera lui Dante Alighieri.

Cele mai întunecate cotloane ale iadului
sunt rezervate pentru cei
care îşi păstrează neutralitatea
în vremuri de criză morală.

CAPITOLUL 39

Marta Alvarez își ridică privirea obosită spre scara ce urca abrupt din Sala celor Cinci Sute până la muzeul de la etaj. *Posso farcela,* își zise în sinea ei. „Pot s-o fac."

În calitate de custode al colecției de artă și arhitectură de la Palazzo Vecchio, Marta urcase scările acelea de nenumărate ori, dar în ultima vreme, însărcinată în opt luni fiind, treptele i se păreau mult mai greu de abordat.

– Marta, ești sigură că nu vrei să luăm liftul? întrebă Robert Langdon arătând spre micul ascensor de serviciu din apropiere, pe care administrația palatului îl instalase pentru vizitatorii cu dizabilități.

Tânăra surâse cu gratitudine, dar clătină din cap.

– Așa cum v-am povestit seara trecută, doctorul mi-a spus că mișcarea e bună pentru bebeluș. Și în plus, domnule profesor, știu că sunteți claustrofobic.

El păru sincer mirat de remarca ei.

– Ah, da. Uitasem că am pomenit despre asta.

„A uitat că a pomenit? se întrebă Marta, nedumerită. N-au trecut nici douăsprezece ore de atunci și am vorbit pe îndelete despre incidentul din copilărie care i-a declanșat fobia!"

Cu o seară în urmă, în vreme ce însoțitorul său obez, *Il Duomino,* luase ascensorul, Langdon o însoțise pe Marta pe scări. În drum îi povestise în detaliu cum căzuse, copil fiind, într-un puț abandonat, și cum rămăsese de atunci cu o spaimă aproape debilitantă de spații închise.

Acum, în vreme ce sora mai mică a profesorului urca treptele cu pași mari, cu coada de păr blond săltându-i la ceafă, Marta și Langdon o urmau încet, cu opriri dese pentru ca tânăra însărcinată să-și poată trage răsuflarea.

– Mă mir că vreți să vedeți masca din nou, spuse ea. Ținând seama de toate obiectele de artă din Florența, aceasta mi se pare a fi una dintre cele mai puțin interesante.

Langdon ridică din umeri, evaziv.

– M-am întors mai mult pentru ca Sienna s-o vadă și ea. Apropo, îți mulțumesc fiindcă ne permiți din nou să intrăm.

– Nicio problemă.

Reputația profesorului american ar fi fost suficientă seara trecută pentru a o convinge să deschidă galeria doar pentru el, dar, cum venise însoțit de *Il Duomino*, chiar nu avusese de ales.

Ignazio Busoni, cel căruia i se spunea *Il Duomino*, era o celebritate în lumea culturală a Florenței. Director cu vechi state de serviciu al Museo dell'Opera del Duomo, el superviza toate aspectele care priveau cel mai de seamă sit istoric florentin: Il Duomo – catedrala impunătoare, cu a ei cupolă roșie, care domina atât istoria, cât și peisajul Florenței. Pasiunea pe care o nutrea pentru Dom, greutatea sa de aproape două sute de kilograme și fața permanent roșie îi atrăseseră porecla *Il Duomino* – „micul dom".

Marta nu avea idee cum ajunsese Langdon să-l cunoască pe Busoni, dar acesta din urmă îi telefonase seara trecută și-i spusese că dorește să vină cu un invitat într-o vizită privată, pentru a vedea masca mortuară a lui Dante. Când oaspetele misterios se dovedise a fi renumitul specialist american în simbolistică și istoria artei Robert Langdon, Marta simțise un fior de emoție la gândul că va avea ocazia de a le facilita accesul acestor două celebrități în galeria palatului.

Acum, ajunși sus, la etaj, Marta își puse mâinile în șolduri, răsuflând adânc. Sienna era deja la balustrada balconului, uitându-se în jos, spre Sala celor Cinci Sute.

– Perspectiva mea preferată asupra sălii, gâfâi tânăra. Îți oferă o cu totul altă imagine a frescelor. Îmi închipui că fratele dumneavoastră v-a spus despre mesajul misterios ascuns în cea de acolo.

Și arătă cu brațul întins. Sienna dădu din cap cu entuziasm.

– *Cerca trova.*

Langdon se uită și el spre sala de jos, iar Marta profită de prilej pentru a-l studia puțin. În lumina ferestrelor de la mezanin, nu putea să nu remarce că profesorul nu mai arăta la fel de bine ca seara trecută. Îi plăcea noul lui costum, dar obrazul parcă avea nevoie de un bărbierit, iar fața îi era palidă și trasă. În plus, părul, care aseară era bogat și bine pieptănat, în dimineața asta părea încâlcit, ca și când profesorul nu ar fi apucat încă să facă un duș.

Marta se întoarse cu fața spre fresca de jos, înainte să-și dea el seama că e privit.

– Ne aflăm aproximativ la aceeași înălțime cu mesajul *cerca trova*, spuse ea. Cuvintele aproape că pot fi văzute cu ochiul liber.

Sora lui Langdon părea neinteresată de frescă.

– Povestește-mi despre masca mortuară a lui Dante. De ce este expusă aici, la Palazzo Vecchio?

„Așa frate, așa soră“, oftă Marta în sinea ei, încă stupefiată de fascinația pe care masca părea s-o exercite asupra lor. Pe de altă parte însă, obiectul în sine avea o istorie foarte ciudată, mai ales cea recentă, iar Langdon nu era primul care manifesta un asemenea interes ieșit din comun pentru ea.

– Păi, spuneți-mi ce știți despre Dante.

Blonda drăguță ridică din umeri.

– Știu ce învață toată lumea la școală. Dante a fost un poet italian, rămas celebru pentru că a scris *Divina Comedie*, în care își descrie călătoria imaginară prin infern.

– Parțial corect. În poemul său, Dante reușește să scape din infern, își continuă călătoria prin purgatoriu și ajunge în final în paradis. Dacă ați citit *Divina Comedie*, ați văzut că are trei părți – *Infernul*, *Purgatoriul* și *Paradisul*. Motivul pentru care masca se află aici, la Palazzo Vecchio, continuă Marta să explice făcându-i semn s-o urmeze spre intrarea în muzeu, nu are însă nicio legătură cu *Divina Comedie*. Dante a trăit la Florența și a iubit orașul din tot sufletul, cu pasiune. Era un membru apreciat al comunității, dar, într-o luptă pentru putere, el a sprijinit tabăra perdantă și de aceea a fost exilat – alungat în afara zidurilor orașului, spunându-i-se că nu mai are voie să se întoarcă niciodată.

Marta se întrerupse ca să răsufle când ajunseră la intrarea în muzeu. Punându-și din nou mâinile în șolduri, se rezemă de perete și își continuă explicația.

– Unii susțin că exilul este motivul pentru care masca lui mortuară pare atât de tristă, însă eu am o altă teorie. Fiind o fire romantică, cred că expresia aceea îndurerată are mai degrabă de-a face cu o femeie pe nume Beatrice. Vedeți dumneavoastră, Dante a fost toată viața îndrăgostit de această Beatrice Portinari. Din nefericire, ea s-a măritat cu un alt bărbat, astfel că poetul s-a văzut nevoit să trăiască departe nu doar de orașul pe

care îl îndrăgea atât de mult, ci și de femeia pe care o iubea profund. Dragostea lui pentru Beatrice a devenit o temă centrală în *Divina Comedie.*

– Interesant, replică Sienna pe un ton care sugera că nu auzise niciun cuvânt din ceea ce i se spusese. Dar tot n-am înțeles bine de ce masca lui este păstrată aici, în palat.

După părerea Martei, insistența aceasta era neobișnuită și aproape friza nepolitețea.

– Ei, continuă ea începând să meargă din nou, chiar și după moarte, lui Dante i-a fost interzisă intrarea în Florența, astfel că a fost înmormântat la Ravenna. Dar fiindcă marea sa iubire, Beatrice, era îngropată în Florența, oraș pe care și el îl îndrăgise atât de mult, aducerea măștii lui mortuare pare un omagiu la adresa celui care a fost Dante.

– Înțeleg. Dar de ce a fost aleasă această clădire anume?

– Palazzo Vecchio este cel mai vechi simbol al Florenței și, pe vremea lui Dante, constituia inima orașului. În catedrală există o celebră pictură înfățișându-l în afara zidurilor cetății, exilat, iar în fundal se zărește turnul iubitului său Palazzo. Din multe puncte de vedere, păstrarea măștii lui aici ne oferă sentimentul că poetului i s-a permis, într-un târziu, să revină acasă.

– Drăguț, spuse Sienna, părând în sfârșit mulțumită. Mulțumesc.

Ajunsă în fața ușii muzeului, Marta ciocăni de trei ori.

– *Sono io, Marta. Buongiorno!*

Înăuntru zornăiră niște chei și ușa se deschise. Un paznic în vârstă zâmbi obosit și se uită la ceas.

– *È un po' presto,* declară el. Puțin cam devreme.

În loc de explicație, Marta arătă spre Langdon, iar paznicul se lumină imediat la față.

– *Signore! Bentornato!* Bine ați revenit!

– *Grazie,* răspunse profesorul.

La invitația paznicului, intrară întâi într-un mic hol, unde angajatul muzeului deconectă sistemul de securitate și descuie o a doua ușă, mai solidă. Apoi se trase într-o parte și, cu o rotire elaborată a brațului, îi pofti să treacă.

– *Ecco il museo!*

Marta îi oferi un surâs drept mulțumire și își conduse oaspeții înăuntru.

Încăperile care alcătuiau acum muzeul fuseseră proiectate inițial ca birouri guvernamentale, astfel că în locul unui spațiu larg, deschis,

spațiul de expoziție era format dintr-un labirint de culoare și săli de dimensiuni medii, care ocupau cam jumătate de clădire.

– Masca lui Dante se află imediat după colț, îi spuse Marta Siennei. E expusă într-un loc îngust numit *l'andito* – în esență doar un hol de trecere între două încăperi mai mari. O veți găsi într-o vitrină pe peretele lateral, din cauza căruia nu este vizibilă decât când ajungeți în dreptul ei. Din acest motiv, mulți vizitatori trec pe lângă ea fără s-o observe!

Langdon mări pasul privind drept înainte, de parcă masca exercita o putere stranie asupra lui. Marta îi făcu un semn Siennei și șopti:

– E limpede că pe fratele dumneavoastră nu-l interesează niciunul dintre celelalte exponate ale noastre, dar, dacă tot ați ajuns aici, n-ar trebui să ratați bustul lui Machiavelli sau *Mappa Mundi*, în sala hărților.

Sienna încuviință politicos, dar și ea continuă să privească drept în față. Marta abia dacă izbutea să țină pasul cu ei. Când ajunseră în cea de-a treia sală, rămăsese deja puțin în urma lor și se opri brusc.

– Domnule profesor! strigă ea, gâfâind. N-ați vrea... să-i arătați surorii dumneavoastră... și altceva din galerie... înainte de a vedea masca?

Langdon întoarse capul spre ea cu o privire îndepărtată, de parcă ar fi fost pierdut în gânduri și abia ar fi revenit în prezent.

– Mă scuzați?

Marta făcu semn spre o vitrină din apropiere.

– Unul dintre cele mai vechi... exemplare tipărite ale *Divinei Comedii?*

Când în sfârșit o văzu tamponându-și fruntea transpirată și încercând să-și recapete suflul, Langdon o privi cu o expresie rușinată.

– Marta, iartă-mă! Sigur, da, o scurtă privire asupra textului ar fi o idee excelentă.

Și se întoarse în grabă, pentru ca tânăra să-i îndrume spre vitrina veche. În interior se afla un volum uzat, legat în piele, deschis la pagina de titlu pe care scria cu litere ornate: *La Divina Commedia: Dante Alighieri.*

– Incredibil! exclamă Langdon pe un ton surprins. Recunosc pagina de frontispiciu. Nu știam că aveți unul dintre exemplarele ediției Numeister originale.

„Ba sigur că știai, își spuse Marta părând nedumerită. Doar ți l-am arătat seara trecută!"

Pe la mijlocul secolului al XV-lea, începu profesorul să-i explice pe fugă Siennei, Johann Numeister a creat prima ediție tipărită a acestei

opere literare. Au fost publicate câteva sute de exemplare, dar numai circa douăsprezece s-au păstrat până azi. Sunt foarte rare.

Marta ajunse acum la concluzia că Langdon făcea pe niznaiul ca să se dea mare în fața surorii lui mai mici, iar asta părea o lipsă de modestie câtuși de puțin cuviincioasă pentru un profesor care avea reputația de-a fi foarte decent.

– Acest exemplar este împrumutat de la Biblioteca Laurentiana, interveni ea. Dacă încă nu ați fost acolo, ar trebui să vă duceți. Veți vedea o spectaculoasă scară proiectată de Michelangelo, care duce la prima sală de lectură din lume. Cărțile de acolo erau legate cu lanțuri de scaune, astfel ca nimeni să nu le poată lua. Desigur, multe dintre ele erau exemplare *unice* la nivel mondial!

– Uluitor! exclamă Sienna, privind mai departe în interiorul muzeului. Iar masca e pe aici?

„Dar ce-i cu graba asta?" Marta ar mai fi avut nevoie de un minut pentru a-și reveni pe deplin.

– Da, însă poate v-ar interesa să aflați și despre aceasta, spuse ea și arătă spre o scară ce părea să dispară în tavan. Urcă la o platformă de observație în mansardă, de unde puteți privi *în jos* spre celebrul plafon suspendat pictat de Vasari. Vă aștept cu plăcere aici dacă doriți să...

– Te rog, Marta, o întrerupse Sienna. Aș vrea să văd masca. Nu prea avem timp.

Tânăra rămase perplexă, cu privirea ațintită la blonda drăguță din fața ei. Nu-i plăcea deloc moda asta nouă, în care necunoscuții se adresau unii altora pe numele mic. „Sunt *signora* Alvarez, se revoltă ea în sinea ei. Și vă fac un serviciu."

– Bine, Sienna, replică apoi scurt. Masca e pe aici.

Nu-și mai pierdu vremea oferindu-le celor doi informații pertinente în timp ce străbăteau sălile spre mască. Serara trecută, Langdon și *Il Duomino* petrecuseră aproape o jumătate de oră în micul *andito*, studiind masca. Intrigată de interesul lor pentru acea piesă, îi întrebase dacă fascinația lor avea vreo legătură cu neobișnuita serie de evenimente care avuseseră în centru masca, în ultimul an. Langdon și *Il Duomino* se arătaseră însă rezervați și nu-i dăduseră niciun răspuns convingător.

Acum, în vreme ce se apropiau de *andito*, profesorul începu să-i explice surorii lui procesul simplu prin care erau confecționate măștile

mortuare. Descrierea lui, constată Marta cu plăcere, era cât se poate de corectă – spre deosebire de afirmația gogonată de mai înainte, că nu mai văzuse exemplarul rar al *Divinei Comedii*.

– La scurt timp după moarte, explică Langdon, decedatul este întins pe spate și fața îi e unsă cu ulei de măsline. Apoi pe piele este aplicat un strat de ghips ud, acoperind totul – gura, nasul, pleoapele – de la linia părului până la gât. Odată întărit, ghipsul e scos și folosit ca un mulaj în care se toarnă alt ghips ud. Acesta se întărește formând o copie perfectă a trăsăturilor decedatului. Practica era folosită mai cu seamă la comemorarea unor personalități și oameni de geniu – Dante, Shakespeare, Voltaire, Tasso, Keats, toți au avut măști mortuare.

– În sfârșit, iată-l, anunță Marta când ajunseră la *andito* și, trăgându-se într-o parte, îi făcu semn surorii lui Langdon să intre prima. Masca se află în vitrina de pe peretele din stânga. Sunteți rugați să nu treceți dincolo de cordonul de protecție.

– Mulțumesc.

Sienna intră pe coridorul îngust, se duse spre vitrină și se uită înăuntru. Însă imediat făcu ochii mari și se întoarse spre fratele ei cu o expresie înspăimântată.

Marta remarcase de mii de ori reacții similare; vizitatorii tresăreau deseori, cu o senzație de repulsie, când vedeau masca pentru prima oară – fața ciudat de ridată a lui Dante, nasul coroiat și ochii închiși.

Langdon intră și el imediat în spatele Siennei, privind în vitrină. O clipă mai târziu făcu un pas înapoi, și el cu același aer surprins.

Marta oftă. „*Che esagerato!*“ Se apropie la rândul ei și, când se uită în vitrină, nu-și putu stăpâni un icnet de stupefacție. „*Oh, mio Dio!*“

Marta Alvarez se așteptase să vadă chipul familiar al lui Dante, dar în locul lui nu se afla decât interiorul îmbrăcat în satin roșu al vitrinei și suportul pe care era așezată de obicei masca.

Ducând o mână la gură, oripilată, Marta rămase cu ochii ațintiți la vitrina goală. Începu să respire mai repede și se prinse cu mâna de unul din stâlpii de susținere a cordonului de protecție, ca să nu cadă. Într-un târziu reuși să-și desprindă privirea de vitrină și se năpusti spre paznicii de noapte aflați la intrarea principală.

– *La maschera di Dante!* începu să strige, ca o nebună. *La maschera di Dante è sparita!*

Marta Alvarez tremura în fața vitrinei goale. Spera doar ca încordarea pe care o resimțea în abdomen să fie efectul panicii, nu contracțiile nașterii.

„Masca mortuară a lui Dante a dispărut!“

Cei doi paznici erau acum în plină activitate – veniseră în *andito*, văzuseră vitrina goală și trecuseră la acțiune. Unul dăduse fuga în sala monitoarelor, din apropiere, ca să acceseze înregistrările de noaptea trecută ale camerei de securitate, iar celălalt tocmai anunțase furtul la poliție.

– *La polizia arriverà tra venti minuti!* îi spuse el Martei, închizând telefonul.

– *Venti minuti?!* exclamă ea. Douăzeci de minute?! Dar e vorba de furtul unei opere de artă!

Paznicul îi explică ce i se spusese – că majoritatea forțelor de poliție erau angajate în soluționarea unei crize mult mai grave și că se încerca găsirea unui agent care să vină și să ia o declarație.

– *Che cosa potrebbe esserci di più grave?!* ripostă ea. Ce poate fi mai grav decât asta?!

Langdon și Sienna schimbară o privire alarmată, iar Marta bănui că oaspeții ei sufereau de suprasolicitare senzorială. „Nici nu e de mirare!“ Trecuseră doar să arunce o privire asupra măștii, iar acum suportau consecințele unui furt de artă. Cine știe cum, cu o seară în urmă cineva intrase în galerie și furase masca mortuară a lui Dante.

Marta știa că existau în muzeu piese mult mai valoroase care ar fi putut să dispară, așa că încercă să se considere norocoasă. Pe de altă parte, acesta era primul jaf din istoria muzeului. „Iar eu nici măcar nu știu care e protocolul!“

Dintr-odată simți un val de slăbiciune și din nou întinse mâna spre unul dintre stâlpișorii cordonului de protecție, ca să se sprijine.

Ambii paznici păreau debusolați, descriind în detaliu fiecare pas și fiecare eveniment de seara trecută: Pe la ora zece, venise Marta împreună cu *Il Duomino* și cu Langdon. Puțin mai târziu, ieșiseră toți trei împreună. Paznicii încuiaseră din nou ușile, activaseră alarma și, din câte știau ei, nimeni nu mai intrase și nu mai ieșise din galerie începând din acel moment.

– Imposibil! izbucni Marta, vorbind în italiană. Masca era în vitrină când am plecat noi trei seara trecută, deci e evident că de atunci cineva *a fost* în galerie!

Paznicii ridicară din umeri, cu palmele în lături și cu expresii stupefiate.

– *Noi non abiamo visto nessuno!*

Acum, că poliția era pe drum, Marta porni spre sala de control al sistemului de securitate pe cât de repede îi permitea sarcina. Langdon și Sienna o urmau neliniștiți.

„Înregistrarea camerei de securitate, își spuse Marta. Ea ne va arăta exact cine a fost aici noaptea trecută."

La trei străzi distanță, pe Ponte Vecchio, Vayentha se trase într-o parte văzând că doi agenți de poliție străbat mulțimea și afișează pretutindeni fotografii ale lui Langdon.

Când se apropiară de ea, stația radio a unuia din ei bâzâi – un buletin informativ către toate unitățile, din partea dispeceratului. Anunțul era scurt și rostit în italiană, dar ea prinse esențialul: orice agent liber din zona Palazzo Vecchio trebuie să se prezinte pentru a lua o declarație la muzeul palatului.

Cei doi polițiști își continuară treaba impasibili, dar ea ciuli urechile. *„Il Museo di Palazzo Vecchio?"*

Dezastrul de seara trecută – eșecul care aproape că îi pusese cariera pe butuci – se petrecuse pe străduțele de lângă Palazzo Vecchio.

Buletinul informativ continua într-o italiană hârâită în cea mai mare parte ininteligibilă – cu excepția a două cuvinte rostite clar: numele lui Dante Alighieri.

Mușchii i se încordară instantaneu. „Dante Alighieri?!" Era aproape imposibil ca asta să fie doar o coincidență. Se răsuci imediat în direcția

palatului și îi văzu turnul crenelat ridicându-se deasupra acoperișurilor din vecinătate.

„Ce s-o fi întâmplat mai precis la muzeu? se întrebă ea. Și când?"

Lăsând la o parte detaliile, Vayentha avea o carieră suficient de îndelungată ca analist de teren ca să știe că, în general, coincidențele erau mult mai rare decât își închipuia lumea. „Muzeul de la Palazzo Vecchio... Și Dante?!" Asta sigur avea legătură cu Langdon.

Vayentha bănuise tot timpul că Langdon avea să se întoarcă în orașul vechi. Așa era logic – acolo fusese și seara trecută, când totul începuse s-o ia razna.

Acum, la lumina zilei, se întrebă dacă nu cumva profesorul se întorsese într-un fel sau altul în zona palatului, ca să caute în continuare... ceea ce căuta. Era sigură însă că nu pe Ponte Vecchio trecuse pentru a ajunge în orașul vechi. Mai existau multe alte poduri, dar toate păreau mult prea departe ca Langdon să ajungă la ele pe jos, venind dinspre Grădinile Boboli.

Pe sub pod văzu trecând un caiac de patru persoane. Pe coca lui scria SOCIETÀ CANOTTIERI FIRENZE / CLUBUL DE CANOTAJ DIN FLORENȚA. Vâslele alb cu roșu se ridicau și coborau în apă perfect sincronizate.

„Să fi traversat oare Langdon cu o barcă?" Părea prea puțin probabil, însă ceva îi spunea că buletinul informativ al poliției referitor la Palazzo Vecchio era un indiciu care trebuia urmat.

– Fără fotografii, *per favore!* strigă o femeie într-o engleză cu accent străin.

Vayentha se întoarse și văzu un pămătuf portocaliu fluturând în vârful unui băț: un ghid încerca să-și mâne cârdul de turiști peste Ponte Vecchio.

– Deasupra puteți vedea cea mai mare capodoperă a lui Vasari! exclamă ghidul, o femeie, cu un entuziasm îndelung exersat, ridicând pămătuful în aer și îndrumând privirile tuturor în sus.

Vayentha nu o observase până acum, dar deasupra magazinelor de pe pod, de-a lungul lor, se afla un al doilea etaj, ca un fel de hol îngust.

– Coridorul Vasari! anunță ghidul. Este lung de aproape un kilometru și oferea familiei Medici o posibilitate de a se deplasa în siguranță între Palazzo Pitti și Palazzo Vecchio.

Vayentha făcu ochii mari văzând structura ca un tunel aerian. Auzise despre coridor, dar știa foarte puține despre el.

„Și duce la Palazzo Vecchio?“

– Acei puțini dintre dumneavoastră cu relații sus-puse, reluă ghidul, pot intra pe coridor chiar și astăzi. De fapt, este o spectaculoasă galerie de artă, care se întinde de la Palazzo Vecchio până în colțul de nord-est al Grădinilor Boboli.

Ghidul își continuă explicațiile, dar Vayentha nu mai auzi nimic. Deja o luase la fugă spre motocicleta ei.

Langdon simţi din nou suturile de pe cap zvâcnindu-i când el şi Sienna intrară în sala de control împreună cu Marta şi cei doi paznici. Încăperea mică şi înghesuită nu era altceva decât un vestiar transformat, cu un şir de monitoare şi unităţi centrale de computer. Înăuntru aerul era fierbinte, sufocant şi duhnea a fum de ţigară stătut.

Imediat, Langdon simţi cum pereţii cămăruţei se strâng în jurul lui.

Marta se aşeză pe scaun în faţa unui monitor video setat deja pe modul de redare, care afişa o imagine în alb şi negru, luată de deasupra uşii, a micului *andito*.

Ora de pe monitor sugera că înregistrarea fusese făcută pe la mijlocul dimineţii de ieri – exact cu douăzeci şi patru de ore în urmă, după toate aparenţele chiar înainte ca muzeul să se deschidă şi cu mult înainte ca Langdon şi *Il Duomino* să sosească, seara.

Paznicul derulă rapid înainte şi Langdon urmări fluxul de turişti curgând în viteză prin *andito,* cu mişcări repezi, sacadate. Masca nu era vizibilă din acest unghi, dar în mod cert se afla încă în vitrina ei, deoarece turiştii se opreau să se uite înăuntru sau să facă fotografii înainte de a trece mai departe.

„Mai repede, te rog", îşi zise Langdon, ştiind că poliţia era pe drum. Se întrebă dacă ar fi fost posibil ca el şi Sienna să-şi ia pur şi simplu la revedere şi să plece, dar, pe de altă parte, trebuiau să vadă înregistrarea: fără îndoială, aşa aveau să afle răspunsul la mai multe întrebări legate de ceea ce se întâmpla.

Derularea continua mai rapid şi umbrele înserării începură se cuprindă sala. Turiştii intrau şi ieşeau în viteză, până ce mulţimea dădu semne că se răreşte, dispărând apoi complet. Când cronometrul înregistrării arătă ora 17.00, luminile din muzeu se stinseră şi se aşternu liniştea.

„Ora cinci după-amiaza. Ora închiderii."

– *Aumenti la velocità,* ceru Marta, aplecându-se în scaun și privind fix ecranul.

Paznicul derulă mai repede, iar cronometrul avansă până când, brusc, în jurul orei 22.00, luminile în muzeu se aprinseră din nou. Operatorul trecu înregistrarea pe derulare cu viteză normală.

O clipă mai târziu, pe ecran apăru silueta Martei Alvarez, urmată îndeaproape de Langdon, care purta obișnuitul lui sacou Harris Tweed Camberley, pantaloni kaki bine călcați și mocasini. Pentru o fracțiune de secundă zări chiar și ceasul lui cu Mickey Mouse sub mâneca sacoului.

„Uite-mă și pe mine, își spuse Langdon, înainte de a fi împușcat."

Îl tulbura profund să se vadă făcând lucruri despre care nu avea absolut nicio amintire. „Am fost aici seara trecută... și m-am uitat la masca mortuară?" Cumva, de atunci și până acum, izbutise să-și piardă hainele, ceasul cu Mickey Mouse și două zile din viață.

În vreme ce se derula înregistrarea, el și Sienna se aplecară în spatele Martei și al paznicilor, pentru a vedea mai bine. Pe ecran, în imaginile fără sonor se vedeau Langdon și Marta apropiindu-se de vitrină și admirând masca. În acea clipă, o umbră enormă se ivi în cadrul ușii, întunecându-l, și un bărbat suferind de obezitate morbidă își făcu apariția. Era îmbrăcat într-un costum cafeniu, ducea în mână o servietă și abia dacă încăpea pe ușă. Prin comparație cu abdomenul lui proeminent, Marta părea zveltă.

Langdon îl recunoscu imediat. „Ignazio?!"

– El e Ignazio Busoni, șopti la urechea Siennei, director al Museo dell'Opera del Duomo. Ne cunoaștem de mai mulți ani. Doar că nu știam că i se spune *Il Duomino.*

– Un epitet pe măsură, replică ea în surdină.

În ultimii ani Langdon îl consultase pe Ignazio cu privire la istoria și artefactele legate de Il Duomo – bazilica de care se ocupa –, dar o vizită la Palazzo Vecchio părea în afara domeniului de competență al acestuia. Pe de altă parte însă, pe lângă faptul că era o personalitate influentă în lumea artistică a Florenței, Busoni era un exeget și un admirator al operei lui Dante.

„O sursă de informații logică despre masca mortuară a poetului."

Pe ecran, Marta putea fi văzută așteptând răbdătoare lângă peretele din spate, în *andito,* în vreme ce Langdon și Ignazio se aplecau peste

cordonul de protecție pentru a privi cât mai de aproape masca. În timp ce ei își continuau examinarea și discuția, minutele se scurgeau, iar Marta arunca priviri discrete spre ceasul de la mână.

Langdon și-ar fi dorit ca înregistrarea să aibă și sonor. „Oare despre ce vorbeam cu Ignazio? Și ce căutam?“

Exact în clipa aceea, în imagini, Langdon păși peste cordon și se lăsă pe vine, cu fața la doar câțiva centimetri de sticlă. Marta interveni imediat, probabil admonestându-l, iar el se dădu înapoi.

– Îmi pare rău că am fost atât de strictă, zise ea acum, privindu-l peste umăr. Dar așa cum v-am spus, vitrina este foarte veche și foarte fragilă. Proprietarul măștii insistă ca nimeni să nu treacă de cordonul de protecție. Nu permite nici măcar echipei noastre să deschidă vitrina, decât în prezența lui.

Abia după un moment pricepu sensul cuvintelor ei. „Proprietarul măștii?!“ El crezuse că masca aparținea muzeului.

Sienna păru la fel de surprinsă și interveni:

– Nu muzeul este proprietarul măștii?

Marta clătină din cap, fără a-și dezlipi ochii de la ecran.

– Un client bogat ne-a propus să cumpere masca lui Dante, aflată în colecția noastră, și totuși s-o lase aici ca exponat permanent. Ne-a oferit o mică avere, iar noi am acceptat bucuroși.

– Stai puțin! exclamă Sienna. A plătit pentru mască... și v-a lăsat *s-o păstrați?*

– Este o chestiune de comun acord, îi explică Langdon. Achiziție filantropică – o modalitate prin care se fac donații importante muzeelor fără ca darul să fie înregistrat ca acțiune caritabilă.

– Donatorul este un om neobișnuit, spuse Marta. Un adevărat exeget al lui Dante, dar puțin... cum se zice... *fanatico?*

– Și cine e respectivul? întrebă Sienna pe un ton încărcat de tensiune.

– Cine? repetă Marta încruntându-se, dar tot fără a-și lua privirea de la monitor. Ei, probabil că ați citit de curând despre el în ziare – miliardarul elvețian Bertrand Zobrist.

Lui Langdon numele îi era oarecum familiar, dar Sienna îl prinse de braț și-l strânse tare, de parcă tocmai văzuse o fantomă.

– Oh, da... bâigui ea, albindu-se la față. Bertrand Zobrist. Biochimist celebru. A făcut o avere din patente biologice la o vârstă tânără.

Se întrerupse, înghiți cu greu și apoi îi șopti lui Langdon: În esență, Zobrist a creat domeniul manipulării liniilor de germeni patogeni.

Langdon n-avea idee ce însemna asta, dar nu suna deloc bine, mai ales ținând seama de recentul val de imagini cu morți și molime. Se întrebă dacă Sienna știa atâtea despre el fiindcă avea cultură medicală... sau poate fiindcă fuseseră amândoi copii precoce. „Oare savanții își urmăresc reciproc activitatea?"

– Am auzit prima dată despre el cu câțiva ani în urmă, explică Sienna, atunci când a făcut în presă unele declarații provocatoare despre creșterea populației. Zobrist, continuă ea cu o privire sumbră, este un susținător al ecuației apocaliptice a populației.

– Poftim?

– În linii mari, este o recunoaștere matematică a faptului că populația Pământului crește, că oamenii trăiesc mai mult și că resursele naturale se epuizează. Ecuația prezice că tendința actuală nu poate avea alt rezultat decât un colaps apocaliptic al societății. Zobrist a declarat în mod public că specia umană nu va mai supraviețui încă un secol... dacă nu survine o extincție în masă de un fel sau altul. Oftând din greu și privind spre Langdon, Sienna adăugă: De fapt, Zobrist a fost citat la un moment dat spunând că cel mai benefic lucru care s-a petrecut în Europa a fost ciuma bubonică.

Langdon rămase cu ochii ațintiți la ea, șocat. Simți cum i se zburlește părul de pe ceafă în vreme ce, încă o dată, imaginea măștii de ciumă îi reveni în minte. Încercase toată dimineața să nu dea crezare ideii că misterul actual avea o legătură oarecare cu o molimă letală... dar acum i se părea din ce în ce mai greu să respingă această posibilitate.

Faptul că, după părerea lui Bertrand Zobrist, ciuma fusese cel mai bun lucru care se întâmplase vreodată în Europa era revoltător, și totuși Langdon știa că mulți istorici trecuseră în revistă beneficiile socio-economice pe termen lung ale deceselor în masă care surveniseră pe continentul european în anii 1300. Înainte de epidemia de ciumă, suprapopularea, foametea și dificultățile economice fuseseră caracteristicile definitorii ale Evului Mediu. Brusca dezlănțuire a Morții Negre, deși cutremurătoare, „rărise turma omenească" și atrăsese după sine o abundență de hrană și de oportunități care, în conformitate cu numeroși istorici, fusese unul dintre principalii catalizatori ai Renașterii.

Revăzând cu ochii minții simbolul de risc biologic de pe tubul cu harta modificată a infernului dantesc, îi veni o idee alarmantă: proiectorul acela ciudat trebuie să fi fost creat de *cineva*... iar Bertrand Zobrist – biochimist și admirator fanatic al lui Dante – părea acum un candidat logic în acest sens.

„Părintele manipulării genetice a liniilor de germeni patogeni." Unele piese ale puzzle-ului începuseră să se așeze la locul potrivit. Din păcate, imaginea care se contura părea din ce în ce mai înspăimântătoare.

– Derulează rapid în porțiunea asta, îi ceru Marta paznicului, părând nerăbdătoare să treacă peste imaginile cu Langdon și Ignazio Busoni studiind masca, pentru a putea vedea cine pătrunsese în muzeu și o furase.

Paznicul apăsă tasta de derulare accelerată și cronometrul începu să gonească.

Trei minute... șase minute... opt minute.

În imagine, Marta stătea în spatele celor doi bărbați, schimbându-și tot mai des greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Îmi pare rău că am vorbit atât de mult, spuse Langdon. Pare că nu te simți bine.

– Greșeala mea, replică tânăra. Amândoi ați insistat să mă duc acasă, fiindcă pot să închidă paznicii în urma dumneavoastră, dar mi s-a părut că ar fi nepoliticos din partea mea.

Deodată, pe ecran, Marta dispăru. Paznicul reveni la viteza normală de derulare.

– E-n regulă, spuse ea. Îmi amintesc că m-am dus la toaletă.

Operatorul înclină din cap și dădu să apese din nou butonul de derulare rapidă, dar, înainte să apuce, Marta îl prinse de braț.

– *Aspetti!*

Lăsându-și capul pe un umăr, tânăra se uită stupefiată la monitor. Langdon văzuse și el. „Ce naiba?!"

În imagini, Langdon tocmai dusese o mână la buzunarul sacoului și scosese o pereche de mănuși de latex, pe care și le puse pe mâini. Simultan, *Il Duomino* se așezase în spatele lui, privind pe holul pe care dispăruse Marta cu câteva clipe în urmă. După un moment, obezul îi făcuse lui Langdon un semn din cap, în sens că terenul e liber.

„Ce mama naibii facem acolo?!"

Langdon se văzu întinzând o mână înmănușată, pipăind pe marginea ușii vitrinei... și apoi, cu gesturi infinit de delicate, trăgând de ea până ce balamaua antică se roti și ușa se deschise încet... lăsând liberă masca mortuară a lui Dante.

Marta Alvarez icni oripilată și își duse palmele la față.

Cu aceeași oroare, Langdon se văzu apucând cu grijă masca lui Dante cu ambele mâini și scoțând-o din vitrină.

– *Dio mi salvi!* explodă Marta, țâșnind în picioare și răsucindu-se pentru a-l privi pe Langdon în față. *Cos'ha fatto? Perché?*

Înainte ca el să poată răspunde, unul din paznici scoase un pistol Beretta negru și-l aținti spre pieptul lui.

„Isuse!"

Robert Langdon rămase cu privirea lipită de țeava armei și simți cum cămăruța se strânge în jurul lui. Marta Alvarez era în picioare deja, fixându-l cu o expresie neîncrezătoare, de persoană înșelată. Pe ecranul monitorului din spatele ei, Langdon ridică masca în lumină și o studie.

– Am scos-o doar pentru o clipă, spuse el, rugându-se ca acesta să fie adevărul. Ignazio m-a asigurat că nu te vei supăra!

Marta nu răspunse. Părea siderată, în mod evident încercând să înțeleagă de ce o mințise Langdon... și cum de stătuse atât de liniștit, uitându-se la înregistrare, când știa ce avea să dezvăluie.

„Habar nu aveam că am deschis vitrina!"

– Robert, uite! șopti Sienna. Ai descoperit ceva!

Ea continua să privească imaginile, concentrându-se pentru a găsi răspunsurile dorite, în ciuda situației mai mult decât dificile.

Pe ecran, Langdon ridică masca și o înclină spre lumină, aparent interesat de ceva de pe spatele ei. Din acest unghi al camerei, pentru o fracțiune de secundă, masca păru să se suprapună pe fața lui în așa fel încât ochii morți ai lui Dante se aliniară cu ai lui. Acum, amintindu-și formularea „adevărul poate fi întrezărit doar prin ochii morții", îl luă cu fiori.

Habar nu avea ce ar fi putut să studieze acolo, pe partea din spate a măștii, dar în înregistrare, când îi arătă lui Ignazio descoperirea făcută, acesta se trase brusc înapoi, începu imediat să bâjbâie după ochelari și să se uite din nou... și din nou. Apoi începu să scuture violent din cap și să se plimbe agitat prin *andito*.

Deodată, amândoi ridicară capul, fără îndoială auzind ceva în hol – cel mai probabil pe Marta care se întorcea de la toaletă. În grabă, Langdon scoase din buzunar o pungă de plastic autosigilantă, în care închise masca înainte de a i-o întinde lui Ignazio. Obezul o luă și, cu reticență prefăcută, o puse în servieta sa. Langdon închise repede ușa vitrinei și cei doi bărbați porniră cu pas iute pe hol, pentru a-i ieși în întâmpinare Martei înainte ca ea să se apropie și să descopere furtul.

Acum, ambii paznici stăteau cu armele ațintite asupra lui Langdon. Marta se clătină pe picioare și se prinse cu mâna de masă, ca să se sprijine.

– Nu înțeleg! izbucni ea. Dumneavoastră și Ignazio Busoni ați furat masca mortuară a lui Dante?!!

– Nu! replică Langdon, încercând un bluf cât mai reușit. Am avut permisiunea proprietarului să scoatem masca din clădire pentru o noapte.

– Permisiunea proprietarului?! A lui Bertrand Zobrist?!

– Da! Domnul Zobrist a acceptat să ne permită să examinăm însemnele de pe spate! Ne-am întâlnit cu Domnia Sa ieri după-amiază!

Ochii Martei aruncau scântei.

– Domnule profesor, sunt cât se poate de sigură că nu v-ați întâlnit cu Bertrand Zobrist ieri după-amiază!

– Ba ne-am...

Sienna își puse o mână pe brațul lui.

– Robert... începu ea și oftă greu. Cu șase zile în urmă, Bertrand Zobrist s-a aruncat din vârful turnului Badia, la numai câteva străzi de aici.

CAPITOLUL 42

Vayentha își lăsase motocicleta la nord de Palazzo Vecchio și acum, ajunsă în Piazza della Signoria, se apropia pe jos. În vreme ce trecea printre statuile din Loggia dei Lanzi, remarcă fără să vrea că toate sculpturile constituiau o variațiune pe aceeași temă, fiind ilustrări agresive ale dominației masculine asupra femeilor.

Răpirea sabinelor.

Răpirea Polyxenei.

Perseu ținând în mână capul retezat la Meduzei.

„Splendid", exclamă Vayentha în sinea ei, trăgându-și mai bine șapca pe față și strecurându-se prin mulțimea matinală spre intrarea în palat, care își deschisese porțile pentru primii turiști ai zilei. După toate aparențele, lucrurile decurgeau cât se poate de normal aici, la Palazzo Vecchio.

„Poliția n-a venit, își spuse ea. Cel puțin deocamdată."

Își ridică fermoarul jachetei până la gât, având grijă să nu i se vadă arma, și intră în palat. Urmând indicatoarele spre Il Museo di Palazzo, trecu prin două săli somptuos decorate și apoi se îndreptă spre scara impunătoare care ducea la etaj.

În timp ce urca, în minte îi răsuna informarea de la dispeceratul poliției.

„*Il Museo di Palazzo Vecchio*... Dante Alighieri.

Aici trebuie să fie Langdon."

În curând ajunse într-o galerie vastă, cu decorațiuni spectaculoase – Sala celor Cinci Sute – în care o mână de turiști admirau frescele colosale de pe pereți. Pe Vayentha n-o interesau operele de artă din încăpere și zări imediat un alt indicator, în colțul din dreapta al sălii, care dirija vizitatorii spre o scară.

În vreme ce traversa galeria, observă un grup de studenți strânși în jurul unei sculpturi, râzând și făcând fotografii. Pe plăcuța de la baza ei scria *Hercule și Diomede*. Vayentha ridică privirea spre grupul statuar și oftă.

Cei doi eroi ai mitologiei elene, ambii goi pușcă, erau încleștați în luptă. Hercule îl ținea pe Diomede cu capul în jos, pregătindu-se să-l azvârle la pământ, în vreme ce acesta din urmă înhățase strâns penisul oponentului său, ca și când l-ar fi întrebat: „Ești sigur că vrei să mă arunci jos?"

Vayentha își scutură un fior. „Uite ce-nseamnă să ai pe cineva la mână!"

Își îndepărtă privirile de la ciudata sculptură și urcă rapid scara spre muzeu, ajungând la un balcon înalt, care străjuia Sala celor Cinci Sute. Vreo doisprezece turiști așteptau la intrare.

– Se deschide mai târziu, explică un turist vesel, privind de după camera sa video.

– Aveți idee de ce? întrebă ea.

– N-am, dar priveliștea splendidă merită așteptarea, replică bărbatul, întinzând un braț spre sala de jos.

Vayentha se apropie de balustradă și privi în galeria de dedesubt. Un agent de poliție tocmai sosea, fără a atrage mai deloc atenția asupra lui în vreme ce străbătea în pas lejer sala, spre scară.

„Vine să ia o declarație", își spuse ea. Modul greoi în care agentul urca treptele sugera că pentru el era o acțiune de rutină, fără nicio legătură cu haotica urmărire a lui Langdon la Porta Romana.

„Dar dacă americanul e aici, de ce clădirea nu e plină de poliție?"

Ori ea presupusese greșit că Langdon venise aici, ori Brüder și poliția locală încă nu puseseră firele cap la cap.

Când agentul ajunse în capătul scărilor și se îndreptă spre intrarea în muzeu, Vayentha se întoarse cu spatele, prefăcându-se că se uită pe o fereastră. Ținând cont că fusese dezavuată și că prefectul avea brațul lung, nu voia să-și asume riscul de a fi recunoscută.

– *Aspetta!* strigă o voce undeva.

Vayentha simți că-i sare inima din piept când agentul se opri exact în spatele ei. Vocea, realiză ea, venea din stația radio.

– *Attendi i rinforzi!* repetă glasul.

„Să aștepte întăriri?" se întrebă ea, dându-și seama că ceva se schimbase.

În clipa aceea, dincolo de fereastră, observă un obiect negru care părea să plutească în aer, devenind din ce în ce mai mare. Zbura spre Palazzo Vecchio venind din direcția Grădinilor Boboli.

„Drona! Brüder știe. Și vine încoace."

Coordonatorul Laurence Knowlton încă își mai dădea palme fiindcă îl sunase pe prefect. Ar fi trebuit să știe că nu era cazul să-i sugereze să vadă înregistrarea înainte de a o expedia presei, a doua zi.

Conținutul era irelevant.

Protocolul e legea.

Knowlton își amintea încă refrenul pe care-l învățau tinerii coordonatori când începeau să lucreze pentru organizație. „Nu întrebi. Doar acționezi."

Fără tragere de inimă, puse micul stick de memorie roșu în caseta pentru a doua zi dimineață, întrebându-se ce va face presa cu bizarul mesaj. Îl va difuza măcar?

„Bineînțeles că da. Doar e de la Bertrand Zobrist."

Pe lângă faptul că era o personalitate de renume în lumea științelor biomedicale, numele lui apăruse deja în presă după ce se sinucisese săptămâna trecută. Această înregistrare de nouă minute va părea un fel de mesaj trimis din mormânt, iar conținutul său atât de macabru va face imposibilă renunțarea la difuzarea lui.

„Clipul va deveni viral în numai câteva minute de la lansare."

CAPITOLUL 43

Marta Alvarez era un pachet de nervi când ieşi din cămăruţa înghesuită, lăsându-i pe Langdon şi pe insolenta lui soră împreună cu cei doi paznici, în bătaia armelor. Se duse la o fereastră şi privi în jos, în Piazza della Signoria, uşurată să vadă o maşină de poliţie parcată în faţă.

„Era şi timpul."

Ea încă nu-şi putea închipui de ce un om atât de respectat în profesia lui cum era Robert Langdon ar fi minţit-o, ar fi profitat de amabilitatea ei profesională şi ar fi furat un obiect de artă nepreţuit.

„Iar Ignazio Busoni l-a ajutat?! Inimaginabil!"

Hotărâtă să-i spună lui Ignazio care era părerea ei, îşi scoase telefonul mobil şi sună la biroul lui, aflat la Museo dell'Opera del Duomo, la câteva străzi distanţă.

Sunetul de apel se auzi o singură dată.

– *Ufficio di Ignazio Busoni*, răspunse o voce feminină familiară.

Marta era prietenă cu secretara lui Ignazio, dar acum nu avea chef de flecăreli.

– *Eugenia, sono Marta. Devo parlare con Ignazio.*

După câteva clipe de tăcere, secretara izbucni în hohote de plâns isterice.

– *Cosa succede?* întrebă Marta. Ce s-a întâmplat?

Printre lacrimi, Eugenia îi spuse că abia ajunsese la birou, când aflase că Ignazio suferise un atac de cord masiv noaptea trecută, pe o străduţă de lângă Dom. Era cam miezul nopţii când chemase ambulanţa, însă paramedicii sosiseră prea târziu. Busoni era deja mort.

Marta simţi că i se înmoaie picioarele. Auzise în dimineaţa asta că un oficial al municipalităţii decedase noaptea trecută, însă nicio clipă nu-şi imaginase că era vorba despre Ignazio.

– *Eugenia, ascoltami,* spuse Marta încercând să-și păstreze calmul în timp ce-i povesti în câteva cuvinte ce văzuse în înregistrarea camerelor video – că masca mortuară a lui Dante fusese furată de Ignazio și Robert Langdon, acesta din urmă aflându-se acum sub pază armată.

Marta nu știa la ce reacție să se aștepte din partea Eugeniei, dar în mod cert nu la cea care urmă.

– Robert Langdon? întrebă secretara. *Sei con Langdon ora?* Ești cu Langdon acum?

Probabil că Eugenia nu înțelegea totuși ce se petrecuse.

– Da, dar masca...

– *Devo parlare con lui!* aproape că strigă secretara în receptor. Trebuie să vorbesc cu el!

ꙮ

În camera de securitate, în fața paznicilor cu armele ațintite asupra lui, Langdon simțea că îi plesnește capul. Pe neașteptate, ușa se deschise și în cadrul ei apăru Marta Alvarez.

Dincolo de ușă se auzea bâzâitul îndepărtat al dronei, undeva afară, însoțit de vaierul sirenelor de poliție care se apropiau. „Au aflat unde suntem."

– *È arrivata la polizia,* le spuse Marta celor doi paznici și îl trimise pe unul din ei să-i întâmpine pe oamenii legii.

Celălalt rămase pe loc, cu revolverul îndreptat asupra profesorului.

Spre surprinderea lui Langdon, Marta îi întinse un telefon mobil.

– Cineva vrea să vă vorbească, îi spuse cu un aer stupefiat. Trebuie să ieșiți, fiindcă aici nu e semnal.

Întregul grup lăsă în urmă cămăruța înghesuită și ieși în vastul spațiu expozițional, în care lumina soarelui se revărsa prin ferestrele care ofereau o priveliște spectaculoasă spre Piazza della Signoria. Deși era încă amenințat cu arma, Langdon se simți ușurat să plece din locul acela închis și strâmt. Marta îi făcu semn să vină la fereastră și-i întinse telefonul. El îl luă și, nesigur, îl duse la ureche.

– Da? Sunt Robert Langdon.

– *Signore,* spuse o voce feminină într-o engleză ezitantă, cu accent străin. Sunt Eugenia Antonucci, secretara lui Ignazio Busoni. Ne-am întâlnit ieri, când ați venit la biroul lui.

El nu-și amintea nimic.

– Da?

– Îmi pare foarte rău, dar Ignazio a murit noaptea trecută în urma unui atac de cord.

Langdon strânse mai tare telefonul în mână. „Ignazio Busoni e mort?!"

Femeia plângea acum, vorbindu-i pe un ton încărcat de tristețe:

– Ignazio m-a sunat înainte de a muri. Mi-a lăsat un mesaj și mi-a spus să fac tot posibilul ca să-l primiți. Îl derulez ca să-l ascultați.

În receptor se auzi un fâșâit și, câteva momente mai târziu, la urechi îi ajunse vocea slabă, cu răsuflarea tăiată, a lui Ignazio Busoni.

„Eugenia, te rog să te asiguri că Robert Langdon aude acest mesaj. Am probleme. Nu cred că voi reuși să ajung înapoi, la birou." Urmă un geamăt, evident de durere, și apoi o lungă tăcere. Când începu să vorbească din nou, vocea îi era și mai firavă. „Robert, sper că ai reușit să scapi. Ei sunt încă pe urmele mele... și sunt... nu sunt bine. Încerc să ajung la un medic, dar..." După o altă pauză îndelungată, în care *Il Duomino* părea că-și adună ultimele rezerve de energie, mesajul continuă: „Robert, ascultă-mă cu atenție. Ceea ce cauți este ascuns în siguranță. Porțile îți sunt deschise, dar trebuie să te grăbești. Paradis douăzeci și cinci". După un lung moment de liniște, se auzi un ultim cuvânt: „Baftă!"

Mesajul se încheiase.

Langdon își simțea inima bătând nebunește și conștientiză faptul că ascultase ultimele cuvinte ale unui muribund. Iar faptul că ele îi fuseseră adresate nu-l liniștea cu nimic. „Paradis 25? Porțile îmi sunt deschise? La ce porți s-o fi referit?!" Unicul lucru care părea să aibă sens era ceea ce spusese Ignazio despre mască și despre faptul că era ascunsă în siguranță.

În telefon se auzi din nou vocea Eugeniei.

– Domnule profesor, ați înțeles?

– În parte, da.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Langdon se gândi câteva momente bune.

– Ai grijă ca nimeni altcineva să nu mai audă mesajul, spuse în cele din urmă.

– Nici chiar poliția? Un agent va veni în scurt timp să-mi ia o declarație.

Langdon încremeni. Se uită la paznicul care ținea arma îndreptată asupra lui și apoi, rapid, se întoarse spre fereastră și, coborând glasul, șopti în grabă:

– Eugenia... ți se va părea ciudat, dar, de dragul lui Ignazio, trebuie să ștergi acest mesaj și să *nu* spui poliției că ai vorbit cu mine. E limpede? Situația este foarte complicată și...

Simți țeava armei împungându-l în spate și, întorcându-se, îl văzu pe paznic întinzând mâna liberă și cerându-i telefonul. La celălalt capăt al liniei, după o tăcere care părea să nu se mai sfârșească, Eugenia răspunse în final:

– Domnule Langdon, șeful meu avea încredere în dumneavoastră... deci voi avea și eu.

Și închise.

Langdon îi dădu paznicului telefonul.

– Ignazio Busoni e mort, îi spuse Siennei. A suferit un infarct noaptea trecută, după ce a plecat de la muzeu. Masca e în siguranță, adăugă el după o clipă. Ignazio a ascuns-o înainte de a muri. Și cred că mi-a lăsat un indiciu pentru a o găsi.

„Paradis 25."

Un licăr de speranță se aprinse în ochii Siennei, dar când el se întoarse spre Marta, expresia ei era una de scepticism.

– Marta, începu el. Pot să recuperez masca lui Dante, însă trebuie să ne lași să plecăm. Imediat.

Ea izbucni în râs.

– În niciun caz! Dumneata ești cel care *a furat-o!* Poliția e pe drum...

– *Signora Alvarez,* interveni Sienna pe un ton ridicat. *Mi dispiace, ma non le abbiamo detto la verità.*

Langdon tresări. „Ce are Sienna de gând?" Înțelesese ce spusese: „Doamnă Alvarez, îmi pare rău, dar nu v-am spus adevărul".

Marta păru la fel de uimită, deși nu atât de cuvintele rostite, cât mai degrabă de faptul că, deodată, tânăra blondă începuse să vorbească într-o italiană fluentă, lipsită de orice accent.

– *Innanzitutto, non sono la sorella di Robert Langdon,* declară Sienna pe un ton de scuză. „În primul rând, nu sunt sora lui Robert Langdon."

Marta Alvarez făcu un pas în spate și își încrucișă brațele la piept, studiind-o pe femeia din fața ei.

– *Mi dispiace,* continuă Sienna, tot în italiană. *Le abbiamo mentito su molte cose.* „V-am mințit în multe privințe."

Paznicul părea la fel de mirat ca Marta, dar nu coborî arma.

Sienna turuia acum, tot în italiană, explicându-i Martei că lucra la un spital din Florența când sosise Langdon, cu o seară în urmă, rănit la cap de un glonț. Îi povesti că profesorul nu-și amintea nimic din evenimentele care-l aduseseră acolo și că fusese la fel de surprins văzând imaginile de pe înregistrarea camerei video.

– Arată-i rana, îi ceru ea lui Langdon.

Când văzu cusăturile de sub părul lui încâlcit, Marta se așeză pe pervazul ferestrei și rămase cu fața în palme preț de câteva secunde. În ultimele zece minute, aflase nu numai că masca lui Dante fusese furată în timpul programului ei, dar și că cei doi hoți erau un reputat profesor american și bunul ei coleg, care acum era mort. Mai mult, tânăra Sienna Brooks, despre care crezuse că-i sora naivă a lui Robert Langdon, și ea americană, se dovedea a fi medic, recunoștea că mințise... și vorbea o italiană fluentă.

– Marta, interveni Langdon pe un ton de profundă înțelegere în glas. Știu că îți vine greu să crezi, însă chiar nu-mi amintesc nimic de seara trecută. Nu am idee de ce eu și Ignazio am luat masca.

Din privirea lui, ea înțelese că spunea adevărul.

– Îți voi înapoia masca, reluă Langdon. Ai cuvântul meu. Dar n-o pot recupera decât dacă ne lași să plecăm. Situația e complicată. Trebuie să ne dai drumul imediat!

Deși voia să reintre în posesia neprețuitei măști, Marta nu avea de gând să lase pe nimeni să plece. „De ce nu mai vine poliția?" Aruncă o

privire spre singura mașină de poliție din Piazza della Signoria. Părea ciudat că agenții nu ajunseseră încă la muzeu. În depărtare se auzea un zgomot ciudat, de parcă cineva folosea un ferăstrău electric. Și devenea tot mai puternic.

„Ce-o fi asta?"

Glasul lui Langdon devenise implorator:

– Marta, tu *îl cunoști* pe Ignazio. El n-ar fi luat niciodată masca fără un motiv întemeiat. Situația e mult mai complexă. Proprietarul măştii, Bertrand Zobrist, era un om cu mintea rătăcită. Credem că ar putea fi implicat în ceva foarte grav. Nu am timp să-ți explic, dar te implor să ai încredere în noi.

Marta nu putea face altceva decât să se uite la el. Nimic din ce auzise nu părea să aibă vreo noimă.

– Doamnă Alvarez, interveni Sienna, fixând-o cu o privire fermă, dacă vă pasă de viitorul dumneavoastră și al copilului pe care-l purtați, trebuie să ne lăsați să plecăm imediat.

Marta își încrucișă protector mâinile pe abdomen, deloc încântată de amenințarea voalată la adresa bebelușului ei încă nenăscut.

Bâzâitul ascuțit de afară devenea în mod cert mai sonor și, când se uită pe fereastră, deși nu văzu care era sursa zgomotului, Marta zări altceva.

Paznicul observă și el și făcu ochii mari.

Jos, în Piazza della Signoria, mulțimea făcea loc unui lung șir de mașini de poliție care soseau fără a avea sirenele în funcțiune, precedate de două dube negre. Vehiculele opriră în fața porților palatului, soldați în uniforme negre coborâră în fugă din ele, cu armele în mâini, și se năpustiră în palat.

Marta simți o împunsătură de spaimă. „Cine naiba sunt ăştia?!"

Paznicul părea la fel de alarmat.

Bâzâitul deveni deodată asurzitor, iar Marta se trase în spate în clipa în care zări un mic elicopter apărând în fața ferestrei.

Mașinăria plutea la nici zece metri distanță, aproape ca și când s-ar fi zgâit la persoanele din muzeu. Era un aparat de zbor de mici dimensiuni, poate de un metru lungime, cu un cilindru lung și negru dispus în partea din față. Cilindrul era îndreptat exact spre ei.

O să tragă! strigă Sienna. *Sta per sparare!* Toată lumea jos! *Tutti a terra!*

Se lăsă în genunchi sub pervazul ferestrei; instinctiv, Marta făcu la fel, cuprinsă de groază. Paznicul se lăsă și el în jos, îndreptându-și din reflex arma spre micul elicopter.

Din locul în care ședea ghemuită, sub pervaz, Marta văzu că Langdon stătea încă în picioare, uitându-se la Sienna cu o privire ciudată, fixă, evident necrezând că îl paște vreun pericol. La doar câteva clipe după ce se adăpostise, Sienna se ridică, îl prinse pe Langdon de încheietura mâinii și începu să-l tragă după ea spre hol. O secundă mai târziu, fugeau amândoi spre ieșirea din clădire.

Paznicul se răsuci pe genunchi și se lăsă pe vine ca un lunetist, ridicând arma și îndreptând-o spre cei doi fugari.

– *Non spari!* îi ordonă Marta. *Non possono scappare.* Nu trage! N-au cum să scape.

Langdon și Sienna se făcură nevăzuți după un colț, iar Marta își spuse că în doar câteva secunde vor da nas în nas cu autoritățile care se apropiau.

– Mai repede! îl zori Sienna, alergând împreună cu el pe același drum pe care veniseră.

Sperase că vor putea ajunge la intrarea principală înainte de a se întâlni cu poliția, dar acum își dădu seama că șansele erau aproape de zero.

Langdon era de aceeași părere. Fără niciun avertisment, se opri brusc la intersecția unor culoare.

– Nu vom reuși niciodată astfel.

– Vino! îl îndemnă ea, făcându-i semne grăbite s-o urmeze. Robert, nu putem să stăm pur și simplu aici!

El părea să fie însă cu mintea în altă parte, privind spre stânga, în lungul unui coridor scurt care lăsa impresia că dă într-o cămăruță slab luminată, ai cărei pereți erau acoperiți cu hărți vechi; în centrul ei trona un glob pământesc metalic. Langdon văzu sfera uriașă și începu să dea încet din cap, apoi cu tot mai multă vigoare.

– Pe aici! exclamă el, repezindu-se spre globul din metal.

– Robert! Sienna fugi după el, deși nu înțelegea de ce – era clar că acel coridor ducea undeva spre interiorul muzeului, nicidecum spre ieșire. Robert! gâfâi ea, ajungându-l din urmă. Încotro mergem?

– Traversăm Armenia, replică el.

– Ce traversăm?!

– Armenia, repetă el, fără a privi nici în dreapta, nici în stânga. Ai încredere în mine!

ᗢ

Un etaj mai jos, ascunsă printre turiștii speriați de pe balconul Sălii celor Cinci Sute, Vayentha își plecă mai mult fruntea când echipa SSR a lui Brüder trecu în viteză pe lângă ea, în muzeu. Afară, zgomotul de portiere trântite răsuna ca un răpăit: poliția înconjura zona.

Dacă Langdon într-adevăr se afla aici însemna că fusese prins în capcană.

Din păcate însă, la fel era și Vayentha.

CAPITOLUL 45

Cu lambriurile sale din stejar și plafonul din lemn casetat, atât de diferite de piatra și ipsosul din celelalte încăperi din Palazzo Vecchio, Sala Hărților Geografice pare a aparține altui tărâm. Construită inițial ca garderobă a palatului, încăperea conține zeci de dulapuri și vitrine, folosite odinioară pentru a depozita bunurile mobile ale marelui duce. Astăzi, pereții ei sunt tapetați cu hărți – cincizeci și trei de piese cu anluminuri, desenate manual pe piele, care înfățișau lumea așa cum era ea cunoscută în anii 1550.

Impresionanta colecție cartografică este dominată de un glob pământesc masiv, dispus în centrul sălii. Cunoscută ca *Mappa Mundi*, sfera cu diametrul de aproape doi metri era la vremea ei cel mai mare glob rotativ din lume și se spune că putea fi rotită foarte ușor, cu simpla atingere a unui deget. Astăzi, globul servește mai degrabă ca stație terminus pentru turiștii care au străbătut lungul șir de săli expoziționale și, ajunși aici, îi dau ocol și se retrag pe același drum pe care au venit.

Cu răsuflarea tăiată, Langdon și Sienna intrară în Sala Hărților. În fața lor se înălța maiestuoasă *Mappa Mundi*, însă el nu-i aruncă nici măcar o privire, preferând să cerceteze pereții.

– Trebuie să găsim Armenia! spuse el. Harta Armeniei!

Fără a pricepe nimic, Sienna se repezi spre peretele din dreapta, căutând harta Armeniei. Langdon o luă în stânga.

„Arabia, Spania, Grecia...“

Fiecare țară era ilustrată cu detalii remarcabil de minuțioase, ținând seama că desenele fuseseră făcute cu mai bine de cinci sute de ani în urmă, într-o vreme în care o mare parte a lumii nu fusese încă explorată sau cartografiată.

„Unde e Armenia?“

În comparație cu memoria sa de obicei eidetică, ceea ce-și amintea Langdon din „turul pasajelor secrete“ la care luase parte cu câțiva ani în

urmă era confuz și încețoșat, de vină fiind, fără îndoială, cel de-al doilea pahar de Gaja Nebbiolo pe care-l băuse la masa de prânz. Cum nu se poate mai potrivit, *nebbiolo* însemna „cețișoară". Chiar și așa, își amintea clar că i se arătase o singură hartă din această sală, harta Armeniei, care avea o calitate cu totul aparte.

„Știu că-i aici", își spuse el, continuând să cerceteze șirul aparent nesfârșit de hărți.

– Armenia! strigă Sienna. Aici!

Langdon se răsuci imediat spre ea, spre colțul din dreapta al sălii. Din doi pași ajunse acolo, iar ea îi arătă harta Armeniei, cu o expresie ce părea a spune: „Am găsit Armenia – ei, și?"

El știa însă că nu aveau timp pentru explicații, așa că întinse o mână, apucă rama groasă din lemn a hărții și o trase spre el. Harta întreagă zvâcni spre mijlocul sălii împreună cu o porțiune de perete, cu tot cu lambriuri, dând la iveală un tunel secret.

– Ei, atunci e în regulă, spuse Sienna, părând impresionată. Armenia să fie!

Fără să ezite, trecu prin deschidere, pășind cu îndrăzneală în penumbra din interior. Langdon o urmă și trase rapid bucata de perete la loc, închizând gura tunelului.

În ciuda amintirilor vagi pe care le avea de atunci, acest pasaj îi rămăsese bine în memorie. Tocmai trecuse, împreună cu Sienna, prin oglindă în Palazzo Invisibile – lumea secretă care exista *dincolo* de zidurile palatului real – un domeniu ascuns, accesibil numai marelui duce și celor foarte apropiați lui.

Langdon se opri o clipă în prag și privi în jur, la culoarul din piatră deschisă la culoare, scăldat doar în lumina slabă a zilei care pătrundea printr-o serie de ferestre cu vitralii. Tunelul cobora pe o distanță de circa cincizeci de metri, până la o ușă din lemn.

Se întoarse însă spre stânga, unde o scară îngustă era blocată de un lanț așezat transversal. O plăcuță de deasupra treptelor avertiza: USCITA VIETATA.

Langdon se apropie de scări.

– Nu! exclamă Sienna. Scrie „Ieșirea interzisă".

Mulțumesc, replică el cu un zâmbet criptic. Înțeleg și eu italiana.

Desfăcu lanțul din cârligul lui, îl duse la ușa secretă și îl folosi pentru a imobiliza peretele rotativ, fixându-l de clanță și de o armătură din zid, astfel încât nimeni să nu poată deschide din partea cealaltă.

– Oh, făcu Sienna dumerindu-se. Bine gândit!

– Nu-i va ține departe mult timp, spuse Langdon. Dar nici noi nu vom avea nevoie de mult timp. Vino!

ജ്ജ

Când harta Armeniei cedă în sfârșit, Brüder se năpusti pe coridorul îngust însoțit de oamenii săi, îndreptându-se spre ușa de lemn din capăt. În clipa când trecu pragul, o pală de aer rece îl lovi în față și, pentru o clipă, fu orbit de lumina puternică a soarelui.

Ajunsese pe o alee exterioară, care înainta paralel cu acoperișul palatului. Urmări cu privirea aleea până la o altă ușă, cam la cincizeci de metri distanță, unde intra din nou în clădire.

Brüder studie zona din stânga aleii, unde cupola înaltă a Sălii celor Cinci Sute se înălța ca un munte. „Imposibil de traversat." În dreapta, aleea era mărginită de un versant din piatră goală, care cobora într-un fel de puț adânc. „Moarte instantanee."

Întorcându-și din nou privirea, ordonă:

– Pe aici!

Echipa porni în goană spre cea de-a doua ușă, unde drona de recunoaștere se rotea în aer aidoma unui șoim în căutarea prăzii. Când dădură ușa de perete, Brüder și oamenii săi se opriră brusc, aproape lovindu-se unii de alții.

Ajunseseră într-o cămăruță din piatră care nu avea altă ieșire decât ușa pe care intraseră ei. Un birou din lemn era lipit de un perete, iar deasupra, figurile grotești ce populau frescele de pe plafon păreau să se holbeze la ei, batjocoritoare.

Era o fundătură.

Unul dintre soldați se apropie și citi panoul informativ de pe zid.

– Stați puțin, zise el. Aici scrie că ar fi o *finestra* în camera asta – un soi de fereastră secretă?

Brüder se uită în jur, dar nu văzu nicio fereastră. Din doi pași, ajunse la panou și citi el însuși.

Se pare că odinioară încăperea fusese biroul particular al ducesei Bianca Cappello și era dotată cu o fereastră secretă – *una finestra segreta* – prin care Bianca își putea urmări pe furiș soțul rostindu-și discursurile jos, în Sala celor Cinci Sute.

Brüder studie din nou cămăruța, observând acum o mică deschidere acoperită cu un grilaj, bine disimulată în peretele lateral. „Oare să fi fugit pe acolo?"

Se apropie și examină deschiderea, care părea prea mică pentru ca o persoană de statura lui Langdon să poată trece prin ea. Lipindu-și fața de grilaj, privi dincolo. Era limpede că nimeni nu putuse să fugă pe acolo: în partea cealaltă nu era altceva decât un hău adânc de câteva etaje, până pe pardoseala Sălii celor Cinci Sute.

„Și atunci, pe unde mama naibii au luat-o?"

Întorcându-se spre mijlocul cămăruței, Brüder se simți cum crește în el întreaga frustrare a acelei zile. Într-un moment rar de descătușare, își dădu capul pe spate și scoase un urlet de furie.

Zgomotul răsună asurzitor în spațiul acela restrâns.

Dedesubt, în Sala celor Cinci Sute, turiștii și agenții de poliție se opriră și ridicară privirile spre ferestruica zăbrelită din perete. După toate aparențele, biroul secret al ducesei era acum folosit pentru a ține închisă o fiară sălbatică.

Sienna Brooks și Robert Langdon așteptau într-o beznă totală.

Cu câteva minute în urmă, el folosise ingenios lanțul pentru a bloca harta rotativă a Armeniei, apoi se răsucise pe călcâie și o luase la fugă.

Spre surprinderea ei, în loc s-o ia înainte pe coridor, Langdon urcase treptele înguste deasupra cărora scria USCITA VIETATA.

– Robert! șopti ea nedumerită. Pe plăcuța aceea scrie „Fără ieșire"! Și-n plus, credeam că trebuie să coborâm!

– Coborâm, replică Langdon peste umăr. Dar uneori trebuie să urcăm... pentru a coborî. Și făcându-i cu ochiul încurajator, adăugă: Îți amintești de buricul lui Satan?

„Ce tot vorbește el acolo?" Sienna urcă treptele în urma lui, fără a pricepe nimic.

– Ai citit *Infernul?* o întrebă el.

„L-am citit... dar cred că aveam șapte ani pe atunci."

O clipă mai târziu, își dădu seama.

– Oh, buricul lui Satan! Acum îmi amintesc.

Avusese nevoie de un moment, dar în cele din urmă realizase la ce se referise el – la finalul *Infernului* de Dante. În acele ultime cânturi, pentru a reuși să scape din iad, poetul fusese nevoit să urce prin abdomenul păros al masivului Satan și, când ajunsese la ombilic – așa-zisul centru al Pământului – atracția gravitațională își schimbase într-o clipă direcția, astfel încât Dante, pentru a-și continua urcușul *în jos* spre Purgatoriu... se văzuse deodată nevoit *să urce.*

Sienna își amintea prea puțin din *Infern,* cu excepția dezamăgirii pe care o resimțise aflând despre comportamentul absurd al gravitației în centrul planetei; după toate aparențele, geniul lui Dante nu cuprindea și o corectă înțelegere a fizicii forțelor vectoriale.

Ajunși în capătul scărilor, Langdon deschise ușa pe care scria SALA DEI MODELLI DI ARCHITETTURA, îi făcu semn Siennei să intre și blocă accesul în urma lor.

Încăperea era mică și simplu decorată, cu o serie de vitrine în care erau expuse machete din lemn ale proiectelor arhitecturale ale lui Vasari pentru interioarele palatului. Sienna abia dacă le aruncă o privire, dar observă imediat că sala nu avea alte uși, nu avea ferestre și, așa cum scria afară de altfel, *nicio ieșire.*

– Pe la mijlocul secolului al XIV-lea, șopti Langdon, ducele Atenei a preluat controlul asupra palatului și a construit această ieșire secretă, pentru eventualitatea că ar fi atacat. Se numește Scara Ducelui de Atena și coboară până la o mică trapă de ieșire, pe o străduță lăturalnică. Dacă putem ajunge acolo, nimeni nu ne va vedea ieșind. Uite, o îndemnă el arătând spre unul dintre modele. O vezi aici, în lateral?

„M-a adus aici ca să-mi arate machete?!"

Aruncând o privire spre modelul din lemn, Sienna remarcă scara secretă care cobora din partea de sus a palatului până la nivelul străzii, bine ascunsă între zidul interior și cel exterior al clădirii.

– Văd scările, Robert, spuse ea pe un ton irascibil, numai că ele sunt exact în partea *opusă* a palatului! Nu vom ajunge niciodată la ele!

– Ai un strop de credință, replică el cu un zâmbet sec.

Trosnetul care răsună brusc de undeva de jos nu putea avea decât o singură explicație: harta Armeniei cedase. Nemișcați, ascultară amândoi cum pașii soldaților se îndepărtează pe coridor, fără ca vreunuia dintre ei să-i treacă prin minte că prada lor urcase mai sus... și cu atât mai mult pe o scară îngustă, în capătul căreia scria FĂRĂ IEȘIRE.

Când dedesubt se stinse orice zgomot, Langdon traversă sala cu pas încrezător, strecurându-se printre machete și îndreptându-se direct spre ceea ce părea a fi un dulap pe peretele îndepărtat. Cam de un metru pe un metru, dulapul era așezat tot la circa un metru înălțime de la podea. Fără ezitare, Langdon trase de mâner și deschise ușa.

Sienna tresări, surprinsă.

Spațiul din interior părea un hău adânc... de parcă dulapul ar fi fost poarta către o altă lume – una cufundată în beznă.

– Vino după mine, spuse Langdon.

Luă lanterna agățată pe perete, lângă deschidere, și cu o surprinzătoare agilitate, sări peste marginea dulapului și dispăru în gaura de vierme.

CAPITOLUL 46

La soffitta, își spuse Langdon. „Cea mai spectaculoasă mansardă din lume."

Aerul mirosea a vechi și a mucegai, de parcă praful de ipsos acumulat de secole devenise atât de fin și de ușor, încât refuza acum să se aștearnă și plutea în atmosferă. Golul din jur trosnea și scârțâia, lăsând impresia că se aflau în pântecele viu al unei viețăți.

De îndată ce reuși să pășească pe o grindă orizontală, Langdon ridică lanterna și-i îndreptă fasciculul luminos spre întunericul din față.

Înainte se întindea un tunel aparent nesfârșit, brăzdat de o rețea de triunghiuri și dreptunghiuri formate de bârnele, grinzile și celelalte elemente structurale din lemn care alcătuiau scheletul invizibil al Sălii celor Cinci Sute.

Acest pod enorm era unul dintre cele pe care Langdon le văzuse în cursul acelui tur al pasajelor secrete prin aburii de Nebbiolo. Fereastra de vizitare ca un dulap fusese tăiată în peretele sălii machetelor arhitecturale pentru ca turiștii să poată admira rețeaua de bârne și grinzi și apoi să privească prin deschidere la lumina unei lanterne, ca să vadă adevărata lucrare de arhitectură.

Acum, că se afla în interiorul mansardei, Langdon remarcă surprins cât de mult semăna scheletul din lemn cu cel al unui vechi hambar din New England – acel ansamblu tradițional de stâlpi și traverse cu elemente de prindere de tip „săgeata lui Jupiter".

Sienna trecuse și ea prin deschidere și acum încerca să se echilibreze pe grindă, în spatele lui, părând dezorientată. Langdon roti lanterna înainte și-napoi, pentru a-i dezvălui împrejurimile neobișnuite.

Din locul în care se aflau ei, perspectiva în lungul mansardei părea alcătuită dintr-un șir de triunghiuri isoscele care se prelungea până departe. Sub picioarele lor nu exista podea, bârnele orizontale de susținere fiind complet expuse, amintind de o serie de masive traverse de cale ferată.

Langdon îi arătă drept în lungul podului și-i șopti:

– Locul ăsta este exact deasupra Sălii celor Cinci Sute. Dacă reuşim să trecem până în capătul celălalt, ştiu cum putem ajunge la Scara Ducelui de Atena.

Sienna studie cu un aer sceptic labirintul de grinzi şi stâlpi care se întindea în faţa lor. Unica posibilitate de a-l străbate părea a fi să sară de pe o traversă pe alta, precum copiii pe şinele de tren. Traversele erau late – fiecare fiind formată din mai multe bârne prinse între ele cu scoabe din fier, într-un mănunchi rezistent, oferind un spaţiu generos pentru a păşi. Din păcate însă, spaţiul dintre traverse era prea lat pentru a-l acoperi dintr-un salt, în siguranţă.

– Nici vorbă să pot să sar de pe o bârnă pe alta, şopti Sienna.

Langdon avea aceleaşi îndoieli în ceea ce-l privea, iar o căzătură de acolo ar fi însemnat moartea sigură. Îndreptă lanterna spre golurile dintre traverse.

La doi metri şi jumătate sub ei, suspendată cu bare de fier, se afla o platformă orizontală – un fel de podea – care se întindea cât puteai cuprinde cu privirea. În ciuda aparenţei de soliditate, Langdon ştia că podeaua era, în esenţă, doar o pânză acoperită de praf. Acesta era „dosul" plafonului suspendat al Sălii celor Cinci Sute – o suprafaţă vastă de casete din lemn, care încadrau treizeci şi nouă de picturi realizate de Vasari, toate dispuse orizontal într-un fel de tablă de şah multicoloră.

Sienna arătă în jos, spre întinderea prăfuită de sub ei.

– Putem să coborâm şi să traversăm pe acolo?

„Doar dacă vrem să cădem printr-o pânză de Vasari în Sala celor Cinci Sute."

– Păi, există o variantă mai bună, răspunse Langdon calm, încercând să n-o sperie, şi începu să înainteze pe traversa centrală, spre axul mansardei.

La vizita anterioară, pe lângă faptul că privise prin fereastra din sala machetelor arhitecturale, Langdon traversase vastul spaţiu cu piciorul, intrând pe uşa aflată în *celălalt* capăt al mansardei. Dacă mai ţinea bine minte după vinul băut atunci, o pasarelă solidă înainta paralel cu grinda centrală a acoperişului, oferind turiştilor acces la o punte de vizualizare situată în mijloc.

Dar când ajunse în centrul grinzii, găsi o pasarelă care nu semăna deloc cu cea pe care şi-o amintea el.

„Oare cât Nebbiolo am băut atunci?"

În locul unei structuri rezistente, destinate turiştilor, avea acum în față o încrengătură de scânduri așezate perpendicular pe grinzi, astfel încât să formeze un fel de podium rudimentar – mai degrabă o punte din frânghii, decât un pod veritabil.

După toate aparențele, pasarela solidă destinată turiştilor, care pornea din celălalt capăt, ajungea doar până la platforma de observație din centru. Iar de acolo, turiştii se întorceau pe unde veniseră. Bârna aceasta şubredă aflată acum în fața lor părea să fi fost instalată acolo pentru ca tehnicienii să se poată deplasa până în capătul acesta al mansardei.

– Se pare că ne așteaptă un exercițiu la bârnă, spuse Langdon privind cu nesiguranță scândurile înguste.

Sienna ridică din umeri, netulburată.

– Nu-i mai rău decât la Veneția când se inundă piața San Marco.

Avea dreptate, își dădu el seama. În ultima sa călătorie la Veneția, piața bazilicii fusese acoperită cu apă de treizeci de centimetri adâncime, iar el fusese nevoit să meargă de la Hotel Danieli până la bazilică pe scânduri din lemn așezate pe blocuri de zgură și pe găleți întoarse cu fundul în sus. Fireşte însă, riscul de a-și uda pantofii nu se compara cu acela de a plonja spre moarte printr-o capodoperă a artei renascentiste.

Alungându-și gândul din minte, Langdon păşi pe scândura lată de o palmă, afișând o siguranță pe care n-o simțea cu speranța că va alunga eventualele temeri ale Siennei. În ciuda aerului său încrezător, inima îi bătea cu putere când puse piciorul pe prima scândură. În vreme ce se apropia de mijloc, lemnul se îndoi sub greutatea sa, trosnind amenințător. Continuă să meargă mai repede, ajungând în sfârșit în partea cealaltă, la siguranța relativă a celei de-a doua traverse.

Răsuflând uşurat, se întoarse pentru a lumina calea Siennei și a o încuraja. Ea însă nu părea să aibă nevoie. Îndată ce fasciculul lanternei învălui scândura din fața ei, porni s-o străbată cu o remarcabilă agilitate. Lemnul abia dacă se curba sub pașii ei ușori și, în numai câteva secunde, ajunse lângă el, în partea cealaltă.

Încurajat, Langdon se întoarse și începu să traverseze următoarea scândură. Sienna aşteptă ca el să ajungă dincolo, ca să se poată răsuci și să-i țină lanterna, apoi porni pe urmele lui. Adoptând un ritm constant, continuară astfel – două siluete mergând una după cealaltă, la lumina unei singure lanterne. De undeva de dedesubt, prin plafonul subțire

ajungeau până la ei murmurele stațiilor radio ale poliției. Langdon își permise un surâs slab. „Planăm deasupra Sălii celor Cinci Sute, invizibili și imponderabili."

– Deci, Robert, șopti Sienna, ziceai că Ignazio ți-a spus unde poți găsi masca?

– Mi-a spus... dar într-un fel codificat.

Și-i explică pe scurt că probabil Busoni nu voise să dezvăluie, pe înregistrarea unui robot telefonic, locul în care se afla masca, așa că transmisese informația în mod criptic.

– A pomenit de paradis, ceea ce, presupun, este o aluzie la ultima parte a *Divinei Comedii*. Cuvintele lui exacte au fost „Paradis douăzeci și cinci".

Sienna își ridică privirea.

– Probabil că s-a referit la *Cântul* douăzeci și cinci.

– Așa cred și eu, replică el.

Un *cânt* era echivalentul relativ al unui capitol, termenul amintind de tradiția orală a menestrelilor, care „cântau" poemele epice. *Divina Comedie* era compusă din o sută de cânturi, împărțite în trei secțiuni.

Infernul 1 – 34
Purgatoriul 1 – 33
Paradisul 1 –33

„Paradis douăzeci și cinci", își spuse Langdon, dorindu-și ca memoria sa eidetică să fie suficient de puternică pentru a-și aminti întregul text. „Nici gând; trebuie să găsim un exemplar al *Divinei Comedii.*"

– Mai e ceva, continuă el cu glas tare. Ultimul lucru pe care mi l-a spus Ignazio a fost acesta: „Porțile îți sunt deschise, dar trebuie să te grăbești". Întorcându-se spre Sienna, reluă după o pauză: Cântul douăzeci și cinci face probabil referire la un loc anume de aici, din Florența. După toate probabilitățile, un loc cu porți.

– Dar în oraș există probabil zeci de porți, replică Sienna, încruntându-se.

– Da, și de aceea trebuie să citim acest cânt douăzeci și cinci al *Paradisului*, spuse Langdon și apoi, cu un surâs plin de speranță, întrebă: Nu cumva se întâmplă să știi pe de rost toată *Divina Comedie*, nu-i așa?

Ea îi aruncă o privire îndoielnică.

– Paisprezece mii de versuri în italiana veche, pe care le-am citit în copilărie?! Tu ești cel cu memoria fenomenală, domnule profesor! Eu sunt doar un medic.

În vreme ce-și continuau înaintarea, el își spuse că era oarecum dureros faptul că, după atâtea prin care trecuseră împreună, ea încă prefera să-i ascundă adevărul cu privire la inteligența ei ieșită din comun. „E doar un medic?!“ Abia dacă reuși să-și stăpânească un hohot de râs. „Cel mai modest medic din lume“, își spuse el, amintindu-și ceea ce citise despre abilitățile ei deosebite – abilități care, din păcate, nu includeau și memorarea unuia dintre cele mai lungi poeme epice ale literaturii mondiale.

Cufundați în tăcere, străbătură alte câteva bârne. Într-un târziu, Langdon zări în față, în întuneric, un contur încurajator. „Platforma de observație!“ Scândurile fragile pe care mergeau duceau spre o structură mult mai solidă, cu balustrade de protecție. Dacă ar fi urcat pe platformă, ar fi putut continua să înainteze până ce ar fi ieșit din mansardă printr-o ușă care, din câte își amintea el, era foarte aproape de Scara Ducelui de Atena.

În timp ce se apropiau de platformă, Langdon privi plafonul suspendat la aproape trei metri sub ei. Până acum, toate casetele din tavan fuseseră de dimensiuni similare. Cea la care ajunseseră era impresionantă – mult mai mare decât celelalte.

„Apoteoza lui Cosimo I“, își spuse Langdon.

În această casetă circulară, dispusă în centrul plafonului, se afla cea mai prețioasă pictură a lui Vasari. La cursuri, el obișnuia să le arate studenților diapozitive cu imaginea acestei capodopere, subliniind asemănările cu *Apoteoza lui Washington*, din Capitoliul american – un modest memento al faptului că America preluase de la Italia mult mai mult decât conceptul de republică.

Astăzi însă, era mai interesat să treacă în viteză pe lângă ea, decât s-o studieze. Grăbind pasul, întoarse ușor capul ca să-i șoptească Siennei că aproape ajunseseră. În clipa aceea, piciorul lui drept rată mijlocul scândurii și pantoful de împrumut nimeri pe jumătate în afara ei. Glezna i se roti, iar el, pe jumătate clătinându-se, pe jumătate alergând, se chinui să-și recapete echilibrul.

Dar era deja prea târziu.

Lovi cu genunchii scândura și întinse disperat mâinile încercând să se prindă de grinda transversală. Lanterna căzu cu zgomot în golul întunecat de dedesubt, aterizând pe pânză, ca pe o plasă de siguranță. Picioarele lui Langdon zvâcniră, abia izbutind să-l ducă în siguranță pe traversa

următoare, iar scândura căzu de sub el, aterizând cu un bufnet aproape trei metri mai jos, pe cadrul de lemn al *Apoteozei* pictate de Vasari.

Zgomotul răsună în întreaga mansardă.

Îngrozit, Langdon se ridică în picioare și se întoarse spre Sienna.

În licărul slab al lanternei căzute pe pânza de dedesubt, o văzu stând pe traversa din spatele lui, prinsă ca într-o capcană, fără nicio posibilitate de a mai înainta. Privirea ei spunea ceea ce el ştia deja. Aproape sigur, bufnetul scândurii prăbușite îi dăduse de gol.

Vayentha ridică ochii spre plafonul casetat.

– Or fi șobolani în pod? glumi tipul cu camera video.

„Șobolani mari“, își zise Vayentha privind pictura circulară din centrul plafonului. Un mic nor de praf se cernea dintre casete, iar ea ar fi putut jura că se vedea o ușoară denivelare în pânză... ca și cum cineva ar fi împins-o din partea cealaltă.

– Poate că unul dintre polițiști şi-a scăpat arma de pe platforma de observație, adăugă bărbatul, zărind şi el umflătura din pânză. Oare ce caută? Toată agitația asta e foarte interesantă.

– Platforma de observație? întrebă Vayentha. Vreți să spuneți că se poate ajunge acolo, sus?

– Sigur! replică turistul și făcu semn spre intrarea în muzeu. Dincolo de ușa aceea este o alta care duce sus, la o pasarelă în mansardă. De acolo poți vedea structura din lemn creată de Vasari. E incredibilă!

Brusc, glasul lui Brüder răsună în întreaga Sală a celor Cinci Sute: „Și atunci, pe unde mama naibii s-au dus?“

Cuvintele, la fel ca urletul de frustrare de mai înainte, răzbătuseră din spatele unui grilaj situat sus, pe peretele din stânga Vayenthei. După toate aparențele, Brüder era în încăperea de dincolo de grilaj... cu un etaj mai jos de plafonul decorat al sălii.

Își ridică din nou privirea spre umflătura din pânza de deasupra.

„Șobolani în pod, își spuse ea, încercând să găsească o cale de ieșire.“

Îi mulțumi bărbatului cu camera video și se îndreptă rapid spre intrarea în muzeu. Ușa era închisă, dar cu atâția polițiști intrând și ieșind, bănuia că nu era și încuiată.

Și într-adevăr, bănuiala i se dovedi corectă.

CAPITOLUL 47

Afară, în piațetă, în haosul stârnit de poliția care continua să sosească, un bărbat de vârstă mijlocie stătea în umbra oferită de Loggia dei Lanzi, de unde urmărise cu mare interes întreaga activitate. Omul purta ochelari Plume Paris, cravată cu model colorat și un minuscul cercel din aur într-o ureche.

În timp ce urmărea agitația din zonă, se pomeni scărpinându-și din nou gâtul. Peste noapte căpătase o erupție ce părea să se agraveze, formând mici pustule pe mandibulă, gât, obraji și deasupra ochilor.

Când își privi unghiile, văzu că erau murdare de sânge. Își scoase batista și își șterse degetele, tamponând apoi pustulele sângerânde de pe gât și de pe obraji.

După ce sfârși, își întoarse din nou privirea spre cele două dube negre parcate în fața palatului. Pe bancheta din spate a celei mai apropiate ședeau două persoane.

Una era un soldat în negru, înarmat.

Cealaltă era o femeie mai în vârstă, dar foarte frumoasă, cu părul argintiu și o amuletă albastră la gât.

Soldatul părea să pregătească o seringă hipodermică.

ꕥ

În dubă, doamna doctor Elizabeth Sinskey privea absentă spre Palazzo Vecchio, întrebându-se cum de ajunsese criza aceasta să se deterioreze atât de rău.

– Doamnă, rosti o voce profundă alături de ea.

Elizabeth se întoarse cu o privire pierdută spre soldatul care o însoțea și care cu o mână îi prinsese brațul, iar în cealaltă ținea o seringă.

– Nu vă mișcați, îi ceru el.

Vârful ascuțit al unui ac îi străpunse pielea.

– Acum mai dormiți puțin, îi spuse soldatul după ce îi făcu injecția.

În clipa în care închidea ochii, ar fi putut jura că zărise un bărbat studiind-o din penumbrele clădirii. Purta ochelari de designer și o cravată multicoloră, iar fața îi era roșie și plină de bubițe. Pentru o frântură de secundă i se păru cunoscut, dar când deschise ochii ca să se uite mai bine, omul dispăruse.

CAPITOLUL 48

În întunericul din mansardă, Langdon și Sienna erau despărțiți de un hău lat de șase metri. Sub ei, scândura desprinsă se oprise pe cadrul din lemn care susținea *Apoteoza* lui Vasari. Încă aprinsă, lanterna căzuse chiar pe pânză, formând o mică adâncitură, ca o piatră pe o trampolină.

– Scândura din spatele tău, șopti Langdon. Poți s-o pui de-a latul ca să ajungă până la traversa asta?

Sienna se uită la scândură.

– Nu; celălalt capăt ar cădea prin pânză.

De asta se temuse și el. Ultimul lucru de care aveau nevoie acum era să lanseze un lemn lat de jumătate de metru și lung de doi printr-o pictură de Vasari.

– Am o idee, spuse Sienna, mergând lateral de-a lungul traversei, spre perete. Langdon continuă să pășească pe scândura lui, fiindu-i tot mai greu să-și găsească echilibrul pe măsură ce se îndepărta de fasciculul luminos al lanternei. Când ajunseră la peretele lateral, bâjbâiau într-un întuneric aproape complet.

– Acolo, jos, șopti ea. Marginea cadrului... Trebuie să fie fixată în zid. Ar trebui să mă țină.

Înainte ca el să poată protesta, Sienna cobora deja de pe traversă folosind un șir de bârne de susținere pe post de trepte. Reuși să ajungă pe marginea cadrului de lemn. Acesta trosni o dată, dar rezistă. Apoi, înaintând câte puțin de-a lungul zidului, începu să se îndrepte spre Langdon, ca și când ar fi făcut echilibristică la streașina unei clădiri înalte. Cadrul din lemn trosni iar.

„Gheață subțire, își spuse Langdon. Rămâi aproape de țărm."

Când ea ajunse la jumătatea drumului spre scândura lui, Langdon simți cum îi renaște speranța că ar putea scăpa de acolo la timp.

Deodată, undeva în bezna din față, o ușă se trânti și pași rapizi începură să străbată pasarela. Apăru raza luminoasă a unei lanterne, măturând

zona și apropiindu-se cu fiecare secundă. Langdon simți cum i se spulberă speranțele. Cineva venea spre ei, înaintând pe pasarela centrală și tăindu-le calea de scăpare.

– Sienna, continuă să mergi, șopti el, reacționând instinctiv. Mergi până la capătul peretelui. Acolo este o ieșire. Eu le distrag atenția.

– Nu! șopti ea pe un ton ferm. Robert, întoarce-te!

Dar el se pusese deja în mișcare, înapoindu-se pe scândură spre grinda centrală a mansardei și lăsând-o pe Sienna în întuneric, să-și găsească drumul pas cu pas, la trei metri sub el.

Când Langdon ajunse în centru, o siluetă fără chip, cu o lanternă în mână, păși pe platforma suspendată de observație. Necunoscutul se opri la capătul de jos al balustradei și îndreptă fasciculul lanternei spre ochii lui. Strălucirea era orbitoare, așa că el ridică imediat brațele în semn că se predă. Mai vulnerabil de atât nici nu s-ar fi putut simți vreodată – într-un echilibru precar la înălțime deasupra Sălii celor Cinci Sute, orbit de o lumină puternică.

Langdon se aștepta să audă un foc de armă sau un ordin autoritar, dar în jur era doar tăcere. După o clipă, raza de lumină se depărtă de ochii lui și începu să cerceteze întunericul din spate, probabil căutând ceva... sau pe altcineva. În acea clipă, întrezări silueta persoanei care îi bloca drumul spre ieșire. Era o femeie, zveltă și îmbrăcată toată în negru. Langdon nu avea niciun dubiu că, sub șapca de baseball, era o masă de păr țepos.

Mușchii i se încordară instinctiv, iar în minte îi reveniră imaginile cu doctorul Marconi mort pe podeaua spitalului.

„Asasina m-a găsit. Și a venit să termine ce a început."

Gândul îi zbură la scufundătorii greci care înotau printr-un tunel de mare adâncime, dincolo de punctul fără întoarcere, pentru ca la capăt să dea peste un zid de piatră insurmontabil.

Asasina îndreptă din nou lanterna spre ochii lui.

– Domnule Langdon, șopti ea. Unde ți-e prietena?

El simți un fior de gheață. „Ucigașa a venit pentru amândoi." Așa că se uită numaidecât peste umăr, în direcția din care veniseră, și nu în cea unde se afla Sienna.

Ea nu are niciun amestec în toate astea. Pe mine mă vrei.

Langdon se rugă în sinea lui ca Sienna să se fi îndepărtat. Dacă s-ar putea strecura pe după platforma de observație, ar reuși apoi să ajungă fără să fie auzită la pasarela centrală, prin spatele femeii cu părul țepos, și să se apropie de ușă.

Asasina ridică iar lanterna și scrută mansarda goală. Cum pentru o clipă nu mai avu lumina drept în ochi, Langdon zări o siluetă în întuneric, dincolo de necunoscută.

„Oh, Doamne, nu!"

Sienna înainta, într-adevăr, pe traversă spre pasarela centrală, numai că din păcate se afla la doar zece metri în spatele femeii.

„Sienna, nu! Ești prea aproape! O să te audă!"

Lumina îi reveni în ochi.

– Ascultă-mă atent, domnule profesor, șopti asasina. Dacă vrei să trăiești, îți sugerez să ai încredere în mine. Misiunea mea a fost anulată. Nu mai am niciun motiv să-ți fac rău. Acum suntem în aceeași tabără și s-ar putea să știu cum să te ajut.

Langdon abia dacă o asculta, gândindu-se doar la Sienna, a cărei siluetă abia se întrezărea din profil, străbătând cu agilitate pasarela din spatele platformei de vizitare, mult prea aproape de femeia cu arma.

„Fugi! îi strigă el în gând. Ieși naibii de aici!"

Ea însă rămase pe poziții, ghemuindu-se în întuneric și așteptând tăcută.

Vayentha studie întunericul din spatele lui Langdon. „Unde naiba s-a dus fetișcana? Oare s-au despărțit?"

Știa că trebuie să găsească o modalitate de a-i ține pe cei doi departe de Brüder. „E singura mea speranță."

– Sienna! strigă ea într-o șoaptă guturală. Dacă mă auzi, ascultă-mă bine. Sunt sigură că nu vrei să fii prinsă de oamenii de jos. Nu sunt deloc niște tipi amabili. Știu eu o cale de scăpare. Pot să vă ajut. Aveți încredere în mine.

– Să avem încredere în tine?! ripostă Langdon, vorbind suficient de tare, încât oricine din apropiere să-l poată auzi. Ești o criminală!

„Sienna e pe aproape, își dădu ea seama. Langdon vorbește pentru ea... încearcă s-o avertizeze."

Vayentha încercă încă o dată:

– Sienna, situația e complicată, dar eu vă pot scoate de aici. Cântărește-ți opțiunile. Ești prinsă în capcană. Nu ai de ales.

– Ba are! strigă Langdon cu glas tare. Și e suficient de deșteaptă încât să fugă cât mai departe de tine.

– Totul s-a schimbat acum, insistă Vayentha. Nu mai am motive să vă rănesc pe niciunul din voi.

– L-ai ucis pe doctorul Marconi! Și bănuiesc că tot tu ești cea care m-a împușcat în cap!

Era clar că americanul nu va crede în ruptul capului că ea nu avea de gând să-l ucidă.

„Vremea discuțiilor a trecut. Nimic din ce spun nu-l poate convinge."

Și, fără să ezite, duse mâna la buzunarul jachetei de piele și scoase amortizorul pentru armă.

ꕤ

Nemișcată în întuneric, Sienna rămase ghemuită pe pasarelă, la nici zece metri de femeia care i se adresase lui Langdon. Chiar și în întuneric, silueta ei era inconfundabilă. Și, spre groaza Siennei, ținea în mână aceeași armă cu care-l atacase pe doctorul Marconi.

„O să tragă", își spuse ea, descifrând limbajul corporal al celeilalte.

Și într-adevăr, femeia făcu doi pași amenințători spre Langdon, oprindu-se în dreptul barierei joase din jurul platformei de observare, deasupra *Apoteozei* de Vasari. Ajunsese la doar câteva palme de el. Ridică arma și o îndreptă drept spre pieptul lui.

„Îl va durea doar o fracțiune de secundă, își zise ea, dar altă soluție nu am."

Sienna reacționă instinctiv.

ꕤ

Neașteptata vibrație a scândurilor de sub picioarele Vayenthei era slabă, dar suficientă pentru a o determina să se întoarcă abia simțit în clipa în care trase. Arma se descărcă și chiar în momentul acela ea știu că nu mai era ațintită spre Langdon.

Ceva se apropia din spatele ei.

Și se apropia repede!

Vayentha se răsuci în loc, rotindu-și arma cu 180 de grade spre atacator, și o licărire de păr blond izbucni în întuneric în clipa în care cineva se ciocni cu toată viteza de ea. Pistolul șuieră din nou, dar intrusul se ghemuise sub nivelul de tragere, pentru a o izbi cu toată greutatea trupului.

Picioarele Vayenthei se desprinseră de podea și mijlocul i se lovi greu de balustrada platformei de observație. Torsul îi fu proiectat peste balustradă, iar brațele ei începură să bată aerul, încercând să se agațe de orice pentru a opri căderea. Dar era prea târziu.

Vayentha se prăbuși în gol, pregătindu-se pentru contactul dur cu podeaua prăfuită aflată la trei metri sub platformă. În mod ciudat însă, aterizarea se dovedi mai lină decât își imaginase... de parcă ar fi fost prinsă de un fel de hamac, care acum se curbă sub greutatea ei.

Dezorientată, rămase întinsă pe spate, privind-o pe cea care o ataca. Sienna Brooks se uita în jos la ea, peste balustradă. Împietrită, Vayentha deschise gura să vorbească, dar deodată, chiar sub trupul ei, ceva se auzi pârâind.

Pânza care-i susținuse greutatea se rupsese. Vayentha se prăbușea din nou. De data asta, căderea dură trei secunde foarte lungi, în timpul cărora își dădu seama că se uită la un plafon decorat cu picturi splendide. În cea aflată chiar deasupra ei – o pânză circulară mare, pe care Cosimo I era înfățișat înconjurat de heruvimi pe un norișor celest – se căscase o gaură cu marginile franjurate.

Și apoi, cu un bufnet neașteptat, lumea Vayenthei dispăru în neant.

Deasupra ei, încremenit de surprindere, Robert Langdon privea prin *Apoteoza* sfâșiată în spațiul vast de dedesubt. Pe pardoseala din piatră a Sălii celor Cinci Sute, femeia cu părul țepos zăcea nemișcată și o băltoacă de sânge roșu-închis începu să se formeze la capul ei. În mână încă ținea arma.

Langdon își ridică privirea spre Sienna, care se uita în jos, ca hipnotizată de scena sinistră de sub ei. Pe față i se citea uluirea.

– N-am vrut să...

– Ai reacționat instinctiv, șopti el. Se pregătea să mă ucidă.

De jos urcau până la ei, prin pânza ruptă, strigăte de spaimă. Încet, cu gesturi ușoare, Langdon o trase departe de balustradă.

– Trebuie să mergem, spuse el.

CAPITOLUL 49

În biroul secret al ducesei Bianca Cappello, Brüder auzise bufnetul sec urmat de o agitație crescândă în Sala celor Cinci Sute. Se repezi la grilajul din perete și se uită prin el. Avu nevoie de câteva secunde pentru a asimila scena de pe eleganta pardoseală din piatră de sub el.

Angajata însărcinată a muzeului se apropiase de el, la grilaj, ducându-și imediat palma la gură într-un gest de groază mută la vederea trupului prăbușit, înconjurat de turiști panicați. Apoi, când privirea i se înălță spre plafonul Sălii celor Cinci Sute, femeia scoase un scâncet chinuit. Brüder se uită și el în sus, spre o casetă circulară – o pânză pictată, cu o ruptură mare în centru.

– Cum ajungem acolo sus? întrebă el, întorcându-se spre angajata muzeului.

෴

În celălalt capăt al palatului, Langdon și Sienna coborau în goană din mansardă, ajungând în cele din urmă la o ușă pe care o dădură de perete. În numai câteva secunde, Langdon găsi micul alcov ingenios ascuns în spatele unei draperii roșii. Și-l amintea bine din acel tur al pasajelor secrete.

„Scara Ducelui de Atena."

Zgomote de pași alergând și strigăte păreau a răsuna acum din toate direcțiile, iar Langdon realiză că nu aveau mult timp. Trase draperia într-o parte și trecu, urmat de Sienna, pe un mic palier.

Fără un cuvânt, începură să coboare scara din piatră. Pasajul fusese conceput ca o serie de trepte abrupte, înfricoșător de înguste. Și cu cât coborau mai mult, cu atât mai strâmt părea să devină locul. Exact când Langdon începuse să simtă că pereții se strângeau gata să-l strivească, din fericire constatară că nu puteau merge mai jos.

„Parterul."

La baza scărilor se afla o cămăruță din piatră și, cu toate că ușa care dădea afară era una dintre cele mai mici din lume, constituia o priveliște bine-venită. Înaltă de numai un metru și douăzeci, ușa era lucrată în lemn dur cu nituri din fier și cu un ivăr gros pe interior, menit să-i țină pe nepoftiți afară.

– Se aud zgomotele străzii dincolo de ușă, șopti Sienna, părând încă zdruncinată. Ce e în partea cealaltă?

– Via della Ninna, răspunse Langdon, văzând parcă în fața ochilor aglomerata arteră pietonală. Dar ar putea fi poliție acolo.

– Nu ne vor recunoaște. Ei caută o tânără blondă și un bărbat cu părul închis la culoare.

Langdon îi aruncă o privire ciudată.

– Exact asta și suntem...

Sienna clătină din cap și o expresie melancolică îi apăru pe față.

– Nu voiam să mă vezi în felul ăsta, Robert, dar, din păcate, așa arăt acum.

Și cu un gest brusc, ridică mâna și apucă o șuviță groasă de păr blond. Apoi trase în jos cu putere și tot părul i se desprinse de pe cap dintr-o singură mișcare.

Langdon tresări, mirat deopotrivă de faptul că Sienna avea perucă și de înfățișarea ei cu totul schimbată fără ea. Sienna Brooks era complet pleșuvă, cu pielea capului palidă și netedă, ca un bolnav de cancer după chimioterapie. „Pe lângă toate celelalte, mai e și bolnavă?"

– Știu, spuse ea. Poveste lungă. Acum, apleacă-te.

Și ridică peruca, vrând fără îndoială s-o așeze pe capul lui.

„Vorbește serios?!" Se aplecă fără tragere de inimă, iar ea îi puse peruca ei blondă. Peruca nu era chiar măsura potrivită, dar i-o aranjă cât de bine putu. Apoi se dădu un pas în spate și studie rezultatul. Nu tocmai satisfăcută, îi desfăcu cravata și i-o legă în jurul frunții, ca pe o bandană, fixând astfel și peruca.

Apoi se ocupă de propria înfățișare: se apleca, își suflecă pantalonii și rulă în jos șosetele, pe glezne. Când se ridică, avea pe buze un soi de rânjet. Fermecătoarea Sienna Brooks devenise un punk-rock skinhead. Transformarea fostei actrițe shakespeariene era uluitoare.

– Nu uita, spuse ea, oamenii pot fi recunoscuți în proporție de nouăzeci la sută după limbajul corporal, așa că ai grijă să te miști ca un rocker bătrâior.

„Bătrâior, pot, își zise el; rocker, nu sunt sigur."

Înainte ca el să poată protesta, Sienna descuie ușa scundă și o deschise. Apoi, aplecându-se, ieși pe străduța pietruită. Langdon o urmă, mergând aproape în patru labe.

În afară de câteva priviri curioase aruncate cuplului bizar care-și făcuse apariția pe ușița aceea mică din zidul palatului, nimeni nu le dădu vreo atenție. După numai câteva secunde, se îndreptau amândoi către est, pierzându-se în mulțime.

ЖОЖ

Bărbatul cu ochelari Plume Paris continua să se scarpine în timp ce se strecura prin mulțime, rămânând la o distanță sigură de Robert Langdon și de Sienna Brooks. În ciuda deghizării lor ingenioase, îi zărise ieșind pe ușa aceea scundă, pe Via della Ninna, și își dăduse seama imediat cine erau.

Îi urmărise doar cale de câteva străzi, când i se tăiase răsuflarea; durerea cumplită din piept îl silea să respire scurt și sacadat. Avea senzația că cineva îi trăsese un pumn în coșul pieptului.

Strângând din dinți, își îndreptă din nou atenția spre Langdon și Sienna, continuând să-i urmărească pe străzile Florenței.

CAPITOLUL 50

Soarele dimineții se ridicase bine pe cer, aruncând umbre lungi asupra canioanelor înguste dintre clădirile orașului vechi. Proprietarii de magazine începuseră să ridice grilajele metalice care protejau ușile și vitrinele, iar în aer pluteau aromele de espresso și *cornetti* proaspăt scoase din cuptor.

Deși îi era tot mai foame, Langdon continua să meargă. „Trebuie să găsesc masca... și să văd ce e ascuns pe spatele ei."

Pe Via dei Leoni, îndreptându-se spre nord alături de Sienna, constată că îi era greu să se obișnuiască să-i vadă capul lipsit de păr. Înfățișarea ei complet schimbată îi reamintea faptul că abia dacă o cunoștea. Mai aveau puțin și ajungeau în Piazza del Duomo – piațeta în care Ignazio Busoni fusese găsit mort după ce dăduse un ultim telefon.

„Robert, izbutise el să spună, răsuflând cu greu, ceea ce cauți este ascuns în siguranță. Porțile îți sunt deschise, dar trebuie să te grăbești. Paradis douăzeci și cinci. Baftă!"

„Paradis douăzeci și cinci", repetă Langdon în sinea sa, încă mirat de faptul că Ignazio își amintise textul lui Dante suficient de bine pentru a cita pe de rost un cânt anume. Probabil că totuși ceva din versurile acelea i se păruse memorabil. Orice ar fi fost însă, el era sigur că va afla curând, de îndată ce va putea răsfoi un exemplar al *Infernului* – care, fără îndoială, avea să fie ușor de găsit.

Capul începuse să-l mănânce de la perucă și, cu toate că se simțea cam ridicol deghizat așa, trebuia să recunoască sincer că improvizația Siennei se dovedise eficientă. Nimeni nu le dăduse atenție, nici măcar polițiștii care trecuseră în viteză pe lângă ei în drum spre Palazzo Vecchio.

De câteva minute, Sienna mergea alături de el tăcută, iar Langdon îi arunca din când în când câte o privire, ca să se asigure că era bine. Părea undeva foarte departe, probabil încercând să accepte faptul că tocmai ucisese un om – pe femeia care îi urmărise.

– Dau o liră pentru gândurile tale, glumi el, sperând să-i îndepărteze gândurile de la motociclista cu părul țepos zăcând pe pardoseala palatului. Încet, Sienna păru să revină în prezent.

– Mă gândeam la Zobrist, spuse ea rostind cuvintele rar. Încercam să-mi amintesc ce mai știu despre el.

– Și?

Ridică din umeri.

– Cam tot ce știu am aflat dintr-un eseu controversat pe care l-a scris cu câțiva ani în urmă. Mi-a rămas bine în memorie. În comunitatea medicală, textul a devenit aproape instantaneu viral. Îmi pare rău, adăugă ea tresărind, nu mi-am ales bine cuvintele.

Langdon râse ușor, fără veselie.

– Spune mai departe.

– În esență, în eseul respectiv susținea că specia umană se află în pragul extincției și că, dacă nu survine o catastrofă globală care să reducă în mod drastic creșterea populației, omenirea nu va supraviețui încă o sută de ani.

Langdon se răsuci și se uită fix la ea.

– Nici o sută de ani?

– Era o teză cam dură. Limita de timp specificată era mult mai scurtă decât estimările anterioare, fiind însă susținută de date științifice cât se poate de solide. Zobrist și-a făcut o sumedenie de dușmani declarând că toți medicii ar trebui să renunțe să mai profeseze, fiindcă prelungirea duratei de viață nu face decât să agraveze problema suprapopulării.

Langdon înțelegea acum de ce articolul se răspândise cu așa o repeziciune în întreaga lume medicală.

– Deloc surprinzător, continuă Sienna, Zobrist a fost atacat imediat din toate părțile – politicieni, clerici, Organizația Mondială a Sănătății – și toți l-au ridiculizat, considerându-l un smintit catastrofist, care nu voia altceva decât să stârnească panică. Cel mai tare i-a iritat afirmația lui că, dacă aleg să aibă copii, tinerii de astăzi vor ajunge să fie, efectiv, martori ai sfârșitului omenirii. Pentru a-și sublinia punctul de vedere, Zobrist a apelat la un „ceas al Apocalipsei“, care arăta că, dacă întreaga durată de existență a omului pe Pământ ar fi comprimată într-o singură oră... acum am trăi ultimele ei secunde.

– Chiar am văzut ceasul ăsta pe internet.

– Da, știu, e ceasul lui și a stârnit o agitație serioasă. Cel mai dur atac la adresa lui Zobrist a fost provocat însă de afirmația lui că progresele pe care el le-a înregistrat în domeniul ingineriei genetice ar fi mult mai utile omenirii dacă ar fi aplicate nu pentru *a trata* bolile, ci pentru *a le crea.*

– Ce?!

– Da, susținea că tehnologia lui ar trebui folosită pentru a limita creșterea populației prin crearea unor tulpini de germeni patogeni hibrizi, pe care medicina modernă să nu îi poată contracara.

Langdon simțea un fior înghețat în vreme ce prin minte i se perindau imagini ale unor bizare „virusuri pe comandă“ care, odată scăpate de sub control, n-ar mai putea fi stăvilite.

– În numai câțiva ani, spuse Sienna, Zobrist a trecut de la statutul de cremă a cremelor lumii medicale la cel de paria. Un proscris. După o clipă de pauză, în care o expresie de compasiune păru să i se citească în priviri, adăugă: Nu e de mirare că a cedat în cele din urmă și s-a sinucis. Iar situația e cu atât mai tristă, cu cât teza lui este, probabil, corectă.

Langdon avu impresia că i se taie picioarele.

– Poftim?! Ești de părere că are dreptate?!

Sienna ridică din umeri cu un aer solemn.

– Robert, vorbind din punct de vedere strict științific – logică pură, nesentimentală – pot să-ți spun cu certitudine că, fără o schimbare drastică, sfârșitul speciei umane este aproape. Foarte aproape. Nu va fi cu foc și pucioasă, niciun război nuclear... ci un colaps total cauzat de numărul oamenilor de pe planetă. Matematica este irefutabilă.

Langdon nu răspunse.

– Am studiat suficientă biologie, continuă ea, și știu că e firesc ca o specie să dispară exclusiv ca urmare a suprapopulării mediului în care trăiește. Imaginează-ți o colonie de alge de suprafață într-un mic iaz din pădure, susținută de echilibrul perfect al nutrienților din apă. Necontrolate, algele se vor reproduce cu o viteză atât de mare, încât în scurt timp vor acoperi întreaga suprafață a iazului, blocând pătrunderea luminii solare și împiedicând astfel formarea elementelor nutritive în apă. Odată ce-și vor fi secătuit mediul de toate resursele disponibile, colonia va muri și orice urmă a ei va dispărea. Omenirea ar putea avea foarte bine o soartă similară. Mai curând și mai rapid decât ne-am putea închipui.

O profundă tulburare puse stăpânire pe Langdon.

– Dar... așa ceva pare imposibil.

– Nu imposibil, Robert! Doar *inimaginabil.* Mintea omenească e dotată cu un mecanism de apărare primitiv, care neagă orice realitate capabilă să cauzeze un stres mai intens decât poate suporta creierul. Se numește „negare".

– Am auzit și eu de negare, ripostă Langdon sec, dar nu cred că există.

Sienna își dădu ochii peste cap.

– Simpatic, dar, crede-mă, e cât se poate de reală. Negarea este o parte esențială a mecanismului prin care facem față realității. În lipsa lui, ne-am trezi în fiecare dimineață gândindu-ne îngroziți la toate modurile în care am putea muri. Dar mintea reușește să blocheze temerile existențiale focalizându-se asupra surselor de stres pe care le putem aborda – de pildă, să ajungem la timp la locul de muncă sau să ne plătim impozitele. Dacă avem frici mai mari, de tip existențial, le putem ignora concentrându-ne asupra activităților și evenimentelor banale ale vieții de fiecare zi.

Langdon își aminti de un sondaj recent desfășurat pe internet, în rândul studenților de la câteva universități de elită, în urma căruia se constatase că și utilizatorii cu o dezvoltare intelectuală superioară demonstrau o tendință instinctivă spre negare. În conformitate cu rezultatele studiului, după ce deschideau online un articol deprimant despre topirea calotei polare sau despre dispariția speciilor, majoritatea covârșitoare a studenților părăseau rapid pagina respectivă, în favoarea uneia cu conținut banal, care le alunga teama din minte: printre opțiunile preferate erau știrile din sport, filmulețele distractive cu pisici și bârfele despre celebrități.

– În mitologia antică, începu Langdon să-i explice, un erou cu atitudine de negare era întruchiparea orgoliului și a mândriei. Dante împărtășea și el acest punct de vedere, denunțând mândria ca fiind cel mai *grav* dintre cele șapte păcate capitale... pedepsindu-i pe vinovați în ultimul cerc al infernului.

Sienna reflectă un moment și apoi spuse:

– În articolul lui, Zobrist îi acuza pe mulți dintre liderii lumii că se aflau într-o fază de extremă negare... ca niște struți care-și ascund

capul în nisip. Criticile lui se îndreptau mai cu seamă împotriva Organizației Mondiale a Sănătății.

– Bănuiesc că opinia lui nu a fost primită tocmai bine.

– Cei de la OMS au reacționat punând semnul egal între el și un fanatic religios la un colț de stradă, cu o pancartă pe care scrie „Sfârșitul e aproape".

– Avem și în Harvard Square câțiva ipochimeni din ăștia.

– Da, și cu toții îi ignorăm, fiindcă niciunul dintre noi nu crede o clipă că profeția s-ar putea împlini. Dar, crede-mă, pentru simplul fapt că mintea umană nu-și poate imagina un lucru întâmplându-se... nu înseamnă că nici nu se va întâmpla.

– Vorbești de parcă te-ai număra printre fanii lui Zobrist.

– Sunt un fan al adevărului, replică ea ferm, chiar dacă adevărul acela e foarte greu de acceptat.

Langdon rămase tăcut, simțind din nou o barieră între el și Sienna și încercând să-i înțeleagă bizara combinație de patimă și detașare.

Ea îl privi și expresia i se îmblânzi.

– Robert, uite ce-i, nu spun că Zobrist are dreptate când susține că o molimă care răpune jumătate din populația globului constituie o soluție la problema suprapopulării. Nu spun nici că ar trebui să renunțăm să-i mai tratăm pe cei bolnavi. Ceea ce vreau să subliniez este că situația actuală nu e altceva decât o simplă formulă pentru autodistrugere. Creșterea populației urmează o progresie exponențială într-un sistem caracterizat de un spațiu finit și de resurse limitate. Sfârșitul va veni foarte brusc. Nu va fi ca și când am rămâne treptat fără combustibil... ci mai degrabă ca un salt în gol într-un hău adânc.

Langdon răsuflă adânc, străduindu-se să proceseze tot ce auzise în ultimele minute.

– Și fiindcă tot a venit vorba, adăugă Sienna ridicând un deget în sus și undeva spre dreapta lor, sunt aproape sigură că de acolo a sărit Zobrist.

Langdon se uită în sus și văzu că tocmai treceau prin dreptul austerei fațade a Muzeului Bargello. În spate se înălța fleșa turnului Badia, dominând clădirile din jur. Studie o clipă partea de sus a turnului, întrebându-se de ce se sinucisese Zobrist și sperând din tot sufletul ca motivul să nu fie acela că făcuse ceva teribil și nu voise să suporte consecințele.

– Criticilor lui Zobrist, reluă Sienna, le place să sublinieze cât de ironic e faptul că multe dintre tehnologiile genetice pe care el le-a dezvoltat sunt folosite pentru a mări substanțial speranța de viață.

– Iar asta nu face decât să complice problema suprapopulării.

– Exact. La un moment dat, el a declarat public că și-ar dori să poată îndesa duhul la loc în lampă și să șteargă unele dintre contribuțiile pe care le-a adus în domeniul longevității umane. Bănuiesc că, ideologic vorbind, asta are sens. Cu cât trăim mai mult, cu atât mai multe resurse dirijăm spre îngrijirea celor bătrâni și bolnavi.

Langdon încuviință.

– Am citit că, în SUA, circa șaizeci la sută din costurile cu îngrijirile medicale se îndreaptă spre susținerea pacienților în ultimele șase luni de viață.

– Adevărat, și în vreme ce creierul spune că asta e o nebunie, inima zice: „Ține-o pe bunica în viață cât mai mult posibil".

El înclină iar din cap.

– E conflictul dintre Apolo și Dionysos – o dilemă celebră din mitologie. Vechiul conflict dintre inimă și minte, care rareori se întâmplă să dorească același lucru.

Această aluzie mitologică, auzise Langdon, era folosită acum la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi pentru a-l descrie pe alcoolicul care se uită la un pahar cu băutură în vreme ce creierul știe că îi face rău, dar inima tânjește la alinarea pe care i-ar oferi-o. Aparent, mesajul era ceva de genul: „Nu e cazul să te simți singur – chiar și zeii au avut dubiile lor".

– Cine are nevoie de agathusia? șopti Sienna.

– Poftim?

Ea ridică privirea.

– Mi-am amintit, în sfârșit, titlul eseului semnat de Zobrist: „Cine are nevoie de agathusia?"

Langdon nu auzise de un asemenea cuvânt, dar bănuia cam ce ar însemna, gândindu-se la rădăcinile lui grecești, *agathos* și *thusia*.

– Agathusia... ar însemna un „sacrificiu util"?

– Aproximativ. Înțelesul exact e „sacrificiu de sine pentru binele comun". Sau, adăugă ea după o pauză, sinucidere mărinimoasă.

El auzise sintagma și înainte – o dată în legătură cu un tată de familie falit, care se sinucisese pentru ca ai lui să poată încasa banii din asigurarea

de viață, iar altă dată pentru a descrie un ucigaș în serie frământat de remușcări, care își pusese capăt vieții de teamă că nu-și putea controla impulsul de a ucide.

Cel mai înfricoșător exemplu pe care și-l amintea însă era cel din romanul *Logan's Run*, publicat în 1967, care ilustra o societate a viitorului în care fiece persoană accepta benevol să se sinucidă la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani, bucurându-se astfel din plin de viață fără a permite ca numărul locuitorilor sau bătrânețea să solicite prea mult resursele limitate ale planetei. Dacă memoria nu-l trăda, în filmul turnat după roman vârsta sinuciderii fusese avansată de la douăzeci și unu la treizeci de ani, fără îndoială într-o încercare de a face ca pelicula să fie mai pe gustul publicului, constituit îndeosebi din tineri între optsprezece și douăzeci și cinci de ani.

– Deci, eseul lui Zobrist... spuse Langdon. Nu sunt sigur că-i înțeleg titlul. „Cine are nevoie de agathusia?" E o întrebare sarcastică? Adică... cine are nevoie de sinucidere mărinimoasă...? Noi *toți?*

– Nu. Titlul e de fapt un calambur.

Langdon clătină din cap, fără a înțelege.

– Gândește-te la întrebarea în engleză, îl îndemnă Sienna. *Who needs suicide*[1], dar scris cu majuscule – WHO – World Health Organization, Organizația Mondială a Sănătății. În eseul său, Zobrist o ataca pe directoarea OMS, doctor Elizabeth Sinskey, care, deși în funcție de o veșnicie, nu lua în serios controlul populației. Esența articolului era că situația OMS ar fi mai bună dacă directoarea ei s-ar sinucide.

– Un tip plin de compasiune!

– Riscurile geniului, bănuiesc. Deseori, mințile acelea speciale, cele capabile să se concentreze mai intens decât celelalte, reușesc asta în detrimentul maturității emoționale.

Langdon își aminti de articolele despre tânăra Sienna, copilul precoce cu un coeficient de inteligență de 208 și o funcție intelectuală ieșită din comun, și se întrebă dacă nu cumva, vorbind despre Zobrist, se referea într-o măsură anume și la ea însăși; și oare cât timp avea de gând să-și păstreze secretul?

---

[1] „Cine are nevoie de sinucidere" (n.tr.)

În fața lor, zări acum clădirea pe care o căutau. După ce traversară Via dei Leoni, se îndreptară spre intersecția cu o stradă foarte, foarte îngustă – mai degrabă o alee. Pe plăcuța de pe zid scria VIA DANTE ALIGHIERI.

– Am impresia că știi multe despre creierul uman, spuse el. Acesta a fost domeniul tău de specializare în școala medicală?

– Nu, dar când eram copil citeam mult. Am devenit interesată în neuroștiințe fiindcă am avut unele... probleme medicale.

Langdon îi aruncă o privire curioasă, sperând că va continua să-i spună mai multe.

– Creierul meu... șopti ea. Era diferit de cel al majorității copiilor și mi-a cauzat anumite... dificultăți. Am petrecut mult timp încercând să aflu ce era în neregulă cu mine, iar cu ocazia asta am învățat multe despre funcționarea creierului. Și, da, adăugă ea privind spre Langdon, chelia mea are legătură cu acele probleme medicale.

El își întoarse privirea, jenat fiindcă întrebase.

– Nu-ți face griji, spuse Sienna. Am învățat să trăiesc cu ele.

Intrând în umbra răcoroasă a stradelei, Langdon trecu în revistă tot ce aflase despre Zobrist și despre îngrijorătoarele lui opinii filozofice.

O întrebare nu-i dădea pace deloc.

– Soldații ăștia... începu el. Cei care încearcă să ne ucidă... Cine sunt? Nu mi se pare nimic logic. Dacă Zobrist a diseminat o potențială molimă, nu ar trebui să fim cu toții în aceeași tabără, colaborând pentru a-i opri răspândirea?

– Nu neapărat. O fi el un paria în cadrul comunității medicale, dar are probabil o armată de susținători fanatici ai ideologiei lui – oameni care consideră că trierea este un rău necesar pentru a salva planeta. Iar din câte știm noi, soldații aceștia încearcă să se asigure că viziunea lui Zobrist va fi pusă în practică.

„O armată de discipoli ai lui Zobrist?" se întrebă Langdon. Într-adevăr, istoria era plină de fanatici și de culte ai cărei membri se sinucideau pentru cele mai nebunești idei – certitudinea că liderul lor era Mesia, credința că o navă extraterestră îi așteaptă ascunsă pe după Lună, convingerea că Ziua Judecății e aproape. Speculațiile despre controlul populației aveau măcar o bază științifică, însă ceva anume în privința acelor soldați nu i se părea tocmai în regulă.

– Pur și simplu nu-mi vine să cred că un grup de soldați instruiți ar accepta în mod benevol să ucidă oameni nevinovați în masă... temându-se concomitent că riscă să se îmbolnăvească și să moară ei înșiși.

Sienna îl privi nedumerită.

– Robert, dar ce crezi tu că fac soldații când se duc la luptă? Ucid oameni nevinovați și își riscă propria viață. Orice e posibil atunci când oamenii cred într-o cauză.

– O cauză? Declanșarea unei epidemii?

Ochii căprui ai Siennei îl studiară câteva clipe.

– Robert, cauza nu e declanșarea unei epidemii... ci salvarea lumii. Unul dintre fragmentele din eseul lui Zobrist care a stârnit numeroase comentarii conținea o întrebare ipotetică limpede formulată. Aș vrea să răspunzi tu la ea.

– Care-i întrebarea?

– Dacă ai putea acționa un întrerupător prin care să ucizi la întâmplare jumătate din populația globului, ai face-o?

– Bineînțeles că nu!

– Bun. Dar dacă ți s-ar spune că, neacționând întrerupătorul acela *acum*, specia umană ar dispărea în următoarea sută de ani? Ai apăsa pe el? întrebă ea după o scurtă pauză. Chiar dacă asta ar însemna să-ți ucizi rude, prieteni... poate și pe tine însuți?

– Sienna, în niciun caz nu pot...

– Este o întrebare ipotetică. Ai ucide jumătate din populația globului astăzi, pentru a salva specia de la dispariție?

Langdon se simțea profund tulburat de turnura macabră pe care o luase discuția, așa că observă cu plăcere familiarul banner roșu de pe clădirea din fața lor.

– Uite, exclamă el, arătând. Am ajuns!

Sienna clătină din cap.

– Așa cum spuneam. *Negare.*

CAPITOLUL 51

Casa di Dante se află pe Via Santa Margherita și e ușor de recunoscut după bannerul prins pe fațada clădirii și traversând parțial aleea: MUSEO CASA DI DANTE.

Sienna fixă pânza cu priviri nesigure.

– Mergem la *casa* lui Dante?

– Nu chiar, replică Langdon. Poetul locuia după colț. Aici e mai degrabă un... muzeu Dante.

El vizitase odată locul, curios cu privire la colecția de artă, care se dovedise însă a fi în mare parte formată din reproduceri ale unor lucrări celebre din lumea întreagă, inspirate de opera poetului; totuși, i se păruse interesant să le vadă pe toate strânse sub același acoperiș.

Siennei păru să-i reînvie deodată speranța.

– Și crezi că au expus aici un exemplar vechi al *Divinei Comedii?*

Langdon râse încetișor.

– Nu, dar știu că au un magazin de suvenire de la care poți cumpăra postere cu textul integral al *Divinei Comedii* tipărit cu litere minuscule.

Ea îi aruncă o privire ușor îngrozită.

– Da, știu, reluă el. Dar e mai bine decât nimic. Singura problemă e că ochii mei nu mai sunt ce-au fost, așa că va trebui să citești tu ce e scris cu litere mici.

– *É chiusa!* strigă un bătrânel când îi văzu apropiindu-se de ușă. *É il giorno di riposo.*

„E închis fiindcă-i duminică?“ Langdon se simți dintr-odată iarăși dezorientat.

– Dar azi nu e... luni?

Sienna încuviință. Florentinii preferă să se odihnească duminica.

El oftă, amintindu-și neobișnuitul calendar săptămânal al locuitorilor Florenței. Fiindcă banii turiștilor curgeau în valuri mai mari la sfârșit de

săptămână, mulți comercianți din oraș preferaseră să mute ziua liberă de duminică pe luni, pentru ca „sabatul" să nu le taie prea mult din profituri.

Din păcate, își dădu el seama, aceeași era situația și în privința celeilalte opțiuni pe care o luase în calcul: Paperback Exchange, una dintre librăriile lui preferate din Florența, unde în mod cert ar fi găsit exemplare ale *Divinei Comedii*.

– Mai ai vreo idee? întrebă Sienna.

Langdon se gândi îndelung și într-un târziu încuviință.

– Există aici, foarte aproape, un loc în care se adună pasionați ai operei lui Dante. Pot să pariez că cineva de acolo are un volum pe care l-am putea împrumuta.

– Probabil că și acela e închis, ripostă Sienna. Aproape pretutindeni în Florența ziua liberă s-a mutat de duminică pe luni.

– Locul despre care-ți spun eu nu ar face așa ceva, replică Langdon cu un zâmbet. E o biserică.

La cincizeci de metri în spatele lor, pierdut în mulțime, bărbatul cu pielea iritată și cercel din aur se sprijini de un zid, savurând prilejul de a-și trage puțin răsuflarea. Nu respira deloc mai bine, iar mâncărimea de pe față era aproape imposibil de ignorat, mai ales pe pielea sensibilă din jurul ochilor. Își scoase ochelarii Plume Paris și își șterse pleoapele cu mâneca sacoului, încercând să nu se zgârie. Când își puse ochelarii la loc, văzu că ținta lui se mișca din nou. Adunându-și puterile, porni după ea, respirând cât mai ușor cu putință.

La câteva străzi în urma lui Langdon și a Siennei, în Sala celor Cinci Sute, agentul Brüder privea trupul strivit al prea bine cunoscutei femei cu părul țepos care zăcea pe pardoseală. Îngenunche și-i luă arma din mână, punând cu grijă piedica de siguranță înainte de a i-o înmâna unuia dintre oamenii săi.

Funcționara însărcinată a muzeului, Marta Alvarez, stătea puțin mai într-o parte. Abia ce-i oferise o scurtă, dar surprinzătoare relatare a ceea ce se mai întâmplase cu Robert Langdon de seara trecută... incluzând și o informație pe care el încă se mai străduia s-o proceseze.

„Langdon pretinde că e amnezic."

Scoțându-și telefonul mobil, Brüder formă un număr. La celălalt capăt sună de trei ori înainte ca șeful lui să răspundă, cu o voce care părea nesigură și îndepărtată.

– Da, agent Brüder. Spune!

El vorbi rar, pentru a fi sigur că fiecare cuvânt va fi bine înțeles.

– Încă încercăm să-i localizăm pe Langdon și pe fată, dar a mai apărut ceva. Și dacă e adevărat, spuse el după o pauză... asta schimbă totul.

Prefectul pășea de colo-colo prin biroul său, rezistând ispitei de a-și mai turna un pahar de scotch și forțându-se să abordeze pe față criza asta care se tot amplifica.

Niciodată în carieră nu-și trădase vreun client, nu încălcase vreun contract și în niciun caz nu avea de gând să înceapă acum. În același timp însă, avea bănuiala că se lăsase prins într-un scenariu al cărui obiectiv se îndepărtase mult de ceea ce-și închipuise el inițial.

Cu un an în urmă, celebrul genetician Bertrand Zobrist urcase la bordul iahtului *Mendacium* și solicitase un loc ferit în care să poată lucra. La vremea respectivă, prefectul își închipuise că omul de știință plănuia să dezvolte o procedură medicală secretă, a cărei brevetare i-ar fi sporit averea și așa vastă. N-ar fi fost pentru prima dată când la Consorțiu ar fi apelat savanți și tehnicieni paranoici, care preferau să lucreze într-o izolare extremă, de teamă ca ideile prețioase să nu le fie furate.

Cu acest gând în minte, acceptase clientul și nu fusese mirat să afle că oamenii de la Organizația Mondială a Sănătății începuseră să-l caute. Nu se îngrijorase nici când însăși directoarea OMS, doamna doctor Elizabeth Sinskey, păruse să-și fi asumat cu titlu personal misiunea de a-l localiza.

„Consorțiul a avut întotdeauna adversari periculoși."

Așa cum fusese convenit, organizația își îndeplinise obligațiile față de Zobrist fără a pune vreo întrebare, zădărnicind pe întreaga durată a contractului eforturile lui Sinskey de a-l găsi.

Pe *aproape* întreaga durată a contractului.

Cu mai puțin de o săptămână înainte de data de expirare a contractului, Sinskey reușise să-l localizeze pe Zobrist în Florența și își îndreptase tirul asupra lui, hărțuindu-l și urmărindu-l până ce omul se sinucisese. Pentru prima dată în carieră, prefectul nu izbutise să asigure protecția la

care se angajase, iar asta îl frământa necontenit... la fel ca bizarele circumstanțe ale morții clientului.

„A preferat să se sinucidă... decât să fie capturat? Dar ce mama naibii proteja Zobrist?"

După decesul lui, Sinskey confiscase un obiect din caseta de valori a lui Zobrist, iar acum Consorțiul era angajat într-o confruntare directă cu Sinskey în Florența – un soi de vânătoare de comori cu miză mare pentru a găsi...

„Pentru a găsi ce?"

Prefectul întoarse instinctiv capul spre raftul cu cărți și spre volumul greu pe care un Zobrist cu priviri exaltate i-l dăduse în urmă cu două săptămâni.

Divina Comedie.

Luând volumul din raft, prefectul îl puse pe birou cu un bufnet sonor și, cu degete tremurătoare, îl deschise la prima pagină, citind din nou dedicația.

Dragul meu prieten, îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să găsesc calea.
Lumea întreagă îți mulțumește și ea.

„În primul rând, își spuse prefectul, noi doi n-am fost niciodată prieteni."

Apoi citi textul de încă trei ori, după care își îndreptă privirea spre cercul de un roșu aprins pe care Zobrist îl mâzgălise pe calendarul lui, marcând astfel data de mâine.

„Lumea îți mulțumește?"

Se întoarse și rămase o vreme cu privirea pierdută spre orizont. În tăcere, gândul îi zbură la înregistrarea video și la vocea coordonatorului Knowlton, care îl sunase mai devreme. „M-am gândit că poate ați vrea s-o vedeți înainte de a fi expediată... conținutul este îngrijorător."

Apelul subalternului său încă îl nedumerea. Knowlton era unul dintre cei mai buni coordonatori pe care îi avea, iar o astfel de solicitare nu-i stătea deloc în fire. Cunoștea regulamentul suficient de bine încât să nu sugereze o încălcare a protocolului de compartimentalizare.

După ce puse *Divina Comedie* la loc pe raft, prefectul întinse mâna după sticla de scotch și își turnă jumătate de pahar.

Avea de luat o decizie foarte dificilă.

CAPITOLUL 52

Cunoscută și ca Biserica lui Dante, Chiesa di Santa Margherita dei Cerchi este mai curând o capelă decât o biserică în adevăratul înțeles al cuvântului. Micul lăcaș de cult cu o singură navă este o destinație populară pentru admiratorii lui Dante, care îl privesc ca pe un loc sacru, în care s-au petrecut două evenimente cruciale din viața poetului.

Conform tradiției, în această bisericuță, la vârsta de nouă ani, Dante a zărit-o pentru prima dată pe Beatrice Portinari, cea de care s-a îndrăgostit la prima vedere și pe care a iubit-o întreaga viață. Spre imensa lui suferință, Beatrice s-a măritat cu un alt bărbat și apoi s-a stins la frageda vârstă de douăzeci și patru de ani.

Tot aici, câțiva ani mai târziu, Dante s-a căsătorit cu Gemma Donati – o femeie care, chiar și după părerea marelui scriitor și poet Boccaccio, nu a constituit o alegere bună pentru el. Deși au avut copii, cei doi nu dădeau semne de afecțiune, iar după exilul lui Dante niciunul din ei nu a părut dornic să-l mai revadă vreodată pe celălalt.

Adevărata iubire a poetului a fost și avea să rămână pentru totdeauna răposata Beatrice Portinari, pe care el abia dacă o cunoștea, dar a cărei amintire continua să fie atât de vie în mintea lui, încât a devenit muza ce i-a inspirat cele mai importante creații literare.

Apreciatul său volum de poezie *La Vita Nuova* este presărat din plin cu versuri laudative la adresa „binecuvântatei Beatrice". Într-o notă și mai accentuată de venerare, *Divina Comedie* îi atribuie lui Beatrice nici mai mult, nici mai puțin, decât rolul de salvatoare care îl îndrumă pe Dante prin paradis. În ambele lucrări, poetul tânjește după intangibila doamnă a sufletului său.

Astăzi, Biserica lui Dante a devenit un altar la care se închină cei cu inima zdrobită în urma unei iubiri neîmpărtășite. În interior se află mormântul tinerei Beatrice, lespedea ei simplă fiind loc de pelerinaj deopotrivă pentru admiratorii lui Dante și suferinzii din dragoste.

În dimineața aceasta, Langdon și Sienna continuau să străbată străduțele tot mai înguste ale centrului vechi al Florenței, multe dintre ele devenind treptat doar niște simple alei pietonale. Din când în când își făcea apariția câte o mașină, înaintând cu greu și obligând trecătorii să se lipească de ziduri pentru a o lăsa să treacă.

– Biserica este imediat după colț, îi spuse Langdon Siennei, sperând că turiștii din interior le vor putea da o mână de ajutor.

Știa că șansele de a întâlni vreun bun samaritean erau mai mari acum, că Sienna își luase înapoi peruca blondă și-i dăduse lui sacoul, rockerul redevenind profesor universitar, iar fetișcana skinhead transformându-se iarăși într-o tânără cu aspect îngrijit. Acum putea răsufla ușurat, simțindu-se din nou el însuși.

Când intrară pe o alee și mai îngustă, Via del Presto, Langdon studie clădirile din jur. Intrarea în biserică era întotdeauna dificil de identificat, deoarece lăcașul în sine era foarte mic, fără decorațiuni și înghesuit între alte două construcții. Puteai trece ușor de el fără să-l observi. Și în mod ciudat, bisericuța era întotdeauna mai ușor de localizat folosindu-ți nu ochii, ci urechile.

La Chiesa di Santa Margherita dei Cerchi găzduia frecvent concerte, iar când nu era în desfășurare nicio astfel de manifestare, erau redate înregistrări audio ale concertelor anterioare, pentru ca vizitatorii să se poată bucura de muzică oricând.

Așa cum anticipase, pe măsură ce înaintau pe alee, Langdon începu să audă acorduri muzicale, mai întâi vagi, apoi din ce în ce mai sonore, până ce ajunseră chiar în fața intrării. Unicul indiciu că se aflau la destinația corectă era o plăcuță – antiteza bannerului roșu aprins de la Museo Casa din Dante – pe care scria că acolo era biserica lui Dante și a lui Beatrice.

Înăuntru, aerul era mai răcoros, iar muzica răsuna mai tare. Interiorul era simplu, lipsit de ornamente... și mai mic decât își amintea el. În jur se aflau doar câțiva turiști, unii scriind în jurnal, alții examinând curioasa colecție de artă a bisericii și restul stând pur și simplu în strană și bucurându-se de muzică.

Cu excepția altarului Madonei, lucrat de Neri di Bicci, aproape toate operele de artă originale din interior fuseseră înlocuite cu piese contemporane reprezentându-le pe cele două celebrități, Dante și Beatrice,

pentru care bisericuța era cel mai des vizitată. Majoritatea picturilor înfățișau privirea adoratoare a lui Dante la acea primă întâlnire a sa cu Beatrice, când, după chiar spusele sale, s-a îndrăgostit de ea. Calitatea artistică a picturilor varia în limite largi, iar după gustul lui Langdon, majoritatea păreau nelalocul lor și frizau kitsch-ul. Într-una dintre ele, celebra scufie roșie a poetului aducea cu o căciuliță furată de la Moș Crăciun. Dar tema recurentă a privirii arzătoare îndreptate spre muza sa, Beatrice, nu lăsa loc de îndoială că te aflai într-o biserică a iubirii îndurerate – neîmplinite, neîmpărtășite, nemaculate.

Langdon se întoarse instinctiv spre stânga, spre mormântul modest al lui Beatrice Portinari. Acesta era motivul principal pentru care lumea venea aici – deși nu atât lespedea funerară în sine, cât mai degrabă celebrul obiect aflat lângă ea.

Un coș din trestie.

În dimineața aceasta, la fel ca în fiecare zi, coșul era plin de hârtii împăturite – fiecare dintre ele o scrisoare scrisă de mână de câte un vizitator și adresată lui Beatrice.

Beatrice Portinari devenise un fel de sfântă ocrotitoare a îndrăgostiților fără speranță și, în conformitate cu o tradiție veche, orice doritor putea pune în coș o misivă pentru ea, în speranța că muza răposată avea să-l ajute – poate inspirând la altcineva o dragoste mai mare, poate ajutându-l să-și găsească iubirea adevărată sau chiar oferindu-i puterea de a uita o dragoste pierdută.

Cu mulți ani în urmă, pe când se documenta pentru o carte de istoria artei, Langdon se oprise în bisericuță ca să lase un bilet în coșul de răchită, rugând-o pe muza lui Dante nu să-i dăruiască iubire, ci să reverse asupra lui măcar o parte din inspirația care-i permisese poetului să scrie *Divina Comedie.*

„O, muză, cântă-mi mie..."

Primul vers al *Odiseei* lui Homer păruse a fi o rugă potrivită, iar el rămăsese cu convingerea secretă că mesajul său chiar înmuiase inima lui Beatrice, fiindcă la întoarcerea acasă izbutise să-și scrie cartea cu o neobișnuită ușurință.

– *Scusate!* răsună pe neașteptate glasul Siennei. *Potete ascoltarmi tutti?*

Langdon se răsuci și o văzu pe Sienna adresându-se celor câțiva turiști, care se întorseseră spre ea și o priveau cu expresii oarecum alarmate.

Ea le zâmbi și întrebă în italiană dacă avea cineva un exemplar din *Divina Comedie.* După câteva schimburi de priviri nedumerite și capete clătinate, repetă întrebarea în engleză, fără a avea însă mai mult succes.

O femeie în vârstă, care ștergea altarul, o sâsâi și duse un deget la buze, cerând liniște.

Sienna se întoarse spre Langdon și îl privi încruntată, ca și când ar fi zis: „Bun, și acum ce facem?"

Apelul ei adresat tuturor și nimănui nu fusese chiar ce avusese el în minte venind aici, dar trebuia să recunoască un lucru: se așteptase la o reacție mai bună decât cea primită. În vizitele sale precedente, văzuse numeroși turiști citind aici din *Divina Comedie,* în acest fel bucurându-se probabil de o experiență totală în lumea lui Dante.

„Dar nu și azi."

Langdon zări un cuplu de vârstnici care ședeau undeva în partea din față a bisericii. Bătrânul își ținea capul chel plecat cu bărbia în piept; fără îndoială, ațipise puțin. Femeia de lângă el era cât se poate de trează, cu firele unor căști albe atârnându-i de sub părul cărunt.

„O rază de speranță", își spuse el, apropiindu-se de cei doi. Așa cum sperase, firele duceau la un iPhone de pe genunchii femeii. Simțindu-se privită, ridică ochii și își scoase căștile din urechi.

Langdon nu avea idee ce limbă vorbea femeia, dar proliferarea globală a dispozitivelor ca iPhone, iPad și iPod se concretizase într-un vocabular la fel de ușor de înțeles pretutindeni, ca universalele simboluri bărbat și femeie de pe ușile toaletelor publice din lumea întreagă.

– iPhone? întrebă el, admirând gadgetul.

Bătrâna se lumină la față și încuviință cu mândrie.

– O jucărioară tare isteață, șopti ea cu accent britanic. Mi l-a luat fiul meu. Acum îmi ascult mesajele. Îți vine să crezi așa ceva – să-mi *ascult* mesajele?! Această mică bijuterie *citește* pentru mine. Cu ochii mei bătrâni, îmi e de mare ajutor.

– Am și eu unul, spuse Langdon zâmbind și se așeză lângă ea, cu grijă să nu-l trezească pe soțul ei. Dar l-am pierdut seara trecută.

– Of, ce tragedie! Ați încercat aplicația „găsește-ți iPhone-ul"? Fiul meu zice...

– Prostul de mine, n-am activat aplicația aceea! replică el cu o privire rușinată și adăugă, ezitant: Dacă nu vă deranjez prea mult, v-ați supăra

dacă l-aş împrumuta pe al dumneavoastră doar pentru câteva clipe? Trebuie să caut ceva pe internet. Mi-ar fi de mare ajutor.

– Desigur! răspunse ea şi, scoţându-i căştile, îi puse telefonul în mână. Nicio problemă. Vă rog!

Langdon îi mulţumi şi luă aparatul. În vreme ce femeia turuia lângă el, povestindu-i ce dezastru ar fi dacă şi-ar pierde ea iPhone-ul, el accesă pagina Google şi apăsă tasta pentru microfon. La auzul bipului, scrise textul în fereastra de căutare: „Dante, Divina Comedie, Paradisul, cântul douăzeci şi cinci".

Femeia îl privea uimită, probabil nefamiliarizată cu această posibilitate. În vreme ce rezultatele începură să apară pe ecran, Langdon aruncă o privire fugară spre Sienna, care răsfoia nişte broşuri aproape de coşul cu scrisori pentru Beatrice.

Nu departe de ea, într-un colţ întunecat, un bărbat în costum cu cravată îngenunchease şi părea pierdut în rugăciune, cu capul plecat în piept. Langdon nu-i vedea faţa, dar nu putea să nu simtă un dram de compasiune pentru cel care, probabil, pierduse pe cineva drag şi venise aici pentru a găsi puţină alinare.

Îndreptându-şi din nou atenţia spre iPhone, după câteva secunde accesă un site ce oferea o versiune electronică a *Divinei Comedii* – gratis, fiind în domeniul public. Când pagina se deschise chiar la Cântul 25, se văzu nevoit să recunoască: tehnologia era impresionantă. „Ar fi cazul să nu mai fiu atât de firoscos în privinţa cărţilor legate în piele, îşi spuse el. Cele electronice au avantajele lor."

Femeia continua să se uite la ecran, arătând un strop de îngrijorare şi comentând ceva despre tarifele mari pentru navigarea pe internet în străinătate, iar el îşi dădu seama că nu va avea mult timp la dispoziţie, aşa că se concentră pe pagina web deschisă.

Textul era scris cu caractere mici, dar în penumbra din biserică, ecranul luminos permitea o vizibilitate bună. Langdon constată cu mulţumire că, întâmplător, dăduse peste versiunea Mandelbaum – o traducere modernă făcută de regretatul profesor american Allen Mandelbaum. Pentru această reuşită, cărturarul primise cea mai înaltă decoraţie a statului italian – Crucea Prezidenţială a Ordinului Steaua Solidarităţii Italiene. Deşi, într-adevăr, avea un stil mai puţin poetic decât traducerea lui Longfellow, cea a lui Mandelbaum era mult mai uşor inteligibilă.

„Astăzi voi prefera claritatea în defavoarea poeziei", decise Langdon, sperând să poată identifica rapid în text o aluzie la un loc anume din Florența – cel în care ascunsese Ignazio masca mortuară a lui Dante.

Pe micul ecran al iPhone-ului puteau fi afișate doar șase versuri odată și, când începu să citească, își aminti imediat pasajul. La începutul Cântului 25, Dante se referea chiar la *Divina Comedie*, la cât de greu îi fusese s-o scrie și la speranța fierbinte că, poate, poemul său va învinge durerea chinuitoare a exilului care îl ținea departe de iubita sa Florența.

CÂNTUL XXV
De-ar fi ursit poemului meu sacru,
cui și pământ și cer sprijin îi dară
și-atâția ani făcu din mine-un macru,
să-nvingă ura ce m-alung-afară
din mândrul țarc unde-am dormit ca miel
dușman cu lupii care război îi dară...[1]

Fragmentul constituia o rememorare a faptului că Florența era căminul după care tânjise Dante cât scrisese *Divina Comedie*, dar nu părea să conțină nicio referire la un loc anume din oraș.

– Ce știți despre tarifele pentru transfer de date? îl întrerupse femeia, privindu-și dispozitivul cu o îngrijorare crescândă. Tocmai mi-am amintit că fiul meu mi-a spus să fiu atentă cu navigarea pe internet în afara țării.

Langdon o asigură că nu va dura decât un minut și se oferi să achite costul, dar femeia tot nu părea că e dispusă să-l lase să citească toate cele o sută de versuri ale Cântului 25.

Derulă rapid la următoarele șase versuri și continuă să parcurgă textul.

Cu altă voce-atunci, c-un păr altfel
întoarce-m-aș poet, să iau cunună
unde-am primit botezul, căci prin el
intrai eu în credința care-adună
pe drepți în cer și pentru ea și fui
de Petru-ncins cu-așa urare bună.[2]

---

[1] Dante Alighieri, *Divina Comedie*, Editura Polirom, Iași, 2000, traducere de George Coșbuc (n.tr.)
[2] Ibid.

Își amintea în linii mari și acest pasaj – o aluzie la un fel de târg politic pe care i-l oferiseră dușmanii săi lui Dante. Conform datelor istorice, „lupii“ care îl alungaseră din Florența îi spuseseră că se va putea întoarce în oraș numai dacă accepta să îndure înjosirea publică – aceea de a sta în fața întregii congregații, singur lângă vasul său baptismal, înveșmântat doar într-o pânză de sac, în semn de recunoaștere a vinovăției.

În cele șase versuri pe care le citise, după ce refuzase târgul, Dante afirma că, dacă se va întoarce vreodată în locul în care fusese botezat, va purta nu pânza de sac a celor vinovați, cu cununa de laur a poetului.

Langdon ridică degetul pentru a derula mai departe, dar femeia protestă brusc, întinzând mâna să-și recupereze aparatul.

El abia dacă o auzi. Cu o fracțiune de secundă înainte ca degetul lui să atingă ecranul, privirea i se opri asupra unui vers... citindu-l din nou.

întoarce-m-aș poet, să iau cunună
unde-am primit botezul...

Rămase cu ochii ațintiți asupra cuvintelor, dându-și seama că, în nerăbdarea sa de a găsi o referire la un loc anume, trecuse cu vederea o idee promițătoare din primele versuri.

unde-am primit botezul...

În Florența se afla unul dintre cele mai cunoscute vase baptismale din lume, care vreme de peste șapte sute de ani fusese folosit pentru a-i creștina pe tinerii florentini, printre ei numărându-se și Dante Alighieri.

Imediat îi veni în minte imaginea clădirii în care se afla vasul. Era o construcție spectaculoasă, de formă octogonală, care din multe puncte de vedere era mai aproape de cele sfinte decât Domul însuși, iar Langdon se întrebă dacă nu cumva citise deja tot ce trebuia să citească din Cântul 25.

„Oare la această construcție să se fi referit Ignazio?“

O rază de lumină aurie păru să se aprindă în mintea lui când în fața ochilor îi apăru o imagine splendidă: două uși din bronz superbe, strălucind glorios în soarele dimineții.

„Știu ce încerca Ignazio să-mi spună!“

Orice dubii i se spulberară o clipă mai târziu, când își dădu seama că Busoni fusese unul dintre foarte puținii oameni din Florența care ar fi putut descuia ușile respective.

„Robert, porțile îți sunt deschise, dar trebuie să te grăbești."

Langdon îi înapoie femeii iPhone-ul și-i mulțumi plin de efuziune, apoi dădu fuga spre Sienna și-i șopti entuziasmat:

– Știu la ce porți se referea Ignazio! *Porțile Paradisului!*

Ea îl privi cu o expresie neîncrezătoare.

– Porțile paradisului? Dar nu sunt... în rai?

– Păi, replică Langdon cu un zâmbet fin îndreptându-se deja spre ieșire, dacă știi unde să te uiți, Florența *este* un rai.

„Întoarce-m-aş poet... unde-am primit botezul."

Cuvintele lui Dante îi răsunau întruna în minte în vreme ce, alături de Sienna, străbătea îngusta Via dello Studio, spre nord. Destinația lor nu era departe și, cu fiecare pas, Langdon era tot mai convins că se aflau pe drumul cel bun și că scăpaseră de urmăritori.

„Porțile îți sunt deschise, dar trebuie să te grăbești."

Pe măsură ce se apropiau de capătul stradelei, zgomotele orașului deveneau tot mai sonore. Brusc, pe neașteptate parcă, micul canion urban pe care îl străbăteau se lărgi, deschizându-se într-o vastă agora.

Piazza del Duomo.

Uriașa piațetă, cu ansamblul ei de construcții, era vechiul centru religios al Florenței. Devenit astăzi mai degrabă obiectiv turistic, spațiul era deja plin de autocare și de vizitatori care roiau în jurul celebrei catedrale florentine.

Intrând pe latura sudică a pieței, Langdon și Sienna aveau acum în față una dintre lateralele bazilicii, cu exteriorul său din marmură verde, roz și albă. Impunătoare și desăvârșită, catedrala părea să se întindă în ambele părți cât vedeai cu ochii, Langdon apreciind că lungimea sa era egală cu cea a Monumentului Washington culcat pe o latură.

În ciuda unei flamboaiante combinații de culori ce înlocuise tradiționalul filigran în piatră monocromă, construcția era o întruchipare a stilului gotic pur – clasică, robustă și durabilă. Prima dată când o văzuse, Langdon o considerase aproape țipătoare. La următoarele vizite în Florența însă, se pomenise studiindu-i arhitectura ore de-a rândul, captivat de neobișnuitele efecte estetice și sfârșind prin a-i aprecia frumusețea spectaculoasă.

Il Duomo – sau, mai protocolar, Catedrala Santa Maria del Fiore – era de veacuri nu doar inima spirituală a Florenței, ci și un veritabil

nucleu al intrigilor și dramatismului. Trecutul său fusese caracterizat de cele mai variate evenimente – de la dezbaterile lungi și înfierbântate asupra disprețuitei fresce a *Judecății de Apoi* realizate de Vasari în interior și până la aprig disputata competiție menită să-l aleagă pe arhitectul care să încheie lucrările la catedrală.

Filippo Bruneleschi a fost cel care a câștigat și a finalizat construcția Domului – cel mai mare din lume la vremea aceea. Figura arhitectului poate fi văzută și astăzi, sub forma unei statui lângă Palazzo dei Canonici, privindu-și mulțumit capodopera.

În această dimineață, ridicând privirea spre celebra cupolă acoperită cu olane roșii care făcuse istorie în epocă, Langdon își aminti de momentul în care decisese pripit să urce până sus, constatând apoi că scara îngustă, plină de turiști, era la fel de greu de suportat ca orice alt spațiu claustrofobic. Chiar și așa, fusese recunoscător că experiența de coșmar prin care trecuse urcând în „cupola lui Bruneleschi" îl făcuse să citească o carte antrenantă cu același titlu, semnată de Ross King.

– Robert! strigă Sienna. Vii?

El își coborî privirea, dându-și seama că se oprise în loc pentru a admira arhitectura monumentală. Catedrala se afla în dreapta lor acum, iar de pe ieșirile laterale se scurgeau deja valuri de turiști care bifau încă un obiectiv vizitat.

În fața lor se profila silueta inconfundabilă a unei campanile – a doua dintre cele trei structuri din piațetă. Numită în popor „clopotnița lui Giotto", era limpede că făcea parte din complexul catedralei. Construit din aceeași marmură roz, verde și albă, turnul cu secțiune pătrată se înălța până la aproape nouăzeci de metri. Lui Langdon i se păruse întotdeauna uimitor că această clădire zveltă rezistase atâtea secole, în fața cutremurelor de pământ și a capriciilor vremii, mai cu seamă știind cât de masivă și de grea era clopotnița din vârf, cu cele peste zece mii de kilograme ale clopotelor sale.

Sienna mergea cu pas rapid alături de el, cercetând cu priviri nerăbdătoare cerul de deasupra campanilei, evident în căutarea dronei, care însă nu se vedea nicăieri.

Se adunase multă lume chiar și la această oră matinală, iar Langdon avea grijă să rămână mereu în mijlocul ei.

Apropiindu-se de clopotniță, trecură pe lângă un șir de artiști cu șevalete în față, schițând portrete caricaturale ale turiștilor – un adolescent lunecând pe un skateboard, o fată cu dinți de cal și cu o crosă în mână, un cuplu de tineri sărutându-se pe un unicorn. Lui Langdon i se părea oarecum amuzant că autoritățile permiteau desfășurarea acestei activități aici, în același loc sacralizat în care și Michelangelo își așezase șevaletul în copilărie.

Ocolind grăbiți clopotnița lui Giotto, Langdon și Sienna cotiră la dreapta, traversând piațeta și ajungând în fața catedralei. Aici era cea mai mare aglomerație, turiști din lumea întreagă îndreptându-și camerele foto și video spre fațada viu colorată.

Langdon abia dacă ridică ochii, având deja în vedere o construcție mult mai mică, amplasată exact în fața intrării în catedrală: cea de-a treia structură din complexul arhitectonic și totodată preferata lui.

Baptisteriul lui San Giovanni.

Cu aceeași fațadă policromă marcată de pilaștri ca însăși catedrala, construcția se deosebea de aceasta din urmă prin forma sa neobișnuită: un octogon perfect. Baptisteriul, pe care unii îl comparau cu o prăjitură cu foi, avea trei niveluri distincte care culminau cu un acoperiș alb, scund.

Langdon știa că forma octogonală nu avea nicio legătură cu estetica, având de fapt la bază simbolismul. În creștinism, cifra opt simboliza renașterea și re-crearea. Octogonul era un fel de memento vizual, făcând trimitere la cele șase zile în care Dumnezeu făcuse cerurile și pământul, la cea de-a șaptea, a sabatului, și la a opta, în care creștinii „renășteau" sau erau „creați din nou" prin botez. Astfel, octogonul devenise forma predilectă a baptisteriilor din lumea întreagă.

După părerea lui Langdon, baptisteriul era una dintre cele mai interesante clădiri din Florența, și întotdeauna i se păruse că i se făcuse o mică nedreptate prin locul în care fusese amplasat. Aproape oriunde altundeva în lume, baptisteriile erau astfel situate încât să constituie centrul atenției. Cel de aici însă, așezat în umbra celorlalte două clădiri monumentale, lăsa impresia că ar fi un fel de Cenușăreasă.

„Numai până când pășești înăuntru", își aminti el, revăzând cu ochii minții superbul mozaic din interior, atât de spectaculos încât primii săi admiratori declaraseră că plafonul semăna cu paradisul însuși.

„Dacă știi unde să te uiți, Florența este un rai“, îi spusese el Siennei.

Timp de secole, în acest sanctuar octogonal primiseră botezul nenumărate personalități, printre ele aflându-se și Dante.

Întoarce-m-aș poet... unde-am primit botezul.

Exilat fiind, poetului nu i se permisese niciodată să se întoarcă aici, în locul în care fusese botezat, dar Langdon era din ce în ce mai convins că, în urma bizarelor evenimente din noaptea trecută, măcar masca lui funerară reușise să revină la matcă.

„Baptisteriul, își spuse el. Aici trebuie să fi ascuns Ignazio masca înainte de a muri.“ Amintindu-și mesajul lui telefonic disperat, și-l imagină ținându-se cu mâinile de piept, împleticindu-se pe o alee lăturalnică și izbutind să dea un ultim telefon după ce depusese masca în baptisteriu.

Porțile îți sunt deschise.

Strecurându-se prin mulțime împreună cu Sienna, Langdon fu nevoit aproape să alerge pentru a ține pasul cu ea, în vreme ce continua să fixeze cu privirea structura octogonală. Chiar și de la distanță, ușile masive ale baptisteriului scânteiau în lumina soarelui.

Lucrate în bronz aurit și înalte de aproape cinci metri, ușile necesitaseră peste douăzeci de ani de muncă din partea lui Lorenzo Ghiberti. Cele zece casete care le decorau înfățișau figuri biblice sculptate cu atâta măiestrie, încât Giorgio Vasari declarase că ușile sunt „de netăgăduit perfecte în toate chipurile... cea mai măiastră capodoperă creată vreodată“.

Aprecierile lui Michelangelo fuseseră însă cele care le aduseseră un supranume ce rezista și astăzi. El afirmase că ușile erau atât de frumoase, încât ar fi putut fi folosite pe drept ca... Porți ale Paradisului.

CAPITOLUL 54

„O Biblie în bronz“, își spuse Langdon, admirând splendidele uși din fața lui.

Porțile Paradisului erau alcătuite din zece casete pătrate, fiecare ilustrând o scenă importantă din Vechiul Testament. De la Grădina Raiului la Moise și la Templul lui Solomon, narațiunea biblică sculptată de Ghiberti se derula pe două coloane a câte cinci casete.

Impresionanta înșiruire de scene iscase în decursul secolelor un fel de concurs de popularitate în rândul artiștilor și al istoricilor artei, fiecare dintre ei, de la Botticelli la criticii de astăzi, argumentându-și preferința pentru „cea mai strălucită casetă“. Pe primul loc, conform opiniei generale, se afla caseta centrală a coloanei din stânga – Iacob și Esau – aleasă, după toate aparențele, pentru numărul impresionant de metode artistice utilizate în realizarea ei. Langdon bănuia însă că adevăratul motiv al acestei alegeri cvasiunanime era faptul că pe ea o preferase Ghiberti pentru a-și imortaliza numele.

Cu câțiva ani în urmă, Ignazio Busoni îi arătase cu mândrie aceste uși profesorului american, recunoscând cu ochii plecați că, după cinci secole de expunere la intemperii, vandalism și poluare, ușile aurite fuseseră înlocuite fără mare publicitate cu copii fidele, originalele fiind păstrate în siguranță la Museo dell'Opera del Duomo, pentru a fi restaurate. Politicos, Langdon se abținuse să-i spună gazdei sale că știa bine că admirau niște falsuri și că, în realitate, cele la care se uitau erau al doilea set de replici pe care le văzuse el; despre primul aflase întâmplător, pe când se documenta despre labirinturile de la Catedrala Grace din San Francisco și descoperise că replicile *Porților Paradisului* lucrate de Ghiberti serviseră ca uși ale catedralei încă de prin anii 1950.

Acum, privirea îi fu atrasă de micul panou informativ amplasat în apropierea baptisteriului, mai precis de o scurtă frază în italiană.

La peste nera. Moartea neagră. „Dumnezeule! își zise Langdon. E pretutindeni unde mă uit!“ În conformitate cu textul de pe panou, ușile

fuseseră comandate ca o ofrandă „votivă" adusă lui Dumnezeu – o dovadă de recunoştinţă pentru că Florenţa supravieţuise epidemiei de ciumă.

Langdon întoarse din nou privirea spre *Porţile Paradisului*, în vreme ce în minte îi răsunau cuvintele lui Ignazio: „Porţile îţi sunt deschise, dar trebuie să te grăbeşti".

În ciuda lor, uşile baptisteriului erau cât se poate de închise, aşa cum erau de altfel mereu, cu excepţia unor rare sărbători religioase. În mod normal, turiştii intrau pe o altă uşă, de pe latura nordică a clădirii.

Lângă el, Sienna se ridicase pe vârfuri, străduindu-se să răzbată cu privirea pe deasupra mulţimii.

– Uşile nu au clanţă, spuse ea, nici broască, nimic.

„Adevărat", replică Langdon în sinea sa, ştiind că Ghiberti nu riscase să-şi distrugă capodopera cu ceva atât de banal şi de lumesc ca o clanţă.

– Uşile se deschid spre interior, spuse el cu glas tare. Şi se încuie dinăuntru.

Sienna se gândi o clipă, ţuguindu-şi buzele.

– Deci de aici, de afară... nimeni nu poate şti dacă sunt încuiate sau nu.

El încuviinţă.

– Sper că exact la asta s-a gândit şi Ignazio.

Făcând câţiva paşi spre dreapta, Langdon se uită pe latura de nord a clădirii, unde se afla o uşă mult mai simplă – intrarea pentru turişti – şi, alături de ea, un ghid cu aer plictisit fuma o ţigară şi-i mustra pe cei dornici să intre, arătându-le un înscris de alături: APERTURA 13.00–17.00.

„Se deschide abia peste câteva ore, îşi spuse Langdon, mulţumit. Şi deocamdată nimeni nu a fost înăuntru."

Instinctiv se uită spre încheietura mâinii, amintindu-şi o clipă mai târziu că îi dispăruse ceasul cu Mickey Mouse.

Când ridică privirea spre Sienna, văzu că era înconjurată de un grup de turişti care făceau fotografii prin gardul metalic simplu amplasat la câţiva metri în faţa *Porţilor Paradisului*, pentru a-i împiedica pe vizitatori să se apropie prea mult de capodopera lui Ghiberti.

Grilajul era lucrat din fier forjat negru, prevăzut la partea superioară cu vârfuri vopsite în auriu, astfel că semăna bine cu banalele garduri ale caselor din suburbii. Panoul informativ care descria porţile nu fusese fixat pe spectaculoasele uşi din bronz, ci pe acest simplu gard de protecţie.

Langdon auzise că această poziţionare ambiguă stârnea uneori confuzie în rândul turiştilor şi, ca o dovadă în acest sens, exact în clipa aceea o

femeie voinică, într-un costum de sport Juicy Couture, își făcu loc prin mulțime, se uită la panou, se încruntă spre gardul din fier forjat și bombăni:

– *Porțile Paradisului*? Aiurea! Parc-ar fi gardul câinelui meu de acasă!

Și apoi se îndepărtă înainte să apuce cineva să-i explice.

Sienna întinse mâna și prinse grilajul protector, privind printre bare, la mecanismul de închidere din spate.

– Uite, șopti ea făcând ochii mari. Lacătul pus în partea din spate e descuiat!

Langdon se uită și el, constatând că Sienna avea dreptate. Lacătul era astfel așezat încât să pară încuiat, dar la o privire atentă se vedea limpede că nu era astfel.

„Porțile îți sunt deschise, dar trebuie să te grăbești."

Langdon ridică ochii spre Porțile Paradisului, de dincolo de grilaj. Dacă Ignazio le lăsase într-adevăr descuiate, masivele uși ale baptisteriului ar fi trebuit să se deschidă la o simplă împingere. Problematic însă avea să fie să intre fără să atragă atenția vreunei persoane din piață, incluzându-i aici pe polițiști și pe paznicii Domului.

– Feriți-vă! strigă deodată o femeie undeva în apropiere. O să sară! adăugă ea cu un accent de groază în glas. Acolo sus, în clopotniță!

Langdon se răsuci să se uite și văzu că femeia care striga era... Sienna. Stătea la vreo cinci metri distanță, cu degetul întins spre clopotnița lui Giotto și țipa.

– Acolo, în vârf! O să sară!

Toate privirile se ridicară spre cer, spre acoperișul clopotniței. Aproape de ei, oamenii începură să arate cu mâinile, strigând la rândul lor.

– Se aruncă cineva?

– Unde?!

– Eu nu văd!

– Acolo, spre stânga?!

În numai câteva secunde, zvonul se răspândi printre turiștii din piață. Cu viteza unui foc nestăvilit pe un câmp cu uscături, panica se întinse până ce cuprinse toată mulțimea, fiecare privind în sus și arătând cu degetul.

„Marketing viral", își spuse Langdon, știind că are la dispoziție foarte puțin timp pentru a acționa. Prinse imediat grilajul din fier forjat și trase de el exact în clipa în care Sienna se întoarse și amândoi se furișară în spatele lui. După ce îl așezară la loc, se răsuciră spre ușile de bronz înalte de

cinci metri. Sperând că înțelesese corect mesajul lui Ignazio, Langdon își propti un umăr într-o laterală a ușilor masive și împinse tare în picioare.

În primul moment nu se întâmplă nimic, dar apoi, înnebunitor de lent, tăblia din bronz începu să se miște. „Ușile sunt deschise!" *Porțile Paradisului* se deplasară câteva palme, iar fără a pierde o clipă, Sienna se răsuci într-o parte și se strecură în întunericul din interiorul baptisteriului.

Împreună, împinseră apoi ușa în direcție opusă, închizând-o cu un bufnet sec. Instantaneu, agitația și zgomotul de afară se stinseră.

Sienna făcu semn spre o bârnă lungă din lemn așezată pe podea; fără îndoială, la un moment dat fusese prinsă în suporții din stânga și din dreapta ușilor, ca să blocheze intrarea.

– Probabil că Ignazio a îndepărtat-o pentru tine, șopti ea.

Cu ajutorul ei, Langdon ridică bârna și o puse înapoi în suporți, încuind astfel *Porțile Paradisului*... și izolându-se în interior.

Câteva momente rămaseră amândoi tăcuți, rezemați de uși, încercând să-și recapete răsuflarea. În comparație cu agitația de afară, interiorul baptisteriului părea la fel de sigur și de liniștit ca paradisul însuși.

❧

În Piazza del Duomo, bărbatul cu ochelari Plume Paris și cravată multicoloră înainta prin mulțime, ignorând privirile stânjenite ale celor care îi observau iritația de pe piele.

Tocmai ajunsese la ușile din bronz în spatele cărora dispăruseră atât de abil Robert Langdon și blonda lui însoțitoare; chiar și de afară auzise bufnetul greu al intrării baricadate din interior.

„Pe aici nu se mai poate intra."

Încet, atmosfera din piață revenea la normal. Turiștii care căutaseră cu privirile pe sus începuseră să-și piardă interesul. „Nu sare nimeni." Și fiecare își văzu de treaba lui.

Bărbatul simțea iar mâncărimi agasante, erupția părând să se agraveze. Acum i se umflaseră și buricele degetelor, iar pielea de pe ele i se crăpase. Ca să nu se mai scarpine, își îndesă mâinile în buzunare. În vreme ce dădea ocol construcției octogonale, în căutarea unei alte intrări, durerea din piept începu să zvâcnească.

Abia trecuse de un colț când simți o durere ascuțită în mărul lui Adam și își dădu seama că se scărpina iar.

Legenda spune că e imposibil ca, odată ce intri în Baptisteriul lui San Giovanni, privirea să nu-ți zboare în sus. Deși mai fusese aici de câteva ori, Langdon simți și acum imboldul acela mistic, ridicându-și ochii spre plafon.

Sus, la mare înălțime, cupola octogonală avea o anvergură de peste douăzeci și cinci de metri, scânteind și licărind de parcă ar fi fost acoperită cu jar aprins. Suprafața sa chihlimbariu-aurie reflecta în mod inegal lumina ambientală, în peste un milion de plăcuțe *smalti* – minuscule piese de mozaic tăiate manual dintr-o ceramică smălțuită – dispuse în șase cercuri concentrice pe care erau reprezentate scene biblice.

Pentru un efect și mai dramatic, lumina zilei pătrundea printr-un oculus central – asemănător cu cel din Panteonul roman – și printr-o serie de ferestruici dispuse la mare înălțime, adânc în structura plafonului, conturând raze luminoase atât de bine focalizate, încât păreau aproape solide, ca grinzile structurale așezate în unghiuri variabile.

Înaintând alături de Sienna spre centrul baptisteriului, Langdon studie legendarul mozaic de pe plafon – o reprezentare pe multiple niveluri a raiului și iadului, asemănătoare cu modul în care erau ele descrise în *Divina Comedie.*

„Dante Alighieri a văzut lucrarea asta în copilărie, își spuse el. Inspirație venită de sus."

Langdon își îndreptă atenția asupra părții centrale a mozaicului. Exact deasupra altarului principal se înălța o statuie de opt metri înfățișându-l pe Isus Cristos la judecata celor mântuiți și a celor damnați deopotrivă.

În dreapta lui Isus, cei drepți primeau darul vieții veșnice.

În stânga lui, păcătoșii erau etern bătuți cu pietre, prăjiți la frigare și devorați de tot soiul de creaturi.

Torturile lor erau urmărite de un mozaic colosal reprezentându-l pe Satan în chip de fiară infernală, devoratoare de oameni. Langdon tresărea de fiecare dată când vedea această figură care, cu peste șapte sute de ani în urmă privise spre tânărul Dante Alighieri, îngrozindu-l și inspirându-i ideile portretizate de el în ultimul cerc al iadului.

Mozaicul înfricoșător de deasupra înfățișa un diavol încornorat care devora o ființă umană, începând de la cap. Picioarele nefericitului atârnau din gura lui Satan, amintind de membrele păcătoșilor pe jumătate îngropați din Malebolge.

Lo 'mperador del doloroso regno, își spuse Langdon, amintindu-și textul lui Dante. „Împăratul tărâmului nefericirii."

Din urechile diavolului ieșeau doi șerpi groși, zvârcolindu-se, și ei devorând păcătoși și lăsând impresia că Satan avea trei capete, exact așa cum îl descrisese Dante în ultimul cânt al *Infernului.* În mintea lui Langdon se conturară imagini din poemul dantesc.

„Capul lui avea trei fețe... pe cele trei bărbii scurgându-i-se o spumă sângerie... cu cele trei guri rupând... sfâșiind păcătoșii câte trei odată."

Triplul caracter malefic al lui Satan avea o evidentă semnificație simbolică, știa Langdon: îl plasa într-un echilibru perfect cu gloria întreită a Sfintei Treimi.

Privind terifianta reprezentare, încercă să-și imagineze efectul pe care mozaicul trebuie să-l fi exercitat asupra tânărului Dante, care an de an asistase la slujbele desfășurate aici, văzându-l pe acest Satan care nu-l slăbea din priviri în timp ce el se ruga. În această dimineață însă, Langdon avea tulburătoarea senzație să diavolul se uita de fapt *la el.*

Își coborî imediat privirea spre balconul și galeria de la cel de-al doilea nivel al baptisteriului – zona din care le era permis femeilor să asiste la botezuri – și apoi spre mormântul suspendat al antipapei Ioan al XXIII-lea, ale cărui rămășițe trupești odihneau sus, pe perete, aidoma unui om al cavernelor sau a unui subiect într-un truc magic de levitație.

În cele din urmă, privirea i se opri asupra pardoselii bogat ornamentate, despre care mulți credeau că include referințe la astronomia medievală. Parcurse complexele modele în alb și negru, până ce ajunse în centrul încăperii.

„Și, iată-l!" își spuse, știind că avea în fața ochilor locul exact în care Dante Alighieri fusese botezat, în ultima jumătate a secolului al XIII-lea.

– „Întoarce-m-aş poet... unde-am primit botezul“, declamă Langdon, iar vocea îi stârni ecou în interiorul cavernos al baptisteriului. Aici e.

Sienna privi spre mijlocul pardoselii, unde îi arăta el.

– Dar... nu e nimic aici!

– Nu *mai* e, replică Langdon.

Tot ce se mai vedea era un octogon roşu-maroniu, pe podea. Porţiunea simplă, cu opt laturi, întrerupea evident modelul ornat al pardoselii şi semăna cu un fel de gaură mare, peticită – ceea ce şi era, de fapt.

Langdon îi explică în câteva cuvinte că vasul baptismal original fusese unul de mari dimensiuni, în forma unui octogon, amplasat exact în centrul încăperii. În vreme ce, în perioada modernă, vasele baptismale erau de obicei recipiente aşezate deasupra podelei, înainte vreme se foloseau unele ce aminteau pregnant de ochiurile de apă naturale – în acest caz un fel de bazin adânc, plin cu apă, în care credincioşii puteau fi cufundaţi aproape complet. Langdon se întrebă cum trebuie să fi răsunat, între aceşti pereţi de piatră, plânsetele şi ţipetele de teamă ale copiilor cufundaţi în ochiul acela mare de apă rece ca gheaţa, aflat odinioară în centrul baptisteriului.

– Botezul aici era ceva rece şi înspăimântător, îi spuse el Siennei. Un veritabil rit de trecere. Chiar periculos. Se spune că, odată, Dante s-a aruncat în vasul baptismal pentru a salva un copil care risca să se înece. În orice caz, vasul original a fost acoperit la un moment dat, cândva în secolul al XVI-lea.

Sienna începu să privească în jur, în mod vizibil preocupată.

– Dar dacă vasul baptismal al lui Dante a dispărut... unde a ascuns Ignazio masca?

Langdon îi înţelese perfect îngrijorarea. Baptisteriul nu ducea lipsă de locuri în care ai fi putut ascunde un obiect – în spatele coloanelor, al statuilor, pe după morminte, în nişe, la altar şi chiar undeva la nivelul de sus. Şi totuşi, se simţea încrezător când se întoarse cu faţa spre uşile prin care intraseră.

– Ar trebui să începem de aici, spuse el, arătând o zonă de la perete, imediat în dreapta *Porţilor Paradisului*.

Pe o platformă, dincolo de o poartă decorativă, se afla un soclu hexagonal, înalt, din marmură, ce semăna cu un mic altar sau cu o măsuţă

pentru servit. Exteriorul era atât de bogat ornamentat, încât părea o camee lucrată în sidef. Pe soclu era așezată o piesă din lemn lustruit cu diametrul de circa un metru.

Sienna nu părea deloc convinsă când păși în spatele lui Langdon, spre soclu. Dar când urcară treptele și trecură de poarta de protecție, tresări dându-și seama la ce se uita de fapt.

Langdon zâmbi. „Exact, nu-i un altar sau o masă." Piesa din lemn lustruit era un capac care acoperea ceva gol.

-- Un vas baptismal? întrebă Sienna.

El încuviință.

– Dacă Dante ar fi botezat astăzi, acest vas ar fi folosit.

Fără a mai pierde timpul, trase adânc aer în piept și puse palmele pe capacul din lemn, pregătindu-se, cu un tremur de anticipație, să-l ridice. Prinzând bine marginile, trase într-o parte, glisând lemnul pe marmura de dedesubt, și așeză capacul pe podea, lângă vas. Apoi se aplecă și privi în golul întunecat, larg de peste jumătate de metru.

Și ceea ce văzu îl făcu să înghită greu.

Din penumbra vasului, chipul mort al lui Dante Alighieri părea că-l privește.

„Caută și vei găsi."

Langdon stătea lângă vasul baptismal și privea în jos, la masca mortuară de un galben-palid, care lăsa impresia că se uită în sus, cu ochi goi. Nasul acvilin și bărbia proeminentă erau inconfundabile.

Dante Alighieri.

Fața lipsită de viață avea în sine o înfățișare tulburătoare, dar ceva anume din felul în care fusese așezată în vasul baptismal îi dădea un aer aproape supranatural. Langdon resimți o clipă de incertitudine.

„Oare masca asta... plutește în aer?"

Lăsându-se pe vine, se uită mai îndeaproape la scena din fața lui. Vasul era adânc de peste un metru, un metru și jumătate, fiind mai degrabă un fel de puț, decât un bazin, iar pe fundul său hexagonal se vedea un strat de apă. În mod straniu, masca părea suspendată undeva pe la jumătatea puțului... plutind chiar deasupra apei, ca printr-o magie.

Langdon avu nevoie de câteva momente pentru a-și da seama ce anume cauza iluzia. Vasul avea un pivot central care urca de pe fund până pe la jumătatea lui, cu extremitatea aplatizată ca un mic platou metalic, imediat deasupra nivelului apei. Platoul părea un element decorativ și, poate, un suport pentru fundulețul copiilor, dar acum servea drept piedestal pe care fusese așezată masca lui Dante, astfel încât să nu atingă apa.

Niciunul din ei nu spuse nimic în vreme ce stăteau, unul lângă altul, privind fața ridată a poetului florentin, închisă în punga de plastic autosigilantă, de parcă s-ar fi sufocat. Pentru o secundă, imaginea chipului privind în sus dintr-un vas cu apă îi reaminti lui Langdon de propria experiență traumatizantă din copilărie, când, căzut în adâncul unui puț, privea în sus, spre cer, cu disperare.

Alungându-și gândul din minte, întinse mâna și apucă masca de ambele părți, cu grijă. Deși mică după standardele moderne, ipsosul vechi

era mai greu decât s-ar fi așteptat el. Încet, scoase masca din vas și o ridică în aer, astfel încât s-o poată studia amândoi.

Chiar și prin punga de plastic, chipul părea remarcabil de viu și de natural. Ipsosul ud imortalizase fiece cută a figurii bătrânului poet. Cu excepția unei fisuri vechi în mijloc, masca era într-o stare perfectă.

– Întoarce-o! șopti Sienna. Să-i vedem partea din spate!

Langdon nu mai așteptase îndemnul ei. În înregistrarea camerelor de securitate de la Palazzo Vecchio se văzuse limpede că el și Ignazio descoperiseră ceva pe dosul măștii – ceva atât de interesant încât îi determinase să plece din palat cu tot cu obiectul în sine.

Având grijă să nu cumva să scape din mâini fragilul artefact, Langdon îl întoarse și îl așeză cu fața în jos în palma sa dreaptă, ca să-l poată examina și pe partea din spate. Spre deosebire de fața ridată și texturată, interiorul măștii era neted. Fiindcă nu fusese confecționată pentru a fi purtată, dosul măștii fusese umplut cu ipsos, pentru a-i conferi o anume soliditate, astfel că partea din interior era o simplă suprafață concavă, ca o farfurie puțin adâncă.

Langdon nu știa la ce se așteptase să găsească pe spatele măștii lui Dante, dar în niciun caz nu... asta.

Nimic.

Absolut nimic.

Doar un contur neted și gol.

Sienna părea la fel de nedumerită.

– E ipsos și atât, șopti ea. Și dacă nu-i nimic aici, mă întreb ce ați văzut tu și Ignazio.

„Habar n-am", răspunse Langdon în sinea sa, întinzând și netezind punga de plastic pentru a vedea mai bine. „Nu-i nimic aici!" Tot mai dezamăgit, ridică masca într-o rază de lumină și o studie îndeaproape. Când o înclină, încercând s-o privească dintr-un unghi mai bun, pentru o clipă își spuse că zărise o ușoară decolorare în partea de sus – un șir orizontal de marcaje pe partea din interior a frunții lui Dante.

„O pată naturală? Sau poate... altceva?" Răsucindu-se pe călcâie, arătă spre un panou din marmură prins cu balamale pe peretele din spatele lor.

– Caută acolo, îi spuse Siennei. Vezi dacă sunt ceva unelte.

Sienna păru sceptică, dar se supuse și deschise dulapul discret disimulat, în care se aflau trei piese: o valvă pentru a controla nivelul apei în vasul baptismal, un întrerupător pentru a acționa becul de deasupra vasului și... un teanc de prosoape din pânză.

Langdon văzu privirea mirată a Siennei, dar el trecuse prin suficiente biserici din lumea întreagă pentru a ști că, aproape de vasele baptismale, majoritatea preoților păstrau la îndemână câteva scutece pentru cazuri de urgență, caracterul imprevizibil al vezicii urinare a sugarilor constituind un risc universal în caz de botez.

– Bun, spuse el, văzând prosoapele. Ții tu masca o secundă?

Și după ce puse prețiosul artefact în mâinile ei, trecu la treabă. Mai întâi, puse capacul din lemn înapoi pe vasul baptismal, pentru a reface măsuța-altar inițială. Apoi luă câteva prosoape și le întinse în chip de față de masă. În final, acționă întrerupătorul electric și spotul de deasupra vasului baptismal se aprinse, scăldând în lumină suprafața acoperită.

Sienna puse încet masca pe masa improvizată, iar Langdon luă alte câteva prosoape pe care le folosi ca pe niște mănuși pentru a scoate masca din punga de plastic, atent să n-o atingă cu degetele goale. Câteva clipe mai târziu, masca mortuară a lui Dante ședea cu fața în sus, neacoperită, sub lumina vie, precum capul unui pacient anesteziat pe masa de operație.

Suprafața ei impresionantă părea și mai dramatică în lumină, cutele și ridurile de bătrânețe fiind accentuate de ipsosul decolorat. Fără să ezite, Langdon se folosi de mănușile sale de ocazie pentru a întoarce masca și a o așeza invers.

Partea din spate părea mult mai puțin veche decât fața – albă și curată, nu gălbuie și pătată.

Sienna își lăsă capul pe un umăr, cu un aer nedumerit.

– Partea asta ți se pare cumva *mai nouă* decât cealaltă?

Într-adevăr, diferența de culoare era mai accentuată decât și-ar fi închipuit el, dar, fără îndoială, partea din spate era la fel de veche ca fața.

– Îmbătrânire inegală, răspunse el. Partea din spate a fost ferită grație vitrinei, astfel că nu a suportat efectele vătămătoare ale luminii soarelui.

Și își făcu o notă mentală să-și schimbe loțiunea de protecție solară cu una cu factor de protecție mai mare.

– Stai puțin! exclamă Sienna, aplecându-se mai aproape de mască. Uite! Pe frunte! Asta trebuie să fi văzut tu și Ignazio.

Privirea lui Langdon zbură imediat spre zona decolorată pe care o zărise puțin mai înainte, prin plastic – un vag șir de însemne ce se întindea orizontal pe partea interioară a frunții lui Dante. Acum însă, în lumina puternică a becului, văzu clar că însemnele nu erau o decolorare naturală... ci aveau origini umane.

– E... ceva scris! șopti Sienna cu vocea sugrumată. Dar...

Langdon studie inscripția. Era un singur rând de litere galben-maronii, scrise de mână cu înflorituri.

– Asta-i tot ce zice?! comentă Sienna, părând aproape înfuriată.

Langdon însă abia dacă o auzi. „Cine a scris asta? Cineva din epoca lui Dante?“ Nu părea probabil. Dacă așa ar fi stat lucrurile, sigur inscripția ar fi fost observată de mult de vreun istoric al artei, la restaurările sau curățările făcute în mod regulat, astfel că s-ar fi aflat despre ea. Langdon nu auzise însă niciodată despre existența ei.

O sursă mult mai plauzibilă îi veni imediat în minte.

Bertrand Zobrist.

El fusese proprietarul măștii și, în consecință, avusese acces nestingherit la ea ori de câte ori voise. El avusese posibilitatea să scrie textul pe dosul măștii și apoi s-o pună la loc în vitrina ei fără ca nimeni să observe ceva. „Proprietarul măștii, le spusese Marta, nu permite nici măcar echipei noastre să deschidă vitrina, decât în prezența lui.“

Langdon îi explică toate acestea Siennei, în câteva cuvinte. Ea păru să-i accepte logica, însă era evident că ideea o deconcerta.

– Nu are niciun sens, spuse ea cu un aer neconvins. Dacă acceptăm că Zobrist a scris în secret ceva pe dosul măștii mortuare a lui Dante și că tot el a creat proiectorul acela care să îndrume spre ea... atunci de ce n-a scris ceva mai inteligibil? Chestia asta nu înseamnă nimic! Toată ziua am căutat și am alergat după mască, iar acum *asta* e tot ce găsim?!

Langdon se întoarse la textul de pe dosul măștii. Mesajul scris de mână era foarte scurt – doar șapte litere – și, într-adevăr, părea complet lipsit de sens.

„Frustrarea Siennei este perfect de înțeles.“

El însă simțea fiorul acela familiar al unei revelații iminente: își dăduse aproape imediat seama că acele șapte litere îi vor spune tot ce trebuia să știe despre ce aveau de făcut în continuare.

Mai mult decât atât, sesizase un miros vag al măștii – un iz cunoscut, care putea explica de ce partea din spate era mult mai albă decât fața... iar asta nu avea nicio legătură cu lumina soarelui ori cu îmbătrânirea materialului.

– Nu înțeleg, spuse Sienna. E aceeași literă repetată de șapte ori.

Langdon încuviință calm în vreme ce studia textul: șapte litere identice, inscripționate cu un scris caligrafic pe partea din interior a frunții lui Dante.

PPPPPPP

– Șapte de P, adăugă Sienna. Și noi ce-ar trebui să facem cu *asta?!*

Langdon surâse la fel de calm și ridică ochii spre ai ei.

– Aș sugera să facem exact ce ne spune mesajul să facem.

Sienna îl privi neîncrezătoare.

– Șapte de P... e un *mesaj?*

– Este, replică el, de această dată zâmbind larg. Și dacă ai studiat opera lui Dante, este un mesaj foarte clar.

Afară, lângă Baptisteriul lui San Giovanni, bărbatul cu cravata multicoloră își șterse unghiile cu batista și apoi își tamponă pustulele de pe gât. Încercă să nu dea atenție senzației de usturime a ochilor, în vreme ce privea cu pleoapele mijite spre destinația sa.

Intrarea pentru turiști.

Lângă ușă, un ghid obosit fuma o țigară și-i redirecționa pe turiștii care, probabil, nu descifraseră panoul cu orarul de funcționare.

APERTURA 13.00–17.00

Bărbatul cu erupția pe piele se uită la ceasul de la încheietura mâinii. Baptisteriul rămânea închis timp de alte câteva ore. După ce privi o vreme spre ghid, se hotărî. Își scoase cercelul de aur din ureche și-l puse în buzunar. Apoi își luă portofelul și se uită în el. Pe lângă o serie de carduri de credit și un teanc de euro, avea peste trei mii de dolari SUA, numerar.

Slavă Domnului, avariția era un păcat internațional!

CAPITOLUL 57

Peccatum... Peccatum... Peccatum...

Cei şapte P de pe dosul măştii lui Dante îl trimiseră imediat pe Langdon cu gândul la textul *Divinei Comedii.* Pentru o clipă, se revăzu pe podium, la Viena, susţinându-şi prelegerea „Divinul Dante: Simboluri ale Iadului“.

– Am coborât acum, răsunase vocea lui în difuzoare, trecând prin cele nouă cercuri ale iadului, spre centrul Pământului, şi am ajuns faţă-n faţă cu Lucifer însuşi.

Şi schimbase diapozitivele, prezentând o serie de diavoli cu trei capete preluaţi din diverse lucrări de artă – *Mappa* lui Botticelli, mozaicul din baptisteriul florentin şi terifiantul demon negru al lui Andrea di Cione, cu blana mânjită de sângele rubiniu al victimelor sale.

– Împreună, continuase el, am coborât pe pieptul hirsut al lui Satan, am schimbat direcţia când s-a inversat forţa gravitaţională şi am ieşit din tenebre... izbutind încă o dată să vedem stelele.

Şi trecuse de la un diapozitiv la altul până ce ajunsese la o imagine pe care o prezentase mai devreme – pictura lui Domenico di Michelino din interiorul Domului, care îl înfăţişa pe Dante în robă roşie în faţa zidurilor Florenţei.

– Iar dacă veţi privi atent... veţi observa şi stelele, adăugase el arătând bolta înstelată care se arcuia deasupra lui Dante. Aşa cum vedeţi, cerurile sunt constituite dintr-o serie de nouă sfere concentrice, în jurul Pământului. Această structură a paradisului este menită să reflecte şi să contrabalanseze cele nouă cercuri ale infernului. După cum probabil aţi observat, cifra nouă apare des în literatura lui Dante.

Langdon făcuse o pauză, luase o înghiţitură de apă şi lăsase publicul să-şi tragă răsuflarea după chinuitoarea coborâre şi apoi ieşire din iad.

– Prin urmare, după ce ați îndurat ororile infernului, probabil că sunteți nerăbdători să ajungeți în paradis. Din păcate, în opera lui Dante nimic nu e simplu, subliniase el cu un oftat teatral. Pentru a ne înălța în paradis, trebuie să urcăm un munte – deopotrivă în sens literal și figurat.

Și arătase spre pictura lui Michelino. La orizont, în spatele lui Dante, se vedea un munte ca un con ridicându-se spre cer. Spiralând pe coastele lui, un drum înconjura conul în mod repetat – de nouă ori – ducând spre vârf în cercuri tot mai strânse. Pe drum, siluete în pielea goală își târșâiau cu greu picioarele, supuse la tot felul de cazne.

– Vă prezint Muntele Purgatoriului, anunțase el apoi. Și, din păcate, acest urcuș chinuitor, în nouă cercuri, este singura cale de urmat din adâncurile iadului până la splendoarea paradisului. Pe drum puteți vedea sufletele celor care se căiesc... fiecare plătind un preț pe măsura păcatului de care s-a făcut vinovat. Invidioșii trebuie să urce cu pleoapele cusute, ca să nu mai poată râvni la nimic; orgolioșii cară în spinare stânci uriașe, forțându-i să se aplece cu umilință; lacomii străbat drumul fără mâncare și apă, chinuiți de foame și sete, iar desfrânații sunt nevoiți să urce prin flăcări, care să-i purifice de patimi. Dar înainte de a vi se acorda privilegiul de a urca pe acest munte și a vă spăla de păcate, continuase Langdon după o scurtă pauză, trebuie să vorbiți cu acest personaj.

Și afișase un diapozitiv ce prezenta un detaliu al picturii lui Michelino, în care pe un tron la poalele Muntelui Purgatoriului ședea un înger înaripat. La picioarele lui, un șir de penitenți așteptau să li se permită să înceapă urcușul. În mod ciudat, îngerul avea în mână o sabie lungă, al cărei vârf părea să împungă fața primului păcătos din șir.

– Cine știe, întrebase Langdon, ce face acest înger?

– Înjunghie pe cineva în cap? răsunase un glas din sală.

– Nu.

– Înjunghie pe cineva în ochi? se auzise altă voce.

Langdon clătinase din cap.

– Altcineva?

O persoană de pe un rând din spate replicase ferm:

– Îi scrie pe frunte.

Profesorul zâmbise.

– Se pare că avem aici pe cineva familiarizat cu textul lui Dante. Și, făcând din nou semn spre pictură, continuă: Îmi dau seama că pare că

îngerul îl înțeapă pe bietul om în frunte, dar nu e așa. În conformitate cu textul lui Dante, îngerul care păzește intrarea în purgatoriu folosește vârful sabiei pentru a scrie ceva pe fruntea fiecărui penitent înainte de a-l lăsa să intre. Și ce anume scrie? – veți întreba dumneavoastră.

După o scurtă pauză pentru efect, Langdon explicase mai departe:

În mod bizar, scrie o singură literă... repetată de șapte ori. Știe cineva ce literă scrie îngerul de șapte ori pe fruntea lui Dante?

– P! strigă o voce din public.

– Da, zâmbise Langdon. Litera P. Iar acest P înseamnă *peccatum* – „păcat" în latină. Iar faptul că este scris de șapte ori simbolizează cele *Septem Peccata Mortalia*, cunoscute și ca...

– Cele șapte păcate capitale! strigă altcineva.

– Exact! Și astfel, doar urcând prin toate nivelurile purgatoriului îți poți ispăși păcatele. Cu fiecare nou nivel de care treci, un înger îți șterge câte un P de pe frunte, până când, în vârf, ajungi cu fruntea curată... și cu sufletul purificat de toate păcatele. Doar există un motiv pentru care locul se numește purgatoriu! adăugase el, făcând cu ochiul spre public.

Revenit în prezent, Langdon o văzu pe Sienna privindu-l peste vasul baptismal.

– Cei șapte P? întrebă ea, readucându-l în prezent și făcând semn spre masca lui Dante. Spui că ăsta-i un mesaj? Care ne arată ce să facem mai departe?

Langdon îi povesti pe scurt despre viziunea dantescă asupra Muntelui Purgatoriului, despre cei șapte P care simbolizau cele șapte păcate capitale și despre procesul de purificare prin scrierea pe frunte.

– Fără îndoială, conchise el, ca un admirator fanatic al lui Dante, Bertrand Zobrist era familiarizat cu cei șapte P și cu ștergerea lor de pe frunte, ca modalitate de a urca spre paradis.

Sienna nu părea foarte convinsă.

– Crezi că Bertrand Zobrist a scris acei P pe dosul măștii fiindcă vrea ca noi să... le ștergem literal de pe masca mortuară? Asta crezi că ar trebui să facem?

– Îmi dau seama că e...

– Robert, chiar dacă am șterge literele, cu ce ne-ar ajuta asta? Am rămâne cu o mască absolut goală.

– Poate, replică el cu un zâmbet plin de speranță. Sau poate că nu. Cred că lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Îți amintești ce spuneam, că partea din spate a măștii este mai deschisă la culoare ca urmare a îmbătrânirii neuniforme?

– Da.

– S-ar putea să fi greșit. Diferența de culoare pare prea puternică pentru a fi rezultatul simplei îmbătrâniri a materialului, iar textura de pe spate are dinți.

– Dinți?

Langdon îi arătă că, pe dosul măștii, materialul era mult mai aspru decât cel de pe față... și mult mai granulos, ca glaspapirul.

– În lumea artei, textura asta aspră e numită „dinți", iar pictorii preferă să lucreze pe o astfel de suprafață fiindcă vopselele aderă mai bine.

– Nu înțeleg ce relevanță are asta.

Langdon surâse.

– Știi ce-i acela grund?

– Sigur, pictorii îl folosesc ca să-și pregătească pânzele și... spuse ea și se opri scurt, probabil înțelegând la ce se referise el.

– Exact. Îl folosesc pentru a obține o suprafață albă, curată și zgrumțuroasă, și uneori pentru a acoperi o altă pictură, dacă vor să refolosească pânza respectivă.

Acum Sienna părea cât se poate de interesată.

– Și crezi că Zobrist a acoperit partea din spate a măștii cu grund?

– Așa s-ar explica „dinții" și nuanța mai deschisă. Și tot acesta ar putea fi motivul pentru care a dorit ca noi să ștergem cei șapte P.

Sienna păru nedumerită de această ultimă ipoteză.

– Miroase asta, o îndemnă el și ridică masca spre fața ei, ca un preot oferind împărtășania.

Ea strâmbă din nas.

– Grundul miroase a câine ud?

– Nu orice grund. Cel obișnuit miroase a cretă. A câine ud miroase grundul acrilic.

– Și asta înseamnă că...

– Înseamnă că e solubil în apă.

Sienna își lăsă capul pe un umăr, gânditoare. Își îndreptă privirea încet spre mască și apoi, brusc, spre Langdon, cu ochii mari.

– Crezi că e ceva sub grund?

– Asta ar explica multe.

Fără a mai pierde timpul, ea trase într-o parte capacul din lemn care acoperea vasul baptismal. Luă un prosop din pânză curat și-l înmuie în apa din vas, apoi i-l întinse lui Langdon.

– Șterge-l tu.

Langdon așeză masca în palma stângă, cu fața în jos, și luă prosopul ud. Scuturând excesul de apă, începu să tamponeze interiorul frunții lui Dante, umezind zona marcată cu cei șapte P. După ce frecă de câteva ori cu arătătorul, înmuie încă o dată prosopul în vasul baptismal și continuă să șteargă. Cerneala neagră începu să se întindă.

– Grundul se dizolvă, exclamă el, surescitat. Și cerneala se curăță odată cu el.

În vreme ce repeta procesul a treia oară, Langdon începu să declame pe un ton sobru, pios și monoton, stârnind ecou în baptisteriu:

– Prin botez, Domnul Isus Cristos v-a eliberat de păcat și v-a dăruit viață nouă, prin apă și prin Sfântul Duh.

Sienna se holbă la el, de parcă ar fi crezut că și-a pierdut mințile. El ridică din umeri.

– Mi s-a părut că se potrivește.

Dându-și ochii peste cap, ea își îndreptă din nou atenția spre mască. Pe măsură ce Langdon continua să ude materialul, ipsosul de sub grund începu să devină vizibil, nuanța sa gălbuie fiind mai apropiată de ceea ce ar fi așteptat el de la un artefact atât de vechi. Când și ultimul P dispăru, uscă zona cu un prosop curat și ridică masca, pentru ca Sienna să poată vedea mai bine.

I se tăie respirația de uimire.

Așa cum bănuise el, era ceva ascuns sub grund – un al doilea strat de scriere caligrafică: opt litere desenate direct pe suprafața galben pal a ipsosului original.

De data aceasta însă, literele alcătuiau un cuvânt.

– „Minte"? întrebă Sienna. Nu înțeleg!

„Cred că nici eu nu înțeleg." Langdon studie textul care apăruse de sub cei șapte P – un singur cuvânt înscris pe interiorul frunții lui Dante.

minte

– Adică... unul dintre păcatele pedepsite de diavol?

„Posibil." Langdon ridică privirea spre mozaicul cu Satan devorând bietele suflete care nu izbutiseră să se curețe de păcate. „Dante... minte?" Nu părea a avea vreun sens.

– Trebuie să mai fie ceva, decise Sienna, luând masca din mâinile lui și studiind-o îndeaproape.

După o clipă, începu să dea din cap.

– Da, uită-te la capetele cuvântului... mai e scris ceva în ambele părți.

Langdon se uită și văzu, într-adevăr, palidul contur al altor litere întrezărindu-se prin grundul umed și în stânga, și în dreapta cuvântului „minte".

Nerăbdătoare, Sienna luă prosopul ud și continuă să tamponeze până ce un alt fragment de text se materializă, scris ușor curbat.

O, voi, ce teferi v-ați născut la minte

Langdon se pomeni fluierând.

– „O, voi, ce teferi v-ați născut la minte... cătați cu sârg ce tâlc ascund de gloată... sub tainic văl, ciudatele-mi cuvinte."[1]

Sienna continua să-l privească, siderată.

– Nu înțeleg.

---

[1] Dante Alighieri, *Infernul*, Editura Albatros, București, 1971, traducere de Eta Boeriu (n.tr.)

– E un fragment dintr-unul dintre cele mai cunoscute cânturi ale *Infernului,* spuse el entuziasmat. Dante își îndeamnă cititorii inteligenți să caute înțelepciunea ascunsă în versurile sale criptice.

Langdon cita deseori aceste versuri la cursurile de simbolism literar, considerându-le un exemplu cum nu se poate mai clar al unui autor care-și flutură brațele-n aer și strigă: „Hei, cititori! Aveți aici un dublu înțeles simbolic!"

Sienna începu să frece și mai viguros partea din spate a măștii.

– Ai grijă! exclamă Langdon.

– Ai dreptate, replică Sienna, ștergând cu zel grundul. Restul citatului din Dante e aici... exact așa cum ți l-ai amintit tu.

Înmuie din nou prosopul în apă și-l clăti bine. Langdon văzu cum apa din vasul baptismal se tulbură din cauza grundului dizolvat. „Scuzele noastre lui San Giovanni", își spuse el, jenat de faptul că folosea vasul pe post de chiuvetă.

Sienna scoase prosopul din vas și abia dacă-l stoarse puțin înainte de a-l pune în centrul măștii și a începe să frece în stânga și-n dreapta, de parcă spăla o farfurie.

– Sienna! o mustră Langdon. Ăsta-i un artefact...

– Toată partea din spate a măștii este acoperită cu text! anunță ea. Și e scris în...

Se opri, își plecă fruntea spre stânga și roti masca spre dreapta, de parcă ar fi încercat să citească de-a latul.

– E scris în ce? întrebă Langdon, neputând vedea nimic.

Ea termină de șters și uscă spatele măștii cu un prosop curat. Apoi o așeză în fața lui, pentru ca amândoi să poată studia rezultatul.

După ce văzu interiorul curățat al măștii, Langdon se mai uită o dată. Întreaga suprafață concavă era acoperită cu scris – probabil aproape o sută de cuvinte. Începând în partea de sus cu versul „O, voi, ce teferi v-ați născut la minte", textul continua într-o linie continuă... coborând pe partea dreaptă a măștii până jos, unde se rotea și curgea paralel cu bărbia, urcând apoi pe laterala stângă până sus, unde începea iar să coboare, derulându-se astfel în bucle din ce în ce mai strânse.

Curgerea textului amintea în mod straniu de calea spiralată pe Muntele Purgatoriului, spre paradis. Specialistul în simbolistică identifica

imediat spirala. „Arhimedică simetrică în sens orar.“ Langdon remarcă de asemenea că numărul spirelor de la primul cuvânt, „O“, până la punctul din centru era unul familiar.

„Nouă.“

Abia îndrăznind să respire, roti masca lent, în cercuri, citind textul ce curgea spre interior, în bolul concav, spre centrul său.

– Prima frază este copiată din Dante aproape cuvânt cu cuvânt, spuse Langdon. „O, voi, ce teferi v-aţi născut la minte, cătaţi cu sârg ce tâlc ascund de gloată... sub tainic văl, ciudatele-mi cuvinte.“

– Iar restul?

El clătină din cap.

– Nu cred. E scris în metru similar, dar nu recunosc textul ca fiind al lui Dante. Pare că i-ar fi imitat cineva stilul.

– Zobrist, șopti Sienna. El trebuie să fie.

Langdon încuviință. Era foarte posibil, La urma urmei, modificând *Mappa dell'Inferno* a lui Botticelli, Zobrist își dovedise deja tendința de a colabora cu vechii maeștri și a modifica mari opere de artă astfel încât să corespundă scopurilor sale.

– Restul textului e foarte ciudat, spuse el în cele din urmă, rotind din nou masca și citind. Vorbește despre... capete de cai retezate... oasele unui orb jefuite...

Continuă să citească până ce ajunse la ultima frază, scrisă într-un cerc strâns în centrul măștii, și tresări, uimit.

– Menționează și „apele roșii-sângerii", adăugă el.

Sienna ridică din sprâncene.

– La fel ca în viziunile tale despre femeia cu părul argintiu?

El încuviință, continuând să privească textul. „Apele roșii-sângerii... ale lagunei în care nicio stea nu se reflectă?"

– Uite, șopti Sienna citind peste umărul lui și arătând un cuvânt pe la jumătatea spiralei. Un loc exact!

Langdon găsi și el cuvântul, peste care trecuse ușor prima dată. Era numele unuia dintre cele mai deosebite și mai spectaculoase orașe ale lumii. Imediat simți un fior, știind că era totodată orașul în care Dante Alighieri se molipsise de boala care îi adusese sfârșitul.

Veneția.

Timp de câteva momente, studiară amândoi în tăcere versurile criptice. Poemul era deconcertant și macabru. Cuvintele „doge" și „lagună" confirmau fără echivoc faptul că textul se referea într-adevăr la Veneția – un oraș italian unic, constituit din sute de lagune interconectate, și condus vreme de secole de un doge.

Așa, la o primă privire, Langdon nu-și putea da seama către ce anume în Veneția trimitea poemul, dar în mod cert îl îndemna pe cititor să-i urmeze indiciile.

A voastre urechi de sol să lipiți, s-ascultați susurul apei șiroind.

– Indică spre ceva subteran, spuse Sienna, citind odată cu el.

Langdon încuviință crispat și trecu la următorul vers.

Adânc coborâți în palatul scufundat... căci colo, în întuneric, monstrul htonian așteaptă.

– Robert... Ce fel de monstru?

– Htonian. Înseamnă „care sălășluiește sub pământ".

Înainte ca el să poată continua, clinchetul sonor al unei broaște răsună în baptisteriu. După toate aparențele, intrarea pentru turiști tocmai fusese deschisă din exterior.

ꙮ

– *Grazie mille*, spuse bărbatul cu erupția pe față. Mii de mulțumiri.

Ghidul înclină din cap grăbit și-și strecură în buzunar cei cinci sute de dolari primiți, după care privi rapid în jur, ca să se asigure că nu-l vedea nimeni.

– *Cinque minuti*, îi reaminti el vizitatorului, deschizând cu un gest ferit ușa doar atât cât omul să se poată furișa înăuntru. Apoi închise ușa în urma lui. Cinci minute.

Inițial, ghidul refuzase să se îndure de bărbatul care pretindea că venise tocmai din America pentru a se ruga la Baptisteriul lui San Giovanni, în speranța că se va vindeca de oribila boală de piele de care suferea. În cele din urmă însă, decisese să se arate înțelegător, ajutat fără îndoială și de cei cinci sute de dolari care i se ofereau pentru cinci minute în baptisteriu... dar și de teama crescândă că individul acesta cu boala lui probabil contagioasă va sta lângă el încă trei ore, până la ora deschiderii.

Acum, înaintând fără zgomot în sanctuarul octogonal, bărbatul privi parcă fără voia sa în sus. „Sfinte mare!" Plafonul nu semăna cu nimic din ce văzuse el până atunci. Un diavol cu trei capete se zgâia în jos, direct la el, astfel că omul își plecă imediat ochii în podea.

Baptisteriul părea pustiu.

„Unde naiba sunt cei doi?"

Privirea i se opri asupra altarului principal. Era un bloc din marmură masiv, rectangular, amplasat într-o nișă, în spatele unui cordon menit să-i țină pe turiști la distanță.

Altarul părea să fie singura ascunzătoare posibilă din baptisteriu. Mai mult decât atât, cordonul părea să se clatine ușor... ca și când cineva tocmai îl mișcase.

ꙮ

În spatele altarului, Langdon și Sienna se ghemuiră tăcuți. Abia avuseseră timp să strângă prosoapele ude și să așeze capacul la loc pe vasul

baptismal înainte de a fugi să se ascundă, luând cu ei și masca lui Dante. Planul lor era să stea acolo, feriți, până ce baptisteriul avea să se umple de turiști, şi apoi să iasă discret, amestecându-se în mulțime.

Uşa dinspre nord a sanctuarului fusese deschisă – chiar dacă pentru o singură clipă – fiindcă se auziseră zgomotele străzii răzbătând de afară, dar apoi, la fel de brusc, fusese închisă la loc, și liniștea se așternuse din nou.

Acum, în liniștea înconjurătoare, Langdon auzi paşi, paşii unei singure persoane, traversând pardoseala din piatră.

„Vreun ghid? Care verifică interiorul înainte de a permite mai târziu accesul turiștilor?"

Nu avusese timp să stingă becul de deasupra vasului baptismal și se întrebă dacă ghidul va observa. „Se pare că nu." Paşii înaintau rapid în direcția lor, oprindu-se chiar în fața altarului, lângă cordonul peste care săriseră ei cu câteva clipe înainte.

Urmară câteva lungi momente de linişte.

– Robert, eu sunt! rosti o voce bărbătească enervată. Știu că ești acolo. Ieși naibii și explică-mi ce s-a întâmplat.

„N-are rost să mă prefac că nu sunt aici."
Langdon îi făcu semn Siennei să rămână ghemuită, ascunsă, și să țină la ea masca lui Dante, pe care o pusese înapoi în punga de plastic autosigilantă. Apoi, încet, se ridică în picioare.

Stând aidoma unui preot la altarul baptisteriului, își privi enoriașul. Necunoscutul din fața lui avea părul nisipiu, ochelari de firmă și o iritație teribilă pe față și pe gât. Se scărpina insistent, iar ochii umflați îi aruncau fulgere de mânie și derută.

– Robert, nu vrei să-mi spui ce mama dracului faci?! exclamă el, pășind peste cordon și apropiindu-se de Langdon.

Vorbea cu accent american.

– Ba sigur că da, replică Langdon, politicos. Dar mai întâi spune-mi cine ești.

Bărbatul se opri brusc, cu un aer incredul.

– Ce-ai spus?!

Lui Langdon i se păru că recunoaște ceva oarecum familiar în ochii lui... poate și în vocea lui. „L-am mai întâlnit... cumva, undeva."

– Te rog să-mi spui cine ești și de unde te cunosc, ceru el din nou, pe un ton calm.

Bărbatul își ridică brațele în aer, nevenindu-i să creadă.

– Jonathan Ferris...? Organizația Mondială a Sănătății...? Tipul care a venit până la Harvard și te-a adus aici...?

Langdon încercă să proceseze noua informație.

– De ce n-ai dat niciun semn? își continuă omul tirul întrebărilor, scărpinându-și mai departe gâtul și obrajii plini de pustule. Și cine naiba e femeia cu care te-am văzut intrând aici? Pentru *ea* lucrezi acum?

Sienna țâșni în picioare alături de Langdon și preluă imediat ofensiva:

– Domnul doctor Ferris? Sunt Sienna Brooks. Și eu sunt medic. Lucrez aici, în Florența. Profesorul Langdon a fost împușcat în cap noaptea trecută. Are amnezie retrogradă și nu știe nici cine sunteți, nici ce s-a întâmplat cu el în ultimele două zile. Mă aflu aici ca să-l ajut.

În vreme ce cuvintele ei răsunau între zidurile baptisteriului, bărbatul își înclină capul nedumerit, ca și cum nu înțelegea prea bine. După o clipă, se dădu puțin înapoi, sprijinindu-se de suporții cordonului de protecție.

– Oh... Dumnezeule! bâigui el. Asta explică totul.

Și furia i se șterse de pe față.

– Robert, am crezut că ai... șopti el, clătinând din cap de parcă ar fi încercat să așeze piesele la locul lor. Am crezut că ai schimbat tabăra... că poate ei te-au plătit... sau te-au amenințat... N-am știut!

– Eu sunt singura cu care a vorbit, spuse Sienna. Tot ce știe este că s-a trezit noaptea trecută în spitalul la care lucrez și că niște oameni încercau să-l ucidă. Și are viziuni oribile – cadavre, victime ale ciumei și o femeie cu părul argintiu și o amuletă în formă de șarpe care-i repetă...

– Elizabeth! o întrerupse bărbatul. Doamna doctor Elizabeth Sinskey! Robert, ea este cea care te-a chemat să ne ajuți!

– Ei bine, interveni Sienna, dacă ea e, sper că știți că are probleme. Am văzut-o pe bancheta unei dube pline de soldați și părea că ar fi fost drogată sau cam așa ceva.

Omul încuviință încet, închizând ochii. Pleoapele îi păreau umflate și roșii.

– Ce e cu fața dumneavoastră? îl întrebă Sienna.

– Poftim? întrebă necunoscutul, deschizând ochii.

– Pielea... Pare că aveți ceva... Sunteți bolnav?

Bărbatul păru siderat, dar cu toate că întrebarea Siennei fusese indiscretă, frizând impolitețea, și Langdon ar fi vrut să știe același lucru. Ținând seama de numeroasele aluzii la ciumă pe care le tot întâlnise azi, imaginea acelor pustule roșii era îngrijorătoare.

– N-am nimic, răspunse bărbatul. Nenorocitul de săpun de la hotel! Sunt extrem de alergic la soia și majoritatea săpunurilor parfumate italiene au la bază soia. O prostie din partea mea că n-am verificat!

Sienna răsuflă ușurată, iar umerii i se relaxară.

– Slavă Domnului că n-ați mâncat ceva cu soia. Dermatita de contact e mic copil în comparație cu șocul anafilactic.

Toți trei râseră stingheriți.

– Spuneți-mi, continuă ea, numele Bertrand Zobrist vă e cunoscut?

Bărbatul încremeni, de parcă s-ar fi pomenit față-n față cu însuși diavolul acela cu trei capete.

– Noi credem că am descoperit un mesaj din partea lui. Care trimite spre un loc anume din Veneția. Toate astea vă spun ceva?

Privea bărbatului căpătase accente sălbatice.

– Isuse, da! Categoric! Și încotro trimite?

Sienna trase aer adânc în piept, pregătindu-se să-i povestească bărbatului despre poemul în spirală pe care tocmai îl descoperiseră pe mască, dar Langdon își puse o palmă liniștitoare pe brațul ei. Sigur, omul părea a le fi un aliat, dar, după toate întâmplările zilei, instinctul îi spunea să nu aibă încredere în el. În plus, cravata pe care o purta i se părea cunoscută – era foarte posibil să fie același bărbat pe care îl văzuse mai devreme rugându-se în bisericuța lui Dante. „Oare ne-a urmărit?"

– Cum ne-ai găsit aici? întrebă el.

Bărbatul încă părea stupefiat de faptul că Langdon nu-și amintea nimic.

– Robert, tu m-ai sunat seara trecută și mi-ai spus că ai stabilit o întâlnire cu un director de muzeu pe nume Ignazio Busoni. Și pe urmă ai dispărut. Când am auzit că Busoni a fost găsit mort, m-am îngrijorat. Toată dimineața am umblat pe aici, căutându-te. Am văzut poliția adunată la Palazzo Vecchio și, în timp ce așteptam să aflu ce s-a întâmplat, te-am văzut întâmplător strecurându-te pe o ușă scundă cu...

Se uită spre Sienna, părând să-i fi uitat numele.

– Sienna, spuse ea. Brooks.

– Mă scuzați... Cu doamna doctor Brooks. Te-am urmărit sperând să aflu ce mama naibii faci.

– Te-am văzut în biserica Cerchi rugându-te, așa-i?

– Da! Încercam să-mi dau seama ce ai de gând, dar nimic nu era logic. Mi s-a părut că ai ieșit din biserică foarte hotărât, ca un om care știe bine ce face, așa că te-am urmărit. Când te-am văzut furișându-te în baptisteriu, am decis că e timpul să dăm cărțile pe față. L-am mituit pe ghid ca să-mi permită să rămân câteva minute singur aici, înăuntru.

– Îndrăzneață mișcare, observă Langdon, dacă aveai impresia că m-am întors împotriva ta.

Bărbatul clătină din cap.

– Ceva îmi spunea că n-ai face niciodată așa ceva – dumneata, profesorul Robert Langdon! Știam că trebuie să existe o altă explicație. Dar amnezie?! Incredibil! N-aș fi bănuit niciodată.

Și cu aceste cuvinte, începu din nou să se scarpine agitat.

– Uite ce-i, ghidul mi-a acordat doar cinci minute. Trebuie să ieșim de aici, acum. Dacă *eu* te-am găsit, și cei care încearcă să te ucidă te-ar putea găsi la fel de bine. Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegi. Trebuie să ajungem la Veneția. *Imediat!* Însă va fi cam greu să plecăm din Florența fără să fim văzuți. Cei care o țin prizonieră pe doamna doctor Sinskey... cei care te vânează pe tine... au ochi pretutindeni.

Și făcu un semn spre ușă.

Langdon rămase pe poziții, simțind că va primi în sfârșit unele răspunsuri.

– Cine sunt soldații în uniforme negre? De ce încearcă să mă ucidă?

– E o poveste lungă, replică bărbatul. Îți explic pe drum.

Langdon se încruntă, deloc încântat de răspunsul primit. Îi făcu un semn Siennei și o luă deoparte, vorbindu-i în șoaptă:

– Ai încredere în el? Ce părere ai?

Ea îl privi de parcă ar fi înnebunit subit.

– Ce părere am?! Că e de la Organizația Mondială a Sănătății! Cred că e cea mai bună șansă a noastră de a primi unele răspunsuri!

– Și erupția de pe piele?

Sienna ridică din umeri.

– E exact ceea ce spune el că e – o dermatită de contact severă.

– Și dacă nu e ce spune el? Dacă e... *altceva?*

– *Altceva?* Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare. Robert, nu e ciumă, dacă la asta te referi! Omul e medic, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă ar avea o boală mortală și ar ști că e contagioasă, nu ar fi atât de iresponsabil încât să umble de colo-colo infectând lumea.

– Și dacă nu și-a dat seama că e ciumă?

Sienna se încruntă, gândindu-se o clipă.

– Atunci, mă tem că și tu, și eu am sfeclit-o... la fel ca toată lumea din zonă.

– Știi, nu ți-ar strica mai multă diplomație!

– Nu fac decât să fiu sinceră, replică ea și-i întinse punga de plastic cu masca mortuară a lui Dante. Ține-l tu pe micul nostru prieten.

Când reveniră lângă doctorul Ferris, omul tocmai încheia o convorbire telefonică pe un ton scăzut.

– Tocmai mi-am sunat șoferul, le spuse el. Ne așteaptă în față la...

Dar se întrerupse brusc, cu privirea fixată pe mâna lui Langdon, văzând pentru prima dată chipul mort al lui Dante Alighieri.

– Isuse! exclamă el, scuturându-și un fior. Ce mama dracului e asta?

– E o poveste lungă, replică Langdon. Îți explic pe drum.

În New York, editorul Jonas Faukman se trezi în sunetul telefonului din birou. Se întoarse pe o parte şi se uită la ceas: 4.28 dimineaţa.

În lumea editorială, apelurile telefonice înainte de ivirea zorilor sunt la fel de rare ca succesele peste noapte. Descumpănit, se ridică din pat și străbătu grăbit holul către biroul său.

– Alo? rosti în receptor o voce baritonală familiară. Jonas, slavă Domnului că eşti acasă! Robert sunt. Sper că nu te-am trezit.

– Ba sigur că m-ai trezit! E ora patru dimineaţa!

– Scuze, eu sunt în Europa.

„Iar la Harvard nu vă învaţă cum e cu fusurile orare?"

– Am probleme, Jonas, şi aş avea nevoie de o favoare, spuse Langdon pe un ton încordat. Are legătură cu cardul tău corporatist NetJets.

– NetJets?! exclamă Faukman nevenindu-i să creadă. Robert, noi lucrăm în lumea editorială. Nu avem acces la avioane private.

– Ştim amândoi că aici minţi, prietene!

Faukman oftă.

– Bine, dă-mi voie să reformulez. Nu avem acces la avioane private pentru autorii unor volume de istorie a religiei. Dacă ai de gând cumva să scrii *Cincizeci de umbre ale iconografiei*, mai discutăm.[1]

– Jonas, indiferent cât costă, îţi voi înapoia banii. Ai cuvântul meu. Mi-am încălcat eu vreodată un angajament faţă de tine?

„În afară de faptul că ai depășit cu trei ani termenul limită pentru ultima carte?" În ciuda comentariului său tăcut, Faukman sesizase caracterul imperios din tonul lui Langdon.

– Spune-mi ce s-a întâmplat. Voi încerca să te ajut.

– Nu am timp să-ţi explic, dar chiar am nevoie să faci asta pentru mine. Este o chestiune de viaţă şi de moarte.

---

[1] Aluzie la romanul *Cincizeci de umbre ale lui Grey* din trilogia *Fifty Shades* de E.L. James (n.tr.)

Faukman colabora cu Langdon de suficient timp pentru a-i cunoaște simțul sec al umorului, dar acum nu simți nici urmă de glumă în vocea lui. „Omul ăsta vorbește cât se poate de serios." Răsuflând adânc, editorul se hotărî. „Directorul financiar o să mă spânzure!" Treizeci de secunde mai târziu, își notase deja toate detaliile legate de zbor.

– E totul în regulă? întrebă Langdon, sesizând probabil ezitarea și surprinderea editorului la auzul celor solicitate.

– Mda, numai că eu credeam că ești în State, replică Faukman. Mă miră să aflu că mă suni din Italia.

– Suntem doi care ne mirăm. Îți mulțumesc încă o dată, Jonas. Acum mă duc spre aeroport.

Centrul operațional din SUA al NetJets are sediul în Columbus, Ohio, și o echipă de serviciu permanent.

Reprezentanta companiei, Deb Kier, tocmai primise un apel din partea patronului unei filiale din New York.

– Un moment, domnule, spuse ea, ajustându-și casca audio și tastând la terminalul de computer. Din punct de vedere tehnic, asta ar însemna un zbor cu NetJets Europe, dar vă pot ajuta.

Intră rapid în sistemul NetJets Europe, cu centrul în Paco de Arcos, Portugalia, și verifică localizarea curentă a aeronavelor din și din jurul Italiei.

– Bun, domnule, reveni ea la apelant, se pare că avem un Citation Excel în Monaco, pe care îl putem dirija spre Florența în mai puțin de o oră. Ar fi convenabil pentru domnul Langdon?

– Să sperăm, răspunse bărbatul de la editură, pe un ton obosit și puțintel iritat. Vă mulțumim pentru eforturi.

– E plăcerea noastră. Iar domnul Langdon dorește să zboare la Geneva?

– Așa se pare.

Deb continua să tasteze.

– Totul e aranjat, spuse ea în cele din urmă. Zborul domnului Langdon e confirmat de la Tassignano FBO din Lucca, la circa optzeci de kilometri vest de Florența. Decolarea este programată la ora locală 11.20. Domnul Langdon va trebui să se prezinte la aeroport cu zece minute înainte de ora decolării. Nu ați solicitat transport la sol, nici

catering, și mi-ați furnizat datele din pașaportul Domniei Sale, așa că totul este stabilit. Mai doriți și altceva?

– Un nou loc de muncă, poate, replică editorul cu un râs scurt. Mulțumesc. Mi-ați fost de mare ajutor.

– Cu plăcere. Vă doresc o noapte bună.

Deb încheie convorbirea și se întoarse la monitorul computerului pentru a finaliza rezervarea. Introduse în sistem datele din pașaport ale lui Robert Langdon și era pe punctul de a continua, când pe ecran îi apăru o casetă roșie de alertă. Deb citi mesajul, făcând ochii din ce în ce mai mari.

„Trebuie să fie o greșeală!"

Încercă să introducă din nou datele din pașaport. Mesajul de avertizare reapăru. Aceeași alertă ar fi apărut pe computerele oricărei linii aeriene la care ar fi încercat Langdon să rezerve un zbor.

Deb rămase mult timp cu privirea ațintită la ecran. Știa că NetJets lua foarte în serios intimitatea clienților, însă această alertă avea prioritate asupra tuturor reglementărilor de profil ale corporației.

Deb Kier anunță imediat autoritățile.

Agentul Brüder își închise telefonul și începu să-și adune oamenii înapoi la dube.

– Langdon se mișcă, anunță el. Ia un avion privat spre Geneva. Decolarea e programată în mai puțin de o oră de la Lucca FBO, la optzeci de kilometri vest de aici. Dacă ne punem în mișcare, putem ajunge acolo înainte să decoleze.

În același moment, un Fiat sedan închiriat gonea spre nord pe Via dei Panzani, lăsând în urmă Piazza del Duomo și îndreptându-se spre gara Santa Maria Novella.

Pe bancheta din spate, ședeau Langdon și Sienna, în vreme ce doctorul Ferris stătea în față, lângă șofer. Rezervarea prin NetJets fusese ideea Siennei. Cu puțin noroc, avea să constituie o pistă falsă suficientă pentru a le permite să treacă în siguranță prin gara din Florența, care altfel ar fi fost în mod cert înțesată de polițiști. Din fericire, Veneția se afla la

numai două ore de mers cu trenul, iar pentru călătoriile interne nu era nevoie de pașaport.

Langdon o privi pe Sienna, care părea să-l studieze îngrijorată pe doctorul Ferris. Era evident că omul suferea – respira greu, de parcă l-ar fi durut de fiecare dată când trăgea aer în piept.

„Sper că are dreptate în privința bolii lui“, își spuse el uitându-se la erupția de pe pielea bărbatului și imaginându-și tot soiul de germeni colcăind în interiorul înghesuit al mașinii. Chiar și vârfurile degetelor păreau inflamate și roșii. Alungându-și neliniștea din minte, Langdon se uită pe fereastră.

În drum spre gară trecură pe lângă Grand Hotel Baglioni, care găzduia adesea lucrările unei conferințe pe teme de artă la care participa și el în fiecare an. La vederea lui, realiză că era pe punctul de a face un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată în viață.

„Plec din Florența fără să-l fi văzut pe *David.*“

Cerându-i iertare lui Michelangelo, își întoarse privirea spre gara din față... și gândurile, spre Veneția.

„Langdon se duce la Geneva?“

În vreme ce se clătina amețită pe bancheta din spate a dubei care se pregătea să iasă din Florența, îndreptându-se spre vest, către un aerodrom privat din afara orașului, Elizabeth Sinskey se simțea din ce în ce mai rău.

„Geneva... nu are niciun sens“, își spuse ea.

Singura conexiune relevantă era faptul că acolo se afla sediul general al Organizației Mondiale a Sănătății. „Oare Langdon mă caută pe mine acolo?“ Părea ilogic, din moment ce profesorul știa că ea se află în Florența.

Și apoi îi veni o altă idee.

„Dumnezeule... oare Bertrand Zobrist a țintit Geneva?“

Zobrist era familiarizat cu simbolismul, iar crearea unui fel de „teren minat“ la sediul general al OMS avea, într-adevăr, o anume eleganță, dată fiind confruntarea lui de peste un an cu Sinskey. Pe de altă parte, dacă Zobrist căuta un focar pentru declanșarea unei molime, Geneva nu era nici pe departe cea mai bună alegere. Comparativ cu alte metropole, era izolată din punct de vedere geografic, iar în această perioadă a anului vremea era destul de rece. Majoritatea epidemiilor apăreau în medii calde și suprapopulate. Geneva se afla la peste trei sute de metri deasupra nivelului mării, deci nu era câtuși de puțin propice pentru declanșarea unei pandemii. „Oricât de mult m-ar fi disprețuit Zobrist.“

Deci întrebarea rămânea fără răspuns: de ce se ducea Langdon acolo? Bizara destinație a profesorului era încă un punct pe lista comportamentelor sale inexplicabile care începuseră seara trecută și, în ciuda eforturilor depuse, Sinskey nu reușea să găsească o explicație rațională pentru ele.

„De partea cui este Langdon?“

Într-adevăr, îl cunoștea de numai câteva zile, dar de obicei aprecia corect caracterul omului și refuza să creadă că un om ca Robert Langdon

putea fi cumpărat cu bani. „Şi totuşi, a întrerupt orice legătură cu noi seara trecută." Iar acum părea să fugă ca un trădător. „Să-l fi convins cineva că acţiunile lui Zobrist au un oarecare sens, fie el bizar?"

Gândul o înfioră.

„Ba nu, se linişti singură. Îi cunosc bine reputaţia; nu ar face aşa ceva."

Sinskey îl întâlnise prima dată pe Robert Langdon cu patru seri înainte, în cala goală a unui avion de transport C-130 convertit, care funcţiona ca un centru de coordonare mobil a operaţiunilor Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii.

Abia trecuse de ora şapte când aeronava aterizase la Hanscom Field, la nici douăzeci şi cinci de kilometri de Cambridge, Massachusetts. Sinskey nu ştia prea bine la ce ar fi trebuit să se aştepte din partea reputatului profesor pe care îl contactase telefonic, dar fusese plăcut surprinsă când îl văzuse urcând scara şi intrând încrezător în avion, salutând-o cu un zâmbet relaxat.

– Doamna doctor Sinskey, bănuiesc, spusese el, strângându-i mâna ferm.

– Domnule profesor, este o onoare să vă cunosc.

– Onoarea este a mea. Vă mulţumesc pentru tot ceea ce faceţi.

Langdon era un bărbat înalt, cu înfăţişare îngrijită şi stilată, şi cu o voce profundă. La momentul respectiv purta, bănuise ea, ţinuta obişnuită în sala de curs: un sacou de tweed, pantaloni kaki şi pantofi din piele întoarsă – deloc surprinzător, ţinând seamă că omul fusese luat pe sus din campus, fără niciun avertisment. De asemenea, părea mai tânăr şi într-o formă fizică mai bună decât şi-ar fi imaginat ea, lucru care nu făcea decât să-i amintească de propria ei vârstă. „Aproape că i-aş putea fi mamă."

– Vă mulţumesc pentru că aţi venit, domnule profesor, îi spusese ea cu un surâs obosit.

Langdon făcuse un semn spre colaboratorul posac pe care Sinskey îl trimisese ca să-l aducă.

– Amicul dumneavoastră aici de faţă nu mi-a oferit posibilitatea de a mă gândi de două ori.

– Foarte bine. De aceea îl plătesc.

– Drăguţă amuletă, remarcase el, văzându-i pandantivul de la gât. Lapislazuli?

Ea încuviinţase şi privise în jos, la amuleta albastră ce înfăţişa un şarpe încolăcit pe un toiag vertical.

– Simbolul modern al științei medicale. Așa cum nu mă îndoiesc că știți, se numește caduceu.

Langdon ridicase imediat ochii, de parcă ar fi vrut să spună ceva. Ea așteptase. „Da?“

Probabil răzgândindu-se, el îi oferise un surâs politicos și schimbase subiectul.

– Prin urmare, de ce mă aflu aici?

Elizabeth îl invitase în sala de conferințe improvizată în jurul unei mese din inox.

– Vă rog să luați loc. Aș vrea să vă uitați la ceva.

Langdon se apropie de masă, iar Elizabeth observase că, deși părea intrigat de ideea unei întâlniri secrete, profesorul nu dădea deloc semne că ar fi fost neliniștit. „E un om care se simte bine în propria piele.“ Se întrebase însă dacă va fi la fel de relaxat și după ce va afla de ce fusese solicitat.

După ce el se așezase, Elizabeth îi arătase, fără niciun preambul, obiectul pe care ea și echipa ei îl confiscaseră dintr-o cutie de valori din Florența, cu mai puțin de douăsprezece ore înainte.

Langdon studiase o vreme micul cilindru gravat, înainte de a-i explica pe scurt ceea ce ea știa deja. Obiectul era un vechi sigiliu cilindric care putea fi utilizat pentru imprimare. Pe el era gravată o imagine grotescă, a unui Satan cu trei capete, și un singur cuvânt: *saligia*.

– *Saligia*, începuse Langdon, este un mnemonic în latină pentru...

– Cele șapte păcate capitale, îl întrerupsese Elizabeth. Da. Ne-am interesat și noi.

– Bine... replicase profesorul, părând derutat. Există un motiv anume pentru care ați vrut să mi-l arătați?

– Da.

Sinskey îi luase cilindrul din mână și începuse să-l scuture violent, făcând să zornăie agitatorul din interior.

Langdon se uitase la ea nedumerit, însă, înainte de a apuca s-o întrebe ce face, capătul cilindrului începuse să strălucească, iar ea îl îndreptase spre o zonă netedă a izolației de pe perete. Profesorul fluierase surprins și se apropiase de imaginea proiectată.

– *Harta infernului*, de Botticelli, anunțase el. *Inspirată* de *Infernul* lui Dante. Deși bănuiesc că știați deja și asta.

Elizabeth încuviințase. Împreună cu echipa ei, căutase pe internet pentru a identifica pictura și aflase cu surprindere că era un Botticelli – un artist mai bine cunoscut pentru capodoperele idealizate, radioase, *Nașterea lui Venus* și *Primăvara*. Ei îi plăceau ambele lucrări, deși portretizau fertilitatea și nașterea vieții – ceea ce îi amintea de tragedia ei, faptul că nu putuse să aibă copii, singurul mare regret din viața ei, altfel productivă.

– Speram, reluase Elizabeth, că-mi puteți spune câte ceva despre simbolismul ascuns în această pictură.

Pentru prima dată în seara aceea, Langdon păruse iritat.

– Pentru asta m-ați chemat? Parcă era vorba despre o urgență.

– Vă rog să-mi faceți pe plac.

El oftase resemnat.

– Doamnă doctor Sinskey, în general vorbind, dacă vreți să aflați mai multe despre o pictură anume, ar trebui să contactați muzeul la care se află originalul. În acest caz, Biblioteca Apostolica de la Vatican. Ei au numeroși iconografi foarte buni, care...

– Vaticanul mă detestă.

Langdon îi aruncase o privire uimită.

– Și pe dumneavoastră? Credeam că eu sunt singurul.

Ea zâmbise trist.

– OMS crede cu tărie că accesul pe scară largă la mijloace contraceptive constituie una dintre condițiile menținerii sănătății la nivel global – atât pentru combaterea bolilor cu transmitere sexuală, precum SIDA, cât și pentru controlul general al creșterii demografice.

– Iar Vaticanul este de altă părere.

– Exact. Reprezentanții săi au cheltuit sume uriașe de bani și energie pentru a convinge țările lumii a treia cu privire la nenorocirile pe care le implică metodele de contracepție.

– Ah, da! replicase Langdon, cu un surâs plin de înțelegere. Cine ar fi mai potrivit decât o mână de celibatari octogenari să învețe lumea întreagă cum să facă sex?!

Sinskey constatase că îl simpatiza din ce în ce mai mult pe profesorul american. Scuturase cilindrul ca să-l reîncarce și proiectă din nou imaginea pe perete.

– Domnule profesor, veniți mai aproape și priviți, vă rog!

El făcuse câțiva pași spre reprezentarea artistică și o studiase apropiindu-se încă puțin. Deodată, se oprise.

– Ciudat! Imaginea a fost modificată.

„Nu i-a luat mult timp ca să observe!“

– Într-adevăr, și aș vrea să-mi spuneți ce semnificație au modificările făcute.

Langdon rămăsese tăcut, cercetând întreaga imagine, oprindu-se ca să analizeze cele zece litere care formau cuvântul *catrovacer*... apoi masca de ciumă... și ciudatul citat de pe margine, despre „ochii morții“.

– Cine a făcut asta? întrebase el. De unde o aveți?

– De fapt, cu cât știți mai puține acum, cu atât mai bine. Sper însă că veți reuși să analizați aceste schimbări și să ne spuneți ce înseamnă.

Și făcuse semn spre un birou dintr-un colț.

– Aici? Acum?

Ea încuviințase.

– Știu că vă cerem mult, dar nici nu pot spune cât de important este acest lucru pentru noi. Ar putea fi, reluase ea după o scurtă pauză, o problemă de viață și de moarte.

Langdon o privise îngrijorat.

– Descifrarea simbolurilor ar putea dura ceva, dar cred că, dacă este important pentru dumneavoastră...

– Vă mulțumesc, intervenise ea înainte ca el să se poată răzgândi. Doriți să telefonați cuiva?

El clătinase din cap și-i spusese că intenționase să petreacă un weekend liniștit singur.

„Perfect!“ Elizabeth îl ajutase să se instaleze la birou cu proiectorul, cu hârtie, creioane și un laptop cu conexiune securizată prin satelit. Langdon părea să se întrebe de ce era OMS interesată de o pictură de Botticelli modificată, dar trecuse imediat la lucru.

Închipuindu-și că va studia imaginea timp de câteva ore neîntrerupte, își luase și ea ceva de lucru. Din timp în timp îl auzea scuturând proiectorul și scriind în carnețel. Abia dacă trecuseră zece minute, când profesorul pusese creionul jos și anunțase:

– *Cerca trova.*

Sinskey ridicase privirea.

– Poftim?

– *Cerca trova,* repetase Langdon. Caută și vei găsi. Asta spune codul.

Elizabeth venise repede și se așezase alături, ascultând fascinată în vreme ce el îi explica modul în care cercurile infernului dantesc fuseseră

interschimbate și cum, așezate în ordinea corectă, formau cuvintele în limba italiană *cerca trova.*

„Caută și găsește? se mirase ea. Ăsta-i mesajul smintitului pentru mine?“ Părea o provocare directă. Ecoul tulburător al ultimelor cuvinte rostite de nebun în cursul întâlnirii lor de la Consiliul pentru Relații Externe îi reveni în minte: „Atunci, se pare că dansul nostru a început“.

– Ați pălit, remarcase Langdon, privind-o gânditor. Să înțeleg că nu acesta este mesajul pe care l-ați fi așteptat?

Sinskey își adună gândurile, îndreptându-și amuleta de la gât.

– Nu chiar. Spuneți-mi... credeți că această hartă a iadului îmi sugerează mie să *caut* ceva?

– Da. *Cerca trova.*

– Și sugerează și *unde* să caut?

Langdon își mângâiase bărbia în vreme ce alți reprezentanți ai OMS se adunau în jurul lor, părând nerăbdători să afle mai multe.

– Nu în mod clar... nu, deși am o anume idee cam de unde ar fi bine să începeți.

– Spuneți-mi! ceruse Sinskey, pe un ton mai apăsat decât s-ar fi așteptat el.

– Ei bine, ce ziceți de Florența, Italia?

Elizabeth strânsese din dinți, străduindu-se să nu reacționeze în niciun fel. Ceilalți însă se dovediseră mai puțin stăpâni pe ei înșiși. Schimbaseră între ei priviri uimite, unul își scosese telefonul și formase un număr, iar altul ieșise în grabă pe o ușă, spre partea din față a avionului.

Langdon îi privise uluit.

– De vină e ce am spus eu?

„Categoric!“ replicase Elizabeth în sinea ei.

– Ce anume v-a determinat să propuneți Florența?

– *Cerca trova,* răspunsese el și-i povestise pe scurt ce era cu vechiul mister care învăluia fresca lui Vasari de la Palazzo Vecchio.

„Atunci, Florența să fie“, își spusese ea, considerând că auzise destul. Evident, nu putea fi doar o coincidență faptul că omul pe care-l urmărise sărise în gol de pe o clădire aflată la doar trei străzi de Palazzo Vecchio, în Florența.

– Domnule profesor, reluase ea, când v-am arătat amuleta mea și am spus că se numește caduceu, v-ați oprit o clipă, ca și când ați fi vrut

să spuneți ceva, dar pe urmă ați ezitat și mi s-a părut că v-ați răzgândit. Ce anume ați vrut să ziceți?

El clătinase din cap.

– Nimic. E o prostie. Uneori, profesorul din mine e puțin cam chițibușar.

Sinskey îl privise în ochi.

– Vă întreb pentru că trebuie să știu că pot avea încredere în dumneavoastră. Ce ați vrut să spuneți?

Langdon își înghițise nodul din gât și își drese glasul.

– Nu că ar avea mare importanță, dar ați precizat că amuleta este un străvechi simbol al științei medicale, ceea ce e corect. Dar când ați adăugat că se numește caduceu, ați făcut o greșeală foarte des întâlnită. Caduceul are doi șerpi încolăciți pe un toiag, cu aripi în partea de sus. Amuleta dumneavoastră are un singur şarpe și nicio aripă. Și se numește...

– Toiagul lui Asclepios.

Langdon o privise surprins.

– Da. Exact.

– Știu. Vă testam doar corectitudinea.

– Poftim?

– Eram curioasă să știu dacă îmi veți spune adevărul, oricât de mult m-ar stânjeni.

– Și se pare că am picat testul.

– N-o mai faceți altă dată. Sinceritatea deplină este unicul mod în care am putea colabora în privința acestei chestiuni.

– Să colaborăm? Dar nu am încheiat cu ce aveam de făcut aici?

– Nu, domnule profesor, nu am încheiat. Am nevoie să veniți la Florența și să mă ajutați să găsesc ceva.

Langdon o privise siderat.

– În seara asta?

– Mă tem că da. Încă nu v-am spus nimic despre caracterul cu adevărat critic al situației cu care ne confruntăm.

Profesorul clătinase din cap.

– N-are importanță ce-mi spuneți și ce nu. Nu vreau să merg la Florența.

– Nici eu, replicase ea sec. Dar, din păcate, timpul se scurge repede.

CAPITOLUL 62

Soarele amiezii se reflecta în acoperișul trenului de mare viteză Frecciargento care gonea spre nord, schițând un grațios arc de cerc prin peisajul rural toscan. Deși se îndepărta de Florența cu două sute optzeci de kilometri pe oră, „săgeata argintie“ era foarte silențioasă, clicurile sale repetitive și ușoara legănare având un efect liniștitor asupra celor care călătoreau cu ea.

Pentru Robert Langdon, ultima oră trecuse ca în vis. Acum, la bordul trenului de mare viteză, stătea împreună cu Sienna și cu doctorul Ferris într-unul dintre *salottini* – un salonaș de clasă executivă, cu patru fotolii din piele și o măsuță pliantă. Doctorul Ferris rezervase întregul compartiment folosindu-și cardul de credit și comandase o gamă variată de sendvișuri și ape minerale, pe care Langdon și Sienna le înfulecaseră după ce se spălaseră în toaleta de lângă salonaș.

De îndată ce se liniștiră toți trei, pregătiți pentru călătoria de două ore până la Veneția, doctorul Ferris își îndreptase imediat privirea spre masca mortuară a lui Dante, așezată pe măsuța pliantă dintre ei, în punga de plastic autosigilantă.

– Trebuie să aflăm exact către ce anume din Veneția ne îndrumă această mască.

– Și s-o facem repede, adăugă Sienna înfrigurată. Este, probabil, singura noastră speranță de a opri răspândirea molimei lui Zobrist.

– Stați puțin, interveni Langdon, așezând o palmă protectoare deasupra măștii. Ați promis că, după ce ne vom urca în tren, îmi veți da unele răspunsuri cu privire la ultimele zile. Până acum tot ce știu este că OMS m-a adus din Cambridge pentru a ajuta la descifrarea versiunii lui Zobrist a *Hărții infernului*. În afară de asta nu mi-ați spus nimic altceva.

Doctorul Ferris își schimbă ușor poziția în scaun, stânjenit, și începu să-și scarpine pustulele de pe față și de pe gât.

– Îmi dau seama că vă simțiți frustrat. Sunt convins că e derutant să nu-ți amintești ce s-a întâmplat, dar din punct de vedere medical vorbind... spuse el privind spre Sienna și așteptând parcă o confirmare. Vă recomand cu toată seriozitatea să nu vă consumați energia încercând să vă amintiți detalii pe care memoria dumneavoastră nu le poate accesa. În cazul amneziei, este de dorit ca trecutul uitat să rămână uitat.

– Să rămână uitat! ripostă Langdon, înfuriat. La naiba cu asta! Am nevoie de niște răspunsuri! Organizația dumneavoastră m-a adus în Italia, unde am fost împușcat și unde mi-am pierdut câteva zile din viață! Vreau să știu ce s-a întâmplat!

– Robert, interveni Sienna pe un ton blând, într-o evidentă încercare de a-l calma. Domnul doctor Ferris are dreptate. N-ar fi deloc bine să fii dintr-odată inundat de un potop de informații. Gândește-le la puținele lucruri pe care ți le amintești – femeia cu părul argintiu, „caută și găsește", trupurile contorsionate din *La Mappa* – toate aceste imagini ți-au năvălit în minte într-o serie de rememorări amestecate, incontrolabile, care aproape că te-au scos din funcțiune. Dacă doctorul Ferris ar începe să-ți povestească tot ce s-a întâmplat în ultimele zile, în mod cert ți-ar declanșa alte amintiri, iar halucinațiile ar putea reîncepe. Amnezia retrogradă este o problemă serioasă. Readucerea în memorie a unor amintiri inaccesibile poate avea efecte devastatoare asupra psihicului.

Lui nu-i trecuse prin minte așa ceva.

– Îmi dau seama că vă simțiți dezorientat, interveni Ferris, dar deocamdată avem nevoie de mintea dumneavoastră intactă, pentru a putea merge mai departe. Este absolut necesar să ne dăm seama ce anume ne transmite masca aceasta.

Sienna încuviință.

Opiniile celor doi medici, constată Langdon tăcut, concordau. Rămase tăcut o vreme, străduindu-se să-și depășească sentimentul de nesiguranță. Era o senzație stranie să întâlnești un necunoscut și să-ți dai seama că de fapt îl cunoști de câteva zile. „Pe de altă parte, își spuse el, e ceva oarecum familiar în privirea lui."

– Domnule profesor, reluă Ferris pe un ton plin de simpatie, sunt conștient că nu știți dacă puteți avea încredere în mine, și este de înțeles, luând în considerare tot ce vi s-a întâmplat. De altfel, unele dintre

efectele secundare cele mai frecvente ale amneziei sunt neîncrederea și o ușoară formă de paranoia.

„Asta are sens, își zise Langdon, ținând cont că nu pot avea încredere nici măcar în propria-mi minte."

– Și fiindcă tot vorbeam despre paranoia, glumi Sienna într-o încercare evidentă de a mai destinde atmosfera, Robert ți-a văzut erupția și a crezut că ești bolnav de ciumă bubonică.

Ochii umflați ai lui Ferris se măriră, iar el izbucni în râs.

– Iritația asta?! Credeți-mă, domnule profesor, dacă aș fi avut ciumă, n-aș fi tratat-o cu antihistaminice de la orice farmacie din colțul străzii.

Și cu aceste cuvinte scoase din buzunar un tub mic și-l aruncă spre Langdon. Într-adevăr, era un tub pe jumătate gol de cremă antiprurit, pentru reacții alergice.

– Îmi pare rău, replică Langdon, simțindu-se ridicol. A fost o zi lungă.

– Nicio problemă.

Langdon se întoarse spre fereastră, privind nuanțele pastelate ale peisajului italian contopindu-se într-un colaj pastelat. Viile și fermele deveniseră tot mai rare acum, iar câmpia lăsase loc primelor înălțimi ale Apeninilor. În scurt timp aveau să străbată sinuoasa trecătoare montană și apoi să coboare din nou, înaintând către Marea Adriatică.

„Mă duc spre Veneția, își spuse el. Să caut o molimă."

Ziua aceasta bizară îi dădea impresia că se deplasează pe un tărâm constituit doar din forme vagi, fără detalii clare. Ca într-un vis. În mod ironic, de obicei oamenii se trezeau *dintr*-un coșmar, dar el avea senzația că se trezise *într*-unul.

– O liră pentru gândurile tale, îi șopti Sienna.

Langdon ridică privirea și surâse obosit.

– Mă tot gândesc că o să mă trezesc la mine acasă și o să constat că totul a fost doar un vis urât.

Ea își lăsă capul pe un umăr, cu un aer afectat.

– Și nu ți-ar fi dor de mine dacă te-ai trezi și ai afla că nu sunt reală?

El nu-și putu stăpâni un surâs.

– Ba da, chiar mi-ar fi puțin dor de tine.

Ea îl bătu ușor pe genunchi.

– Nu mai visa cu ochii deschiși, domnule profesor, și treci la treabă!

Fără tragere de inimă, Langdon își îndreptă atenția spre fața cutată a lui Dante Alighieri, care se uita în gol de pe măsuța pliantă. Încet, o ridică și o întoarse, privind în interiorul ei concav, la primul rând al textului în spirală:

O, voi, ce teferi v-ați născut la minte...

În momentul de față, nu era sigur că intra și el în această categorie. Și totuși, se puse pe lucru.

La peste trei sute de kilometri de trenul care gonea, *Mendacium* plutea la ancoră în apele Adriaticii. Sub punte, coordonatorul Laurence Knowlton auzi ciocănitul delicat în sticla cubiculului său și apăsă un buton de sub birou, transformând peretele opac într-unul transparent. Dincolo de el, o siluetă scundă și bronzată prinse contur.

„Prefectul."

Cu un aer încrâncenat, intră, încuie ușa cubiculului și acționă comutatorul, opacizând din nou pereții. Mirosea a alcool.

– Înregistrarea video pe care ne-a lăsat-o Zobrist, spuse el.

– Da, domnule?

– Vreau s-o văd. Acum.

CAPITOLUL 63

Robert Langdon termină de transcris pe hârtie textul în spirală de pe masca mortuară, ca să-l poată analiza mai bine. Sienna și doctorul Ferris se aplecară pentru a-i da o mână de ajutor, iar profesorul se strădui să ignore scărpinatul continuu al acestuia din urmă și respirația lui îngreunată.

„N-are nimic", își spuse, forțându-se să fie atent la versurile din fața lui.

O, voi, ce teferi v-ați născut la minte,
cătați cu sârg ce tâlc ascund de gloată...
sub tainic văl, ciudatele-mi cuvinte.

– Așa cum am menționat mai devreme, începu Langdon, prima parte a poemului lui Zobrist este preluată ca atare din *Infernul* de Dante – o atenționare adresată cititorilor, că respectivele cuvinte au un înțeles mai profund.

Alegoria lui Dante era presărată cu atât de multe comentarii voalate pe teme de religie, politică și filozofie, încât Langdon le sugera adesea studenților săi să studieze opera poetului italian așa cum ar studia Biblia – citind printre rânduri în încercarea de a descoperi înțelesurile ascunse.

– Specialiștii în alegorii medievale, continuă el, își împart de obicei analizele în două categorii – „text" și „imagine"... textul fiind conținutul literal al lucrării, iar „imaginea", mesajul ei simbolic.

– Bun, spuse Ferris nerăbdător. Deci faptul că poemul începe cu versul acesta...

– Sugerează, interveni Sienna, că o lectură superficială ne oferă doar o parte a poveștii. Adevărata semnificație ar putea fi una ascunsă.

– Ceva de genul acesta, da, replică Langdon și continuă să citească cu glas tare:

Pe al Veneției doge trădător să-l cătați,
care ale cailor capete le reteză...
și oasele orbului le scoase.

– Ei bine, reluă el, nu sunt sigur ce-i cu capetele de cai și cu oasele orbului, dar mi se pare că trebuie să identificăm un anume doge.

– Bănuiesc că... mormântul unui doge, presupuse Sienna.

– Sau o statuie ori un portret. Dogi nu mai există de secole.

Dogii venețieni erau la fel ca ducii altor orașe-stat italiene și, în decurs de o mie de ani, începând din anul 697 d.C., la cârma Veneției se aflaseră peste o sută. Epoca lor se încheiase spre sfârșitul secolului al XVIII-lea, odată cu cucerirea napoleoniană, dar gloria și puterea deținută de ei încă îi fascina pe istorici.

– Așa cum știți, își continuă Langdon explicația, două dintre cele mai populare obiective turistice ale Veneției, Palatul Dogilor și bazilica San Marco, au fost construite de dogi pentru dogi. Iar mulți sunt îngropați chiar acolo.

– Și știi cumva, întrebă Sienna, dacă a existat unul care a fost considerat în mod deosebit periculos?

Langdon studie versul respectiv. „Pe al Veneției doge trădător să-l cătați."

– Nu, dar în poem nu e folosit termenul „periculos", ci „trădător". Există o deosebire între cele două, mai cu seamă în lumea lui Dante. Trădarea este unul dintre cele șapte păcate capitale, cel mai grav dintre ele, pedepsit în ultimul cerc al infernului, al nouălea.

Așa cum o definea Dante, trădarea era sinonimă cu înșelarea unei persoane dragi. Cel mai cunoscut exemplu din istorie era cel al lui Iuda, care îl trădase pe Isus – o faptă pe care poetul florentin o considerase atât de josnică, încât îl surghiunise pe Iscariotean în cel mai adânc ungher al infernului – o regiune numită Giudecca, după cel mai mârșav dintre „locatarii" săi, Giuda Iscariota.

– Bine, spuse Ferris, deci căutăm un doge care a comis un act de trădare.

Sienna încuviință.

– Asta ne va permite să restrângem numărul posibilităților. Dar versul următor... reluă ea după o pauză, privind textul, un doge care „ale cailor capete le reteză"? Există un doge care a tăiat capetele unor cai?

Imaginea evocată de ea îi aminti lui Langdon de macabra scenă din *Nașul*.

– Nu-mi amintesc de niciunul. Dar conform versului, tot el „oasele orbului le scoase". Telefonul dumneavoastră are conexiune la internet, așa-i? îl întrebă el pe Ferris.

Doctorul își scoase rapid mobilul din buzunar și întinse degetele umflate.

– Mi-ar fi greu să apăs eu tastele.

– Mă ocup eu, interveni Sienna, luând telefonul. Dau o căutare pentru dogii Veneției, plus cai decapitați și oase de orb.

Și începu să tasteze în viteză.

Langdon trecu în revistă versurile citite și trecu la următorul, rostindu-l cu glas tare:

În museionul aurit al sfintei înțelepciuni să-ngenuncheați
și a voastre urechi de sol să lipiți,
s-ascultați susurul apei șiroind.

– Eu n-am auzit niciodată de „museion", anunță Ferris.

– E un termen din greaca veche, care însemna templu protejat de muze, explică Langdon. În Grecia antică, în museion se aduna elita culturală pentru a face schimb de idei și a discuta despre muzică, literatură și artă. Primul museion a fost construit de Ptolemeu la Biblioteca din Alexandria, cu sute de ani înainte de nașterea lui Isus, iar apoi alte trei sute au fost ridicate în diverse colțuri ale lumii elenistice.

– Doamnă doctor Brooks, spuse Ferris cu speranță în priviri, puteți să verificați dacă există un museion în Veneția?

– Păi, există zeci, replică Langdon cu un surâs jucăuș. Numai că acum li se spune muzee.

– Ahh! Atunci, bănuiesc că va trebui să aruncăm o plasă mai largă.

Sienna continua să tasteze la telefon, preluând din zbor solicitarea lui Ferris.

– Bun, deci acum căutăm un muzeu în care putem găsi un doge care a retezat capete de cai și a jefuit oasele unui orb. Robert, există un muzeu anume pe care ar trebui să-l am în vedere?

Langdon trecea deja în revistă cele mai cunoscute instituții muzeale ale Veneției – Gallerie dell'Accademia, Ca'Rezonico, Palazzo Grassi,

Colecția Peggy Guggenheim, Museo Correr –, dar niciuna dintre ele nu părea să corespundă descrierii. Își îndreptă din nou atenția către text.

În museionul aurit al sfintei înțelepciuni să-ngenuncheați...

Și zâmbi abia mijit.

– Există într-adevăr în Veneția un muzeu care poate fi pe drept considerat un „museion aurit al sfintei înțelepciuni".

Ferris și Sienna își ridicară spre el privirile pline de speranță.

– Bazilica San Marco, declară Langdon. Cea mai mare biserică din Veneția.

Ferris nu părea convins.

– Biserica e un muzeu?

Profesorul încuviință.

– La fel ca Muzeul Vaticanului. Și mai mult decât atât, interiorul bazilicii este decorat în întregime cu plăcuțe din aur.

– Un „museion aurit"! exclamă Sienna, entuziasmată.

Langdon dădu din cap – nu mai avea nicio îndoială că San Marco era templul aurit la care se referea poemul. Vreme de secole, venețienii o numiseră La Chiesa d'Oro – Biserica de aur, iar el o considera, grație interiorului ei, ca fiind cea mai impresionantă biserică din lume.

– Poemul zice să „îngenunchem" acolo, spuse Ferris. Iar biserica este, logic, un loc potrivit pentru a face asta.

Degetele Siennei zburau din nou pe taste.

– Adaug și San Marco în fereastra de căutare. Acolo trebuie să ne uităm după acel doge.

Langdon știa că bazilica San Marco nu ducea lipsă de dogi, fiind de fapt biserica lor. Dar se simțea încurajat și își îndreptă din nou atenția spre poem.

În museionul aurit al sfintei înțelepciuni să-ngenuncheați
și a voastre urechi de sol să lipiți,
s-ascultați susurul apei șiroind.

„Apă șiroind? se miră el. Există oare apă sub San Marco?" Dar imediat realiză că întrebarea era lipsită de sens. Exista apă sub întregul oraș.

Toate clădirile din Veneția se scufundau lent. Revăzu cu ochii minții bazilica și încercă să-și dea seama unde anume în interiorul ei trebuia să îngenunchezi pentru a auzi apa șiroind. „Și dacă o vom auzi... ce vom face mai departe?"

Revenind la versuri, citi până la final, cu glas tare:

Adânc coborâți în palatul scufundat...
căci colo, în întuneric, monstrul htonian așteaptă,
cufundat în apele roșii-sângerii...
ale lagunei ce nu oglindește stele.

– Bun, spuse el tulburat, se pare că trebuie să urmăm susurul apei șiroind... până la un fel de palat scufundat.

Ferris își scărpină obrazul, cu un aer descumpănit.

– Ce-i acela monstru htonian?

– Subteran, îi explică Sienna, apăsând în continuare tastele telefonului. „Htonian" înseamnă „sub pământ".

– În parte, da, interveni Langdon. Dar cuvântul are o implicație istorică mai profundă – una asociată în mod obișnuit cu miturile și cu monștrii. Există o întreagă categorie de zei și monștri htonieni – eriniile, Hecate și Meduza, spre exemplu. Sunt numiți astfel fiindcă își au sălașul pe tărâmul subteran și sunt asociați cu iadul. Conform tradițiilor, obișnuiesc să iasă la suprafață și să facă prăpăd în lumea oamenilor.

O vreme nimeni nu mai rosti niciun cuvânt, iar Langdon își spuse că, probabil, toți se gândeau la același lucru. „Acest monstru htonian... nu poate fi decât molima lui Zobrist."

căci colo, în întuneric, monstrul htonian așteaptă,
cufundat în apele roșii-sângerii...
ale lagunei ce nu oglindește stele.

– Oricum, spuse el în cele din urmă, încercând să nu devieze de la subiect, este limpede că trebuie să căutăm un loc subteran, așa explicându-se cel puțin ultimul vers, care menționează o „lagună ce nu oglindește stele".

– Bună precizare, exclamă Sienna, ridicând privirea de pe telefonul lui Ferris. Într-o lagună subterană nu se pot reflecta stelele. Dar există lagune subterane în Veneția?

– Eu nu știu niciuna, replică Langdon. Dar într-un oraș clădit pe apă, posibilitățile sunt, probabil, nesfârșite.

– Și dacă ar fi vorba despre o lagună undeva în interior? întrebă Sienna pe neașteptate, privind când spre unul, când spre celălalt. Poemul amintește de „întunericul“ din „palatul scufundat“. Spuneai mai devreme că Palatul Dogilor este legat de bazilică, da? Asta înseamnă că ambele au multe dintre elementele specificate în text – un museion al sfintei înțelepciuni, un palat, o relație cu dogii – și ansamblul este situat în laguna principală a Veneției, la nivelul mării.

Langdon se gândi câteva clipe.

– Crezi că „palatul scufundat“ din poem este Palatul Dogilor?

– De ce nu? Versurile ne spun mai întâi să îngenunchem în bazilica San Marco, apoi să urmăm susurul apei șiroind. Poate că zgomotul apei duce alături, la Palatul Dogilor. Poate că are fundațiile sub nivelul apei sau ceva asemănător.

Langdon fusese de multe ori la Palatul Dogilor și știa că este o construcție cu adevărat masivă. Fiind de fapt un complex de clădiri, găzduia un muzeu, un veritabil labirint de săli instituționale, curți interioare și o rețea de celule de închisoare atât de vastă, încât ocupa mai multe corpuri de clădire.

– S-ar putea să ai dreptate, replică el, dar am avea nevoie de zile întregi ca să căutăm la întâmplare în palat. Eu propun să facem exact ce ne spune poemul. În primul rând, să mergem la bazilica San Marco și să găsim mormântul sau statuia dogelui trădător și apoi să îngenunchem acolo.

– Și după aceea? întrebă Sienna.

– Și după aceea, răspunse Langdon oftând, să ne rugăm cât putem să auzim susurul apei... și să ne ducă undeva.

În tăcerea care urmă, profesorul se gândi la Elizabeth Sinskey și la chipul ei încordat pe care îl văzuse în halucinațiile sale, chemându-l de peste ape. „Timpul se scurge repede. Caută și găsește!“ Se întrebă unde o fi Sinskey acum... și dacă era bine. Fără îndoială, soldații în negru își dăduseră deja seama că el și Sienna reușiseră să scape. „Cât va mai dura până ce vor veni după noi?“

Revenind la poem, se strădui să-și alunge extenuarea. Privi ultimul vers și îi mai veni o idee, dar se întrebă dacă merita s-o menționeze cu glas tare. „Laguna ce nu oglindește stele." Probabil că era irelevant pentru ceea ce căutau ei, dar decise în cele din urmă să vorbească despre ea:

– Mai e un lucru pe care ar trebui să vi-l spun.

Sienna ridică privirea de la telefonul mobil.

– Cele trei părți ale *Divinei Comedii* – *Infernul*, *Purgatoriul* și *Paradisul*... toate se încheie cu același cuvânt.

Sienna păru surprinsă.

– Ce cuvânt? întrebă Ferris.

Langdon arătă spre sfârșitul textului pe care îl transcrisese.

– Același cu care se încheie și poemul acesta – „stele".

Și luând masca lui Dante, puse arătătorul în centrul textului spiralat.

„Laguna ce nu oglindește stele."

– Mai mult decât atât, continuă el, în finalul *Infernului*, Dante ascultă susurul apei șiroind într-un hău și îl urmează printr-o deschidere... care-l duce afară din iad.

Ferris păli.

– Isuse!

În acea clipă, un jet de aer asurzitor pătrunse în compartiment – trenul intrase într-un tunel săpat în munte. În întuneric, Langdon închise ochii și își lăsă mintea să se relaxeze. „O fi fost Zobrist un lunatic, își spuse el, dar în mod cert cunoştea bine opera lui Dante."

Laurence Knowlton se simţi uşurat. „Prefectul s-a răzgândit şi vrea să vadă înregistrarea lui Zobrist.“

Fără să mai zăbovească, întinse mâna după stickul roşu de memorie şi-l conectă la computer, pentru ca şeful lui să-i poată studia conţinutul. Povara bizarului mesaj de nouă minute al lui Zobrist îl apăsase greu pe umeri şi era dornic s-o împartă cu cineva.

„De acum nu va fi doar în responsabilitatea mea.“

Knowlton trase adânc aer în piept şi apăsă butonul de redare.

Ecranul se întunecă şi zgomotul apei clipocind umplu încăperea. Camera se deplasă în pâcla roşiatică a grotei subterane şi, cu toate că nu afişa nicio reacţie, Knowlton ştia că prefectul era deopotrivă alarmat şi uimit.

Camera nu mai înaintă, ci se înclină în jos, spre suprafaţa lagunei, cufundându-se apoi câteva zeci de centimetri, până la placa de titan prinsă de sol.

ÎN ACEST LOC, LA ACEASTĂ DATĂ,
LUMEA S-A SCHIMBAT PENTRU TOTDEAUNA.

Prefectul tresări uşor.

– Mâine, şopti el, privind data. Şi ştim unde este „acest loc“?

Knowlton clătină din cap.

Camera panoramă spre stânga, prinzând în cadru săculeţul din plastic cu acel fluid gelatinos maro-gălbui.

– Ce mama naibii?!

Prefectul îşi trase un scaun şi se aşeză, privind fix globul unduind, plutind în apă ca un balon cu heliu prins de o sfoară.

O tăcere inconfortabilă se aşternu în cubicul pe măsură ce înregistrarea continua. În scurt timp ecranul deveni negru şi apoi o umbră stranie, cu nasul ca un cioc, apăru pe peretele grotei şi începu să vorbească în stilul ei ocult.

Eu sunt Umbra...

Hăituit în tenebre, trebuie să mă adresez lumii din adâncul pământului, exilat în această sumbră cavernă în care apele sângerii se strâng în laguna ce nu oglindește stele.

Dar acesta-i paradisul meu... pântecele perfect pentru fragilul meu vlăstar.

Inferno.

Prefectul ridică privirea.

– Inferno?

Knowlton înălță din umeri.

– Așa cum spuneam, este îngrijorător.

Prefectul se întoarse spre ecran, urmărind absorbit înregistrarea.

Umbra cu nasul ca un cioc continuă să vorbească timp de câteva minute, despre molime, despre nevoia de triere a populației, despre rolul său glorios în asigurarea viitorului, despre lupta sa împotriva ignoranților care încercaseră să-i stea în cale și despre puținii adepți care realizaseră că acțiunea drastică era unica modalitate de salvare a planetei.

Knowlton nu știa ce presupunea lupta aceea, dar toată dimineața se întrebase dacă nu cumva Consorțiul se afla în tabăra greșită.

Vocea își continua monologul.

Am creat o capodoperă a salvării, însă eforturile mele au fost răsplătite nu cu sunete de trâmbițe și cununi de laur... ci cu amenințări de moarte.

Nu mă tem să mor... căci moartea îi transformă pe vizionari în martiri... și ideile nobile în mișcări puternice.

Isus. Socrate. Martin Luther King.

Într-o zi mă voi alătura lor.

Capodopera pe care am creat-o este lucrarea lui Dumnezeu însuși... un dar din partea Celui care m-a înzestrat cu mintea, curajul și instrumentele necesare pentru făurirea unei astfel de creații.

Acum ziua cea mare se apropie.

Inferno doarme sub mine, gata să țâșnească din pântecele său acvatic... vegheat de monstrul htonian și de toate Furiile sale.

În ciuda purității faptelor mele, nici mie – la fel ca vouă – nu mi-e străin Păcatul. Chiar și eu sunt vinovat de cel mai negru dintre cele șapte – acea ispită singuratică de care prea puțini găsesc fereală.

Trufia.

Înregistrând acest mesaj am căzut pradă ademenirilor Trufiei... nerăbdător să mă asigur că lumea îmi va cunoaște munca.

Şi de ce nu?

Omenirea trebuie să ştie de unde-i vine mântuirea... numele celui care a închis pentru totdeauna porţile căscate ale iadului!

Cu fiece oră care trece, rezultatul devine mai sigur.

Matematica – la fel de neîndurătoare precum gravitaţia – este inflexibilă. Aceeaşi înflorire exponenţială a vieţii care aproape că a ucis omenirea îi va fi acum salvare. Frumuseţea unui organism viu – fie el bun ori rău – este aceea că va urma neabătut legea impusă de Dumnezeu.

Creşteţi şi înmulţiţi-vă.

Şi astfel combat eu focul... cu foc.

– Suficient! exclamă prefectul pe un ton atât de scăzut, încât Knowlton abia dacă îl auzi.

– Domnule?

– Opreşte înregistrarea.

Knowlton apăsă butonul de pauză.

– Domnule, de fapt, sfârşitul este partea cea mai alarmantă.

– Am văzut destul.

Prefectul părea scârbit. Se plimbă prin cubicul preţ de câteva momente, după care se întoarse brusc.

– Trebuie să-l contactăm pe FS-2080.

Knowlton cântări ideea.

FS-2080 era numele de cod al unuia dintre contactele de încredere ale prefectului – acelaşi care îl recomandase pe Zobrist Consorţiului. Fără îndoială, şeful lui avea mustrări de conştiinţă că avusese încredere în judecata lui FS-2080; această recomandare adusese un veritabil haos în lumea fragil structurată a Consorţiului.

„FS-2080 este cauza acestei crize."

Şirul parcă nesfârşit de calamităţi care îl aveau în centru pe Zobrist părea doar să se agraveze, şi nu doar pentru organizaţie, ci şi, poate... pentru lumea întreagă.

– Trebuie să aflăm care erau adevăratele intenţii ale lui Zobrist, spuse prefectul. Vreau să ştiu exact ce a creat şi dacă ameninţarea asta e reală.

Knowlton ştia că, dacă exista o persoană capabilă să răspundă la aceste întrebări, FS-2080 era aceea. Nimeni nu-l cunoştea mai bine pe Zobrist. Venise timpul ca protocolul să fie încălcat, pentru a se afla ce fel de nebunie susţinuse Consorţiul, fără să ştie, în ultimul an.

Knowlton analiză posibilele consecințe ale unei discuții directe cu FS-2080. Simpla inițiere a contactului comporta anumite riscuri.

– Evident, domnule, spuse el, dacă veți lua legătura cu FS-2080, va trebui s-o faceți cu mare delicatețe.

Prefectul își scoase telefonul mobil, cu ochii scăpărând de mânie.

– A trecut vremea delicateței.

ꙮ

În timp ce stătea împreună cu tovarășii săi de drum în salonașul privat al trenului, bărbatul cu cravata multicoloră și ochelari Plume Paris se străduia din răsputeri să nu-și mai scarpine pustulele care-l mâncau tot mai tare. Durerea din piept părea și ea să se fi agravat.

Când trenul ieși din tunel, bărbatul se uită spre Langdon, care deschise ochii încet, după o perioadă în care fusese pierdut în gânduri. Lângă el, Sienna își coborî privirea spre telefonul mobil al lui Ferris, pe care îl lăsase din mână când intraseră în tunel, unde nu exista semnal. Părea nerăbdătoare să-și reia căutările pe internet, dar înainte de a apuca să întindă mâna după mobil, acesta începu să vibreze și să emită o serie de piuituri sacadate.

Cunoscând foarte bine sunetul de apel, bărbatul cu erupția cutanată luă imediat telefonul și privi ecranul luminat, făcând tot posibilul să-și ascundă surprinderea.

– Scuze, spuse el ridicându-se în picioare. Mama e bolnavă. Trebuie să răspund.

Langdon și Sienna înclinară din cap, înțelegători, iar bărbatul ieși din compartiment și se îndepărtă cu pași grăbiți spre toaleta din capătul culoarului.

Intrând, încuie ușa în urma lui și preluă apelul.

– Alo?

Vocea de la celălalt capăt avea tonuri grave.

– Prefectul sunt.

Toaleta din Frecciargento nu era mai mare decât cea de pe un avion de linie, în care abia dacă aveai loc să te mişti. Bărbatul cu erupţia cutanată încheie convorbirea cu prefectul și își puse telefonul în buzunar.

„Situaţia s-a schimbat", își spuse el. Pe neaşteptate totul se întorsese cu susul în jos, iar el simţi nevoia să stea o clipă ca să-şi adune gândurile.

„Prietenii mi-au devenit acum duşmani."

Lărgindu-şi nodul de la cravată, bărbatul îşi privi în oglindă faţa acoperită de pustule. Arăta mai rău decât îşi închipuise el. Dar asta era o nimica toată în comparaţie cu durerea din piept.

Cu gesturi ezitante, își descheie câţiva nasturi şi îşi desfăcu cămaşa. Apoi se sili să se uite în oglindă... şi să-şi studieze pieptul gol.

„Isuse!"

Zona neagră se mărise.

Pielea din mijlocul pieptului avea o nuanţă neagră-albăstruie. Totul începuse seara trecută, cu o pată cât o minge de golf, care acum devenise cât o portocală. Îşi atinse uşor zona vineţie şi se chirci de durere.

Grăbit, își încheie nasturii la loc, sperând că va avea puterea să termine ce avea de făcut.

„Ora următoare va fi critică, își spuse el. O serie de manevre delicate."

Închise ochii şi îşi adună gândurile, repetându-şi în minte ce trebuia să urmeze. „Prietenii mi-au devenit acum duşmani", îşi zise el din nou.

Trase de câteva ori aer în piept, chinuit, în speranţa că-l va ajuta să se liniştească. Ştia că nu trebuie să-şi piardă cumpătul, dacă voia să-şi poată în continuare ascunde intenţiile.

„Calmul interior este esenţial pentru un joc convingător."

Minciuna şi disimularea nu-i erau câtuşi de puţin necunoscute, şi totuşi inima îi bubuia violent în piept. Luă o nouă gură de aer, dureroasă. „Sunt ani de când înşeli oamenii, îşi reaminti el. Cu asta te ocupi tu."

Adunându-şi forţele, se pregăti să se întoarcă la Sienna şi Langdon.

„Rolul meu de final“, îşi spuse.

Ca o ultimă precauţie înainte de a ieşi din toaletă, scoase bateria din telefonul mobil, asigurându-se astfel că nu mai putea fi folosit.

„Arată cam palid“, îşi zise Sienna când bărbatul cu erupţia pe piele reveni în compartiment şi se aşeză, cu un icnet de durere.

– E totul în regulă? întrebă ea, sincer îngrijorarată.

El încuviinţă.

– Da, mulţumesc. Totul e bine.

Constatând că, probabil, omul îi spusese tot ce era dispus să dezvăluie, Sienna schimbă subiectul:

– Am nevoie din nou de telefonul dumneavoastră. Dacă nu vă deranjează, aş vrea să mai caut câte ceva despre doge. Poate găsim unele răspunsuri înainte de a ajunge la San Marco.

– Nicio problemă, răspunse el şi scoase telefonul din buzunar, verificându-i afişajul. Oh, la naiba! exclamă el apoi. Mi s-a descărcat bateria în timpul apelului. Se pare că e moartă deja. Dar, adăugă el uitându-se la ceasul de la încheietura mânii, vom ajunge în scurt timp la Veneţia. Va trebui să aşteptăm până atunci.

La opt kilometri în largul coastelor Italici, la bordul iahtului *Mendacium*, coordonatorul Knowlton privea în tăcere cum prefectul păşea încolo şi-ncoace în cubiculul său, ca un animal în cuşcă. După apelul telefonic, era evident că rotiţele i se învârteau cu febrilitate în cap, iar el ştia că nu e cazul să scoată nici măcar un sunet în timp ce şeful său gândea.

În cele din urmă, prefectul i se adresă cu o voce încordată:

– Nu avem de ales. Trebuie să vadă şi doamna doctor Elizabeth Sinskey înregistrarea video.

Knowlton rămase încremenit, fără să-şi arate în vreun fel surprinderea. „Diavoliţa cu părul argintiu? Cea de care l-am ferit pe Zobrist un an întreg?“

– Bine, domnule. Să găsesc o modalitate de a-i trimite înregistrarea prin e-mail?

– Dumnezeule, nu! Să riscăm să ajungă la public? Ar stârni isterie în masă. Vreau s-o văd pe doamna doctor Sinskey aici, la bordul vasului, cât mai curând posibil.

Knowlton se holbă la el, nevenindu-i să creadă. „Vrea s-o aduc pe directoarea OMS aici, pe *Mendacium?!*"

– Domnule, această încălcare a protocolului de confidențialitate riscă în mod cert să...

– Treci la treabă, Knowlton! ACUM!

FS-2080 privea pe fereastra trenului, la reflexia lui Langdon în geam. Profesorul cântărea încă în minte posibilele rezolvări ale enigmei pe care Bertrand Zobrist o scrisese pe masca mortuară a lui Dante.

„Bertrand, își spuse FS-2080, Doamne, ce dor îmi e de el!"

Durerea pierderii era mai proaspătă ca niciodată. Seara în care se întâlniseră părea și acum un vis magic.

Chicago. Viscol.

Ianuarie, cu șase ani în urmă... dar îmi pare că a fost ieri. Mă chinui să înaintez prin troiene, împotriva vântului care suflă pe Magnificent Mile, cu gulerul ridicat până la urechi. În ciuda frigului, îmi spun că nimic nu mă va împiedica să ajung la destinație. Aceasta-i șansa mea de a-l auzi vorbind pe marele Bertrand Zobrist... în persoană.

Am citit tot ce a scris el și știu ce noroc am să fi intrat în posesia unuia dintre cele cinci sute de bilete emise pentru acest eveniment.

Când ajung în aulă, cu trupul pe jumătate înghețat, simt un val de panică descoperind că sala este pe trei sferturi goală. Oare conferința a fost anulată?! Orașul este aproape paralizat din cauza vremii... Asta să-l fi împiedicat pe Zobrist să vină aici?

Dar, iată-l că apare.

O siluetă elegantă, impunătoare, urcă pe podium.

Este înalt... foarte înalt... cu ochi verzi, scânteietori, în ale căror ape adânci par a se ascunde toate misterele lumii. Privește în sala goală – cu numai vreo cincisprezece admiratori îndârjiți, iar mie mi-e rușine că-i atât de puțină lume.

Acesta e Bertrand Zobrist!

Se așterne un teribil moment de tăcere, în care el ne privește, cu fața imobilă.

Și apoi, pe neașteptate, izbucnește în râs, iar ochii verzi îi strălucesc.

– La naiba cu aula asta goală! Hotelul meu e la nici doi pași. Să mergem la bar!

Publicul se însuflețește și un mic grup migrează alături, la barul unui hotel, unde ne înghesuim cu toții într-un separeu mare și comandăm de băut. Zobrist ne regalează

cu povești despre cercetările sale, despre modul în care și-a câștigat celebritatea și despre planurile sale privind viitorul ingineriei genetice. În vreme ce paharele se golesc, discuția se axează pe recenta pasiune a lui Zobrist pentru filozofia transumanistă.

– Eu cred că transumanismul este unica speranță a omenirii pentru o supraviețuire pe termen lung, declară el, descheindu-și cămașa și arătându-ne tuturor simbolul „H+" tatuat pe umărul lui. După cum puteți vedea, sunt pe deplin angajat.

Mă simt de parcă aș avea o audiență privată la o vedetă rock. Nu mi-am imaginat niciodată că mult apreciatul „geniu al geneticii" poate fi atât de charismatic și de atrăgător. De fiecare dată când mă privește, ochii lui verzi aprind în mine o senzație cu totul neașteptată... imboldul adânc al atracției sexuale.

Pe măsură ce orele se scurg, grupul se rărește, fiecare scuzându-se și întorcându-se la realitate. La miezul nopții, suntem deja singuri, eu și Bertrand Zobrist.

– Îți mulțumesc pentru seara asta, îi spun simțind cum mă ia valul de la un pahar în plus. Ești un maestru extraordinar.

– Lingușeală? zâmbește Zobrist și se apleacă spre mine, astfel că genunchii ni se ating. Te va duce oriunde vrei.

Flirtul este, evident, inadecvat, dar e o noapte înghețată într-un hotel pustiu și mie mi se pare că lumea întreagă s-a oprit în loc.

– Deci, ce părere ai? mă întreabă el. Un ultim pahar la mine în cameră?

Încremenesc și-mi dau seama că am probabil aerul unei căprioare surprinse în lumina farurilor.

Ochii lui Zobrist scânteiază cald.

– Dă-mi voie să ghicesc, șoptește el. N-ai mai fost niciodată cu un bărbat celebru.

Simt că roșesc și mă străduiesc să-mi ascund noianul de emoții – stânjeneală, incitare, teamă...

– Sincer vorbind, îi răspund, n-am mai fost niciodată cu un bărbat.

Zobrist surâde și se apropie mai mult.

– Nu știu ce ai așteptat tu, dar, te rog, dă-mi voie să fiu eu primul.

În clipa asta, toate frustrările și jenantele temeri sexuale din copilărie mă părăsesc... evaporându-se în noaptea vântoasă.

Pentru prima dată în viața mea, simt o dorință nezăgăzuită de rușine.

Îl vreau.

Zece minute mai târziu, ne aflăm în camera lui, goi, unul în brațele celuilalt. Zobrist nu se grăbește, mâinile lui răbdătoare stârnind senzații pe care nu le-am mai simțit niciodată în trupul meu neexperimentat.

Este alegerea mea. El nu m-a silit la nimic.

În coconul îmbrățișării lui, simt că totul e perfect în lume. Și așa, întinși unul lângă celălalt, privind pe fereastră în noaptea cu ninsoare, știu că-l voi urma pe acest om oriunde.

Trenul încetini brusc, iar FS-2080 lăsă în urmă amintirea fericită, revenind în prezentul deprimant.

„Bertrand... ai pierit!“

Prima lor noapte împreună fusese întâiul pas al unei călătorii incredibile.

„Am devenit mai mult decât iubiți. Am devenit maestru și discipol.“

– Podul Libertà, anunță Langdon. Aproape am ajuns.

FS-2080 încuviință sumbru, privind spre apele Lagunei Veneta, amintindu-și cum navigase odată aici cu Bertrand... o imagine idilică ce se dizolvă imediat într-o alta, oribilă, petrecută cu o săptămână în urmă.

„Am fost acolo când s-a aruncat din turnul Badia.

Ai mei au fost ultimii ochi pe care i-a privit.“

Aeronava Citation Excel a companiei NetJets prinse înălțime, zgâlțâită de turbulențe pe când se depărta de Aeroportul Tassignano, spre Veneția. La bordul ei, doamna doctor Elizabeth Sinskey abia dacă remarcă decolarea cu probleme, privind în gol pe fereastră și mângâindu-și amuleta de la gât.

În sfârșit, renunțaseră să-i mai administreze injecții, astfel că mintea îi era deja mai limpede. Pe locul de lângă ea, agentul Brüder ședea tăcut, reflectând probabil la bizara răsturnare de situație despre care tocmai aflaseră.

„Totul e cu susul în jos“, își spuse Sinskey, încă neputând să creadă ceea ce văzuse.

Cu treizeci de minute în urmă, se năpustiseră în micul aerodrom pentru a-l intercepta pe Langdon înainte de a se îmbarca în avionul privat pe care îl comandase. Dar în locul profesorului, găsiseră o aeronavă Citation Excel cu motoarele turate și doi piloți de la NetJets plimbându-se în sus și-n jos pe pistă și verificându-și ceasurile.

Robert Langdon nu era nicăieri.

„Și apoi a venit apelul telefonic.“

Când sunase mobilul, Sinskey era acolo unde fusese toată ziua, pe bancheta din spate a dubei negre. Agentul Brüder urcase în mașină cu o expresie stupefiată și îi întinsese telefonul lui.

– Un apel urgent pentru dumneavoastră, doamnă.

– Cine e? întrebase ea.

– Apelantul mi-a cerut să vă spun doar că are să vă comunice informații care nu suportă amânare despre Bertrand Zobrist.

Sinskey luase imediat mobilul.

– Sunt doamna doctor Elizabeth Sinskey.

– Doamnă doctor Sinskey, nu ne-am întâlnit niciodată, însă organizația pe care o reprezint este cea care l-a ascuns pe Bertrand Zobrist timp de un an, zădărnicindu-vă eforturile de a-l găsi.

Ea își îndreptase imediat umerii.

– Oricine ați fi, ați ajutat un criminal!

– Nu am făcut nimic ilegal, dar nu asta-i...

– Pe dracu' n-ați făcut!

Bărbatul de la telefon trăsese adânc aer în piept și începuse să vorbească pe un ton blând și foarte calm:

– Vom avea suficient timp să dezbatem problemele de etică ale acțiunilor mele. Știu că nu mă cunoașteți, dar eu știu câte ceva despre dumneavoastră. Domnul Zobrist m-a plătit bine pentru a-l feri de Domnia Voastră și de alte persoane pe parcursul anului trecut. Acum, prin faptul că v-am contactat, mi-am încălcat protocolul strict. Și totuși, consider că nu avem altă opțiune decât aceea de a ne uni eforturile. Mă tem că Bertrand Zobrist a făcut ceva teribil.

Sinskey habar nu avea cine putea fi bărbatul de la telefon.

– Abia acum v-ați dat seama de asta?

– Da, exact. Abia acum, replicase el pe un ton serios.

Elizabeth Sinskey începu să se dezmeticească de tot.

– Cine sunteți?

– Cineva care vrea să ajute înainte de a fi prea târziu. Sunt în posesia unui mesaj video trimis de Bertrand Zobrist. El mi-a cerut să-l difuzez... mâine. Cred că trebuie să-l vedeți neîntârziat.

– Ce spune?

– Nu la telefon.

– De unde știu că pot avea încredere în dumneavoastră?

– Fiindcă vă voi spune imediat unde se află Robert Langdon... și de ce se poartă atât de ciudat.

Sinskey tresări la auzul numelui și ascultă uluită explicația. După toate aparențele, bărbatul care o sunase fusese vreme de un an complicele inamicului ei și totuși, în vreme ce auzea toate detaliile, simțea că trebuia să aibă încredere în ceea ce i se spunea.

„Nu pot decât să fac ce-mi sugerează."

Folosindu-se de relațiile lor, reușiră să închirieze aeronava Citation Excel „abandonată" de Langdon, iar acum Sinskey și soldații se îndreptau în viteză spre Veneția unde, potrivit informațiilor primite de la apelant, Langdon și cei doi tovarăși de drum ai săi urmau să sosească în scurt timp cu trenul. Era prea târziu pentru a chema autoritățile locale, însă bărbatul care îi telefonase susținea că știe încotro se îndrepta Langdon.

„Piața San Marco?“ Sinskey se înfioră imaginându-și mulțimile din cea mai aglomerată zonă a Veneției.

– De unde știți asta?

– Nu la telefon, replicase bărbatul. Dar trebuie să vă spun că Robert Langdon călătorește, fără să știe, împreună cu un individ foarte periculos.

– Cu cine? întrebase Sinskey.

– Unul dintre intimii lui Zobrist, răspunsese omul, oftând din greu. O persoană în care am avut încredere. În mod nesăbuit, se pare. Cineva despre care cred că ar putea constitui o amenințare gravă.

În vreme ce aeronava privată se îndrepta spre Aeroportul Marco Polo din Veneția, având-u-i la bord pe Sinskey și pe cei șase soldați care o însoțeau, gândurile ei reveniră la Robert Langdon. „Și-a pierdut memoria? Și nu-și mai amintește nimic?“ Deși explica unele lucruri, ciudata veste o făcea să-i pară și mai rău pentru că îl implicase pe distinsul profesor în această criză.

„Și nu i-am dat de ales.“

Cu aproape două zile în urmă, când îi solicitase ajutorul, nu-i permisese nici măcar să se întoarcă acasă ca să-și ia pașaportul, ci aranjase în așa fel încât să treacă nestingherit prin aeroportul florentin, ca un colaborator special al Organizației Mondiale a Sănătății.

În vreme ce avionul C-130 se înălța în aer îndreptându-se spre est, peste Atlantic, Sinskey îi aruncase o privire lui Langdon, care ședea lângă ea, și constatase că nu arată bine. Se uita în gol la peretele fără hublouri al avionului.

– Domnule profesor, ați observat că avionul acesta nu are ferestre? Până de curând, era folosit pentru transporturi militare.

Langdon se întorsese spre ea, cu fața albă ca varul.

– Da, am remarcat în momentul în care am urcat la bord. Nu mă simt foarte bine în spații închise.

– Și de aceea vă prefaceți că priviți printr-o fereastră imaginară?

El zâmbise stânjenit.

– Cam așa ceva, da.

– Atunci, mai bine priviți asta, spusese ea scoțând o fotografie a inamicului ei cu ochi verzi și așezând-o în fața lui. Acesta estre Bertrand Zobrist.

Îi povestise deja despre confruntarea ei cu Zobrist de la Consiliul pentru Relații Externe, despre pasiunea individului pentru ecuația

apocalipsei populaţionale, despre comentariile sale frecvent vehiculate referitoare la beneficiile globale ale ciumei negre şi, mai grav, despre dispariţia sa din luminile reflectoarelor în ultimul an.

– Cum reuşeşte cineva aşa de cunoscut să rămână ascuns un timp atât de îndelungat? se mirase Langdon.

– A fost ajutat. De profesionişti. Poate chiar de un guvern străin.

– Ce guvern ar aproba crearea unei molime letale?

– Acelaşi care încearcă să obţină focoase nucleare de pe piaţa neagră. Nu uitaţi că o maladie eficientă constituie arma chimică supremă şi valorează o avere. La fel de bine este posibil ca Zobrist să fi minţit şi să-şi fi asigurat partenerii că invenţia sa are o rază de acţiune limitată; poate că el era singurul care ştia cu adevărat ce efecte are creaţia sa.

Langdon rămăsese tăcut.

– În orice caz, continuase Sinskey, dacă nu pentru bani, cei care l-au ajutat e posibil s-o fi făcut fiindcă îi împărtăşeau *ideologia*. Zobrist nu ducea lipsă de discipoli dispuşi să facă orice pentru el. Se bucură de o veritabilă celebritate. De fapt, nu cu mult timp în urmă a susţinut o conferinţă la universitatea la care lucraţi.

– La Harvard?

Sinskey luase un creion şi scrisese pe marginea fotografiei lui Zobrist litera H urmată de semnul plus.

– Vă pricepeţi la simboluri, îi spusese ea. Pe acesta îl recunoaşteţi?

H+

– H plus, murmurase Langdon, înclinând uşor din cap. Sigur, cu câteva veri în urmă l-am văzut afişat pretutindeni în campus. Am presupus că era vorba despre o conferinţă pe teme de chimie.

Sinskey râsese uşor.

– Nu, erau postere pentru summitul „Humanity-plus“ din 2010 – una dintre cele mai mari reuniuni ale transumaniştilor. H-plus este simbolul mişcării transumaniste.

Langdon îşi lăsase capul pe un umăr, ca pentru a încerca să pună termenul în context.

– Transumanismul, continuase Sinskey, este o mişcare intelectuală, un fel de filozofie, şi prinde rapid rădăcini în comunitatea ştiinţifică. În esenţă, afirmă că tehnologia trebuie folosită pentru a depăşi limitele inerente

trupului omenesc. Cu alte cuvinte, următoarea etapă în evoluția omului ar urma să fie ingineria biologică.

– Pare ceva abominabil.

– La fel ca orice schimbare, totul depinde de nivelul ei. Tehnic vorbind, ingineria biologică se aplică de ani mulți, odată cu descoperirea vaccinurilor care îi imunizează pe cei mici față de anumite boli – poliomielită, variolă, febră tifoidă. Diferența este că acum, cu noile evoluții marca Zobrist în domeniul ingineriei genetice a tulpinilor de germeni patogeni, învățăm să creăm imunizări *ereditare*, care să afecteze ținta la nivelul fundamental al tulpinilor de germeni, astfel încât toate generațiile ulterioare să devină imune la boala respectivă.

Langdon păruse uimit.

– Deci specia umană ar trece printr-o mutație evolutivă care i-ar conferi imunitate la febră tifoidă, să spunem?

– Ar fi mai degrabă o mutație evolutivă *asistată*. În mod normal, procesul evolutiv se întinde pe mii de ani – fie că vorbim despre un pește dipnoi căruia i se formează membre sau o maimuță care dezvoltă un deget opozabil. Acum însă, putem face adaptări genetice radicale în decursul unei singure generații. Susținătorii tehnologiei o consideră expresia desăvârșită a principiului darwinist al „supraviețuirii celui mai adaptat“, omul devenind astfel o specie care învață să-și perfecționeze propriul proces evolutiv.

– Mie îmi pare mai degrabă un fel de joacă de-a Dumnezeu, replicase Langdon.

– Sunt de acord cu dumneavoastră. La fel ca mulți alți transumaniști însă, Zobrist susținea că omenirea are *obligația* evolutivă de a folosi tot ce are la dispoziție – mutațiile genetice ale tulpinilor de germeni, spre exemplu – pentru a se perfecționa ca specie. Problema este că alcătuirea noastră genetică seamănă cu un castel din cărți de joc, fiecare piesă fiind legată și susținută de nenumărate altele – deseori în moduri pe care nu le înțelegem. Dacă încercăm să eliminăm o singură caracteristică umană, riscăm ca alte sute să se modifice simultan, posibil cu efecte catastrofale.

Langdon încuviințase.

– Există un motiv pentru care evoluția este un proces gradual.

– Exact! replicase Sinskey, simțind cum admirația ei față de profesorul american creștea cu fiecare clipă care trecea. Intervenim într-un proces care a avut nevoie de milioane de ani pentru a se desăvârși. Trăim timpuri periculoase. Literalmente avem acum capacitatea de a activa anumite

secvențe de gene care le vor asigura urmașilor noștri dexteritate, rezistență, forță și chiar inteligență sporite, transformându-i într-o superspecie. Acești ipotetici indivizi „îmbunătățiți" sunt cei pe care transumaniștii îi numesc *postumani*, iar ei – cred unii – vor constitui viitorul speciei noastre.

– Mie-mi sună a eugenie.

La auzul termenului, lui Sinskey i se făcu pielea de găină.

În anii 1940, oamenii de știință naziști cochetaseră cu o tehnologie pe care o numiseră „eugenie" – o încercare de a utiliza o formă rudimentară de inginerie genetică pentru a mări rata natalității în rândul celor cu trăsături genetice „dezirabile", reducând-o la cei cu caracteristici etnice „mai puțin dezirabile".

„Purificare etnică la nivel genetic."

– Există unele similarități, recunoscuse Sinskey, și cu toate că e greu să ne imaginăm cum am putea crea o nouă ființă umană, există mulți oameni inteligenți care cred că declanșarea acestui proces este o condiție esențială pentru supraviețuirea omenirii. Unul dintre colaboratorii publicației transumaniste *H+* descria ingineria genetică a tulpinilor de germeni patogeni ca fiind „următorul pas evident", pretinzând că acest domeniu ar fi „chintesența adevăratului potențial al speciei noastre". Pe de altă parte, trebuie să adaug în apărarea publicației în cauză că a reprodus și un articol din revista *Discover*, intitulat „Cea mai periculoasă idee din lume".

– Cred că eu aș „vota" cu acesta din urmă, spusese Langdon. Cel puțin dintr-un punct de vedere socio-cultural.

– Cum așa?

– Păi, bănuiesc că ameliorările genetice – la fel ca și chirurgia estetică – sunt scumpe, nu?

– Firește. Nu oricine și-ar permite să apeleze la asemenea îmbunătățiri – pentru sine sau pentru copii.

– Ceea ce înseamnă că, legalizate, ameliorările genetice ar duce imediat la crearea unei lumi împărțite în favorizați și defavorizați. Există deja o prăpastie crescândă între cei bogați și cei săraci, însă ingineria genetică ar crea o rasă de supraoameni și o alta de... presupuși suboameni. Credeți că lumea este preocupată de acel unic procent de superbogați care conduce lumea? Imaginați-vă că acest procent ar fi totodată, efectiv, o *specie* superioară – ființe mai inteligente, mai sănătoase, mai puternice. Situația ar fi propice sclaviei sau purificării etnice.

Sinskey îl privise cu un surâs pe chipeșul cărturar care stătea lângă ea.

– Domnule profesor, ați identificat foarte rapid ceea ce eu consider a fi cel mai grav neajuns al ingineriei genetice.

– Mda, poate că l-am identificat, dar încă sunt nedumerit cu privire la Zobrist. Toate aceste idei transumaniste par a viza îmbunătățirea speciei umane – oameni mai sănătoși, maladii letale vindecate, longevitate crescută. Și totuși, am impresia că opiniile lui cu privire la suprapopulare susțin ideea de a ucide oameni. Așadar, concepțiile sale referitoare la transumanism și la suprapopulare par a se bate cap în cap, nu-i așa?

Sinskey oftase. Era o întrebare bună și, din nefericire, avea un răspuns clar și tulburător.

– Zobrist credea cu tărie în transumanism – în ameliorarea speciei umane prin intermediul tehnologiei; însă credea totodată și că omenirea va dispărea înainte să apucăm să facem acest lucru. De fapt, dacă nimeni nu face nimic, specia noastră se va stinge din cauza numărului uriaș de indivizi înainte de a avea ocazia să conștientizăm atuurile ingineriei genetice.

Langdon făcuse ochii mari.

– Prin urmare, Zobrist voia să ne reducă numărul... pentru a mai câștiga timp?

Sinskey încuviințase.

– La un moment dat, spunea despre el însuși că este ca un prizonier pe o navă pe care numărul pasagerilor se dublează la fiecare oră, în vreme ce el încearcă disperat să construiască o barcă de salvare înainte ca nava să se scufunde sub propria greutate. Și, adăugase ea după o scurtă pauză, milita pentru aruncarea peste bord a jumătate din numărul pasagerilor.

Langdon își scuturase un fior.

– Înfricoșătoare idee.

– Foarte. Și țineți seama că Zobrist era convins că reducerea drastică a populației va rămâne în memoria colectivă ca un act suprem de eroism... ca momentul în care specia umană a ales să supraviețuiască.

– Așa cum spuneam, înfricoșător.

– Cu atât mai înfricoșător cu cât el nu era singurul care gândea astfel. Când a murit, a devenit un veritabil martir în ochii multora. N-am idee peste cine vom da când vom ajunge la Florența, dar va trebui să fim foarte precauți. Nu vom fi singurii care caută această molimă și, pentru propria dumneavoastră siguranță, nimeni nu trebuie să știe că vă aflați în Italia pentru a o căuta.

Langdon îi povestise apoi despre prietenul său, Ignazio Busoni, specialist în opera lui Dante, despre care credea că îi va facilita o vizită la Palazzo Vecchio după ora de închidere, pentru a arunca o privire asupra frescei care includea cuvintele *cerca trova*, cele care se regăseau și în imaginea din proiectorul lui Zobrist. Poate că Busoni avea să-l ajute să înțeleagă citatul acela bizar despre ochii morții.

Sinskey își dăduse pe spate părul lung și argintiu, fixându-l pe Langdon cu o privire intensă.

– Caută și găsește, domnule profesor. Timpul se scurge repede.

După aceea se dusese la un mic depozit de la bord și se întorsese cu cel mai sigur tub pentru materiale periculoase de care dispunea OMS – un model cu închidere biometrică.

– Dați-mi degetul mare, îi ceruse ea, punându-i recipientul în față.

Langdon o privise nedumerit, dar se conformase.

Sinskey programase tubul astfel încât doar el să-l poată deschide, apoi luase micul proiector și-l închisese înăuntru.

– Priviți-l ca pe un fel de seif la purtător, îi spusese ea cu un zâmbet.

– Cu simbolul acesta de risc biologic?! exclamase Langdon cu o expresie nesigură.

– E tot ce avem. Și ca să luăm partea bună a lucrurilor, nimeni nu va fi tentat să pună mâna pe el.

Langdon se scuzase: voia să-și întindă puțin picioarele și să se ducă la toaletă.

În lipsa lui, Sinskey luase sacoul lui și încercase să ascundă tubul în buzunar, însă din păcate nu încăpea.

„Nu poate ține proiectorul ăsta în văzul tuturor!" După o clipă de gândire, se dusese înapoi în depozit, de unde luă un scalpel și un set de cusut. Cu o precizie de expert, făcu o tăietură în căptușeala sacoului și cusu cu atenție un fel de buzunar ascuns, exact atât de mare încât să poată adăposti biotubul.

Când Langdon se întorsese, ea tocmai termina de cusut. Profesorul încremenise locului și se uitase la ea de parcă tocmai o desfigurase pe *Mona Lisa*.

– Ați tăiat căptușeala sacoului meu Harris Tweed?!

– Liniștiți-vă, domnule profesor. Sunt chirurg cu multe operații la activ. Cusăturile sunt făcute profesionist.

CAPITOLUL 68

Gara Santa Lucia din Veneția este o construcție elegantă, joasă, din beton și piatră cenușie. Fusese proiectată în stil modern, minimalist, cu fațada lipsită de orice ornamente, cu excepția unui singur simbol – literele „FS" înaripate, sigla căilor ferate italiene, Ferrovie dello Stato.

Deoarece este situată în extremitatea vestică a Canal Grande, pasagerii care sosesc în Veneția nu trebuie să facă decât un pas dincolo de perimetrul gării pentru a fi imediat înconjurați de priveliștile, sunetele și mirosurile specifice orașului lagunar.

Pentru Langdon, aerul sărat era primul lucru pe care îl remarca sosind la Veneția – briza curată a mării condimentată de aroma de pizza de la cărucioarele vânzătorilor ambulanți din jurul gării. Astăzi vântul bătea din est, iar în aer se simțea de asemenea un iz de combustibil diesel de la lungul șir de taxiuri acvatice care așteptau pe Canal Grande. Zeci de căpitani își fluturau brațele și strigau către turiști, în speranța că-și vor asigura un nou client pentru taxiul, gondola, vaporașul sau barca lor cu motor.

„Haos pe apă", își spuse Langdon, privind aglomerația plutitoare. Nu știa bine cum, dar traficul congestionat care în Boston l-ar fi scos din minți avea aici un farmec aparte.

La o aruncătură de băț peste canal, cupola patinată a bisericii San Simeone Piccolo se profila pe cerul după-amiezii. Biserica era una dintre cele mai eclectice din punct de vedere arhitectural, la nivel european. Cupola sa neobișnuit de înaltă și incinta circulară erau construite în stil bizantin, dar pronaosul cu coloane din marmură amintea în mod clar de calea de acces în Panteonul roman, inspirată din clasicismul elen. Intrarea principală era străjuită de un fronton spectaculos, cu un basorelief în marmură înfățișând o sumedenie de sfinți martirizați.

„Veneția este un muzeu în aer liber", comentă Langdon în sinea sa, coborând privirea spre apa care clipocea ușor pe treptele bisericii. „Un

muzeu care se scufundă încet." Dar această perspectivă părea insignifiantă, comparativ cu amenințarea care, se temea Langdon, zăcea ascunsă undeva sub oraș.

„Și nimeni nu bănuiește..."

Poemul de pe partea din spate a măștii lui Dante îl obseda, iar el se întrebă încotro îl vor duce versurile. Transcrierea poemului era în buzunarul lui, însă la sugestia Siennei, înfășurase masca în hârtie de ziar și o închisese discret într-o casetă de valori din gară. Deși era cât se poate de nepotrivită pentru a adăposti un artefact atât de prețios, caseta oferea o alternativă mult mai sigură la ideea de a purta neprețuita mască din ipsos de colo-colo prin orașul lagunar.

– Robert! strigă Sienna care mergea în fața lui împreună cu Ferris, făcându-i semn spre taxiurile acvatice. Nu avem prea mult timp!

Langdon se grăbi să-i ajungă din urmă, deși ca un mare admirator al capodoperelor arhitecturale, i se părea de neimaginat să străbată Canal Grande în viteză. Puține experiențe venețiene erau mai plăcute decât o călătorie cu vaporetto nr. 1 – principala rută de transport acvatic a orașului – preferabil pe timp de noapte, lăsând în urmă palatele și bisericile scăldate în lumini.

„Fără vaporetto azo", își spuse Langdon. Aceste „autobuze" pe apă erau lente, astfel că taxiul acvatic constituia o opțiune mult mai rapidă. Din păcate, la ora aceasta, coada la cele care așteptau în fața gării părea interminabilă.

Probabil nedispus să aștepte, Ferris preluă imediat frâiele. Cu ajutorul unui teanc generos de bancnote, opri în scurt timp o limuzină acvatică – un Veneziano Convertible din mahon sud-african bine lustruit. Deși exagerat de scumpă, călătoria avea să fie privată și rapidă – doar cincisprezece minute pe Canal Grande până în piața San Marco.

Pilotul era un bărbat frumos, într-un costum Armani croit pe comandă. Părea mai degrabă vedetă de cinema, decât căpitan de vas, dar la urma urmei se aflau la Veneția, capitala eleganței italiene.

– Maurizio Pimponi, se prezentă el, făcându-i cu ochiul Siennei și invitându-i pe toți la bord. Prosecco? Limioncello? Șampanie?

– *No, grazie*, replică Sienna, cerându-i într-o italiană rapidă să-i ducă în cea mai mare viteză până în piața San Marco.

– *Ma certo!* replică Maurizio, făcând din nou cu ochiul. Barca mea e cea mai rapidă din Veneția...

În vreme ce ei se așezară pe banchetele elegante ale ambarcațiunii decapotate, pilotul puse motorul Volvo Penta în marşarier, depărtându-se de mal. Apoi roti volanul la dreapta și trecu în viteză, strecurându-şi vasul masiv prin mulțimea de gondole și printre cei câțiva gondolieri cu tricouri vărgate care își agitau pumnii în aer în ambarcațiunile lor care se legănau în sus și-n jos pe apele agitate.

– *Scusate!* le strigă el. VIP-uri!

În numai câteva secunde, lăsaseră în urmă aglomerația din jurul gării Santa Lucia și se îndreptau spre est, pe Canal Grande. În vreme ce treceau în viteză pe sub arcul grațios al Ponte degli Scalzi, Langdon simți în aer aroma dulce a uneia dintre delicatesele locale, *seppie al nero* – sepie în cerneală proprie – ridicându-se de la restaurantele de pe mal. Când depășiră un cot al canalului, în zare se profilă silueta masivă a bazilicii San Geremia.

– Sfânta Lucia, șopti Langdon, citind numele pe o plăcuță prinsă pe zidul lateral al bisericii. Oasele oarbei.

– Poftim?

Sienna se întoarse spre el, sperând că poate îi mai venise o idee cu privire la poemul acela misterios.

– Nimic, replică el. Un gând ciudat. Probabil nu-nseamnă nimic. Vezi inscripția aceea? întrebă el apoi, arătând spre biserică. Sfânta Lucia este îngropată acolo. Uneori susțin prelegeri pe teme de artă hagiografică – arta care îi înfățișează pe sfinții creștini – și tocmai mi-a trecut prin minte că Sfânta Lucia este ocrotitoarea celor orbi.

– *Si, Santa Lucia!* interveni Maurizio, dornic să fie de ajutor. Sfânta orbilor! Știți povestea, nu? întrebă el privindu-i peste umăr și strigând pentru a acoperi huruitul motorului. Lucia era atât de frumoasă, încât toți bărbații jinduiau la ea. Și de aceea, pentru a rămâne pură în fața Domnului și a-și păstra virginitatea, și-a scos singură ochii.

Sienna oftă adânc.

– Asta zic și eu dăruire!

– Ca răsplată pentru sacrificiul ei, continuă Maurizio, Dumnezeu i-a dăruit o pereche de ochi și mai frumoși!

Sienna privi spre Langdon.

– Sper că știe că asta n-are niciun sens!

– Nebănuite sunt căile Domnului, comentă Langdon, revăzând în minte cele circa douăzeci de lucrări ale unor vechi maeştri care o înfățişau pe Sfânta Lucia ținându-și propriii ochi pe un platou.

Există numeroase versiuni ale poveștii, dar în toate sfânta își scoase ochii ispititori și-i așază pe un platou în fața pețitorului ei înflăcărat, declarând sfidătoare: „Iată, ai aici ce ți-ai dorit atât de mult... iar pentru restul, rogu-te, dă-mi pace acum!“ Ciudat este că textul biblic fusese cel care inspirase gestul Luciei, creându-se astfel o legătură nepieritoare între ea și cunoscutul îndemn al lui Isus: „Și de te sminteşte ochiul tău, scoate-l“.

„Scoate-l“, repetă Langdon în gând, realizând că același verb fusese folosit și în poem. „Pe al Veneției doge trădător să-l cătați, care... oasele orbului le scoase.“

Uimit de această coincidență, se întrebă dacă nu cumva era de fapt un indiciu criptic că Sfânta Lucia era orbul menționat în poem.

– Maurizio, strigă el arătând spre San Geremia. Oasele Sfintei Lucia sunt în biserica aceea, da?

– Câteva dintre ele, da, răspunse pilotul, manevrând abil ambarcațiunea cu o mână și privind în spate, spre pasagerii săi, nepăsător la traficul din față. Dar majoritatea nu-s aici. Sfânta Lucia este atât de iubită, încât oasele ei au fost risipite în biserici din lumea întreagă. Venețienii o îndrăgesc cel mai mult, desigur, și o celebrăm...

– Maurizio! strigă Ferris. Santa Lucia e oarbă, nu tu! Uită-te în față!

Tânărul izbucni într-un râs relaxat și se întoarse exact la timp pentru a evita ciocnirea cu un vas care se apropia.

Sienna studia chipul lui Langdon.

– Unde vrei să ajungi? Dogele trădător care a scos oasele orbului?

El își mușcă buzele.

– Nu sunt sigur.

Și le povesti pe scurt Siennei și lui Ferris istoria relicvelor sacre ale Sfintei Lucia, a oaselor ei mai precis – una dintre cele mai ciudate din întreaga hagiografie. Conform tradiției, când frumoasa Lucia a refuzat avansurile unui pețitor de rang înalt, acesta a denunțat-o și a obținut condamnarea ei la ardere pe rug, dar spune legenda corpul ei a refuzat

să ardă. Fiindcă trupul îi fusese rezistent la foc, se credea că moaştele ei au puteri speciale şi că cel care se afla în posesia lor va avea o viață neobişnuit de lungă.

– Oase magice!? se miră Sienna.

– Da, aşa se credea, şi acesta este motivul pentru care rămășițele ei au fost risipite în lumea întreagă. Timp de două mii de ani, lideri puternici s-au străduit să pună stăpânire pe oasele Sfintei Lucia în încercarea de a evita bolile și moartea. Scheletul ei a fost furat, răsfurat, ascuns şi împărțit mai mult decât al oricărui alt sfânt din istorie. Oasele ei au trecut prin mâinile a cel puțin zece dintre cei mai puternici oameni ai planetei.

– Incluzând aici și un doge trădător? întrebă Sienna.

„Pe al Veneției doge trădător să-l cătați, care ale cailor capete le reteză... și oasele orbului le scoase."

– Foarte posibil, răspunse Langdon, amintindu-şi acum că Sfânta Lucia era menționată în *Infernul* lui Dante. De fapt, ea a fost una dintre cele trei femei binecuvântate – le „tre donne benedette" – care apelaseră la Virgiliu pentru a-l ajuta pe Dante să scape din infern. Cum celelalte două erau Fecioara Maria și iubita lui, Beatrice, poetul o plasase pe Sfânta Lucia în cea mai aleasă companie.

– Dacă ai dreptate în privința asta, spuse Sienna cu entuziasm în glas, înseamnă că acelaşi doge trădător care a retezat capetele cailor...

– ... a furat și oasele Sfintei Lucia, sfârşi Langdon fraza.

– Iar asta ne-ar scurta lista considerabil, declară ea, după care se întoarse spre Ferris și-l întrebă: Sunteți sigur că telefonul nu mai funcționează? Am putea căuta online...

– E mort, răspunse Ferris, tocmai am verificat. Îmi pare rău.

– Vom ajunge în scurt timp, spuse Langdon, și nu mă îndoiesc că vom găsi unele răspunsuri la San Marco.

Bazilica San Marco era singura piesă din puzzle cu privire la care nu avea niciun dubiu. „Museionul sfintei înțelepciuni." Spera că acolo vor afla identitatea misteriosului doge... şi mai departe, cu puțin noroc, locul exact pe care Zobrist îl alesese pentru a răspândi molima. „Căci colo, în întuneric, monstrul htonian așteaptă."

Langdon încercă să-și alunge din minte orice imagini ale ciumei, dar degeaba. Deseori se întrebase cum o fi arătat orașul acesta incredibil în

zilele sale de glorie... înainte ca epidemia de ciumă să-l fi slăbit într-atât încât să fie cucerit de otomani și apoi de Napoleon... în vremurile în care Veneția era centrul comercial al Europei. Se pare că nu exista oraș mai frumos în toată lumea, bunăstarea și nivelul cultural al venețienilor fiind fără pereche.

În mod ironic, gustul locuitorilor pentru luxul exotic fusese cel care îi atrăsese prăbușirea, ciuma bubonică sosind din China „pe spinarea“ șobolanilor aduși la bord de vasele comerciale. Aceeași molimă care distrusese *două treimi* din populația Chinei ajunsese în Europa și, în foarte scurt timp, ucisese deja un european din trei – tineri și bătrâni, bogați și săraci deopotrivă.

Langdon citise descrieri ale vieții în Veneția în cursul epidemiilor de ciumă. Cum în oraș exista foarte puțin uscat în care să poată fi îngropați morții, cadavrele umflate pluteau pe canale, în unele zone leșurile fiind atât de multe, încât lucrătorii erau nevoiți să le împingă spre mare ca pe buștenii tăiați din păduri. Se părea că nicio rugăciune, oricât de fierbinte, nu izbutea să domolească epidemia. Când autoritățile își dăduseră în sfârșit seama că șobolanii erau purtătorii bolii, era deja prea târziu, și totuși emiseseră un decret prin care toate navele care soseau în Veneția erau obligate să aștepte timp de patruzeci de zile la ancoră în larg, înainte de a li se permite să-și descarce mărfurile. Astfel, numărul patruzeci – *quaranta* în italiană – constituie și astăzi un sinistru memento al originilor termenului „carantină“.

Când ambarcațiunea luă razant o nouă curbă a canalului, o copertină roșie flutură în adierea vântului, smulgându-l pe Langdon din gândurile lui întunecate și atrăgându-i atenția spre o clădire elegantă cu trei etaje, din stânga sa.

CASINO DI VENEZIA: O EMOȚIE INFINITĂ.

Deși niciodată nu înțelesese cu adevărat sloganul cazinoului, știa că superbul palat în stil renascentist făcea parte din peisajul venețian încă din secolul al XVI-lea. Odinioară reședință privată, devenise acum o elegantă sală de jocuri celebră pentru că aici se stinsese Richard Wagner răpus de un infarct, la puțin timp după ce compusese opera *Parsifal*, în 1883.

Dincolo de cazinou, în dreapta, pe o fațadă în stil baroc rusticizat flutura un banner și mai mare, albastru de această dată, pe care scria CA'

PESARO: GALLERIA INTERNAZIONALE D'ARTE MODERNA. Cu ani în urmă, Langdon vizitase galeria și văzuse capodopera *Sărutul* a lui Gustav Klimt, adusă temporar de la Viena. Pictura cu foiță de aur reprezentând doi îndrăgostiți înlănțuiți îi trezise interesul pentru opera artistului austriac, astfel că și astăzi el considera că gustul pentru arta modernă i se născuse acolo, la Ca' Pesaro din Veneția.

Ambarcațiunea înainta chiar mai repede acum, în această secțiune largă a canalului.

În față se întrezărea celebrul Ponte di Rialto – la jumătatea drumului spre piața San Marco. Când se apropiară de pod, pregătindu-se să treacă pe sub el, Langdon ridică ochii și văzu o siluetă singuratică stând nemișcată rezemată de balustradă, privind în jos spre ei cu o expresie sumbră.

Figura era deopotrivă familiară... și înspăimântătoare.

Langdon se înfioră.

Cenușie și alungită, fața avea ochi înghețați și nasul lung, ca un cioc.

Ambarcațiunea trecu pe sub ea exact în clipa în care Langdon realiză că era doar un turist care proba o achiziție recentă – una dintre sutele de măști de ciumă vândute în fiecare zi în piața Rialto, aflată în apropiere.

Astăzi însă, costumația turistului era departe de a fi încântătoare.

Piața San Marco se află la capătul sudic al Canal Grande, acolo unde apele liniștite ale acestuia se unesc cu ale mării. Acest punct de întâlnire frământat este străjuit de austera fortăreață de formă triunghiulară a Dogana da Mar – Biroul Vămii Marine – al cărei turn apăra odinioară Veneția împotriva invaziilor străine. Astăzi, locul lui a fost luat de un masiv glob auriu și de o giruetă înfățișând-o pe zeița Fortuna, a cărei rotire în adierea brizei le amintește marinarilor de caracterul imprevizibil al destinului.

Maurizio manevra abil ambarcațiunea spre extremitatea canalului și spre marea care se deschidea amenințătoare în fața lor. Robert Langdon mai făcuse acest drum de multe ori înainte, dar de fiecare dată într-un vaporetto mult mai mare, iar acum, pe valurile tot mai umflate, nu se simțea deloc în largul lui în această limuzină acvatică.

Pentru a ajunge la docurile din piața San Marco, urmau să traverseze o zonă deschisă a lagunei, cu apele înțesate de sute de vase – de la iahturi de lux la petroliere, bărci cu vele și pacheboturi. Era ca și când ar fi părăsit un drum de țară pentru a intra pe o autostradă cu opt benzi pe sens.

Sienna părea și ea neliniștită văzând uriașul vas de croazieră cu zece punți care trecea prin fața lor, la numai trei sute de metri depărtare. Punțile erau pline de pasageri înghesuiți lângă balustrade, fotografiind piața San Marco. În siajul frământat al vasului, alte trei așteptau să treacă la rândul lor prin dreptul celei mai cunoscute embleme a Veneției. Langdon auzise că în ultimii ani numărul vaselor de croazieră se mărise atât de mult, încât zi și noapte orașul lagunar era străbătut de un șir nesfârșit de pacheboturi.

La volan, Maurizio studie vasele care se apropiau și apoi privi spre stânga, spre un doc acoperit din apropiere.

– Să parchez la Harry's Bar? întrebă el și făcu semn spre localul devenit celebru, printre altele, pentru că a inventat cocktailul Bellini. Piața San Marco e la numai câțiva pași distanță.

– Nu, du-ne până acolo, ceru Ferris, arătând peste lagună, spre docurile de la San Marco.

Maurizio ridică binevoitor din umeri.

– Cum doriți. Țineți-vă bine.

Ambală motorul și limuzina țâșni pe apele agitate, intrând pe una dintre benzile marcate de geamanduri. Vasele de croazieră semănau cu niște blocuri de locuințe plutitoare, în urma lor celelalte ambarcațiuni legănându-se ca niște dopuri de plută.

Spre surprinderea lui Langdon, zeci de gondole traversau și ele laguna. Coca ei zveltă – lungă de aproape doisprezece metri și cântărind circa șapte sute de kilograme – părea remarcabil de stabilă pe apele agitate. Fiecare dintre ele era pilotată cu ajutorul unei singure vâsle prinse în bordul drept de un gondolier care stătea în picioare pe o platformă la pupa, în partea stângă, purtând tradiționalul tricou cu dungi albe și negre. Chiar și pe o mare turbulentă era limpede că fiecare gondolă se înclina în mod straniu spre stânga – o ciudățenie despre care Langdon aflase că era cauzată de asimetria construcției: chila era curbată spre dreapta, în partea opusă gondolierului, pentru a anula astfel tendința bărcii de a vira spre stânga deoarece era manevrată cu o singură vâslă.

Maurizio arătă cu mândrie spre una dintre gondolele pe lângă care treceau.

– Vedeți structura de metal de la partea din față? li se adresă el peste umăr, făcând semn spre elegantul ornament care decora ambarcațiunea. Este singura piesă de metal de la o gondolă și se numește *ferro di prua* – fierul de la provă. E o imagine a Veneției!

Maurizio le explică mai departe că decorațiunea amintind de o coasă de la prova gondolelor are o semnificație simbolică. Forma sa curbată reprezenta Canal Grande, cei șase „dinți“ reflectau cele șase *sestieri*, sau districte ale Veneției, iar partea alungită era cușma stilizată a dogilor.

„Dogele“, își spuse Langdon, revenind cu gândul la misiunea lor. „Pe al Veneției doge trădător să-l cătați, care ale cailor capete le reteză... și oasele orbului le scoase.“

Își ridică privirea spre țărmul din față, unde un mic parc cobora până la marginea apei. Deasupra copacilor, profilată pe albastrul cerului fără nori, se zărea fleșa din cărămidă roșie a campanilei de la San Marco, din vârful căreia o statuie aurită a arhanghelului Gavriil privea în jos de la amețitoarea înălțime de nouăzeci de metri.

Într-un oraș în care clădirile înalte erau inexistente ca urmare a riscului de scufundare, Campanile di San Marco servea drept far călăuzitor pentru toți cei care se aventurau prin labirintul de canale al Veneției; cu o singură privire în sus, un călător rătăcit putea afla drumul înapoi spre piața San Marco. Lui Langdon îi venea greu să creadă că acel turn masiv se prăbușise în 1902, lăsând în urmă doar o uriașă grămadă de moloz și resturi. În mod uimitor, singura victimă a dezastrului fusese o pisică.

Vizitatorii se puteau bucura de atmosfera venețiană în nenumărate puncte din oraș, dar preferatul lui fusese dintotdeauna Riva degli Schiavoni, Vasta promenadă din piatră de la malul apei fusese construită în secolul al IX-lea din aluviunile dragate și se întindea de la vechiul Arsenal până în piața San Marco.

Mărginită de cafenele și hoteluri elegante și chiar și de biserica de casă a lui Antonio Vivaldi, Riva pornea de la Arsenal – vechiul șantier naval al Veneției, unde mirosul de fibre lemnoase fierte umplea odinioară aerul de la catranul cu care muncitorii astupau găurile din ambarcațiunile avariate. Din câte se spunea, o vizită la aceste șantiere fusese cea care îl inspirase pe Dante Alighieri să includă râurile de smoală clocotindă ca metodă de tortură în al său *Infern*.

Privirea lui Langdon urmări promenada spre dreapta, paralel cu linia apei, până la cealaltă extremitate a sa. Acolo, la marginea sud-estică a pieței San Marco, vasta întindere pavată întâlnea marea. În epoca de aur a Veneției, această intersecție fusese numită cu mândrie „marginea întregii civilizații".

Astăzi, fâșia de uscat lungă de trei sute de metri care despărțea piața San Marco de mare era festonată, la fel ca întotdeauna, de nu mai puțin de o sută de gondole negre care se legănau prinse în parâme, ornamentele lor metalice ridicându-se și coborând ritmic pe fondul clădirilor din marmură albă ale pieței.

Lui încă îi venea greu să creadă că acest oraș mic – doar de două ori mai întins decât Central Park din New York – se ridicase din mare devenind la un moment dat cel mai vast și mai bogat imperiu din lumea occidentală.

În vreme ce se apropiau, Langdon văzu că piața era plină de oameni. Napoleon o numise la un moment dat „sala de recepții a Europei“, iar după cum se vedea astăzi, „sala“ în cauză găzduia o sindrofie cu mult prea mulți invitați. Piața San Marco părea pe punctul de a se scufunda sub greutatea vizitatorilor săi.

– Dumnezeule! șopti Sienna, privind puhoiul de lume.

Langdon se întreba dacă reacția ei era de teamă că Zobrist ar fi putut alege un loc atât de populat pentru a-și lansa molima... sau fiindcă-și dădea seama că avertismentele lui privind suprapopularea nu erau totuși lipsite de temei.

Veneția era vizitată în fiecare an de un număr uriaș de turiști – estimativ, o treime de procent din populația globului, circa douăzeci de milioane în anul 2000. Ținând seama de miliardul adăugat de atunci la populația totală a lumii, orașul gemea astăzi sub greutatea suplimentară a altor trei milioane de turiști anual. La fel ca planeta însăși, Veneția dispunea de un spațiu finit, astfel că la un moment dat nu avea să mai poată să importe suficiente alimente, să elimine suficiente deșeuri sau să ofere suficiente paturi pentru toți cei care vor dori s-o viziteze.

Ferris stătea lângă ei, neprivind însă spre uscat, ci spre larg, spre vasele care se apropiau.

– Ești bine? îl întrebă Sienna, studiindu-l curioasă.

El se întoarse cu o mișcare bruscă.

– Da, bine... Mă gândeam doar. Apoi, răsucindu-se spre prova, strigă către Maurizio: Să oprești cât mai aproape posibil de San Marco.

– Nicio problemă, răspunse pilotul, fluturându-și mâna. În două minute!

Limuzina acvatică ajunsese în dreptul pieței, iar în dreapta lor se înălța maiestuos Palatul Dogilor, dominând linia țărmului.

Un exemplu perfect de arhitectură gotică venețiană, palatul este o veritabilă întruchipare a eleganței. Fără turnulețele și fleșele asociate de obicei cu palatele din Franța ori Anglia, fusese construit sub forma unei

masive prisme rectangulare, fapt care oferea un maximum de suprafață interioară pentru numerosul aparat guvernamental și auxiliar al dogelui.

Văzută dinspre mare, vasta fațadă din calcar alb ar fi putut părea intimidantă, dacă nu ar fi fost abil domolită de numeroasele porticuri, coloane, perforații în formă de trifoi cu patru foi și o logie. Tipare geometrice din calcar roz decorau întregul exterior, amintindu-i lui Langdon de palatul Alhambra, din Spania.

Pe măsură ce ambarcațiunea lor se apropia de docuri, Ferris părea tot mai îngrijorat la vederea unui grup de oameni strânși la intrarea în palat. O mulțime deasă se zărea pe unul dintre poduri, toți cei de acolo arătând ceva spre un canal îngust care separa două zone ale palatului Dogilor.

– La ce se uită? întrebă Ferris cu nervozitate în glas.

– Il Ponte dei Sospiri, spuse Sienna. Unul dintre podurile celebre ale Veneției.

Langdon se uită și el și văzu puntea acoperită, splendid ornamentată, care se arcuia între cele două secțiuni ale clădirii. „Puntea Suspinelor", își spuse el, amintindu-și unul dintre filmele sale preferate din adolescență, *Mica romanță*, care avea la bază legenda conform căreia dacă doi îndrăgostiți se sărutau sub acest pod la asfințit, în vreme ce se auzeau bătând clopotele de la bazilica San Marco, iubirea lor avea să dăinuiască veșnic. Se atașase de ideea aceasta profund romantică. Firește, nu dăunase nici faptul că în film jucase și o adorabilă debutantă în vârstă de paisprezece ani, pe nume Diane Lane, pentru care tânărul Langdon făcuse imediat o pasiune... una de care nu uitase nici astăzi.

Ani mai târziu, aflase cu oroare că nu de la suspinele de dragoste, ci de la cele de durere își trăgea numele Puntea Suspinelor. Podul acoperit, ca un tunel, unea Palatul Dogilor cu închisoarea acestuia, unde cei încarcerați zăceau până la moarte, gemetele lor de durere răzbătând prin ferestrele zăbrelite de-a lungul canalului îngust.

Langdon vizitase o dată închisoarea și aflase cu mirare că cele mai cumplite celule nu erau acelea de la nivelul apei, care se inundau deseori, ci cele de la etajul palatului – numite *piombi* de la acoperișul lor cu plăci din plumb – înăbușitor de fierbinți vara și înnebunitor de friguroase iarna. Celebrul Casanova fusese „cazat" la un moment dat într-una dintre aceste *piombi*; acuzat de Inchiziție de spionaj și adulter, supraviețuise

cincisprezece luni în închisoare, izbutind să evadeze cu ajutorul unui temnicer mituit.

– *Sta' attento!* strigă Maurizio către un gondolier, în vreme ce dirija limuzina acvatică în ancorajul abia eliberat de gondolă. Găsise un loc în fața hotelului Danieli, la numai o sută de metri de piața San Marco și de Palatul Dogilor.

Maurizio aruncă o parâmă în jurul unui pilon de amarare și sări pe țărm de parcă ar fi dat o probă pentru un film de aventuri. După ce fixă bine ambarcațiunea, se întoarse și întinse mâna pentru a-și ajuta pasagerii.

– Mulțumesc, spuse Langdon când italianul musculos îl depuse pe țărm.

Urmă Ferris, părând oarecum distras și privind din nou în larg. Sienna coborî ultima. În vreme ce o ajuta să pășească pe mal, arătosul Maurizio îi aruncă o ocheadă care părea a spune că i-ar fi mai bine dacă i-ar lăsa baltă pe cei doi însoțitori ai ei și ar rămâne cu el la bord. Ea păru să nu observe.

– *Grazie*, Maurizio, spuse cu un aer absent, concentrându-se asupra Palatului Dogilor.

Și apoi, fără să mai piardă timpul, îi conduse pe Langdon și pe Ferris în mulțime.

Purtând numele cât se poate de potrivit al unuia dintre cei mai mari călători din istorie, Aeroportul Internațional Marco Polo este situat la șapte kilometri nord de piața San Marco, pe apele Lagunei Veneta.

Grație avantajelor oferite de zborul cu o aeronavă privată, Elizabeth Sinskey debarcase cu numai zece minute înainte și deja străbătea laguna cu o șalupă neagră cu design futurist – o Dubois SR52 Blackbird – trimisă de necunoscutul care îi telefonase mai devreme.

„Prefectul."

Pentru Sinskey, după ce stătuse toată ziua imobilizată pe bancheta dubei, faptul că se afla în aer liber și se bucura de briza mării avea un efect revigorant. Își ridică fața în vântul sărat și își lăsă părul argintiu să-i fluture pe spate. Trecuseră aproape două ore de la ultima injecție și, în sfârșit, avea mintea limpede. Pentru prima dată de seara trecută, Elizabeth Sinskey era din nou ea însăși.

Agentul Brüder ședea lângă ea, împreună cu cei din echipa lui. Niciunul dintre ei nu vorbea. Dacă acest rendez-vous neobișnuit îi îngrijora, știau că preocuparea lor era irelevantă; decizia nu le aparținea lor.

În vreme ce ambarcațiunea înainta în viteză, o insulă mare se ivi în dreapta; pe țărmul ei se zăreau clădiri joase din cărămidă și coșuri de fum. „Murano", realiză Elizabeth, recunoscând renumitele ateliere de sticlărie.

„Nici nu-mi vine să cred că m-am întors aici, își spuse ea cuprinsă de tristețe. Cercul s-a închis."

Cu ani în urmă, pe când era studentă la medicină, venise la Veneția împreună cu logodnicul ei și se opriseră să viziteze Muzeul Sticlei de Murano. Acolo, tânărul remarcase un minunat carusel din sticlă și îi spusese în treacăt că i-ar plăcea ca într-o zi să aibă și ei unul în camera copilului. Copleșită de vinovăție fiindcă păstrase prea mult timp dureroul ei secret, Elizabeth îi povestise în cele din urmă despre astmul din

copilărie și despre fatidicele tratamente cu corticoizi care îi distruseseră sistemul reproducător.

Elizabeth nu aflase niciodată dacă lipsa ei inițială de sinceritate sau infertilitatea fusese cea care îl îndepărtase pe logodnicul ei, dar o săptămână mai târziu plecase de la Veneția fără inelul de logodnă.

Singurul suvenir din acea călătorie tristă fusese o amuletă din lapislazuli. Toiagul lui Asclepios era un simbol al medicinii – un medicament amar în acest caz – pe care îl purtase în fiecare zi de atunci.

„Prețioasa mea amuletă, își spuse acum. Un dar de despărțire din partea bărbatului care și-ar fi dorit să-i port copiii."

Astăzi, insulele venețiene nu mai aveau pentru ea niciun dram de romantism, satele lor izolate amintindu-i nu de dragoste, ci de coloniile de carantină instituite odinioară pe ele, în încercarea de a limita răspândirea ciumei bubonice.

În vreme ce șalupa trecea în viteză pe lângă Isola San Pietro, Elizabeth își dădu seama că se îndreptau spre un iaht cenușiu masiv care părea ancorat într-un canal adânc, așteptându-le sosirea.

Nava în nuanța oțelului de tun părea desprinsă dintr-un program secret al armatei americane. Numele înscris la pupa nu oferea niciun indiciu cu privire la tipul navei.

Mendacium?

Iahtul părea să devină tot mai mare cu fiecare clipă, iar în scurt timp Sinskey reuși să distingă o siluetă pe puntea din spate – un bărbat scund, bronzat, privindu-i printr-un binoclu. Când șalupa ajunse la vasta platformă de andocare de la pupa vasului, bărbatul coborî treptele pentru a-i întâmpina.

– Doamnă doctor Sinskey, bun venit la bord! îi ură el, strângându-i mâna cu un gest politicos; avea palmele netede și moi, care nu aminteau prin nimic de mâinile unui matelot. Vă mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim. Vă rog să mă urmați.

În timp ce urcau câteva rânduri de trepte, Sinskey zări în trecere ceea ce păreau a fi birouri aglomerate. Vasul acesta ciudat era plin de oameni, însă niciunul dintre ei nu se relaxa; toți lucrau.

„Oare ce lucrau?"

În timp ce urcau, auzi motoarele puternice ale navei huruind, frământând apa și punând iahtul în mișcare.

„Unde ne ducem?“ se întrebă ea, alarmată.

– Aș dori să vorbesc cu doamna doctor Sinskey între patru ochi, le spuse bărbatul bronzat soldaților, întorcându-se spre ea. Dacă sunteți și dumneavoastră de acord.

Elizabeth încuviință.

– Domnule, interveni Brüder pe un ton ferm, aș vrea să recomand ca doamna doctor Sinskey să fie examinată de medicul de la bord. Are unele probleme medicale...

– Sunt bine, îl întrerupse ea. Serios. Vă mulțumesc, totuși.

Prefectul îl privi pe Brüder câteva secunde, după care făcu semn spre o masă de pe punte, pe care fuseseră pregătite gustări și băuturi.

– Odihniți-vă puțin. Veți avea nevoie. În foarte scurt timp veți reveni pe uscat.

Și cu asta, prefectul îi întoarse spatele și o pofti pe Sinskey într-un birou elegant, închizând ușa în urma lui.

– Ceva de băut? întrebă el, întinzând mâna spre bar.

Ea clătină din cap, încercând să interpreteze ceea ce vedea în jur.

„Cine este omul ăsta? Și ce face aici?“

Gazda o studia, stând cu degetele împletite sub bărbie.

– Știți că Bertrand Zobrist, clientul meu, v-a numit „diavolița cu păr argintiu“?

– Am și eu câteva apelative similare pentru el.

Bărbatul se apropie netulburat de birou și arătă spre o carte groasă.

– Aș vrea să vă uitați puțin la acest volum.

Sinskey se apropie și privi tomul. *„Infernul* lui Dante?“ Își aminti șocantele imagini ale morții pe care i le arătase Zobrist la Consiliul pentru Relații Externe.

– Mi l-a dat Zobrist cu două săptămâni în urmă, îi spuse bărbatul. Are și o dedicație.

Sinskey studie testul scris de mână pe pagina de titlu. Era semnat de Zobrist.

Dragul meu prieten, îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să găsesc calea.
Lumea întreagă îți mulțumește și ea.

Elizabeth simți un fior rece.

– Ce cale l-ați ajutat să găsească?

– N-am idee. Sau, mai bine spus, nu aveam idee până acum câteva ore.

– Și acum?

– Acum am făcut o rară derogare de la protocolul meu... și am apelat la dumneavoastră.

Sinskey făcuse un drum lung până aici și nu avea chef de conversații criptice.

– Domnule, nu știu cine sunteți, dar îmi datorați o explicație. Spuneți-mi de ce ați adăpostit un om căutat în mod activ de Organizația Mondială a Sănătății.

În ciuda tonului ei acid, bărbatul răspunse pe un ton scăzut și măsurat:

– Îmi dau seama că noi doi am avut obiective opuse, dar aș sugera să dăm uitării trecutul. Ce-a fost a fost. Viitorul, mi se pare mie, este cel care ne solicită atenția neîntârziat.

Și, cu aceste cuvinte, bărbatul scoase din buzunar un stick roșu de memorie și-l conectă la computerul de pe birou, făcându-i ei semn să se așeze.

– Bertrand Zobrist este autorul acestei înregistrări. Spera că o voi da publicității mâine, în numele lui.

Înainte ca ea să poată răspunde, monitorul computerului se întunecă, iar din boxe se auzi un ușor clipocit de apă. Din întuneric, o imagine începu să se contureze... interiorul unei peșteri pline cu apă... ca un lac subteran. În mod straniu, apa părea luminată din interior... licărind cu o ciudată luminiscență stacojie.

În timp ce clipocitul continua, camera se înclină și coborî în apă, focalizând imaginea pe fundul acoperit cu mâl. Prinsă cu bolțuri de sol, se vedea o placă dreptunghiulară pe care era o inscripție, o dată și un nume.

ÎN ACEST LOC, LA ACEASTĂ DATĂ,
LUMEA S-A SCHIMBAT PENTRU TOTDEAUNA.

Data era cea de mâine. Numele era al lui Bertrand Zobrist.

Elizabeth se cutremură.

– Ce loc e ăsta? întrebă ea. Și *unde* e?

Drept răspuns, prefectul arătă primul semn de emoție – un oftat adânc, de preocupare și dezamăgire.

– Doamnă doctor Sinskey, spuse el, speram ca dumneavoastră să cunoașteți răspunsul la această întrebare.

ꕥ

La nici doi kilometri distanță, pe Riva degli Schiavoni, perspectiva spre mare se schimbase aproape imperceptibil. Dacă s-ar fi uitat cineva cu atenție, ar fi remarcat că un iaht cenușiu, masiv, tocmai ocolise o limbă de pământ dinspre răsărit, iar acum se îndrepta spre piața San Marco.

Mendacium, realiză înspăimântat FS-2080.

Silueta gri a ambarcațiunii era inconfundabilă.

„Prefectul se apropie... iar timpul se scurge repede."

Rămânând aproape de malul apei și strecurându-se prin mulțimea de pe Riva degli Schiavoni, Langdon, Sienna și Ferris se îndreptau spre piața San Marco pe la capătul ei sudic, cel dinspre mare.

Aici, masele de turiști erau aproape impenetrabile, creând o îmbulzeală claustrofobică accentuată de cei care se perindau să fotografieze cele două coloane masive care încadrau intrarea în piață.

„Poarta oficială de intrare în oraș", își spuse sarcastic Langdon, știind că până în secolul al XVIII-lea locul fusese folosit și pentru execuțiile publice.

Una din coloane era încununată de bizara statuie a Sfântului Teodor pozând mândru alături de legendarul balaur ucis, animal care lui Langdon i se părea că aduce mai degrabă cu un crocodil.

În vârful celei de-a doua coloane se afla omniprezentul simbol al Veneției, leul înaripat. Pretutindeni în oraș, leul înaripat putea fi văzut stând semeț cu o labă pe o carte deschisă cu inscripția în latină *Pax tibi Marce, evangelista meus* (Pace ție, Marcu, evanghelistul meu). Conform legendei, cuvintele fuseseră rostite de un înger la sosirea Sfântului Marcu în Veneția, îngerul prezicând totodată că într-o bună zi trupul sfântului își va găsi odihna aici. Legenda apocrifă a fost exploatată mai târziu de venețieni pentru a justifica furtul oaselor Sfântului Marcu din Alexandria, pentru a fi îngropate în bazilica San Marco. Leul înaripat a rămas până astăzi simbolul orașului și poate fi văzut aproape oriunde în Veneția.

Langdon făcu un semn spre dreapta, dincolo de coloane, în partea cealaltă a pieței San Marco.

– Dacă ne despărțim, să ne întâlnim la intrarea principală în bazilică.

Ceilalți se declarară de acord și porniră în grabă de-a lungul zidului vestic al Palatului Dogilor, pe marginea mulțimii din piață. În ciuda legii care interzicea hrănirea lor, celebrii porumbei ai Veneției păreau cât

se poate de vii și de sănătoși, unii ciugulind printre picioarele trecătorilor, iar alții dând raite prin cafenelele în aer liber și atacând coșurile cu pâine rămase neprotejate și enervându-i chelnerii în smoching.

Spre deosebire de majoritatea piețelor publice din Europa, San Marco nu avea formă pătrată, ci în L. Latura mai scurtă, numită *piazzetta*, făcea legătura între mare și bazilica San Marco. În capătul ei, în unghi de nouăzeci de grade, începea latura mai lungă, de la bazilică până la Muzeul Correr. În mod ciudat, în loc să fie dreptunghiulară, piața avea forma unui trapez neregulat, îngustându-se considerabil la unul din capete. Datorită acestei iluzii, piața părea mult mai lungă decât era în realitate – efect accentuat de dalele al căror tipar urmărea modul în care erau dispuse în secolul al XV-lea tarabele negustorilor stradali.

Continuând să înainteze către colțul pieței, Langdon zări drept în față cadranul de un albastru strălucitor al Turnului cu ceas de la San Marco – același ceas astronomic prin care James Bond azvârlise un ticălos în filmul *Moonraker*.

Abia atunci, pătrunzând efectiv în piață, avu posibilitatea să aprecieze un aspect cu totul deosebit al orașului.

Sunetele.

Lipsită de mașini și de orice alte vehicule motorizate, Veneția se bucura de fericita absență a obișnuitului trafic urban, înlocuit aici de împletitura evident naturală de voci umane, uguit de porumbei și acorduri de viori de la cafenelele în aer liber. Atmosfera sonoră a Veneției este unică în rândul marilor orașe ale lumii.

Cum soarele de sfârșit de după-amiază lumina piața dinspre vest, aruncând umbre lungi pe dalele din piatră, Langdon ridică privirea spre campanila care, de la înălțimea ei, domina cerul venețian. În logia de sus erau sute de turiști. Chiar și numai gândul de a se afla acolo, la înălțime, îi stârnea fiori, așa că își plecă din nou fruntea, continuându-și drumul prin marea de oameni.

***

Sienna ar fi putut să țină foarte bine pasul cu Langdon, dar Ferris tot rămânea în urmă, astfel că, pentru a nu-l scăpa din vedere pe niciunul din ei, decise să se mențină pe undeva pe la mijloc între ei. Dar cum distanța continua să se mărească, privi în spate, nerăbdătoare. Ferris arătă

cu degetul spre piept, sugerând că rămăsese fără suflu, și-i făcu semn s-o ia înainte.

Sienna nu ezită, grăbindu-se să-l ajungă pe Langdon fără a-l mai aștepta pe celălalt. Dar în timp ce-și croia drum prin mulțime, un gând nu-i dădea pace, împiedicând-o să se depărteze prea mult de Ferris – ciudata bănuială că omul rămânea intenționat în urmă... de parcă ar fi vrut să pună o distanță între ei.

Cum învățase de multă vreme să se încreadă în propriile instincte, se ascunse iute într-o nișă și privi de acolo, cercetând mulțimea din jur în căutarea lui Ferris.

„Unde s-a dus?!"

Omul parcă nici nu mai încerca să țină pasul cu ei. Studiind fețele trecătorilor, îl zări în sfârșit. Spre surprinderea ei, se ghemuise la pământ și tasta la telefonul mobil.

„Același telefon despre care mi-a spus că are bateria descărcată!"

O teamă viscerală o cuprinse și, încă o dată, știu că trebuie să se încreadă în instinctele ei.

„M-a mințit în tren."

În timp ce-l privea, încerca să-și imagineze ce anume făcea. Trimitea în secret un mesaj? Căuta pe internet fără știrea ei? Încerca să rezolve misterul poemului scris de Zobrist înainte s-o poată face ea și Langdon?

Oricare ar fi fost însă motivul, era limpede că o mințise.

„Nu pot să am încredere în el."

Se întrebă dacă era mai bine să se ducă și să-l abordeze direct, dar hotărî să se piardă din nou în mulțime înainte ca el s-o vadă. Porni iar spre bazilică, în căutarea lui Langdon. „Trebuie să-l previn să nu-i mai spună nimic lui Ferris."

Ajunsese la numai cincizeci de metri de intrare, când simți o mână puternică trăgând-o de pulover, din spate. Se răsuci pe călcâie și se pomeni față-n față cu Ferris.

Bărbatul gâfâia greu; era evident că fugise prin mulțime ca s-o prindă din urmă, și avea o expresie de om nebun pe care nu i-o mai văzuse până atunci.

– Îmi pare rău, spuse el, abia mai răsuflând. M-am rătăcit în aglomerație.

În clipa în care îl privi în ochi, Sienna își dădu seama.

„Omul ăsta ascunde ceva."

Când ajunse în fața bazilicii San Marco, Langdon constată cu surprindere că cei doi însoțitori ai săi rămăseseră în urmă. Cu aceeași mirare observă că la intrare nu era obișnuita coadă de vizitatori. Dar, își dădu el seama, era după-amiaza târziu, ora la care majoritatea turiștilor – cu energia secătuită după prânzul greu cu paste și vin – decideau că le-a ajuns atâta istorie pe ziua respectivă, preferând să se plimbe prin piețe sau să bea câte o cafea.

Presupunând că Sienna și Ferris îl vor ajunge din urmă imediat, își întoarse privirea spre intrarea în bazilică. Acuzată uneori că ar permite „un stânjenitor exces de vizitatori", partea de jos a fațadei era ocupată aproape în întregime de cinci intrări boltite, ale căror mănunchiuri de coloane, arcade în semicerc și uși largi de bronz dădeau bazilicii un aspect foarte primitor.

Unul dintre cele mai strălucite exemple de arhitectură bizantină din Europa, San Marco lăsa impresia unui capriciu. Spre deosebire de austerele Notre-Dame de Paris sau Chartres, San Marco părea impunătoare și totuși, într-un fel, mult mai lumească. Mai mult lată decât înaltă, bazilica era încununată de cinci cupole vopsite în alb care îi confereau un aer de lejeritate aproape festiv, drept care unele ghiduri turistice o comparau cu un tort nupțial învelit în bezea.

De pe cupola centrală, statuia Sfântului Marcu privea în jos, spre piața care îi purta numele. Picioarele sale se sprijineau pe o arcadă în acoladă albastru-închis, decorată cu stele aurii. Pe acest fundal multicolor, leul înaripat al Veneției se reliefa în chip de mascotă a orașului.

Sub leul auriu se afla însă una dintre cele mai cunoscute comori ale bazilicii – patru armăsari uriași din aramă care scânteiau în soarele după-amiezii.[1]

„Caii Sfântului Marcu."

Cabrați de parcă în orice clipă ar fi fost gata să se năpustească în piață, cei patru cai neprețuiți – la fel ca atâtea alte obiecte de valoare

---

[1] În realitate, din anii 1930, de când au fost restaurați, cei patru cai din aramă originali sunt expuși în muzeul bazilicii, pe fațadă fiind amplasate copii din bronz ale acestora. (n.tr.)

din Veneția – fuseseră furați din Constantinopol în timpul cruciadelor. O altă operă de artă luată cu japca în mod similar era expusă mai jos de cai, în colțul sud-vestic al bazilicii – o sculptură în porfir numită *Tetrarhii*. Grupul statuar era renumit și pentru faptul că îi lipsea un picior, spart în secolul al XIII-lea, când a fost furat din Constantinopol. În mod miraculos, în anii 1960, piciorul fusese descoperit la Istanbul. Veneția a solicitat porțiunea lipsă, dar autoritățile turce au replicat cu un mesaj simplu: „Voi ați furat statuia, noi păstrăm piciorul".

– Domnu', cumperi? răsună glasul unei femei, și privirea lui Langdon coborî de pe fațada bazilicii.

O țigancă voinică ținea în mână o prăjină de care atârnau mai multe măști venețiene. Majoritatea erau lucrate în stilul popular *volto interro* – măștile stilizate, cu fața întreagă, purtate de obicei de femei în timpul carnavalului. Pe lângă ele, femeia avea și câteva măști Colombina, care acopereau doar ochii și nasul, două, trei de tip *bauta*, cu bărbia ascuțită, și una Moretta, fără baiere. Dar cea care îi atrase atenția lui Langdon era o mască de un cenușiu-închis, prinsă în vârful prăjinii, ai cărei ochi goi, amenințători, păreau să se holbeze la el pe deasupra nasului lung și ascuțit, ca un cioc.

„Doctorul de ciumă." Langdon întoarse privirea; nu mai avea nevoie de o asemenea imagine pentru a-i aminti de ce venise aici, la Veneția.

– Cumperi? repetă țiganca.

El surâse slab și clătină din cap.

– *Sono molto belle, ma no, grazie.*

Femeia se îndepărtă, iar Langdon urmări cu privirea masca sumbră, ițindu-se deasupra mulțimii. Oftând adânc, ridică din nou ochii spre cei patru cai din aramă de pe fațada bazilicii.

Și într-o fracțiune de secundă înțelese.

Brusc, toate detaliile se îmbulziră în mintea lui – Caii Sfântului Marcu, măștile venețiene și comorile jefuite din Constantinopol.

– Dumnezeule! șopti el. Asta e!

CAPITOLUL 72

Robert Langdon era ca în transă.

„Caii Sfântului Marcu!"

Cei patru armăsari superbi, cu posturile lor regale, îi aduseseră brusc aminte de un detaliu neașteptat, unul care, își dădu el seama acum, explica un element critic al misteriosului poem scris pe spatele măștii mortuare a lui Dante.

Langdon participase odată la recepția de nuntă a unei celebrități, organizate la Runnymede Farm, în New Hampshire, de unde provenea Dancer's Image, armăsarul care câștigase Kentucky Derby. Printre altele, oaspeții asistaseră la o reprezentație oferită de trupa de teatru ecvestru Behind the Mask – În spatele măștii – un spectacol extraordinar, în care acrobații erau înveșmântați în superbe costume venețiene, cu fețele ascunse sub măști *volto interro*. Caii de rasă friziană, negri ca tăciunele, erau cei mai mari pe care îi văzuse el vreodată. Armăsarii impresionanți galopau în arenă într-o învălmășeală de mușchi reliefați, copite scăpărătoare și coame lungi de un metru, care fluturau pe gâturile lor lungi și zvelte.

Atât de marcat fusese de frumusețea acestor animale, încât după ce se întorsese acasă căutase pe internet și descoperise că rasa fusese odinioară favorita regilor medievali, care călăreau astfel de cai în războaie, și abia fusese salvată de la dispariție în ultimii ani. Numită inițial *Equus robustus*, rasa fusese rebotezată în epoca modernă ca un omagiu adus regiunii lor de proveniență, Frizia – aceeași provincie din Țările de Jos în care se născuse și strălucitul grafician M.C. Escher.

După cum aflase el, trupurile musculoase ale armăsarilor frizieni inspiraseră estetica viguroasă a Cailor Sfântului Marcu din Veneția. Conform site-ului web respectiv, caii din aramă erau atât de frumoși, încât deveniseră „cea mai des furată operă de artă din istorie".

Langdon crezuse întotdeauna că această onoare dubioasă îi revenea Altarului din Gent și intrase numaidecât pe site-ul ARCA, pentru a-și confirma presupunerea. Asociația pentru Investigarea Infracțiunilor în

Domeniul Artei nu oferea o ierarhizare în acest sens, dar prezenta un scurt istoric al existenței zbuciumate a sculpturilor ca ținte ale jafurilor.

Cei patru cai din aramă fuseseră lucrați în secolul al IV-lea de un sculptor grec rămas anonim, pe insula Chios, unde au rămas până când împăratul Theodosius al II-lea i-a dus la Constantinopol, pentru a-i expune la Hipodrom. Apoi, în timpul celei de-a patra cruciade, când armatele venețiene au prădat capitala Imperiului Bizantin, dogele de la vremea respectivă a cerut ca prețioasele statui să fie transportate pe mare până la Veneția – o solicitare aproape imposibil de satisfăcut, date fiind dimensiunile și greutatea lor. Caii au ajuns la Veneția în 1254 și au fost amplasați la balconașul de pe fațada bazilicii San Marco.

Cinci secole mai târziu, în 1797, Napoleon a cucerit Veneția și a luat caii în Franța. Transportați la Paris, au fost expuși la loc de cinste, pe Arcul de Triumf. În 1815, după înfrângerea trupelor napoleoniene la Waterloo și exilarea împăratului, caii au fost coborâți de pe Arcul de Triumf și expediați cu o barjă înapoi la Veneția, unde au fost reinstalați pe fațada bazilicii San Marco.

Deși Langdon cunoștea destul de bine istoria celor patru cai, un fragment din textul de pe site îl luase prin surprindere.

> Hamurile decorative au fost adăugate de venețieni pe gâturile cailor în 1204 ca să mascheze locul în care fuseseră retezate capetele pentru a facilita transportul pe mare de la Constantinopol la Veneția.

„Dogele a ordonat să fie tăiate capetele Cailor Sfântului Marcu?" Părea ceva inimaginabil.

– Robert?! se auzi vocea Siennei.

Revenind în prezent, se întoarse și o văzu croindu-și drum prin mulțime, împreună cu Ferris.

– Caii din poem! strigă Langdon cu un tremur de emoție în glas. Mi-am dat seama!

– De ce? întrebă ea nedumerită.

– Căutăm un doge trădător care a retezat capetele cailor, da?

– Da, și?

– Poemul nu se referea la niște cai vii, replică el și arătă cu mâna spre fațada bazilicii, unde o rază de soare învăluise cele patru statui. Se referea la caii aceștia!

La bordul iahtului *Mendacium*, Elizabeth Sinskey își simțea mâinile tremurând. Urmărise înregistrarea video în biroul prefectului și, cu toate că văzuse în viața ei suficiente lucruri oripilante, filmul acesta inexplicabil pe care îl făcuse Bertrand Zobrist înainte de a se sinucide îi dăduse fiori de gheață.

Pe ecranul din fața ei, umbra unui chip cu nasul ca un cioc pâlpâia, proiectată pe peretele umed al unei grote. Silueta continua să vorbească, descriindu-i cu mândrie capodopera pe care el o numise Inferno și care avea să salveze lumea reducând populația globului.

„Ferească-ne Dumnezeu!" își spuse Sinskey.

– Trebuie să... rosti ea cu glas tremurat. *Trebuie* să găsim locul acela subteran. Poate că nu e încă prea târziu.

– Priviți mai departe, o îndemnă prefectul. Devine și mai bizar.

Deodată, umbra măștii se mări pe perete, căpătând proporții colosale, până ce în cadru apăru o siluetă.

„Sfinte Doamne!"

În fața ochilor ei, pe ecran, își făcuse apariția un doctor de ciumă în costumul epocii, cu tot cu pelerina neagră și înfricoșătoarea mască cu cioc. Silueta înainta drept spre cameră, iar masca umplu ecranul întreg, pentru un efect cu adevărat cutremurător.

„Cele mai întunecate cotloane ale iadului, șopti doctorul de ciumă, sunt rezervate pentru cei care își mențin neutralitatea în vremuri de criză."

Sinskey simți cum i se face pielea de găină. Era același citat pe care Zobrist i-l lăsase la biroul liniilor aeriene când plecase ea de la întâlnirea cu el, în New York, cu un an în urmă.

„Știu, continuă doctorul de ciumă, știu că sunt unii care mă privesc ca pe un monstru." Silueta făcu o pauză, iar Sinskey avu impresia că ei i se adresase în mod special. „Știu că sunt alții care mă consideră o fiară fără

inimă, care se ascunde în dosul unei măşti." Urmă o nouă pauză, în care individul făcu încă un pas spre cameră. „Dar nu sunt un anonim fără chip. Şi nici lipsit de inimă nu sunt."

Şi cu aceste cuvinte, Zobrist îşi scoase masca şi îşi trase gluga de pe cap. Sinskey încremeni, privind în ochii verzi atât de bine cunoscuţi pe care ultima dată îi văzuse în întunericul de la Consiliul pentru Relaţii Externe. În înregistrare, în ochii lui se citea aceeaşi patimă fierbinte, însă acum mai exista ceva în ei: zelul sălbatic al unui nebun.

„Numele meu este Bertrand Zobrist, spuse el privind fix în obiectivul camerei. Iar aceasta este faţa mea, liberă şi neacoperită, pentru ca toată lumea s-o poată vedea. Cât despre sufletul meu... dacă mi-aş putea ţine inima înflăcărată, aşa cum a făcut Dumnezeul lui Dante pentru iubita lui Beatrice, aţi vedea că sunt plin de dragoste. Cea mai profundă dragoste. Pentru voi toţi. Şi mai cu seamă pentru *unul* dintre voi.

Zobrist se mai apropie puţin, privind în cameră şi vorbind pe un ton dulce, ca şi cum s-ar fi adresat unei persoane iubite.

„Dragostea mea, şopti el, nepreţuita mea dragoste... Tu eşti fericirea mea, nimicitorul tuturor viciilor mele, susţinătorul tuturor virtuţilor mele, mântuirea mea. Tu mi-ai dormit în braţe şi, fără să ştii măcar, m-ai ajutat să trec peste abis, dându-mi puterea de a face tot ce am făcut acum deja."

Sinskey asculta cu repulsie.

„Iubirea mea, continuă Zobrist într-o şoaptă duioasă care stârnea ecou în grota aceea fantomatică. Tu eşti inspiraţia şi îndrumarea mea, Virgil şi Beatrice îngemănaţi, iar capodopera aceasta este a ta în aceeaşi măsură în care e a mea. De-o fi ca noi doi, îndrăgostiţi fără noroc, să nu ne mai atingem niciodată, îmi voi găsi pacea ştiind că am lăsat viitorul în mâinile tale delicate. Munca mea aici, jos, e împlinită. A venit vremea să urc din nou în lumea de deasupra... şi să privesc iar stelele."

Zobrist tăcu şi ultimul cuvânt reverberă pentru o clipă în grotă. Apoi, cu un gest lent, întinse mâna şi atinse camera, încheind transmisia.

Ecranul deveni negru.

– Locul acela subteran, spuse prefectul, închizând monitorul. Noi nu l-am recunoscut. Dumneavoastră?

Sinskey clătină din cap. „N-am văzut niciodată ceva asemănător." Se gândi la Robert Langdon, întrebându-se dacă el mai făcuse vreun progres în descifrarea indiciilor lăsate de Zobrist.

– Dacă vă este de vreun ajutor, reluă prefectul, cred că ştiu cine e „iubirea“ la care se referă Zobrist. O persoană cu numele de cod FS-2080.

Sinskey aproape că sări de pe scaun.

– FS-2080?! exclamă ea, uitându-se la gazda ei cu o expresie şocată.

Prefectul părea la fel de surprins de reacţia ei.

– Numele vă spune ceva?

Sinskey încuviinţă, nevenindu-i parcă să creadă.

– Îmi spune.

Inima îi bătea cu putere în piept. „FS-2080.“ Deşi nu cunoştea identitatea respectivei persoane, ştia exact ce semnifică numele de cod. OMS monitoriza de câţiva ani nume similare.

– Mişcarea transumanistă... Ştiţi ceva despre ea?

Prefectul clătină din cap.

– Simplu spus, începu Sinskey să explice, transumanismul este o filozofie care afirmă că omul trebuie să folosească orice tehnologie disponibilă pentru a modifica fiinţa umană şi a o face mai puternică. Supravieţuirea celui mai bine adaptat.

Prefectul ridică din umeri, ca şi cum ideea îl lăsa complet rece.

– În general vorbind, continuă ea, mişcarea transumanistă este alcătuită din persoane responsabile – oameni de ştiinţă cu un nivel etic corespunzător, futurişti, vizionari –, dar la fel ca în multe alte mişcări, există o mică, dar foarte activă facţiune care consideră că organizaţia nu se mişcă suficient de repede. Sunt unii gânditori cu idei apocaliptice care cred că sfârşitul este aproape şi că cineva trebuie să ia măsuri drastice pentru a salva viitorul speciei umane.

– Şi să înţeleg că Bertrand Zobrist era unul dintre aceştia?

– În mod categoric, replică Sinskey. Era unul dintre liderii mişcării. Pe lângă inteligenţa deosebită, avea o charismă extraordinară şi scria articole catastrofice care au iniţiat un veritabil cult în rândul fanaticilor transumanismului. Astăzi, mulţi dintre aceşti discipoli înverşunaţi ai lui folosesc astfel de nume de cod, toate având o formă similară – două litere şi un număr din patru cifre – de exemplu DG-2064, BA-2105 sau cel pe care l-aţi menţionat dumneavoastră.

– FS-2080.

Ea încuviinţă.

– Un asemenea nume de cod nu poate aparține decât mișcării transumaniste.

– Literele și cifrele au o semnificație anume?

Ea făcu semn spre computerul de pe biroul lui.

– Accesați browserul. Vă voi arăta.

Prefectul nu părea foarte convins, dar se duse la computer și lansă motorul de căutare.

– Căutați FM-2030, spuse Sinskey, așezându-se în spatele lui.

El tastă FM-2030 și mii de pagini web apărură.

– Deschideți-o pe oricare dintre ele.

Prefectul o accesă pe prima și apăru o pagină de pe Wikipedia cu o fotografie a unui bărbat iranian cu trăsături frumoase – Fereidoun M. Esfandiary – care era prezentat ca scriitor, filozof, futurist și părinte al mișcării transumaniste. Născut în 1930, era considerat un popularizator al filozofiei transumaniste, unul care prezisese fertilizarea in vitro, ingineria genetică și fenomenul globalizării.

În conformitate cu Wikipedia, cea mai îndrăzneață afirmație a lui Esfandiary fusese aceea că noile tehnologii îi vor permite să trăiască până la vârsta de o sută de ani – ceva rar pentru generația lui. Ca o manifestare a încrederii în tehnologia viitorului, Fereidoun M. Esfandiary își schimbase numele în FM-2030, un nume de cod creat combinând inițiala prenumelui și cea a tatălui cu anul în care avea să împlinească o sută de ani. Din păcate, omul răposase de cancer pancreatic la vârsta de șaptezeci de ani, astfel că nu-și atinsese obiectivul, dar în amintirea lui, fanaticii transumanismului îi adoptaseră tehnica de schimbare a numelui.

Când termină de citit, prefectul se ridică și se duse la fereastră, privind în gol spre întinderea mării.

– Deci, șopti el într-un târziu, de parcă ar fi vorbit pentru sine, iubirea lui Zobrist, acest FS-2080, este în mod cert unul dintre acești... transumaniști.

– Fără îndoială, replică Sinskey. Regret că nu știu exact cine e FS-2080, dar...

– Nicio problemă, o întrerupse prefectul. Știu *eu*. Știu exact cine este.

CAPITOLUL 74

„Însuşi aerul pare a fi făurit din aur."

Robert Langdon văzuse multe catedrale splendide în viaţa lui, dar Chiesa d'Oro i se păruse întotdeauna unică. De secole se spunea că pur şi simplu respirând aerul din bazilica San Marco puteai deveni un om bogat. Afirmaţia ar fi trebuit luată nu doar în sens metaforic, ci literal.

Interiorul fiind acoperit cu *milioane* de plăcuţe vechi din aur, despre multe dintre particulele de praf care pluteau în aer se zicea că ar fi fost de fapt pulbere de aur. Acest praf de aur în suspensie, combinat cu lumina strălucitoare a soarelui care pătrundea prin fereastra cea mare dinspre vest, crea o atmosferă vibrantă, care îi ajuta pe credincioşi să aibă parte nu doar de bogăţie spirituală, ci şi – cu condiţia să inspire adânc – una mult mai pământească sub forma plămânilor poleiţi.

La ora aceasta, soarele aflat la orizont îşi trimitea razele pe fereastra vestică şi se răspândea în jurul lui Langdon ca un evantai scânteietor ori ca un văl din mătase radiantă. Profesorul nu-şi putu stăpâni un suspin de încântare şi-i auzi pe Sienna şi Ferris făcând acelaşi lucru lângă el.

– Pe unde o luăm? întrebă Sienna în şoaptă.

El făcu semn spre un şir de trepte. Muzeul se afla la etaj şi găzduia o serie de exponate legate de Caii Sfântului Marcu, despre care Langdon credea că îi vor dezvălui în scurt timp identitatea dogelui misterios care le retezase capetele.

Urcând scările, îl văzu pe Ferris chinuindu-se din nou să respire, iar Sienna îi prinse privirea – lucru pe care încerca să-l facă de câteva minute. Făcu un semn discret cu privirea spre Ferris, afişând o expresie care părea să-i zică „Ai grijă" şi rostind mut ceva ce Langdon nu înţelese. Dar înainte s-o poată întreba ce voia să-i spună, Ferris privi în spate – o fracţiune de secundă prea târziu, fiindcă Sienna îşi întorsese deja faţa, iar acum privea drept spre bărbatul cu erupţia cutanată.

– Eşti bine, doctore? îl întrebă ea cu o expresie nevinovată.

Ferris încuviință și urcă mai repede.

„E o actriță talentată, își zise Langdon. Dar oare ce încerca să-mi spună?"

Când ajunseră la etaj, văzură dedesubt întreaga bazilică. Sanctuarul fusese construit în formă de cruce greacă, arătând mai degrabă ca un pătrat decât ca un dreptunghi, precum cele de la San Pietro din Roma sau Notre-Dame din Paris. Distanța mai scurtă între nartex și altar îi conferea un aer de robustețe și o senzație de mai mare accesibilitate.

Însă ca să nu pară nici prea accesibilă, altarul fusese construit în spatele unui paravan din coloane, încununat de un crucifix impunător. Totul era străjuit de un baldachin elegant și de una dintre cele mai valoroase piese de altar din lume – celebra *Pala d'Oro*. Având un fundal din argint aurit, această „pânză din aur", cum îi spunea numele, era o țesătură doar în sensul că era o împletitură a unor lucrări anterioare – în principal email bizantin – într-un unic cadru gotic. Decorat cu circa o mie trei sute de perle, patru sute de granate, trei sute de safire, plus smaralde, ametiste și rubine, retablul era considerat, alături de Caii Sfântului Marcu, una dintre cele mai valoroase comori de artă ale Veneției.

Din punct de vedere arhitectural, termenul „bazilică" desemnează orice biserică în stil bizantin construită în emisfera occidentală. Fiind o copie a bazilicii Sfinților Apostoli ridicată de Iustinian la Constantinopol, San Marco era atât de răsăriteană ca stil, încât ghidurile turistice sugerau că poate oferi o alternativă la vizitarea moscheilor din Turcia, multe dintre acestea din urmă fiind inițial catedrale bizantine transformate în lăcașe de cult musulmane după cucerirea otomană a Constantinopolului.

Deși niciodată nu ar fi considerat San Marco un substitut al spectaculoaselor moschei turcești, Langdon trebuia să recunoască un lucru: pasiunea pentru arta bizantină putea fi satisfăcută printr-o vizită în șirul de încăperi secrete de dincolo de transeptul din dreapta al acestei bazilici, încăperi în care era ascunsă așa-numita Comoară a Sfântului Marcu – o colecție de icoane, giuvaiere și cupe furate în timpul jefuirii Constantinopolului.

Langdon constată mulțumit că înăuntru era relativ liniște în după-amiaza aceea. Erau numeroși vizitatori, însă cel puțin aveai loc să te miști. Trecând printre diverse grupuri, îi conduse pe Sienna și Ferris spre fereastra vestică, unde turiștii puteau păși afară pentru a vedea

caii din balconașul de pe fațadă. În ciuda încrederii lui că îl vor putea identifica pe dogele în cauză, Langdon era preocupat de ceea ce aveau de făcut după aceea – și anume de localizarea lui. „A mormântului?" „A statuii lui?" Pentru asta vor avea probabil nevoie de un ajutor oarecare, ținând seama de sutele de statui din biserica propriu-zisă, din criptă și de pe mormintele de pe latura de nord a lăcașului.

Langdon observă un ghid, o tânără care dădea explicații unui grup de turiști, și o întrerupse politicos:

– Scuzați-mă, vă rog. Ettore Vio este aici în după-amiaza aceasta?

– Ettore Vio? întrebă tânăra, privindu-l curios. *Sì, certo, ma*... Se opri brusc, iar privirea i se lumină. *Lei è Robert Langdon, vero?!* Sunteți Robert Langdon, nu-i așa?!

El zâmbi răbdător.

– *Sì, sono io.* Aș putea vorbi cu Ettore?

– *Sì, sì!*

Femeia făcu semn spre turiști s-o aștepte puțin și apoi plecă în fugă.

Langdon și custodele muzeului, Ettore Vio, apăruseră la un moment dat împreună într-un scurt documentar despre bazilica San Marco, iar de atunci păstraseră legătura.

– Ettore a scris o carte despre această bazilică, îi explică el Siennei. Mai multe, de fapt.

Ea încă părea ciudat de demoralizată din pricina lui Ferris, care îi urmă îndeaproape când Langdon îi conduse spre fereastra vestică, de unde puteau fi văzuți caii. Când ajunseră la fereastră, zăriră partea din spate a cailor în lumina soarelui la asfințit. Pe balconaș, turiștii se bucurau atât de priveliștea oferită de cai, cât și de spectaculoasa panoramă asupra pieței San Marco.

– Iată-i! exclamă Sienna, apropiindu-se de ușa ce dădea în balconaș.

– Nu tocmai, replică Langdon. Caii pe care îi vedem aici sunt doar niște copii. Adevărații Cai ai Sfântului Marcu sunt păstrați în muzeu, din motive de siguranță și de protecție.

Și îi îndrumă apoi pe un culoar spre o nișă bine luminată, în care un grup identic de patru armăsari părea să galopeze către ei dinspre o serie de arcade din cărămidă.

– Acestea sunt originalele, rosti el pe un ton plin de admirație.

De fiecare dată când vedea caii de aproape, nu putea să nu se minuneze de felul în care era redată musculatura lor. Patina care îi acoperea

complet nu făcea decât să intensifice aspectul extraordinar al cărnii vălurite. De fiecare dată când vedea aceşti patru armăsari perfect păstraţi în ciuda trecutului lor tumultuos, Langdon se gândea la importanţa pe care o avea conservarea marilor opere de artă.

– Hamurile, spuse Sienna, arătând spre harnaşamentul decorativ de pe gâtul cailor. Spuneai că au fost adăugate ulterior? Pentru a acoperi tăietura?

Langdon le povestise Siennei şi lui Ferris detaliul referitor la „capetele retezate", pe care îl citise pe site-ul ARCA.

– Se pare că da, spuse el, apropiindu-se de un panou informativ din apropiere.

– Roberto! răsună un glas prietenos în spatele lui. Mă insulţi!

Langdon se întoarse şi-l văzu pe Ettore Vio, un bărbat jovial, cu părul alb, într-un costum albastru şi cu ochelarii prinşi pe un lanţ în jurul gâtului.

– Îndrăzneşti să vii la Veneţia fără să-mi dai de veste?!

El zâmbi şi-i strânse mâna.

– Îmi place să te iau prin surprindere, Ettore. Arăţi bine. Ei sunt prietenii mei, domnişoara doctor Brooks şi domnul doctor Ferris.

Ettore îi salută şi se trase apoi cu un pas înapoi, studiindu-l pe Langdon.

– Călătoreşti împreună cu doi doctori? Eşti cumva bolnav? Şi ce-i cu hainele tale? Te transformi în italian?

– Nici una, nici alta. Am venit să aflu câteva informaţii despre cai.

Ettore îi aruncă o privire mirată.

– Există un lucru pe care celebrul profesor nu-l ştie încă?

Langdon râse.

– Trebuie să aflu mai multe despre capetele lor retezate în vederea transportului, pe vremea cruciadelor.

Ettore Vio făcu o grimasă de parcă tocmai ar fi fost întrebat despre hemoroizii reginei.

– La naiba, Robert! şopti el. Noi nu vorbim despre aşa ceva! Dacă vrei să vezi capete retezate, ţi-l arăt pe celebrul conte de Carmagnola decapitat sau pe...

– Ettore, trebuie să ştiu care doge a tăiat capetele acestor cai.

– N-a existat aşa ceva! ripostă bărbatul pe un ton defensiv. Am auzit şi eu poveştile, fireşte, dar există prea puţine dovezi istorice care să sugereze că vreun doge a comis...

– Ettore, te rog, fă-mi pe plac! Potrivit poveștilor, despre care doge este vorba?

Bărbatul cu părul alb își puse ochelarii și-l studie o clipă.

– Păi, se spune că iubiții noștri cai au fost aduși la Veneția de cel mai abil și mai mincinos doge.

– Mincinos?

– Da, dogele care i-a amăgit pe toți să pornească în cruciade, preciză Ettore, după care se întrerupse, privindu-l pe Langdon cu o expresie nerăbdătoare. Dogele care a folosit banii statului pentru a se duce în Egipt... dar în loc de asta și-a redirecționat trupele și a atacat Constantinopolul.

„Mie-mi sună a trădare", își spuse Langdon.

– Și cum îl cheamă?

Ettore se încruntă.

– Robert, te credeam specialist în istoria universală.

– Da, dar lumea e mare, iar istoria, lungă. Nu mi-ar prisosi puțin ajutor.

– Bine, atunci. Uite un ultim indiciu.

Langdon dădu să protesteze, dar știa că ar fi în van.

– Dogele cu pricina a trăit aproape o sută de ani, spuse Ettore. Cu totul neobișnuit în epoca respectivă. Superstițiile atribuie această longevitate deosebită faptului că dogele a recuperat oasele Sfintei Lucia, aflate în Constantinopol, și le-a adus înapoi în Veneția. Sfânta Lucia a rămas fără vedere când...

– El a scos oasele orbului! exclamă Sienna privind spre Langdon, care avusese aceeași idee.

Ettore se uită la ea cu o expresie curioasă.

– Da, poți să spui și așa, dacă vrei.

Deodată, Ferris se făcu alb ca varul, de parcă nu și-ar fi revenit încă după lungul drum prin piață și după scările urcate.

– Ar trebui să adaug, continuă Ettore, că dogele în cauză a îndrăgit-o atât de mult pe Sfânta Lucia fiindcă și el era orb. La vârsta de nouăzeci de ani, a ieșit exact în această piață, fără să poată vedea nimic în jurul lui, și a îndemnat să se plece în cruciadă.

– Știu cine e, interveni Langdon.

– Așa speram și eu, replică Ettore cu un zâmbet.

Deoarece memoria lui eidetică funcționa mai bine cu ajutorul imaginilor decât al ideilor ieșite din context. O operă de artă îi oferi răspunsul – o celebră pictură de Gustave Doré care înfățișa un doge înțelept și orb, cu brațele ridicate deasupra capului, îndemnând mulțimea să se alăture cruciadei. Titlul tabloului era clar în mintea lui: *Dandolo chemând la cruciadă.*

– Enrico Dandolo, rosti el. Dogele care a trăit pentru totdeauna.

– *Finalmente!* exclamă Ettore. Mă tem că mintea ți-a cam îmbătrânit, prietene.

– La fel ca restul persoanei mele. Și e îngropat aici?

– Dandolo? Nu, nu aici.

– Dar unde? întrebă Sienna. În Palatul Dogilor?

Ettore își scoase ochelarii, gândindu-se o clipă. Lăsați-mă puțin. Sunt atâția dogi, și nu-mi amintesc...

Înainte ca el să-și poată încheia fraza, un ghid cu un aer înspăimântat se apropie în fugă și îl trase deoparte, șoptindu-i ceva la ureche. Ettore încremeni, părând alarmat, și se repezi spre balustradă, privind în jos, în incinta bazilicii. După o clipă se răsuci spre Langdon.

– Mă întorc imediat, strigă el și se îndepărtă grăbit, fără un alt cuvânt.

Nedumerit, Langdon se apropie de balustradă și se uită în jos. La început nu văzu nimic deosebit – doar turiști care se plimbau încolo și-ncoace. Un moment mai târziu însă, își dădu seama că mulți dintre ei priveau în aceeași direcție, spre intrarea principală, pe unde își făcuse apariția un impozant grup de soldați în uniforme negre, care începuseră deja să se răspândească în jur, blocând toate ieșirile.

„Soldații în negru!“ Langdon simți cum degetele i se încleștează pe balustradă.

– Robert! strigă Sienna în spatele lui.

El nu-și luă privirea de la soldați. „Cum de ne-au găsit?!“

– Robert! insistă ea. S-a întâmplat ceva! Ajută-mă!

Langdon se întoarse, contrariat de strigătele ei.

„Dar unde s-a dus?“

O clipă mai târziu, îi zări pe amândoi. Pe podea, în fața Cailor Sfântului Marcu, Sienna ședea în genunchi lângă Ferris... care se prăbușise cuprins de convulsii, ținându-se de piept.

– A făcut un infarct! strigă Sienna.

Langdon dădu fuga spre Ferris, care zăcea întins pe jos, gâfâind şi abia mai putând să respire.

„Ce s-a întâmplat cu el?!" Pentru Langdon, părea că totul se petrecuse în aceeaşi fracţiune de secundă. Cum soldaţii erau jos, iar Ferris se zvârcolea pe podea, se simţea paralizat, neştiind încotro s-o apuce.

Ghemuită lângă Ferris, Sienna îi lărgi nodul de la cravată şi îi descheie în grabă câţiva nasturi de la cămaşă, ca să poată respira mai uşor. Dar o clipă mai târziu, tresări violent şi scoase un mic ţipăt speriat, acoperindu-şi gura cu palma şi trăgându-se înapoi, cu ochii la pieptul gol al lui Ferris.

Langdon văzu şi el.

Pielea de pe pieptul bărbatului întins pe podea avea o nuanţă evident schimbată. O pată alarmantă, de un negru-albăstrui, se întindea de-a latul sternului, cam cât un grepfrut. Parcă Ferris fusese izbit în piept de o ghiulea.

– Asta-i hemoragie internă, declară Sienna, ridicând şocată ochii spre Langdon. Nu-i de mirare că toată ziua a respirat greu.

Ferris întoarse capul, încercând să vorbească, dar nu reuşi să scoată decât câteva şuierături slabe. Turiştii începuseră să se strângă în jur, iar Langdon îşi zise că situaţia tinde să scape de sub control.

– Soldaţii sunt jos, îi spuse el Siennei. Nu ştiu cum ne-au găsit.

Expresia de teamă şi surprindere de pe chipul ei se transformă imediat într-una de mânie, şi imediat îşi întoarse privirea în jos, spre Ferris.

– Ne-ai minţit tot timpul, nu-i aşa?

Omul încercă din nou să vorbească, însă nu izbuti să scoată niciun sunet. Siena începu să-i scotocească prin buzunare fără menajamente şi scoase portofelul şi telefonul, pe care le vârî în buzunarul ei, aplecându-se apoi asupra lui cu o privire acuzatoare.

În clipa aceea, o italiancă în vârstă își făcu loc prin mulțimea adunată și țipă furioasă la Sienna.

– *L'hai colpito al petto!*

Și făcu un gest violent cu pumnul spre pieptul ei.

– *Nu!* exclamă Sienna. Manevrele de resuscitare l-ar ucide! Uită-te la pieptul lui! Robert, adăugă ea întorcându-se spre el, trebuie să plecăm de aici! Imediat!

Langdon se uită la Ferris, care îl fixă cu o privire disperată, rugătoare, ca și când ar fi vrut să-i transmită ceva.

– Dar nu-l putem părăsi aici! exclamă el, înnebunit.

– Ai încredere în mine, spuse Sienna. Ăsta nu e infarct. Iar noi plecăm. *Acum!*

Mulțimea devenea tot mai deasă, iar câțiva turiști începură să strige după ajutor. Sienna înșfăcă brațul lui Langdon cu o forță uimitoare și îl trase după ea, în aerul răcoros de pe balconaș.

Preț de o clipă, Langdon nu mai văzu nimic. Soarele îi bătea drept în ochi, coborând spre extremitatea vestică a pieței San Marco, scăldând balconul într-o lumină aurie. Sienna îl conduse spre stânga, printre turiștii care ieșiseră să admire priveliștea și copiile Cailor Sfântului Marcu.

Așa cum alergau de-a latul fațadei, laguna se afla chiar în fața lor. Departe, pe apă, o formă ciudată îi atrase privirea lui Langdon – un iaht ultramodern care semăna mai degrabă cu un crucișător futurist.

Dar nu apucă să se gândească mai mult la el, că Sienna coti din nou la stânga, urmând balconul pe după colțul de sud-vest al bazilicii, spre „Ușa hârtiilor“ – o anexă care face legătura între bazilică și Palatul Dogilor, astfel numită fiindcă pe ea erau afișate decretele dogelui, pentru știința publicului.

„Nu a făcut infarct?!“ Imaginea pieptului negru-albăstrui al lui Ferris îi rămăsese întipărită în minte și Langdon își dădu brusc seama că nici nu vrea să afle ce diagnostic ar fi pus Sienna. Mai mult decât atât, avea impresia că ceva anume se schimbase, că ea nu mai avea încredere în Ferris. „Oare de aceea tot încerca să-mi prindă privirea mai devreme?“

Brusc, Sienna se opri și se apleacă peste balustrada elegantă, privind spre un colț ferit al pieței San Marco.

– La naiba! exclamă ea. Suntem mai sus decât aș fi crezut.

Langdon se holbă la ea.
„Doar nu aveai de gând să sărim de aici!?"
Sienna se uită la el cu un aer speriat.
– Nu-i putem lăsa să ne prindă, Robert!
Langdon se întoarse spre bazilică, studiind ușa grea din sticlă și fier forjat, aflată în spatele lor. Turiștii intrau și ieșeau, iar dacă estimarea lui era corectă, trecând de ușa aceea ar ajunge înapoi în muzeu, aproape de partea din spate a bazilicii.
– Toate ieșirile sunt blocate, spuse Sienna.
După o clipă de gândire, Langdon ajunse la concluzia că aveau o singură opțiune.
– Cred că am văzut înăuntru ceva ce ne-ar putea rezolva problema.
Având în minte doar o idee vag conturată, o conduse pe Sienna înapoi în bazilică și dădură amândoi ocol perimetrului muzeului, încercând să treacă neobservați printre turiști, mulți dintre ei privind spre cealaltă latură a navei centrale, spre grupul adunat în jurul lui Ferris. Langdon o zări pe italianca în vârstă, furioasă, îndreptându-se spre balcon alături de doi soldați în negru și arătându-le pe unde fugiseră profesorul și Sienna.
„Va trebui să ne grăbim", își spuse el cercetând pereții și observând în sfârșit ceea ce căuta, aproape de o serie de tapiserii expuse.
Dispozitivul de pe perete era de un galben aprins, cu un autocolant roșu de avertizare: ALLARME ANTINCENDIO.
– Alarma de incendiu? întrebă Sienna. Ăsta e planul tău?
Putem ieși odată cu mulțimea.
Și cu aceste cuvinte, Langdon prinse mânerul alarmei. „Și uite că nu se întâmplă nimic." Acționând înainte de a mai apuca să se gândească la ce face, trase tare în jos și văzu limpede cum mecanismul sparge micul cilindru de sticlă din interior.
Sirenele și agitația la care se așteptase el nu izbucniră.
Doar liniște.
Trase încă o dată.
Nimic.
Sienna se uita la el de parcă și-ar fi zis că a înnebunit subit.
– Robert, ne aflăm într-o biserică din piatră plină de turiști! Chiar crezi că alarmele astea publice sunt active, când orice ins pus pe farse ar putea să...

– Sigur că da! Legile antiincendiu din Statele Unite...

– Noi suntem în Europa. Avem mai puțini avocați. Și – adăugă ea arătând undeva peste umărul lui – nu mai avem nici timp.

Langdon se întoarse spre ușa din sticlă pe care tocmai intraseră și văzu doi soldați venind în fugă dinspre balcon, cercetând zona cu priviri atente. Imediat îl recunoscu pe unul din ei – era același agent musculos care trăsese asupra lor când fugiseră din apartamentul Siennei.

Având puține opțiuni la dispoziție, se furișară pe o scară care cobora în spirală până la parter. Când ajunseră jos, se opriră în penumbra casei scării. În celălalt capăt al bazilicii, câțiva soldați stăteau de pază la ieșiri, ținând sub observație întreaga zonă.

– Dacă ieșim de aici, ne vor vedea, spuse Langdon.

– Scările coboară mai mult, șopti Sienna, arătând spre o plăcuță cu ACCESO VIETATO prinsă de un cordon întins de-a latul treptelor. Dincolo de el, scările coborau într-o spirală și mai îngustă, pierzându-se în întuneric.

„Greșită idee, se gândi Langdon. Criptă fără ieșire."

Dar Sienna pășise deja peste cordon și se avântase în tunelul vertical, dispărând în beznă.

– E deschis! strigă ea de dedesubt.

Pentru Langdon, asta nu era de mirare. Spre deosebire de alte cripte, cea de la San Marco avea și rol de capelă funcțională, aici fiind ținute în mod regulat slujbe religioase la moaștele Sfântului Marcu.

– Cred că văd lumină naturală! șopti Sienna.

„Cum e posibil?" Langdon încercă să-și aducă aminte de vizitele sale anterioare în acest spațiu subteran și bănui că ceea ce vedea ea era de fapt așa-numita *lux eterna* – un bec electric care stătea mereu aprins pe mormântul sfântului, în centrul criptei. Dar, auzind pașii care se apropiau rapid deasupra, nu mai avu timp să se gândească de două ori. Trecu peste cordon, având grijă să nu-l miște, și își puse palma pe zidul din piatră, pipăind pentru a-și găsi drumul în jos.

Sienna îl aștepta în capătul scărilor. În spatele ei, cripta abia dacă era vizibilă în întuneric. Era o încăpere subterană scundă, cu un tavan alarmant de jos, susținut de coloane vechi și arcade din cărămidă. „Greutatea întregii bazilici se sprijină pe pilaștrii aceștia", își zise Langdon, simțind deja presiunea claustrofobiei.

– Ți-am spus eu! șopti Sienna și ochii frumoși îi licăriră ușor, în strălucirea vagă a unei palide lumini naturale.

Și arătă spre o serie de mici oberlihturi în arcadă, sus pe perete.

„Luminatoare“, realiză Langdon, dându-și seama că uitase de existența lor. Ferestruicile, menite să aducă aer curat și lumină în cripta scundă, se deschideau în niște puțuri adânci, care coborau din pavimentul pieței San Marco, aflate deasupra. Sticla era ranforsată cu un model din fier forjat format din cincisprezece cercuri intersectate și, cu toate că – bănuia el – ar fi putut fi deschise din interior, se aflau cam la înălțimea unui stat de om și erau aproape prea înguste pentru a trece prin ele. Și chiar dacă s-ar fi putut strecura printr-una și să ajungă în puț, le-ar fi fost imposibil să urce până la suprafață, dat fiind că puțurile erau înalte de peste trei metri, iar sus erau acoperite cu grilaje solide, de siguranță.

În lumina slabă prefirată prin oberlihturi, cripta părea o pădure scăldată în lumina lunii – un desiș de coloane ca niște trunchiuri de copaci care aruncau umbre lungi pe pardoseală. Langdon își întoarse privirea spre centrul criptei, unde o lumină solitară ardea pe mormântul Sfântului Marcu. Ocrotitorul bazilicii își dormea somnul de veci într-un sarcofag din piatră depus în spatele unui altar; în fața lui erau câteva șiruri de strane pentru puținii norocoși invitați să se închine aici, în inima creștinătății venețiene.

O luminiță se aprinse lângă el, iar Langdon se întoarse și o văzu pe Sienna cu telefonul lui Ferris în mână; micul ecran era luminat.

– Parcă spunea că i s-a descărcat bateria! exclamă el, mirat.

– A mințit, replică ea, tastând ceva. A mințit în multe privințe. Apoi se încruntă și clătină din cap, adăugând: Nu are semnal. Credeam că pot să aflu unde e mormântul lui Enrico Dandolo.

Se duse cu pași repezi spre luminatoare și ridică telefonul cât mai aproape de sticlă, încercând să prindă semnalul de rețea.

„Enrico Dandolo“, își spuse Langdon; abia dacă avusese timp să se gândească la dogele orb înainte de a fi nevoiți să fugă. Și în ciuda situației în care se aflau, vizita lor aici își atinsese scopul: aflaseră identitatea dogelui trădător care retezase capetele cailor... și scosese oasele orbului.

Din păcate, habar nu avea unde era mormântul lui Enrico Dandolo și, după toate aparențele, nici Ettore Vio nu știa. „El cunoaște bine fiecare

centimetru pătrat al bazilicii... și probabil că al Palatului Dogilor deopotrivă." Faptul că prietenul lui își arătase ignoranța în acest sens sugera că mormântul căutat nu se afla nici în bazilică, nici în palat.

„Și atunci, unde e?"

Langdon se uită la Sienna, care împinsese o strană până sub unul dintre oberlihturi și se urcase pe ea, în picioare. Descuiase ferestruica, o deschisese și ținea acum telefonul în puțul propriu-zis.

Zgomotele din piața San Marco răzbăteau până la ei, iar Langdon se întrebă deodată dacă nu exista totuși o cale de a ieși la suprafață. În spatele stranelor erau așezate câteva scaune pliante, iar el își spuse că poate ar reuși să împingă unul în puț. „Nu s-ar putea oare ca grilajul de deasupra să se deschidă și din interior?"

Prin întuneric, o luă la fugă spre Sienna. După doar câțiva pași, o izbitură puternică în frunte îl doborî la pământ. Căzu în genunchi și, pentru o clipă, crezu că fusese atacat. Nu asta se întâmplase, își dădu el seama, mustrându-se pentru că nu se gândise că, la un metru și optzeci de centimetri, era mai înalt decât arcadele construite pentru omul de înălțime medie cu mai bine de o mie de ani în urmă.

Stând în genunchi pe pardoseala din piatră și așteptând să-și revină, privirea îi căzu pe o inscripție de pe podea.

Sanctus Marcus.

O privi un moment lung. Nu numele sfântului era cel care îl frapase, ci limba în care fusese scris.

Latina.

După o zi întreagă petrecută în mijlocul vorbitorilor de italiană, se simțea oarecum dezorientat să vadă numele caligrafiat în latină, dar își aminti imediat că această limbă moartă era *lingua franca* a Imperiului Roman în perioada în care trăise și murise Sfântul Marcu.

Și, instantaneu, un alt gând îi veni în minte.

La începutul secolului al XIII-lea, în epoca lui Enrico Dandolo și a celei de-a patra cruciade, limba oficială era încă latina. Un doge care sporise gloria Imperiului Roman recucerind Constantinopolul n-ar fi fost niciodată înmormântat sub numele Enrico... ci ar fi fost folosit cel în latină.

Henricus Dandolo.

Și cu această idee, o imagine de mult uitată îl zgâlțâi ca un șoc electric. Deși revelația îi apăruse în vreme ce stătea în genunchi într-o capelă,

Langdon știa bine că nu era de inspirație divină. De fapt, un indiciu vizual fusese cel care îi sugerase neașteptata conexiune. Imaginea care îi apăruse din adâncurile memoriei era aceea a numelui latin al lui Dandolo... gravat pe o lespede veche din marmură încastrată într-o pardoseală bogat ornamentată.

Henricus Dandolo.

Abia dacă mai respira în timp ce revedea cu ochii minții inscripția simplă de pe mormântul dogelui. „Am fost și eu acolo." Exact așa cum preciza poemul, Enrico Dandolo era înmormântat într-un muzeu aurit – un museion al sfintei înțelepciuni, dar acesta nu era bazilica San Marco.

Din ce în ce mai convins de adevărul revelației sale, se ridică încet în picioare.

– Nu pot deloc să prind semnalul, spuse Sienna, coborând de pe strană și venind spre el.

– Nici nu avem nevoie, izbuti el să bâiguie. Museionul aurit al sfintei înțelepciuni... Trase adânc aer în piept și continuă: Am... am făcut o greșeală.

Ea păli.

– Să nu-mi spui că suntem într-un alt muzeu decât cel care trebuie.

– Sienna, șopti el, simțind că-l ia amețeala. Suntem în altă țară decât cea care trebuie.

Afară, în piața San Marco, țiganca cu măștile venețiene făcea o pauză, sprijinindu-se de zidul bazilicii pentru a se odihni. La fel ca întotdeauna, se așezase în ungherul ei preferat – o mică nișă între două grilaje metalice din paviment, un loc ideal pentru a-și lăsa jos povara și a privi soarele la apus.

Văzuse multe în piața San Marco în decursul anilor, dar bizara activitate care îi atrăsese acum atenția nu se petrecea în piață... ci *sub* ea. Speriată de un zgomot puternic sub picioarele ei, femeia se aplecă și se uită prin grilaj într-un puț îngust, adânc poate de trei metri. Fereastra de jos era deschisă și un scaun pliant fusese împins prin puț, răcâind acum dalele pavajului.

Spre surprinderea țigăncii, în urma scaunului apăru o blondă drăguță cu părul prins în coadă, care părea împinsă din interior, iar acum se cățăra prin deschiderea îngustă.

Blonda se ridică în picioare și se uită imediat în sus, evident uimită s-o vadă pe țigancă privind în jos, prin grilaj. Apoi ridică un deget la buze și zâmbi scurt, desfăcu scaunul pliant și se urcă pe el, întinzându-se spre grilaj.

„Ești mult prea scundă, spuse țiganca în sinea ei. Și oare ce ai de gând să faci?"

Blonda coborî de pe scaun și vorbi cu cineva din clădire. Deși abia avea loc să stea în picioare în puțul îngust, alături de scaun, făcu un pas în lateral și în clipa aceea o a doua persoană – un bărbat înalt, brunet, cu un costum elegant – se opinti să iasă din subsolul bazilicii în puț.

Și el se uită în sus, zărind-o pe țigancă prin grilaj. Un moment mai târziu, într-o învălmășeală chinuită de brațe și picioare, schimbă locul cu blonda și urcă pe scaunul șubred. Era mai înalt decât ea și, când întinse mâna, reuși să desfacă ivărul de siguranță al grilajului. Stând pe vârfurile picioarelor, își puse palmele pe gratii și împinse în sus.

– *Può darci una mano?* strigă blonda spre țigancă.

„Să-ți dau o mână? se miră femeia, hotărâtă să nu se amestece. Dar ce vrei să faci?“

Tânăra blondă scoase din buzunar un portofel bărbătesc și luă din el o bancnotă de o sută de euro, fluturând-o ademenitor. Erau mai mulți bani decât ar fi câștigat ea cu măștile ei în trei zile. Cum târguiala nu-i era străină, clătină din cap și ridică două degete. Blonda îi arătă și o a doua bancnotă.

Parcă nevenindu-i să creadă într-un asemenea noroc, țiganca încuviință fără tragere de inimă, încercând să-și ia un aer indiferent în vreme ce se ghemui și prinse barele metalice, uitându-se în ochii bărbatului înalt pentru a-și sincroniza eforturile cu ale lui.

Când el împinse din nou, ea trase în sus cu brațele ei musculoase după anii în care își transportase produsele, iar grilajul se desprinse... pe jumătate. Exact în clipa în care crezu că au reușit, dedesubt se auzi un trosnet sonor, iar bărbatul dispăru, căzând în puț când scaunul se frânse sub el.

Grilajul din fier deveni deodată greu în mâinile ei, iar ea crezu că îl va scăpa, dar promisiunea celor două sute de euro îi dădu puteri, așa că izbuti să-l ridice și să-l rezeme de zidul bazilicii.

Fără suflare, femeia privi în puț, la încâlceala de trupuri și lemn rupt. Când bărbatul se ridică de jos și se scutură de praf, ea întinse mâna, cerându-și banii.

Blonda cu coadă înclină din cap și ridică cele două bancnote deasupra capului. Țiganca se aplecă, dar era prea departe.

„Dă-i banii bărbatului!“

Deodată, din puț răzbătu un tumult – voci furioase strigând din interiorul bazilicii. Cei doi se răsuciră înspăimântați, retrăgându-se de la ferestruică.

Apoi totul se transformă într-un haos.

Bărbatul cu părul negru preluă inițiativa, se ghemui și-i ceru ferm blondei să pună un picior în căușul palmelor lui împletite. Ea se conformă, iar el o împinse în sus. Fata se cățără pe peretele lateral al puțului, ținând bancnotele între dinți pentru a-și elibera ambele mâini în încercarea de a ajunge sus. Bărbatul se opinti, împingând mai sus... și mai sus... ridicând-o până ce mâinile ei prinseră marginea puțului.

Cu un efort uriaș, izbuti să urce pe pavimentul pieții, ca o înotătoare care iese din piscină. Îndesă banii îi mâinile țigăncii, după care se răsuci imediat și îngenunche la marginea puțului, întinzând brațul în jos, spre bărbatul brunet.

Dar era prea târziu.

Brațe puternice în mâneci lungi, negre, se iviră în puț, căutând, zvârcolindu-se ca tentaculele unui monstru flămând, înhățând picioarele bărbatului și trăgându-l înapoi, spre ferestruică.

– Fugi, Sienna! strigă bărbatul zbătându-se. Acum!

Țiganca văzu cum privirile lor se întâlnesc pentru o clipă, cu o expresie de regret adânc... și apoi totul se sfârși.

Bărbatul fu tras fără menajamente înapoi pe fereastră, în bazilică.

Blonda continuă să privească în jos, sub imperiul șocului, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Îmi pare foarte rău, Robert, șopti ea. Apoi, după un moment, adăugă: Pentru tot.

O clipă mai târziu, fugi și se pierdu în mulțime, coada săltându-i pe spate în vreme ce alerga pe aleea Merceria dell'Orologio... dispărând în inima Veneției.

Încet, sunetele line ale apei clipocind îl readuseră pe Robert Langdon în simțiri. La nas îi ajunse mirosul steril de antiseptice amestecat cu aer marin sărat, iar el simți cum lumea se leagănă sub el.

„Unde sunt?“

Cu numai câteva clipe în urmă, din câte știa el, se luptase din răsputeri cu mâinile acelea puternice care îl trăgeau în jos din puț, înapoi în criptă. În mod ciudat, acum nu mai simțea dedesubt pardoseala rece din piatră a bazilicii San Marco... ci o saltea moale.

Langdon deschise ochii și privi în jur: o încăpere cu aer sanitar, mică și cu o singură fereastră ovală. Legănarea continua să se simtă.

„Sunt pe o ambarcațiune?“

Ultimul lucru pe care și-l amintea era că fusese prins și imobilizat pe podeaua criptei de unul dintre soldații în negru, care șuierase la el furios: „Nu mai încerca să fugi!“

El strigase cât de tare putuse, chemând ajutoare, în vreme ce soldații se străduiau să-i astupe gura.

„Trebuie să-l scoatem de aici“, îi spuse un soldat altuia, iar celălalt înclinase din cap: „Fă-o!“

Langdon simțise degete puternice pipăindu-i cu gesturi pricepute arterele și venele de la gât. Apoi, localizând un punct precis de pe carotidă, degetele începuseră să aplice o presiune fermă, concentrată. În numai câteva secunde, vederea i se încețoșase, iar el simțise cum își pierde cunoștința, din cauza privării de oxigen.

„Acum mă vor ucide, își spusese el. Chiar aici, lângă mormântul Sfântului Marcu.“

Bezna venise, dar păruse într-un fel incompletă... mai degrabă un soi de cenușiu punctat de forme și sunete stinse.

Habar nu avea cât timp trecuse, dar acum începuse să-și revină. Din câte își dădea el seama, se afla în infirmeria unui vas. Mediul steril și izul de alcool medicinal îi dădeau un straniu sentiment de déjà vu – ca

și cum cercul se închisese, iar el se trezise, la fel ca în noaptea precedentă, pe un pat de spital necunoscut, având doar amintiri vagi.

Gândul îi zbură imediat la Sienna și la siguranța ei. Încă îi mai vedea ochii căprui privind în jos spre el, plini de remușcare și de teamă. Se rugă să fi scăpat și să poată pleca în siguranță din Veneția.

„Suntem în altă țară decât cea care trebuie", îi spusese el după ce realizase, şocat, unde se afla de fapt mormântul lui Enrico Dandolo. Misteriosul museion al sfintei înțelepciuni nu era în Veneția... ci în celălalt capăt al lumii. Exact așa cum preciza textul lui Dante, semnificația criptică a poemului era într-adevăr ascunsă „sub tainic văl".

El avusese de gând să-i explice totul Siennei de îndată ce vor fi ieșit din criptă, însă nu mai avusese ocazia s-o facă.

„Ea a fugit ştiind doar că eu am dat greş."

Simți un nod în stomac.

„Molima e tot acolo... la o lume distanță."

De dincolo de pereții infirmeriei se auzeau pași grei și, întorcându-se, Langdon văzu un bărbat în negru intrând pe ușă. Era același soldat musculos care îl imobilizase pe pardoseala criptei. Ochii îi erau ca de gheață. Instinctiv, dădu să se tragă înapoi, dar nu avea unde. „Orice ar vrea oamenii ăștia să îmi facă, îmi pot face."

– Unde mă aflu? întrebă el pe un ton cât mai sfidător cu putință.

– Pe un iaht ancorat în apropiere de Veneția.

Langdon privi medalionul de pe uniforma soldatului – globul pământesc încercuit de literele ECDC. Nu mai văzuse niciodată nici simbolul, nici acronimul.

– Avem nevoie de o serie de informații de la dumneavoastră, spuse bărbatul, și nu dispunem de mult timp.

– Pentru ce v-aș spune ceva? Aproape că m-ați ucis.

– Nici pe departe. Am folosit doar o tehnică de imobilizare din judo, numită *shime waza*. Nu am intenționat să vă rănim.

– Ați tras în mine în dimineața asta! exclamă Langdon, amintindu-și foarte clar pocnetul glonțului în apărătoarea micului Trike al Siennei. Glonțul a trecut la câțiva milimetri de coloana mea vertebrală!

Ochii omului se îngustară.

– Dacă am fi vrut să vă nimerim coloana vertebrală, am fi nimerit-o. Am tras un singur foc încercând să sparg pneul din spate, ca să vă împiedic

să fugiți. Aveam ordine să stabilesc contactul cu dumneavoastră și să mă dumiresc de ce mama dracului acționați atât de haotic.

Înainte ca Langdon să poată pricepe înțelesul acestor cuvinte, alți doi soldați intrară în încăpere, apropiindu-se de patul lui.

Între ei se afla o femeie.

O apariție.

Eterică și fantomatică.

Langdon o recunoscu imediat ca fiind femeia din halucinațiile sale. Era frumoasă, cu părul argintiu, lung și cu o amuletă albastră din lapislazuli. Fiindcă înainte îi apăruse în viziuni înconjurată de trupuri muribunde, el avu nevoie de un moment înainte de a se convinge că femeia stătea acum cu adevărat în fața lui, în carne și oase.

– Domnule profesor Langdon, spuse ea cu un surâs obosit, apropiindu-se de patul lui. Constat cu ușurare că nu ați pățit nimic. Apoi, așezându-se și luându-i pulsul, continuă: Am fost informată că suferiți de amnezie. Vă amintiți de mine?

El o studie câteva clipe.

– Am avut... viziuni în care v-am văzut, dar nu-mi aduc aminte să vă fi întâlnit.

Femeia se aplecă spre el, cu o expresie înțelegătoare.

– Numele meu este Elizabeth Sinskey. Sunt directorul Organizației Mondiale a Sănătății și v-am solicitat pentru a mă ajuta să găsesc...

– O molimă, spuse Langdon. Creată de Bertrand Zobrist.

Sinskey încuviință, încurajându-l.

– Vă amintiți?

– Nu, m-am trezit într-un spital cu un mic proiector ciudat și viziuni în care dumneavoastră îmi spuneați să caut și să găsesc. Asta voiam să fac când oamenii aceștia au încercat să mă ucidă, declară el, arătând spre soldați.

Cel musculos se zbârli, evident dorind să-i răspundă, dar Elizabeth îi făcu semn să tacă.

– Domnule profesor, spuse ea blând, nu mă îndoiesc că sunteți confuz. Fiindcă eu v-am atras în tot acest haos, sunt îngrozită de ceea ce s-a întâmplat și în același timp recunoscătoare pentru că sunteți teafăr și în siguranță.

– În siguranță? ripostă Langdon. Sunt prizonier pe un vas!

„La fel ca dumneavoastră!“

Femeia cu părul argintiu încuviință, înțelegătoare.

– Mă tem că, urmare a amneziei, multe aspecte din ceea ce vă voi spune acum vi se vor părea derutante. Dar timpul de care dispunem e scurt și mulți oameni au nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Sinskey ezită, de parcă n-ar fi știut sigur cum anume să continue.

– În primul rând, începu ea o clipă mai târziu, aș vrea să înțelegeți că agentul Brüder și echipa lui nu au încercat nicio clipă să vă facă rău. Aveau ordine stricte să restabilească prin orice mijloace contactul cu dumneavoastră.

– Să-l restabilească? Eu nu-mi...

– Vă rog, domnule profesor, ascultați ce am de spus. Totul va deveni clar. Vă promit.

Langdon se așeză mai bine în patul de spital, mintea lui lucrând cu frenezie în vreme ce Sinskey vorbea:

– Agentul Brüder și oamenii săi formează o echipă SSR – Suport pentru Supraveghere și Reacție, care acționează sub auspiciile Centrului European pentru Controlul și Prevenirea Bolilor.

Langdon aruncă o privire spre medalioanele cu inițialele ECDC de pe uniformele soldaților. „Prevenirea și Controlul Bolilor?"

– Grupul său, continuă Sinskey, s-a specializat în detectarea și anihilarea riscurilor de boli transmisibile. Pe scurt spus, este o echipă SWAT care se ocupă de amenințările acute, pe scară largă, la adresa sănătății. Dumneavoastră erați principala mea speranță pentru a localiza creația lui Zobrist și, de aceea, când ați dispărut, am cerut echipei SSR să vă localizeze... *Eu* am convocat-o la Florența, ca să mă ajute.

Langdon era uluit.

– Soldații aceia lucrează pentru dumneavoastră?

Ea încuviință.

– I-am „împrumutat" de la ECDC. Noaptea trecută, când ați dispărut și nu ați mai telefonat, am crezut că vi s-a întâmplat ceva. Abia în dimineața aceasta, când tehnicienii echipei au văzut că v-ați accesat contul de e-mail de la Harvard, am fost siguri că sunteți în viață. În acel moment, singura explicație la care ne-am gândit pentru comportamentul dumneavoastră bizar a fost că ați schimbat tabăra... sau că, poate, vi s-a oferit o sumă mare de bani pentru a localiza sursa molimei în beneficiul altcuiva.

Langdon clătină din cap.

– Asta e o nebunie!

– Da, ni s-a părut un scenariu improbabil, dar era singura explicație logică... iar miza fiind atât de mare, nu puteam risca. Desigur, nu ne-a trecut prin minte nicio clipă că ați avea amnezie. Când tehnicienii echipei noastre au descoperit că v-ați activat contul de e-mail de la Harvard, am detectat aderesa IP a computerului, am identificat apartamentul din Florența și am venit. Dar ați fugit pe o motoretă împreună cu o femeie, fapt care ne-a sporit suspiciunile că lucrați pentru altcineva.

– Am trecut chiar pe lângă dumneavoastră! exclamă Langdon, cu răsuflarea tăiată. V-am văzut pe bancheta din spate a unei dube negre, înconjurată de soldați. Am crezut că sunteți *prizonieră*. Păreați în delir, ca și când v-ar fi drogat.

– Ne-ați văzut? se miră Sinskey. Și, da, aveți dreptate... mi-au dat unele medicamente. Dar, adăugă ea după o pauză, numai fiindcă eu le-am ordonat s-o facă.

Langdon nu mai înțelegea nimic.

„Ea le-a cerut s-o drogheze?"

– Probabil că nu vă amintiți, continuă Sinskey, dar în momentul în care aeronava noastră C-130 a aterizat la Florența, presiunea s-a modificat, iar eu am suferit un episod de ceea ce se numește vertij pozițional paroxistic – o tulburare debilitantă a urechii interne care mi-a mai făcut probleme și în trecut. Nu este însă de durată, și nici gravă, dar cel afectat suferă de amețeli și de grețuri atât de puternice, încât abia dacă-și mai poate ține capul ridicat. În mod normal, m-aş fi dus să mă culc și să îndur senzația aceea cumplită de greață, dar ne confruntam cu criza creată de Zobrist, așa că mi-am prescris injecții cu metoclopramidă la fiecare oră, ca să nu mai vomit. Medicamentul are un efect secundar grav, provocând somnolență intensă, dar cel puțin mi-a permis să conduc operațiunile prin telefon, de pe bancheta din spate a dubei. Echipa SSR a vrut să mă ducă la spital, dar eu le-am ordonat să n-o facă înainte de încheierea cu succes a misiunii – aceea de a vă găsi. Din fericire, vertijul mi-a trecut în timpul zborului spre Veneția.

Langdon se lăsă moale în pat, fără vlagă. „Toată ziua am fugit de Organizația Mondială a Sănătății – de oamenii care mi-au solicitat serviciile!"

– Acum trebuie să ne concentrăm, domnule profesor, spuse Sinskey pe un ton ferm. Molima lui Zobrist... Aveți idee unde e? întrebă ea, privindu-l cu speranță. Mai avem foarte puțin timp.

„E foarte departe“, ar fi vrut el să răspundă, dar ceva anume îl opri. Ridică ochii spre Brüder, cel care trăsese asupra lui în dimineața aceea și care aproape că-l sugrumase puțin mai înainte. Situația se schimbase atât de dramatic și de rapid, încât nu avea idee pe cine să mai creadă.

Sinskey se aplecă spre el, cu o privire mai intensă.

– Noi avem impresia că sursa de contaminare se află aici, în Veneția. Am dreptate? Spuneți-ne unde și voi trimite o echipă la țărm.

Langdon ezită.

– Domnule! izbucni Brüder nerăbdător. Este evident că știți *ceva*... Spuneți-ne unde e! Nu înțelegeți ce e pe cale să se întâmple?!

– Agent Brüder! interveni Sinskey cu mânie în glas. Suficient! Apoi, întorcându-se spre Langdon, vorbi pe un ton calm: Ținând seama de tot ce vi s-a întâmplat, este de înțeles că sunteți dezorientat și nu știți în cine să aveți încredere. Dar, reluă ea după o pauză și privind fix în ochii lui, timpul e scurt și vă rog să aveți încredere *în mine*.

– Langdon se poate ridica în picioare? întrebă o voce pe care n-o mai auzise până atunci.

Un bărbat scund, bronzat, cu aspect îngrijit, își făcu apariția în ușă. Îl studie pe Langdon cu un calm exersat, dar în privirile lui profesorul sesiză doar pericol.

Sinskey îi făcu semn să se ridice.

– Domnule profesor, dumnealui este o persoană cu care aș prefera să nu colaborez, dar situația este atât de gravă, încât nu avem de ales.

Nesigur pe el, Langdon își trecu picioarele peste marginea patului și se ridică, așteptând o clipă pentru a-și regăsi echilibrul.

– Urmați-mă, spuse nou-venitul, arătând spre ușă. Trebuie să vedeți ceva.

Langdon rămase nemișcat.

– Cine sunteți dumneavoastră?

Omul se opri și-și împleti degetele.

– Numele nu au nicio importanță. Îmi puteți spune „prefectul“. Conduc o organizație... care, regret să spun, a făcut greșeala de a-l ajuta pe Bertrand Zobrist să-și împlinească obiectivul. Acum încerc să repar această greșeală înainte de a fi prea târziu.

– Și ce doriți să-mi arătați? întrebă Langdon.

Bărbatul îl fixă cu o privire neclintită.

– Ceva ce vă va convinge categoric că ne aflăm de aceeași parte a baricadei.

Langdon îl urmă pe bărbatul bronzat printr-un labirint de coridoare claustrofobice de sub punte, doamna doctor Sinskey și soldații ECDC venind în spatele lor în șir indian. Când se apropiară de o scară, speră că vor urca spre lumina zilei, însă dimpotrivă, începură să coboare mai mult.

Adânc în măruntaiele iahtului, ghidul lor îi conduse printr-o serie de încăperi cu pereții din sticlă – unii opaci, alții transparenți. În fiecare cubicul izolat fonic, diverși angajați lucrau, tastând la computere sau vorbind la telefon. Cei care ridicau privirea și îi observau păreau alarmați la vederea unor străini în această parte a navei. Bărbatul bronzat schița însă un gest liniștitor, continuându-și drumul.

„Ce loc e ăsta?" se întrebă Langdon în timp ce treceau printr-o altă serie de birouri înghesuite.

Într-un târziu, ajunseră la o sală de conferințe, în care intrară. După ce se așezară cu toții, bărbatul bronzat apăsă un buton și, cu un șuier, pereții sălii se opacizară. Langdon tresări; nu mai văzuse niciodată așa ceva.

– Unde suntem? întrebă el cu glas tare.

– Pe iahtul meu, *Mendacium*.

– *Mendacium?* Ca în... termenul latinesc pentru Pseudologos – zeul elen al înșelăciunii?

Omul se arătă impresionat.

– Nu sunt mulți cei care știu acest lucru.

„Nu-i deloc un apelativ nobil", își spuse Langdon. Mendacium era zeul obscur care domnea asupra tuturor *pseudologoi* – daimonii specializați în minciuni, născociri și falsuri.

Bărbatul bronzat scoase un mic stick de memorie roșu pe care îl conectă la un set de echipamente electronice de pe peretele din spate al sălii. Un uriaș ecran LCD prinse viață, iar luminile din plafon scăzură în intensitate.

În tăcerea care se aşternu, Langdon auzi un clipocit uşor de apă.

La început, i se păru că sunetul vine din afara navei, dar imediat realiză că de fapt răzbătea din boxele ecranului LCD. Treptat, o imagine prinse contur – un perete ud de cavernă, luminat de o strălucire roșiatică tremurătoare.

– Bertrand Zobrist a făcut această înregistrare video, explică gazda lor. Şi mi-a cerut s-o dau publicității mâine.

Mut de stupefacție, Langdon urmări filmul bizar... grota cu laguna unduitoare... în care camera se cufundă... coborând până pe fundul cu dale acoperite de mâl, pe care era prinsă o plăcuță ce purta mesajul ÎN ACEST LOC, LA ACEASTĂ DATĂ, LUMEA S-A SCHIMBAT PENTRU TOTDEAUNA.

Textul era semnat: BERTRAND ZOBRIST.

Data era cea de *mâine*.

„Dumnezeule!" Langdon se întoarse către Sinskey, dar ea privea în gol spre podea; probabil, își spuse el, văzuse deja filmul și nu mai avea puterea să-l urmărească încă o dată.

Camera panoramă spre stânga, iar el văzu, siderat, un balon din plastic transparent, unduitor, care plutea în apă și conținea o substanță gelatinoasă, galben-maronie. Sfera părea legată de podea astfel încât să nu se poată ridica la suprafață.

„Ce naiba?!" Langdon studie săculețul umflat. Conținutul său vâscos părea să se rotească lent, mocnind parcă.

Când își dădu seama, rămase fără suflu. „Molima lui Zobrist."

– Oprește înregistrarea, răsună glasul lui Sinskey în întuneric.

Imaginea îngheță – un săculeț din plastic plutind în apă, un nor de lichid gelatinos suspendat în spațiu.

– Cred că bănuiți ce este, spuse Sinskey. Problema e... cât timp va rămâne în acel recipient? Apropiindu-se de ecranul LCD, indică un mic marcaj pe săculețul transparent. Din nefericire, acest lucru ne spune din ce e confecționat sacul. Puteți citi ce scrie?

Cu inima bătându-i nebunește, Langdon își miji ochii ca să vadă mai bine textul – părea a fi o marcă de producător: Solublon®.

– Cel mai mare fabricant de materiale plastice solubile în apă, explică Sinskey.

Profesorul simți cum i se strânge stomacul.

– Vreți să spuneți că punga se ... *dizolvă?!*

Ea încuviință printr-o mișcare a capului.

– Am luat legătura cu producătorul și am aflat că, din păcate, ei fabrică zeci de tipuri de plastic, care se dizolvă în intervale cuprinse între zece minute și zece săptămâni, în funcție de domeniul de utilizare. Durata variază ușor în funcție de tipul și de temperatura apei, dar nu avem nicio îndoială că Zobrist a luat în considerare acești factori cu mare atenție. Săculețul acesta, continuă ea după o scurtă pauză, se va dizolva, credem noi, până...

– Mâine, o întrerupse prefectul. Mâine este data pe care Zobrist a încercuit-o în calendarul meu. Și, de asemenea, data de pe plăcuță.

Langdon stătea în întuneric fără să rostească un cuvânt.

– Arată-i restul, spuse Sinskey.

Pe ecran apărură din nou imagini, camera mișcându-se pentru a dezvălui apa strălucitoare și grota întunecată. Langdon nu avea nicio îndoială că acesta era locul la care re referea poemul. „Laguna ce nu oglindește stele."

Scena îi readuse în minte imagini ale iadului în viziunea lui Dante... râul Cocytus ce străbate grotele lumii subterane.

Oriunde s-ar fi aflat laguna aceea, apele ei erau mărginite de pereți abrupți, acoperiți cu mușchi, care – după părerea lui Langdon – erau construiți de mâna omului. De asemenea, bănuia că imaginea dezvăluia doar un colț din vastul spațiu subteran, idee confirmată de prezența unor foarte slabe umbre verticale pe pereți. Umbrele erau late, ca niște stâlpi, și la intervale egale.

Coloane, își dădu el seama.

Plafonul grotei era susținut de coloane.

Deci laguna nu se afla într-o grotă, ci într-o încăpere vastă.

„Adânc coborâți în palatul scufundat..."

Înainte de a putea rosti un cuvânt, atenția îi fu atrasă de apariția unei noi umbre pe perete... o formă umanoidă, cu un nas lung, ca un cioc.

„Oh, Dumnezeule mare..."

Umbra începu să vorbească, șoptind peste apă cu glas înăbușit, într-un ritm poetic straniu.

Eu sunt salvarea voastră. Eu sunt Umbra.

În următoarele minute, Langdon urmări cel mai înspăimântător film pe care-l văzuse vreodată. Fără îndoială, perorația unui geniu smintit, monologul lui Bertrand Zobrist – pe care îl rostea în chip de doctor al ciumei – era presărat cu referiri la *Infernul* lui Dante și transmitea un mesaj neîndoielnic: creşterea populației scăpase de sub control, astfel că însăși supraviețuirea omenirii era periclitată.

Pe ecran, vocea intona:

> **Să nu faci nimic înseamnă să deschizi ușa larg infernului dantesc... colcăind și înfometat, bălăcindu-se în Păcat. Și de aceea, cu bravură, eu am acționat. Unii se vor cutremura oripilați, dar orice salvare are un preț. Într-o zi, lumea va înțelege măreția sacrificiului meu.**

Langdon tresări în clipa în care Zobrist însuși apăru, înveșmântat ca un doctor de ciumă, și își smulse masca. Privind chipul acela slab și ochii verzi cu sclipiri sălbatice, își dădu seama că în sfârșit vedea chipul omului care declanșase toată această criză. Zobrist continuă mărturisindu-și dragostea pentru o persoană pe care o numea „inspirația“ lui.

> **...am lăsat viitorul în mâinile tale delicate. Munca mea aici, jos, e împlinită. Iar acum a venit vremea să urc din nou în lumea de deasupra... și să privesc iar stelele.**

Înregistrarea se încheie, iar Langdon își dădu seama că finalul era aproape identic cu cel al *Infernului* lui Dante.

În întunericul sălii de conferințe, profesorul ajunse la concluzia că toate momentele de spaimă prin care trecuse în ziua aceea tocmai se cristalizaseră cu câteva secunde în urmă într-o realitate unică și terifiantă.

Bertrand Zobrist avea acum un chip... și o voce.

Luminile se aprinseră în sală, iar Langdon văzu că toți ochii erau îndreptați spre el, cu priviri pline de speranță.

Elizabeth Sinskey se ridică în picioare și începu să-și mângâie amuleta cu nervozitate; chipul părea împietrit.

– Domnule profesor, este evident că timpul care ne-a rămas e scurt. Singura veste bună de până acum este că nu s-a înregistrat deocamdată niciun caz în care să se fi detectat agenți patogeni sau să se fi raportat îmbolnăviri, deci bănuim că săculețul Solublon este încă intact. Dar nu știm unde să-l căutăm. Obiectivul nostru este neutralizarea amenințării

prin sigilarea săculețului înainte de a se perfora. Și unica modalitate de a face asta este, desigur, să identificăm imediat locul în care se află.

Brüder se ridică în picioare, fixându-l pe Langdon cu o privire intensă.

– Bănuim că ați venit la Veneția fiindcă ați aflat că aici și-a ascuns Zobrist agentul patogen.

Langdon se uită la toți cei din fața lui, la chipurile lor încordate, fiecare sperând într-un miracol, și își dori să fi avut vești mai bune pentru ei.

– Suntem în altă țară decât cea care trebuie, declară el. Ceea ce căutați se află la o mie cinci sute de kilometri de aici.

Langdon își simțea măruntaiele vibrând de la huruitul profund al motoarelor iahtului. *Mendacium* luase un viraj larg, îndreptându-se spre aeroportul din Veneția. La bord parcă se dezlănțuise iadul. Prefectul plecase în fugă, strigând ordine către echipaj. Elizabeth Sinskey își înhățase telefonul și-i sunase pe piloții aeronavei de transport C-130 a OMS, cerându-le să se pregătească imediat pentru decolarea de pe aeroportul venețian. Agentul Brüder se repezise la laptop, încercând să organizeze un fel de echipă internațională de prevenire care să-i aștepte la destinație.

„În celălalt capăt al lumii."

Prefectul reveni în sala de conferințe și se apropie de Brüder.

– Vreo veste de la autoritățile venețiene?

Agentul clătină din cap.

– Nimic. Caută pretutindeni, dar Sienna Brooks parcă a intrat în pământ.

Langdon tresări violent. „O caută pe Sienna?!"

Sinskey încheie convorbirea telefonică și li se alătură.

– N-au găsit-o?

Prefectul clătină din cap.

– Dacă sunteți de acord, cred că OMS ar trebui să autorizeze folosirea forței la nevoie, pentru a o reține.

Langdon sări în picioare.

– De ce?! Sienna Brooks nu are niciun amestec în toate astea!

Ochii întunecați ai prefectului fulgerară.

– Domnule profesor, sunt câteva lucruri pe care ar trebui să vi le spun despre doamna Brooks.

Croindu-şi drum prin mulţimea de turişti de pe podul Rialto, Sienna Brooks începu din nou să alerge, sprintând spre vest pe Fondamenta Vin Castello, paralel cu marea.

„L-au prins pe Robert."

Încă îi vedea ochii disperaţi privind în sus spre ea, în timp ce soldaţii îl trăgeau prin puţ înapoi în criptă. Nu se îndoia că, într-un fel sau altul, cei care îl prinseseră aveau să-l convingă în scurt timp să le spună tot ce descoperise.

„Suntem în altă ţară decât cea care trebuie."

Însă mult mai tragic era faptul că nu vor ezita să-i dezvăluie lui adevărata natură a situaţiei.

„Îmi pare foarte rău, Robert.

Pentru tot.

Aş vrea să ştii că n-am avut de ales."

În mod ciudat, deja îi era dor de el. Aici, în îmbulzeala din Veneţia, simţea cum un sentiment de singurătate bine cunoscut începea să-şi facă simţită prezenţa.

Solitudinea nu era ceva nou pentru ea.

Încă de copil, Sienna Brooks se simţise singură.

Având inteligenţă ieşită din comun, îşi petrecuse copilăria simţindu-se străină într-o lume ciudată... un soi de extraterestru captiv pe un tărâm izolat. Încercase să-şi facă prieteni, dar cei de-o seamă cu ea erau preocupaţi numai de frivolităţi care ei nu-i stârneau niciun interes. Se străduise să-i respecte pe cei vârstnici, dar majoritatea adulţilor păreau doar nişte copii îmbătrâniţi, lipsiţi chiar şi de cea mai elementară înţelegere faţă de lumea din jur şi, mai grav, lipsiţi de orice curiozitate sau preocupare pentru ea.

„Simţeam că nu sunt parte din nimic."

Și astfel Sienna Brooks a învățat să devină o fantomă. Invizibilă. A învățat să fie un cameleon, un actor, jucând rolul unui alt chip din mulțime. Pasiunea ei din copilărie pentru scenă izvorâse – nu se îndoia de asta – din ceea ce avea să devină visul ei de o viață, acela de a fi altcineva.

„Cineva normal."

Rolul din piesa *Visul unei nopți de vară* de Shakespeare o ajutase să simtă că face parte din ceva, iar actorii adulți o susțineau fără să se arate condescendenți. Bucuria ei fusese însă de scurtă durată, evaporându-se în clipa în care coborâse de pe scenă în seara premierei și se trezise față-n față cu o mulțime de ziariști curioși, în vreme ce colegii ei ieșiseră pe ușa din spate, nevăzuți și neremarcați.

„Acum și ei mă urăsc."

La vârsta de șapte ani, citise suficient pentru a-și pune singură diagnosticul de depresie severă. Când le spusese acest lucru, părinții ei păruseră stupefiați, așa cum erau de obicei văzând cât de diferită era fiica lor. Dar o trimiseseră la un psihiatru. Medicul îi pusese o sumedenie de întrebări, pe care și ea însăși și le pusese înainte, și apoi îi prescrisese o combinație de amitriptilină și clordiazepoxid.

Furioasă, Sienna sărise de pe canapea.

– Amitriptilină?! exclamase ea. Vreau să fiu fericită, nu un mort viu!

Spre cinstea lui, psihiatrul își păstrase calmul în fața izbucnirii ei și îi oferise o doua sugestie:

– Sienna, dacă preferi să nu iei medicamente, putem încerca o abordare de tip holistic. Mi se pare, reluase el după o pauză, că ești prinsă într-un ciclu al gândurilor despre tine însăți și despre faptul că nu-ți găsești locul în lume.

– Adevărat, răspunsese ea. Încerc să mă opresc, dar nu pot!

Medicul zâmbise răbdător.

– Sigur că nu te poți opri. Minții omenești îi este imposibil să nu se gândească la nimic. Sufletul jinduiește să simtă emoții și va continua să caute combustibil pentru aceste emoții – fie el bun, fie rău. Problema ta este că-i dai un combustibil greșit.

Sienna nu mai auzise pe nimeni vorbind despre minte în asemenea termeni mecanici și deveni imediat interesată.

– Și cum să-i dau un alt combustibil?

– Trebuie să-ți focalizezi interesul către altceva. Acum te gândești în principal la tine. Te întrebi de ce nu te încadrezi *tu*... și ce nu este-n regulă cu *tine*.

– Într-adevăr, dar încerc să rezolv problema. Încerc să mă încadrez. Dar n-o pot rezolva dacă nu mă gândesc la ea.

Psihiatrul râsese ușor.

– Cred că exact asta e problema ta... faptul că te gândești la problemă.

Și îi sugerase să-și mute atenția de la ea și dificultățile ei... îndreptând-o mai degrabă spre lumea din jur... și problemele acesteia.

„Și atunci s-a schimbat totul."

Din acel moment nu-și mai consumase întreaga energie plângându-și de milă, ci făcând pentru alții tot ce-i stătea în putință. Inițiase o acțiune caritabilă, servind supă la adăposturile pentru cei defavorizați și citindu-le cărți orbilor. În mod incredibil, niciuna dintre persoanele pe care le ajuta nu părea să observe că ea era altfel decât ceilalți; pur și simplu erau recunoscători fiindcă exista cineva căruia îi păsa.

Sienna muncea din greu în fiecare săptămână și abia dacă mai apuca să doarmă, realizând câți oameni aveau nevoie de ajutor.

– Sienna, ia-o mai încet! o îndemnau oamenii. Nu poți salva tu lumea!

„Ce oribil că vorbiți așa!"

Prin acțiunile ei filantropice, intrase în contact cu diverși membri ai unei organizații caritabile locale. Când o invitaseră să li se alăture într-o deplasare cu durata de o lună în Filipine, nu ratase ocazia.

Își închipuia că-i vor hrăni pe fermierii și pescarii săraci din zonele rurale, despre care citise că ofereau priveliști minunate, cu veritabile minuni geologice, mări bogate în faună și câmpii fertile. Dar când grupul își stabilise cartierul general în mijlocul gloatelor din Manila – cel mai dens populat oraș de pe glob – se cutremurase de oroare. Niciodată nu văzuse sărăcie la o scară atât de vastă.

„Cum ar putea o persoană să schimbe ceva?!"

Căci pentru fiecare individ pe care ea îl hrănea, existau alte sute care o priveau cu ochi disperați. În Manila erau blocaje rutiere de câte șase ore, o poluare sufocantă și un înspăimântător comerț cu sex, ai cărui lucrători erau în principal copii mici, mulți vânduți proxeneților chiar de părinți, care aveau măcar alinarea de a ști că odraslele lor vor avea de mâncare.

În acest haos de prostituție infantilă, cerșetorie, hoți de buzunare și chiar mai rău, Sienna se pomenise deodată paralizată. Împrejurul ei nu vedea altceva decât ființe umane controlate de instinctul primar de supraviețuire. „Când e disperat, omul devine animal."

Și se simțise din nou copleșită de depresia aceea neagră. Într-o fracțiune de secundă, văzuse omenirea așa cum era cu adevărat – o specie în pragul dispariției.

„M-am înșelat, își spusese ea. Nu pot să salvez lumea."

Sub imperiul unui impuls frenetic, o luase la fugă pe străzile orașului, croindu-și drum prin mulțimile de oameni, doborându-i la pământ, alergând mereu în căutarea aerului, a spațiului deschis.

„Mă sufoc de-atâția oameni!"

În vreme ce fugea, simțea din nou ochi ațintiți asupra ei. Deja nu mai era de-a locului. Era înaltă, cu pielea deschisă la culoare și cu o coadă de păr blond fluturându-i în urmă. Bărbații se zgâiau la ea de parcă ar fi fost goală.

Când puterile o părăsiseră, se oprise neștiind nici cât alergase, nici unde ajunsese. Își ștersese lacrimile și praful din ochi și se uitase în jur, văzând că se afla într-un fel de mahala – un oraș din bucăți de tablă ondulată și cutii de carton lipite unele de altele. Pretutindeni în jur, plânsetele de copii și duhoarea excrementelor umane plutea în aer.

„Am trecut prin porțile iadului", își spusese ea.

– *Turista,* mârâi o voce baritonală în spatele ei. *Magkano*? Cât?

Se răsucise și văzuse trei bărbați tineri apropiindu-se, salivând precum lupii. Realizase într-o fracțiune de secundă că era în pericol și încercase să se retragă, dar ei o încolțiseră, ca animalele de pradă care vânează în haită.

Sienna strigase după ajutor, dar nimeni nu-i dădu atenție. La nici cinci metri distanță, văzuse o bătrână șezând pe un cauciuc, curățând o ceapă pe jumătate stricată cu un cuțit ruginit. Femeia nici măcar nu ridicase privirea la auzul țipetelor ei.

Când cei trei o înhățaseră și o târâseră într-o baracă, nu mai avusese nicio îndoială cu privire la ceea ce avea să se petreacă, iar groaza pusese stăpânire pe ea. Se zbătuse din toate puterile, dar ei erau puternici și o puseseră repede jos, pe o saltea soioasă.

Îi sfâșiaseră bluza, frământându-i pielea delicată. Când țipase, îi îndesaseră în gură țesătura ruptă atât de tare, încât crezuse că se va sufoca. O întorseseră pe burtă, împingându-i fața în salteaua puturoasă.

Siennei Brooks îi fusese întotdeauna milă de bietele suflete ignorante care puteau crede în Dumnezeu într-o lume marcată de atâta suferință, însă acum se ruga... se ruga cu toată ființa ei.

„Te rog, Doamne, izbăvește-mă de rău!“

Și în timp ce se ruga, îi auzea pe cei trei râzând, bătându-și joc de ea în timp ce mâinile lor murdare îi trăgeau blugii de pe picioare. Unul dintre ei i se așeză pe spate, greu și asudat, cu transpirația picând pe pielea ei.

„Sunt virgină, își spunea în sinea ei. Așa va fi pentru mine prima dată!“

Deodată, cel de pe spatele ei zbură, iar rânjetele și zeflemelile lăsară loc strigătelor de teamă și furie. Sudoarea caldă care picura pe spatele ei începu să gâlgâie... împrăștiindu-se pe saltea în pete roșii.

Când se răsucise ca să vadă ce se întâmplase, o zărise pe bătrâna cu ceapa pe jumătate curățată și cuțitul ruginit stând deasupra celui care o atacase și care acum sângera abundent.

Bătrâna se încruntase amenințător la ceilalți doi, fluturând în aer cuțitul mânjit de sânge, până când bărbații o luaseră la fugă.

Fără un cuvânt, femeia o ajutase să-și adune hainele și să se îmbrace.

– *Salamat*, șoptise Sienna printre lacrimi. Îți mulțumesc.

Bătrâna își dusese un deget la ureche, arătând că era surdă.

Ea își lipise palmele una de alta, închisese ochii și își plecase fruntea într-un gest de respect. Când ridicase pleoapele, bătrâna dispăruse.

Sienna plecase din Filipine chiar în ziua aceea, fără să-și ia rămas-bun de la restul grupului. Niciodată nu vorbise despre ce i se întâmplase atunci. Sperase că, ignorând incidentul, avea să-l uite, însă, dimpotrivă, situația părea să se înrăutățească tot mai tare. După câteva luni, era încă bântuită de spaime nocturne și nu se mai simțea nicăieri în siguranță. Făcuse cursuri de arte marțiale și, cu toate că deprinsese rapid manevra letală *dim mak*, încă se simțea în pericol oriunde s-ar fi dus.

Depresia recidivase, de zece ori mai puternică, și în cele din urmă nu mai putuse să doarmă deloc. De fiecare dată când se pieptăna, șuvițe groase îi rămâneau în mână, în fiecare zi tot mai multe. Spre oroarea ei, în numai câteva săptămâni era deja pe jumătate pleșuvă și dezvoltase

simptome pe care le diagnosticase singură ca fiind o alopecie cauzată de stres, a cărei vindecare era dependentă de tratarea respectivului stres. De fiecare dată când se uita în oglindă, își vedea capul aproape chel și inima i-o lua la goană.

„Arăt ca o bătrână!"

În cele din urmă, nu mai avusese altă soluție decât să se tundă la zero. Așa, cel puțin, nu mai părea bătrână. Doar bolnavă. Și fiindcă nu voia să semene cu o victimă a cancerului, își cumpărase o perucă pe care o purta în coadă la spate, astfel că măcar arăta din nou ca înainte.

În interior însă, Sienna Brooks se schimbase.

„Sunt o marfă deteriorată."

Într-o încercare disperată de a lăsa trecutul în urmă, plecase în America și studiase medicina. Întotdeauna avusese o afinitate pentru domeniul medical și sperase că, doctor fiind, se va simți utilă... va simți că face totuși *ceva* pentru a alina durerea acestei lumi chinuite.

În ciuda orarului încărcat, trecuse ușor prin școală și, în vreme ce colegii ei învățau, ea lucrase cu jumătate de normă ca actriță, ca să mai câștige niște bani. Firește, nu juca Shakespeare, dar grație abilităților ei de exprimare și memoriei bune, actoria nu însemna pentru ea muncă, ci mai degrabă un sanctuar în care putea uita cine era... fiind *altcineva.*

Oricine altcineva.

Sienna încercase să evadeze din propria identitate încă de când rostise primele cuvinte. Copil fiind, refuzase primul prenume pe care i-l dăduseră părinții, Felicity, în favoarea celui de-al doilea, Sienna. Felicity însemna „norocoasa", iar ea știa că era foarte departe de așa ceva.

„Nu te mai gândi la problemele tale, își reamintea ea. Concentrează-te pe problemele lumii."

Atacul de panică suferit pe străzile din Manila îi stârnise o profundă preocupare față de problema suprapopulării. Atunci descoperise scrierile unui specialist în inginerie genetică pe nume Bertrand Zobrist, care propusese câteva teorii progresiste referitoare la populația lumii.

„E un geniu", realizase ea, citindu-i lucrările. Niciodată nu mai gândise astfel despre vreo altă persoană și, cu cât citea mai mult, cu atât mai mult simțea că privește în inima unui suflet pereche. Articolul lui intitulat „Nu poți salva tu lumea" îi amintise de ceea ce obișnuiau toți să-i spună în copilărie... Și totuși, Zobrist credea exact contrariul.

„Tu POȚI salva lumea, scrisese el. Dacă nu tu, atunci cine? Dacă nu acum, atunci când?“

Sienna studiase cu atenție ecuațiile matematice ale lui Zobrist, informându-se cu privire la predicțiile despre o catastrofă malthusiană și iminenta dispariție a speciei umane. Deși speculațiile lui o satisfăceau din punct de vedere intelectual, se simțea tot mai îngrijorată când vedea cu ochii minții viitorul... garantat de matematică... atât de clar... de inevitabil.

„De ce nimeni altcineva nu mai realizează ce se întâmplă?“

Cu toate că ideile lui Zobrist o speriau, ajunsese să fie obsedată de el, urmărind înregistrări video ale prezentărilor lui, citind absolut tot ce scrisese. Când auzise că urma să susțină o prelegere în Statele Unite, știuse că trebuie neapărat să se ducă să-l vadă. Și aceea fusese seara în care întreaga ei lume se schimbase.

Un surâs îi lumină fața, un rar moment de fericire, când își aminti din nou de seara aceea magică... o seară de care își amintise cu numai câteva ore înainte, în vreme ce ședea alături de Langdon și Ferris în tren.

Chicago. Viscol.

Ianuarie, cu șase ani în urmă... dar îmi pare că a fost ieri. Mă chinui să înaintez prin troiene, împotriva vântului care suflă pe Magnificent Mile, cu gulerul ridicat până la urechi. În ciuda frigului, îmi spun că nimic nu mă va împiedica să ajung la destinație. Aceasta-i șansa mea de a-l auzi vorbind pe marele Bertrand Zobrist... în persoană.

Aula este aproape goală când Bertrand urcă pe podium. Este înalt... foarte înalt... cu ochi verzi, scânteietori, în ale căror ape adânci par a se ascunde toate misterele lumii.

– La naiba cu aula asta goală! Hotelul meu e la nici doi pași. Să mergem la bar!

Și iată-ne acolo, câțiva dintre noi, într-un separeu liniștit, iar el ne vorbește despre genetică, populație și cea mai nouă pasiune a lui... transumanismul.

Băuturile curg, iar eu mă simt de parcă aș avea o audiență privată la o vedetă rock. De fiecare dată când Zobrist mă privește, ochii lui verzi aprind în mine o senzație cu totul neașteptată... imboldul adânc al atracției sexuale.

Este o senzație cu totul nouă pentru mine.

Și apoi rămânem singuri.

– Îți mulțumesc pentru seara asta, îi spun simțind cum mă ia valul de la un pahar în plus. Ești un maestru extraordinar.

– Lingușeală? zâmbește Zobrist și se apleacă spre mine, astfel că genunchii ni se ating. Te va duce oriunde vrei.

Flirtul este, evident, inadecvat, dar e o noapte înghețată într-un hotel pustiu și mie mi se pare că lumea întreagă s-a oprit în loc.

– Deci, ce părere ai? mă întreabă el. Un ultim pahar la mine în cameră?

Încremenesc și-mi dau seama că am probabil aerul unei căprioare surprinse în lumina farurilor. Nu știu ce să fac mai departe!

Ochii lui Zobrist scânteiază cald.

– Dă-mi voie să ghicesc, șoptește el. N-ai mai fost niciodată cu un bărbat celebru.

Simt că roșesc și mă străduiesc să-mi ascund noianul de emoții – stânjeneală, incitare, teamă...

– Sincer vorbind, îi răspund, n-am mai fost niciodată cu un bărbat.

Zobrist surâde și se apropie mai mult.

– Nu știu ce ai așteptat tu, dar, te rog, dă-mi voie să fiu eu primul.

În clipa asta, toate frustrările și jenantele temeri sexuale din copilărie îmi dispar... evaporându-se în noaptea vântoasă.

Și apoi, sunt goală în brațele lui.

– Relaxează-te, Sienna, îmi șoptește și mâinile lui răbdătoare stârnesc în trupul meu neexperimentat senzații despre care nici n-am știut că există.

În coconul îmbrățișării lui, simt că totul e, în sfârșit, perfect în lume și știu că viața mea are un scop.

Am găsit Dragostea.

Și o voi urma oriunde.

Sub punte, pe *Mendacium*, Langdon se prinse de balustrada din lemn de tec lustruit, străduindu-se să-și oprească tremurul picioarelor și să-și recapete răsuflarea. Aerul mării devenise mai rece, iar după vuietul avioanelor de linie care zburau la altitudini mici înțelese că se apropiau de aeroportul din Veneția.

„Sunt câteva lucruri pe care ar trebui să vi le spun despre doamna Brooks."

Alături de el, prefectul și doamna doctor Sinskey stăteau tăcuți, dar plini de solicitudine, oferindu-i răgazul să-și adune gândurile. Ceea ce-i spuseseră cu câteva clipe în urmă îl lăsase atât de confuz și de tulburat, încât Sinskey îl condusese pe punte, să ia o gură de aer proaspăt.

Aerul mării era înviorător, însă Langdon nu-și simțea mintea deloc mai limpede. Tot ce putea să facă era să se uite în gol la siajul iahtului, încercând să găsească un dram de logică în ceea ce aflase.

Conform spuselor prefectului, Sienna Brooks și Betrand Zobrist avuseseră o relație pasională de lungă durată. Erau amândoi activi într-un fel de mișcare transumanistă clandestină. Numele ei întreg era Felicity Sienna Brooks, dar era cunoscută și sub numele de cod FS-2080... care avea o legătură cu inițialele ei și cu anul în care urma să împlinească o sută de ani.

„Nimic din toate astea n-are sens!"

– Am cunoscut-o pe Sienna Brooks prin intermediul altei surse, îi povestise prefectul, și am avut încredere în ea. De aceea, când a venit la mine anul trecut și mi-a cerut să mă întâlnesc cu un potențial client bogat, am acceptat. Clientul s-a dovedit a fi Bertrand Zobrist. El m-a angajat ca să-i ofer un refugiu în care să poată lucra nedetectat la „capodopera" sa. Am presupus că dezvolta o tehnologie nouă și nu voia să-i fie piratată... sau că făcea anumite cercetări genetice de avangardă aflate în conflict cu

reglementările de etică ale OMS... N-am pus nicio întrebare, dar, credeți-mă, nicio clipă nu mi-am închipuit că dezvolta... o molimă.

Langdon nu reușise decât să încline ușor din cap... stupefiat.

– Zobrist era un admirator fanatic al lui Dante, continuase prefectul, și de aceea a ales Florența pentru a se ascunde. Organizația mea i-a asigurat tot ce i-a fost necesar – un laborator discret, cu camere de locuit, diverse nume false, modalități de comunicare securizate și un asistent personal care a controlat totul, de la securitatea lui la aprovizionarea cu alimente și cu diverse alte furnituri. Zobrist nu și-a folosit niciodată cardul de credit și nici n-a apărut în public, astfel că a fost imposibil de localizat. Noi i-am oferit chiar și travestiurile, numele de împrumut și documentația falsă pentru a călători neobservat. Ceea ce a și făcut, continuase prefectul după o pauză, când a amplasat recipientul Solublon.

Sinskey oftase, fără a face nici cel mai mic efort de a-și ascunde frustrarea.

– OMS a încercat încă de anul trecut să-l țină sub supraveghere, însă parcă dispăruse de pe fața pământului.

– S-a ascuns chiar și de Sienna, precizase prefectul.

– Poftim? întrebase Langdon, înghițindu-și cu greu nodul din gât. Parcă spuneați că erau iubiți.

– Erau, dar el a întrerupt relația imediat după ce a apelat la noi pentru a-l ascunde. Cu toate că ea l-a trimis la noi, angajamentul meu era față de Zobrist și înțelegerea noastră prevedea că, de îndată ce dispărea, trebuia să fie de negăsit pentru toată lumea, inclusiv pentru Sienna. Se pare că după ce a intrat în ascunzătoare, i-a scris un mesaj de adio în care îi spunea că este foarte bolnav, că mai avea cam un an de trăit și că nu voia ca ea să-l vadă stingându-se încetul cu încetul.

„Zobrist a părăsit-o pe Sienna?“

– Ea a încercat să ia legătura cu mine și să-mi ceară informații, continuase prefectul, dar am refuzat să-i răspund la apeluri. Trebuia să respect dorințele clientului.

– Cu două săptămâni în urmă, intervenise Sinskey, Zobrist s-a dus la o bancă din Florența și a închiriat sub anonimat o casetă de valori. După ce a plecat, oamenii noștri au primit vestea că dispozitivul de recunoaștere facială al băncii îl identificase pe bărbatul respectiv ca fiind

Bertrand Zobrist deghizat. Echipa mea s-a deplasat imediat la Florența și a avut nevoie de o săptămână pentru a-i descoperi ascunzătoarea; era goală, dar înăuntru am găsit dovezi care atestau că Zobrist crease un fel de agent patogen extrem de contagios și că-l ascunsese în altă parte. Eram disperați să-l găsim. A doua zi dimineață, înainte de răsărit, l-am observat mergând pe malul fluviului Arno și am pornit imediat în urmărirea lui. Atunci a urcat în Turnul Badia și s-a aruncat de acolo.

– Poate că avea de gând să se sinucidă oricum, adăugase prefectul. Era convins că nu mai avea mult de trăit.

– După cum s-a dovedit, își reluase Sinskey explicațiile, Sienna îl căutase și ea. Nu știm cum, dar aflase că ne mobilizaserăm forțele în Florența și ne-a urmărit mișcările, crezând că-l localizasem. Din nefericire, a ajuns acolo la timp pentru a-l vedea pe Zobrist sărind în gol. Bănuiesc, adăugase ea cu un oftat, că a fost traumatizant să-l privească sinucigându-se pe cel care i-a fost și mentor, și iubit .

Langdon se simțea rău, abia dacă putea înțelege ce auzea. Singura persoană în care avusese încredere în toată această situație fusese Sienna, iar oamenii ăștia îi spuneau că ea nu era cine pretinsese că e? Orice i-ar fi îndrugat ei, nu putea crede că Sienna ar fi fost de acord cu intenția lui Zobrist de a crea un agent patogen letal.

Sau ar fi fost?

„Ai ucide jumătate din populația globului astăzi îl întrebase ea, pentru a salva specia de la dispariție?"

Amintindu-și, Langdon se înfioră.

– După moartea lui Zobrist, continuase Sinskey, mi-am folosit influența pentru a deschide caseta de valori care, în mod ironic, conținea o scrisoare adresată mie... și un mic dispozitiv ciudat.

– Proiectorul, bănuise Langdon.

– Exact. În scrisoare spunea că voia ca eu să ajung prima la locul fatidic, pe care nimeni nu avea să-l găsească fără a urma indicațiile din a sa *Hartă a infernului*.

Langdon își amintise de pictura de Botticelli modificată, reflectată de micul proiector.

Prefectul intervenise:

– Zobrist îmi ceruse să-i trimit doamnei Sinskey conținutul casetei lui de valori, dar nu înainte de dimineața de mâine. Când doamna doctor

Sinskey a intrat în posesia lui mai devreme decât ar fi trebuit, ne-am panicat și am acționat, încercând să recuperăm obiectele în conformitate cu dorințele clientului.

Sinskey îl privise pe Langdon în ochi.

– Nu aveam prea multe șanse să descifrez harta la timp, așa că am apelat la dumneavoastră pentru a mă ajuta. Acum vă amintiți măcar ceva din toate astea?

Langdon clătinase din cap.

– V-am adus discret în Florența, unde ați stabilit o întâlnire cu o persoană despre care credeați că v-ar putea ajuta.

„Ignazio Busoni."

– V-ați întâlnit cu el seara trecută și apoi ați dispărut. Am crezut că vi s-a întâmplat ceva.

– Și chiar vi s-a întâmplat, intervenise prefectul. În efortul de a recupera proiectorul, am trimis o agentă pe nume Vayentha să vă urmărească de la aeroport. V-a pierdut însă pe undeva pe lângă Piazza della Signoria. Asta a fost o eroare critică. Iar ea a avut îndrăzneala să dea vina pe o pasăre.

– Pe ce?

– Pe uguitul unei turturele. Vayentha zicea că se afla într-o poziție perfectă, urmărindu-vă dintr-un intrând întunecat, când a trecut un grup de turiști. Apoi, o turturea a început să uguie de la o fereastră de deasupra, iar turiștii s-au oprit și ea n-a mai putut ieși. Când a reușit să ajungă din nou în alee, deja dispăruserăți. În orice caz, adăugase prefectul clătinând din cap cu dezgust, v-a pierdut din vedere timp de câteva ore. Într-un târziu v-a găsit iar urma, dar nu mai erați singur, ci însoțit de un alt bărbat.

„Ignazio, își spusese Langdon. Probabil că plecaserăm de la Palazzo Vecchio cu masca."

– V-a urmărit pe amândoi spre Piazza della Signoria, dar se pare că ați observat-o și ați decis să vă despărțiți, fugind în direcții diferite.

„Mi se pare logic, își zisese Langdon. Ignazio a fugit cu masca și a ascuns-o în baptisteriu, după care a avut atacul de cord."

– Și apoi Vayentha a făcut o greșeală teribilă, continuase prefectul.

– M-a împușcat în cap?

– Nu, s-a deconspirat prea devreme. V-a adus la interogatoriu înainte să știți de fapt ceva. Trebuia să aflăm dacă ați descifrat harta sau

dacă i-ați spus doamnei Sinskey ceea ce voia să știe. Însă ați refuzat categoric să vorbiți. Ați declarat că mai degrabă muriți decât să dezvăluiți ceva.

„Doar căutam un agent patogen letal! Probabil am crezut că sunteți mercenari și că doriți să puneți mâna pe o armă biologică!"

Motoarele puternice ale navei trecură în marșarier, iar *Mendacium* încetini, apropiindu-se de docul rezervat aeroportului. În depărtare se zărea silueta unui avion de transport C-130, care alimenta. Pe fuzelajul lui era scris ORGANIZAȚIA MONDIALĂ A SĂNĂTĂȚII.

În clipa aceea apăru Brüder, cu o privire sumbră.

– Tocmai am aflat că singura echipă de reacție calificată pentru misiune, aflată la mai puțin de cinci ore distanță de țintă, suntem noi, ceea ce înseamnă că va trebui să ne descurcăm pe cont propriu.

Sinskey își plecă fruntea, cu un gest de resemnare.

– Coordonarea cu autoritățile locale?

– Încă nu, replică Brüder, cu o expresie prudentă. Așa recomand eu. Deocamdată nu avem localizarea exactă, deci ele nu pot face nimic. Și, în plus, o operațiune de izolare a zonei le depășește cu mult domeniul de competență și riscăm să facă mai mult rău decât bine.

– *Primum non nocere*, șopti Sinskey înclinând din cap, enunțând principiul fundamental al eticii medicale. „În primul rând, să nu faci rău."

– Și în ultimul rând, reluă Brüder, încă nu avem nicio veste despre Sienna Brooks. Știți cumva, i se adresă el prefectului, dacă Sienna are în Veneția contacte care ar putea s-o ajute?

– Nu m-ar surprinde. Zobrist avea discipoli pretutindeni și, după cum o cunosc eu pe Sienna, va folosi toate resursele disponibile ca să-și ducă la capăt misiunea.

– N-o puteți lăsa să plece din Veneția! exclamă Sinskey. Nu avem idee în ce stare este recipientul Solublon. Dacă îl descoperă cineva, în stadiul actual ar fi suficientă o simplă atingere pentru ca plasticul să cedeze și să-și elibereze conținutul patogen în apă.

Urmă o clipă de tăcere, în care toți cei prezenți conștientizară gravitatea situației.

– Mă tem că am și alte vești neplăcute, spuse Langdon. Museionul aurit al sfintei înțelepciuni... Sienna știe unde e. Știe încotro ne îndreptăm.

– Ce?! exclamă Sinskey alarmată. Parcă am înțeles că n-ați apucat să-i spuneți! Ziceați că nu i-ați pomenit decât de faptul că vă aflați într-o altă țară decât cea în care trebuie!

– Adevărat, dar știe că trebuie să găsim mormântul lui Enrico Dandolo. O căutare rapidă pe internet îi va spune unde se află. Și odată ce găsește mormântul... recipientul în curs de dizolvare nu poate fi prea departe. În poem se spunea să urmăm susurul apei șiroind spre palatul scufundat.

– La naiba! explodă Brüder și ieși în viteză.

– Nu va ajunge niciodată acolo înaintea noastră, spuse prefectul. Avem un avans față de ea.

Sinskey oftă din greu.

– Eu n-aş fi atât de sigură. Mijlocul nostru de transport este lent şi se pare că Sienna Brooks dispune de resurse nebănuite.

În vreme ce *Mendacium* trăgea la docuri. Langdon își dădu seama că se uită cu strângere de inimă la masivul C-130 de pe pistă. Abia dacă părea apt să se înalțe în aer şi nu avea ferestre. „Am mai zburat eu cu chestia asta?“ Nu-şi amintea nimic.

Dacă motivul era mişcarea ambarcațiunii de andocare sau temerile sale crescânde stârnite de aeronava cu potențial claustrofobic, nu ştia, însă simți deodată un val de greață. Se întoarse spre Sinskey.

– Nu sunt sigur că mă simt suficient de în formă pentru a zbura.

– Sunteți bine, replică ea. Ați trecut prin multe astăzi şi, desigur, aveți încă în corp toxinele.

– *Toxinele?!* întrebă Langdon, făcând un pas tremurat înapoi. Nu ştiu despre ce vorbiți.

Sinskey își întoarse privirea; era evident că spusese mai multe decât intenționase.

– Domnule profesor, îmi pare rău. Din păcate, tocmai am aflat că situația dumneavoastră medicală este puțin mai complicată decât o simplă rană la cap.

El simți un junghi de spaimă amintindu-și de pielea înnegrită de pe pieptul lui Ferris, când omul se prăbușise în bazilică.

– Ce nu este-n regulă cu mine?

Sinskey ezită, de parcă n-ar fi fost sigură cum anume să procedeze.

– Mai întâi să urcăm la bordul avionului, spuse ea.

CAPITOLUL 81

Situat puţin mai spre est de spectaculoasa biserică Frari, Atelierul Pietro Longhi fusese întotdeauna unul dintre principalii furnizori de costume istorice, peruci şi accesorii din Veneţia. Printre clienţii săi se numărau companii teatrale şi cinematografice, dar şi membri influenţi ai publicului general, care apelau la personalul experimentat pentru costumaţia destinată celor mai extravagante baluri din perioada Carnavalului.

Funcţionarul de serviciu se pregătea să închidă magazinul, când clopoţelul de la uşă zornăi sonor. Omul ridică privirea şi văzu o tânără atrăgătoare, cu părul blond prins în coadă la spate, dând buzna înăuntru. Abia mai răsufla, de parcă alergase kilometri întregi. Se apropie în grabă de tejghea, cu o expresie disperată în ochii căprui.

– Vreau să vorbesc cu Giorgio Venci, spuse ea gâfâind.

„Tu şi mai cine? îşi zise funcţionarul în sinea sa. Doar că nimeni nu are acces la magician."

Giorgio Venci, designerul-şef al atelierului, îşi desfăşura meşteşugul în culise, rareori discutând cu clienţii şi niciodată fără o programare anterioară. Om influent şi bogat, îi erau acceptate anumite excentricităţi, printre care şi pasiunea pentru solitudine. Cina singur, călătorea singur şi se plângea întruna de numărul crescând al turiştilor din Veneţia. Nu era genul care să agreeze compania altora.

– Îmi pare rău, spuse bărbatul cu un zâmbet îndelung exersat. Mă tem că *Signor* Venci nu este aici. Oare nu vă pot ajuta eu?

– Giorgio e aici, ripostă ea. Apartamentul lui este la etaj. Am văzut lumina aprinsă. Sunt o prietenă. Am o urgenţă.

Femeia avea o intensitate deosebită în atitudine. „O prietenă?"

– I-aş putea spune lui Giorgio cum vă numiţi?

Tânăra luă o bucată de hârtie de pe tejghea şi scrise o serie de litere şi cifre.

– Daţi-i asta, ceru ea, întinzându-i omului hârtia. Și vă rog să vă grăbiți. Nu am mult timp.

Ezitând, angajatul se duse cu hârtia la etaj şi o puse pe o masă de lucru lungă, unde Giorgio şedea aplecat şi concentrat asupra maşinii sale de cusut.

– *Signore,* şopti el. Vă caută cineva. Și spune că este o urgenţă.

Fără a se întrerupse din cusut sau a ridica măcar ochii, omul întinse o mână şi luă hârtia, citind textul.

Maşina se opri brusc.

– Trimite-o sus imediat, ceru el și rupse hârtia în bucățele.

Masivul avion de transport C-130 încă mai urca atunci când viră spre sud-est, zburând peste Marea Adriatică. La bordul lui, Robert Langdon se simțea înghesuit și totodată plutind în derivă – sufocat de absența hublourilor și uluit de atâtea întrebări fără răspuns care i se învârtejeau în minte.

„Situația dumneavoastră medicală, îi spusese Sinskey, este puțin mai complicată decât o simplă rană la cap."

Inima începu să-i bată mai repede gândindu-se la ce avea ea să-i spună, dar pentru moment doctorița era ocupată, discutând cu echipa SSR despre strategiile de izolare a zonei și de oprire a contaminării. Brüder vorbea la telefon cu agențiile guvernamentale despre Sienna Brooks, urmărind încercările tuturor de a o localiza.

„Sienna..."

Lui Langdon încă nu-i venea să creadă că ea era profund implicată în toată nebunia asta. Când avionul ajunse la altitudinea de croazieră, bărbatul scund care își spunea „prefectul" se apropie și se așeză în fața lui. Împletindu-și degetele sub bărbie și țuguindu-și buzele, i se adresă:

– Doamna doctor Sinskey m-a rugat să vă pun eu la curent... să încerc să vă clarific puțin situația.

Langdon se întrebă oare ce i-ar putea dezvălui omul acesta, ca să mai limpezească apele cât de cât.

– Așa cum începusem să vă povestesc mai devreme, totul a început după ce agenta mea, Vayentha, v-a abordat prea devreme. Nu știam ce progrese ați reușit să faceți în beneficiul doamnei Sinskey și nici cât anume îi dezvăluiserăți ei. Dar ne temeam că, dacă va afla locul pe care clientul nostru ne angajase să-l protejăm și în care lucra la proiectul său, ori îl va confisca, ori în va distruge. Trebuia să-l găsim noi înaintea ei, așa că aveam nevoie să lucrați pentru *noi*... nu pentru ea. Din păcate,

continuă prefectul după o scurtă pauză bătând ușor din degete, noi ne arătaserăm deja cărțile și... în mod cert nu aveați încredere în noi.

– Și atunci m-ați împușcat în cap?! replică Langdon furios.

– Am conceput un plan care să vă determine să ne acordați încredere.

Langdon nu mai înțelegea nimic.

– Cum să determini pe cineva să aibă încredere în tine... după ce l-ai răpit și l-ai interogat?

Prefectul își schimbă poziția, stânjenit.

– Domnule profesor, cunoașteți clasa de substanțe chimice numite benzodiazepine?

El clătină din cap.

– Formează o clasă de medicamente folosite, printre altele, pentru tratarea stresului posttraumatic. Așa cum știți, poate, când cineva trece printr-un eveniment cutremurător, cum ar fi un accident rutier sau un abuz sexual, amintirea evenimentului poate deveni, în timp, debilitantă. Prin utilizarea benzodiazepinelor, specialiștii pot trata acum stresul posttraumatic înainte ca acesta să apară, dacă ne putem exprima așa.

Langdon asculta în tăcere, incapabil să-și imagineze unde va duce toată această discuție.

– Când se formează noi amintiri, continuă prefectul, evenimentul respectiv este stocat în memoria de scurtă durată timp de aproximativ patruzeci și opt de ore. Folosind noi combinații de benzodiazepine, putem restructura memoria pe termen scurt... ștergându-i conținutul înainte ca aceste amintiri recente să migreze, ca să spun așa, în memoria de lungă durată. În cazul victimei unui atac, spre exemplu, dacă i se administrează benzodiazepină în răstimp de câteva ore de la evenimentul traumatizant, își poate pierde pentru totdeauna amintirea atacului, astfel că trauma nu se instalează. Unicul dezavantaj este acela că victima uită totodată, complet, câteva zile din viața sa.

Langdon se uita neîncrezător la bărbatul scund din fața lui.

– Voi *m-ați făcut* amnezic!

Prefectul oftă cu un aer stânjenit.

– Mă tem că da. Amnezie indusă chimic. Fără riscuri. Dar, da, vi s-a șters memoria pe termen scurt. În timp ce zăceați fără cunoștință, murmurați ceva despre o molimă, iar noi am bănuit că bâiguiați astfel despre

imaginile din micul proiector. Nu ne-am închipuit nici măcar o clipă că Zobrist a creat o molimă reală. În plus, adăugă prefectul după ce se întrerupse câteva clipe, tot spuneați ceva ce nouă ni s-a părut că sună a „Very sorry. Very sorry". „Îmi pare rău. Îmi pare rău."

„Vasari." Probabil că asta era tot ce descoperise până atunci privind imaginile din proiector. „Cerca trova."

– Dar... credeam că amnezia mi-a fost cauzată de rana de la cap. Cineva m-a împușcat.

Prefectul clătină din cap.

– Nimeni nu v-a împușcat, domnule profesor. Nu a existat nicio rană la cap.

– Ce?! exclamă Langdon, pipăindu-și instinctiv copcile și umflătura de la ceafă. Atunci ce mama dracului e asta?!

Și își ridică părul, ca să-i arate zona rasă.

– E parte din iluzie. V-am făcut o mică incizie în scalp, pe care am închis-o imediat cu copci. Trebuia să credeți că ați fost atacat.

„Nu e o rană de glonț?!"

– Când v-ați trezit, spuse prefectul mai departe, am vrut să credeți că există oameni care încearcă să vă ucidă... că sunteți în pericol.

– Dar existau oameni care încercau să mă ucidă! strigă Langdon și toate privirile din aeronavă se întoarseră spre el. L-am văzut pe medicul de la spital... doctorul Marconi... împușcat cu sânge-rece!

– Asta ați văzut, într-adevăr, replică prefectul fără a ridica vocea, dar nu asta s-a întâmplat. Vayentha lucra pentru mine. Era perfect dotată pentru o asemenea misiune.

– Ce misiune, să ucidă oameni? ricană Langdon.

– Nu, răspunse bărbatul scund pe un ton calm. Să se *prefacă* doar că-i ucide.

Langdon se holbă la el câteva momente aparent nesfârșite, văzându-l în fața ochilor pe medicul bărbos cu sprâncene stufoase, care se prăbușise pe podea cu sângele țâșnindu-i din piept.

– Arma Vayenthei era încărcată cu gloanțe oarbe, îi explică prefectul. A declanșat o capsă controlată prin radio care a detonat la rândul ei o punguță cu sânge fixată pe pieptul doctorului Marconi. Și, apropo, doctorul se simte bine.

Langdon închise ochii, năucit de ceea ce auzise.

– Și... salonul de spital?

– Un decor improvizat în grabă. Domnule profesor, știu că toate astea sunt dificil de asimilat. Noi ne grăbeam, dumneavoastră erați drogat, așa că nu era nevoie ca totul să fie perfect. Când v-ați revenit, ați văzut ceea ce ați vrut să vedeți – recuzită de spital, câțiva actori și un atac atent coregrafiat.

Langdon încă nu-și venise în fire.

– Cu asta se ocupă compania mea, continuă prefectul. Ne pricepem foarte bine să creăm iluzii.

– Dar Sienna? întrebă el, frecându-se la ochi.

– Am fost în situația de a face o judecată de valoare și am ales să lucrez cu ea. Prioritatea mea era aceea de a proteja proiectul clientului de doamna doctor Sinskey, iar Sienna nutrea aceeași dorință. Pentru a vă câștiga încrederea, ea v-a salvat din atacul asasinei și v-a ajutat să fugiți pe o alee dosnică. Taxiul care aștepta era tot al nostru, cu o altă capsă radio-controlată pe lunetă, pentru efectul de final în vreme ce fugeați. Taxiul v-a dus la un apartament pe care l-am pregătit în grabă.

„Apartamentul sărăcăcios al Siennei", își aminti Langdon, înțelegând acum de ce arăta ca și când fusese mobilat de la talcioc. Așa se explica, de altfel, și convenabila coincidență care făcuse ca „vecinul" Siennei să aibă haine care i se potriviseră perfect.

Totul fusese atent scenografiat.

Chiar și telefonul disperat al colegei de la spital fusese fals. „Sienna, aci Danilova!"

„Când ați sunat la consulatul american, reluă prefectul, ați format un număr pe care vi l-a căutat Sienna. Era de la un post de aici, de pe *Mendacium*.

– Deci n-am vorbit la consulat...

– Nu.

„Rămâneți acolo unde sunteți, îl îndemnase falsul angajat al consulatului. Voi trimite imediat pe cineva să vă ia." Și apoi, când apăruse Vayentha, Sienna o remarcase ca din întâmplare pe cealaltă parte a străzii și unise punctele. „Robert, guvernul țării tale încearcă să te ucidă! Nu poți implica nicio autoritate! Singura ta speranță este să-ți dai seama ce semnificație au imaginile din proiector."

Prefectul și misterioasa lui organizație – indiferent ce naiba o fi fost ea – îl reprogramase, făcându-l să înceteze să mai lucreze pentru Sinskey și să înceapă să colaboreze cu ei. Iluzia fusese completă.

„Sienna m-a jucat pe degete perfect“, își spuse Langdon, simțind mai degrabă tristețe decât mânie. În scurtul timp pe care-l petrecuseră împreună, se atașase de ea. Cea mai tulburătoare era o altă întrebare: cum fusese posibil ca o inimă atât de bună și de caldă ca a Siennei să se fi dedicat în întregime soluției nebunești a lui Zobrist la problema suprapopulării.

„Pot să-ți spun cu certitudine, afirmase ea ceva mai devreme, că fără o schimbare drastică, sfârșitul speciei umane este aproape... Matematica este irefutabilă.“

– Dar articolele despre Sienna? întrebă el amintindu-și programul de teatru și fragmentele despre uimitorul ei coeficient de inteligență.

– Autentice, răspunse prefectul. Cele mai bune iluzii includ cât mai mult posibil din lumea reală. Nu am avut mult timp la dispoziție pentru pregătiri, așa că a trebuit să ne limităm aproape doar la fișierele personale reale și la computerul Siennei. Nu am intenționat să le vedeți, decât dacă ați fi început să vă îndoiți de identitatea ei.

– Și nici să-i folosesc computerul, interveni Langdon.

– Într-adevăr, și acesta a fost momentul în care am pierdut controlul. Sienna nu se aștepta ca echipa SSR să depisteze apartamentul, și când au apărut soldații, a intrat în panică și a încercat să improvizeze. A fugit împreună cu dumneavoastră pe motoretă, străduindu-se să mențină iluzia în funcțiune. Pe parcursul misiunii am fost nevoit s-o dezavuez pe Vayentha, deși ea a încălcat protocolul și v-a urmărit.

– Aproape că m-a ucis, spuse Langdon, povestindu-i prefectului ce se întâmplase la Palazzo Vecchio în mansardă, când Vayentha ridicase arma și țintise spre pieptul lui. „Va durea o fracțiune de secundă... dar altă soluție nu am.“ Apoi Sienna se năpustise și o împinsese peste balustradă, aruncând-o în gol.

Prefectul oftă tare, cântărind spusele profesorului.

– Mă îndoiesc că Vayentha încerca să vă ucidă... arma ei are doar gloanțe oarbe. În momentul respectiv, singura ei șansă de salvare profesională era să preia controlul asupra dumneavoastră. Și-a zis, probabil, că, dacă vă împușcă cu un glonț orb, veți înțelege că la urma urmei nu era o ucigașă și că ați căzut pradă unei iluzii.

Prefectul se întrerupse și căzu pe gânduri o clipă, după care continuă:

– Nu mă voi hazarda să ghicesc dacă Sienna chiar a intenționat s-o ucidă sau a încercat doar să devieze glonțul. Am început să-mi dau seama că totuși n-o cunosc atât de bine pe cât credeam.

„Și eu la fel", își spuse profesorul, deși, amintindu-și expresia de șoc și remușcare de pe chipul ei, tindea să creadă mai degrabă că ceea ce se întâmplase cu agenta cu părul țepos fusese o greșeală.

Langdon se simțea nesigur... și cumplit de singur. Se întoarse spre fereastră, dorindu-și să vadă lumea de dedesubt, însă în fața ochilor nu avea decât peretele fuzelajului.

„Trebuie să ies de aici!"

– Vă simțiți bine? întrebă prefectul, privindu-l cu îngrijorare.

– Nu, replică el. Nici pe departe.

„Va supraviețui, își spuse prefectul. Încearcă doar să proceseze noua realitate."

Profesorul arăta de parcă tocmai fusese luat pe sus de o tornadă, rostogolit prin aer și aruncat pe un tărâm necunoscut, unde zăcea acum șocat și dezorientat.

Rareori se întâmpla ca persoanele vizate de Consorțiu să realizeze adevărul din spatele evenimentelor atent orchestrate prin care trecuseră, iar în cazurile în care îl realizau, prefectul nu era în preajma lor pentru a vedea consecințele. Astăzi, pe lângă sentimentul de vinovăție stârnit de stupefacția lui Langdon, se simțea responsabil de declanșarea crizei prin care treceau.

„Am acceptat un client pe care ar fi trebuit să-l refuz. Bertrand Zobrist. Am avut încredere în cine nu trebuia. Sienna Brooks."

Iar acum, iată-l îndreptându-se spre ochiul furtunii – epicentrul a ceea ce ar putea fi o molimă letală cu potențialul de a produce un dezastru la scară mondială. Dacă el avea să scape cu viață din toate astea, bănuia că organizația lui nu avea să supraviețuiască. Vor urma acuzații și investigații nesfârșite.

„Așa se termină oare totul pentru mine?"

„Am nevoie de aer, își spuse Robert Langdon. De o priveliște... de orice."

Avea impresia că avionul fără hublouri se strânge în jurul lui. Și, firește, povestea mai mult decât bizară privind ceea ce i se întâmplase astăzi nu îmbunătățea nici ea situația. Mintea îi vuia de întrebări fără răspuns... cele mai multe dintre ele referitoare la Sienna.

În mod ciudat, îi era dor de ea.

„Doar a jucat un rol, își aminti el. S-a folosit de mine."

Fără un cuvânt, se depărtă de prefect și se îndreptă spre partea din față a avionului. Ușa cabinei era deschisă și, prin ea, lumina zilei pătrundea ca raza unui far. Stând în cadrul ușii, neobservat de piloți, lăsă lumina soarelui să-i încălzească fața. Spațiul liber și vast din fața lui părea o mană cerească. Cerul albastru, senin era atât de netulburat... de permanent!

– Domnule profesor? răsună o voce în spatele lui, iar Langdon se întoarse.

Și făcu un pas înapoi stupefiat. În fața lui se afla doctorul Ferris. Ultima dată când îl văzuse, era prăbușit pe pardoseala bazilicii San Marco, neputând să respire. Acum, iată-l aici, în avion, rezemat de peretele despărțitor, cu o șapcă de baseball pe cap și cu fața de un roz păstos, de la loțiunea cu calamină cu care era uns. Avea pieptul bandajat și respira superficial. Dacă omul era bolnav de ciumă, nimeni nu părea să se teamă că boala se va răspândi.

– Sunteți... *viu?!* bâigui el, fixându-l cu privirea.

Ferris încuviință cu un semn din cap, obosit.

– Mai mult sau mai puțin.

Atitudinea i se schimbase considerabil, părând acum mult mai relaxată.

– Dar credeam... adăugă Langdon și apoi se opri. De fapt... nu știu ce să mai cred.

Celălalt îi oferi un zâmbet înţelegător.

– Aţi auzit o sumedenie de minciuni azi. Mi-am spus că ar fi bine să-mi cer scuze. Aşa cum bănuiţi, probabil, eu nu lucrez pentru OMS şi nu m-am dus la Cambridge pentru a vă solicita serviciile.

Langdon înclină din cap, prea istovit pentru a se mai mira de ceva.

– Lucraţi pentru prefect.

– Da. El m-a trimis ca sprijin de urgenţă pentru dumneavoastră şi Sienna... şi ca să vă ajut să scăpaţi de echipa SSR.

– Atunci, cred că v-aţi achitat perfect de misiune, replică Langdon, amintindu-şi cum apăruse Ferris în baptisteriu, cum îl convinsese că lucrează pentru OMS şi apoi le facilitase, lui şi Siennei, fuga din Florenţa, departe de echipa lui Sinskey.

– Şi, evident, nu sunteţi medic, adăugă el.

Omul clătină din cap.

– Nu, dar azi am jucat şi acest rol. Trebuia s-o ajut pe Sienna să menţină iluzia vie, pentru ca dumneavoastră să vă daţi seama încotro indică proiectorul. Prefectul voia să găsească proiectul lui Zobrist, pentru a-l proteja de Sinskey.

– Nu ştiaţi că este un agent patogen? întrebă Langdon, curios cu privire la erupţia cutanată şi la hemoragia internă.

– Fireşte că nu! Când aţi pomenit despre molimă, mi-am închipuit că e doar o poveste pe care v-a spus-o Sienna pentru a vă păstra motivaţia. Aşa că am intrat în rol. Am reuşit să urcăm în trenul de Veneţia... şi apoi totul s-a schimbat.

– Cum aşa?

– Prefectul a văzut bizara înregistrare video a lui Zobrist.

„Logic."

– Şi şi-a dat seama că are de-a face cu un nebun.

– Exact. A înţeles imediat în ce anume implicase Consorţiul şi s-a îngrozit. A cerut să vorbească fără întârziere cu persoana care îl cunoştea cel mai bine pe Zobrist – FS-2080 – ca să afle dacă ea ştia ce făcuse individul.

– FS-2080?

– Scuze, Sienna Brooks. E numele de cod pe care şi l-a ales ea pentru această operaţiune. După toate aparenţele, este o procedură transumanistă. Dar prefectul nu avea cum să ia legătura cu ea decât prin mine.

– Telefonul pe care l-ați primit în tren, realiză Langdon. Mama bolnavă.

– Ei, evident că nu puteam vorbi cu prefectul în fața dumneavoastră, așa că am ieșit din compartiment. Mi-a spus despre înregistrarea video și m-am cutremurat. Spera că și Sienna fusese trasă pe sfoară, dar când i-am povestit că v-am auzit vorbind împreună despre molime și agenți patogeni, iar ea nu părea a avea de gând să renunțe la misiune, a înțeles că era complicea lui Zobrist. Și în clipa aceea, Sienna a devenit un adversar. Mi-a cerut să-l informez permanent cu privire la situația noastră în Veneția... și mi-a spus că trimite o echipă s-o rețină. Oamenii agentului Brüder aproape că au reușit s-o prindă la bazilica San Marco... dar a izbutit să scape.

Langdon privea în gol, cu fruntea plecată, văzând încă ochii frumoși ai Siennei îndreptați spre ai lui, înainte să fugă.

„Îmi pare foarte rău, Robert. Pentru tot."

– E o dură, adăugă Ferris. Probabil că n-ați văzut-o când m-a atacat la bazilică.

– V-a atacat?

– Da, când au intrat soldații, eram pe punctul de a striga și a le spune unde se află, dar ea și-a dat seama, probabil, ce urmează și m-a lovit exact în mijlocul pieptului cu podul palmei.

– Ce?!

– Nici nu mi-am dat seama ce se întâmplă cu mine. Cred că a fost o mișcare de arte marțiale, ceva. Și cum deja zona mi-era învinețită, durerea a fost aproape insuportabilă. Am avut nevoie de cinci minute ca să-mi recapăt răsuflarea. Iar Sienna te-a dus pe balcon înainte ca vreun martor să poată spune ce s-a întâmplat de fapt.

Împietrit, Langdon își aminti de italianca în vârstă care strigase la Sienna: *L'hai colpito al petto!* – și făcuse o mișcare cu pumnul spre pieptul ei. „Nu pot! replicase Sienna. Manevrele de resuscitare l-ar ucide! Uită-te la pieptul lui!"

Revăzând scena cu ochii minții, își dădu seama cât de rapid gândea și improviza ea. Tradusese greșit, cu ingeniozitate, vorbele femeii. *L'hai colpito al petto* nu fusese o sugestie ca ea să aplice manevre de resuscitare... ci o acuzație furioasă: „L-ai lovit în piept!" Iar în haosul momentului, el nu remarcase.

Ferris schiță un zâmbet îndurerat.

– Așa cum poate ați auzit, Sienna Brooks este foarte inteligentă.

Langdon încuviință.

„Da, am auzit."

Oamenii lui Sinskey m-au adus pe *Mendacium* și m-au bandajat. Prefectul mi-a cerut să-i rămân alături pentru sprijin informațional, fiindcă sunt singura persoană, în afară de dumneavoastră, care a petrecut astăzi ceva timp împreună cu Sienna.

Langdon înclină din cap, preocupat de erupția cutanată a celuilalt.

– Și fața dumneavoastră? Iar vânătaia de pe piept... Nu e...?

– Ciumă? sfârși Ferris și începu să râdă, făcând semn că nu. Încă nu știu dacă vi s-a spus, dar eu am jucat astăzi *două* roluri de medic.

– Nu înțeleg.

– Când am apărut la baptisteriu, mi-ați spus că vă par vag cunoscut.

– Așa e. Vag. Ochii, cred. Mi-ați oferit ca explicație faptul că ați venit la Cambridge să-mi solicitați ajutorul... ceea ce acum știu că nu este adevărat, deci...

– V-am părut cunoscut fiindcă ne mai întâlniserăm, într-adevăr, dar nu la Cambridge, spuse Ferris, privindu-l atent, în speranța unui semn de recunoaștere. De fapt, am fost prima persoană pe care ați văzut-o când v-ați trezit în dimineața asta la spital.

Langdon revăzu în minte micul salon întunecat. Se simțea amețit și vederea îi fusese afectată, dar era destul de sigur că prima persoană pe care o zărise când se trezise fusese un medic mai vârstnic, palid, cu sprâncene stufoase și barba căruntă și deasă, care nu vorbea decât italiana.

– Ba nu, replică el. Doctorul Marconi a fost prima persoană pe care am văzut-o când...

– *Scusi, professore,* îl întrerupse Ferris cu un accent italian perfect. *Ma non si ricorda di me?* adăugă el, aducându-și umerii în față ca un bătrân, netezindu-și imaginarele sprâncene groase și mângâindu-și inexistenta barbă căruntă. *Sono il dottor Marconi.*

Langdon rămase cu gura căscată.

– Doctorul Marconi erați... dumneavoastră?!

– De aceea vă păreau cunoscuți ochii mei. N-am mai purtat niciodată barbă și sprâncene false și, din nefericire, nu mi-am dat seama

decât prea târziu că sunt alergic la liant – o substanță – care mi-a cauzat o iritație severă. Nu mă îndoiesc că v-ați îngrozit când m-ați văzut... ținând seama că erați deja în căutarea unei posibile molime.

Langdon nu putea decât să se uite la el, mut de uimire, amintindu-și cum doctorul Marconi își scărpinase barba înainte ca atacul Vayenthei să-l lase zăcând pe podeaua salonului, cu sângele șiroindu-i din piept.

– Pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, spuse Ferris arătând bandajele de pe pieptul lui, capsa mea s-a deplasat în timp ce operațiunea era în derulare. N-am putut s-o așez la loc la timp și, când a detonat, era înclinată. Mi-a rupt o coastă și mi-a făcut o contuzie severă. Toată ziua am respirat cu dificultate.

„Iar eu credeam că are ciumă!"

Omul trase adânc aer în piept și se chirci de durere.

– De fapt, cred că e timpul să mă așez din nou. Și plecă, iar în timp ce se îndepărta, adăugă arătând undeva în spatele lui Langdon: Mi se pare că, oricum, aveți companie.

Profesorul se întoarse și o văzu pe doamna doctor Sinskey apropiindu-se cu pași mari și cu părul lung, argintiu, fluturându-i în urmă.

– Domnule profesor, aici erați!

Directoarea OMS părea extenuată și totuși, în mod ciudat, lui i se păru că zărește o licărire de speranță în ochii ei. „A aflat ceva."

– Îmi pare rău că v-am lăsat singur, spuse ea, oprindu-se lângă el. Ne-am coordonat și am făcut câteva investigații. Văd că vă bronzați puțin, glumi ea, arătând ușa deschisă a carlingii.

El ridică din umeri.

– Avionul dumneavoastră are nevoie de ferestre.

Sinskey surâse cu un aer înțelegător.

– Și fiindcă tot vorbeam de soare, sper că prefectul a reușit să arunce o rază de lumină asupra evenimentelor recente.

– Da, deși nimic din ce am aflat nu mi se pare plăcut.

– Nici mie, declară ea și privi în jur, asigurându-se că erau singuri. Credeți-mă, șopti apoi, consecințele pentru el și pentru organizația lui vor fi cât se poate de serioase. Voi avea eu grijă să fie așa. Deocamdată însă, trebuie să ne concentrăm toți pe localizarea recipientului înainte să se dizolve și să elibereze agentul contaminant.

„Sau înainte să-l găsească Sienna și să-i grăbească dizolvarea.“

– Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre clădirea în care se află mormântul lui Dandolo.

Langdon avea în minte imaginea spectaculoasei construcții încă de când realizase că aceea era destinația lor. Museionul sfintei înțelepciuni.

– Tocmai am aflat ceva interesant, continuă Sinskey. Am vorbit la telefon cu un istoric local. Nu ştie de ce ne interesăm de mormântul lui Dandolo, desigur, dar l-am întrebat dacă are idee ce anume se află sub el, și ce credeți că mi-a spus? Apă, adăugă ea zâmbind.

Langdon o privi surprins.

– Serios?

– Da, se pare că nivelurile inferioare ale clădirii sunt inundate. În decursul secolelor, pânza freatică de dedesubt s-a ridicat, acoperind cel puțin două dintre nivelurile de jos. Istoricul spunea că există acolo, fără îndoială, diverse pungi de aer și spații parțial acoperite de apă.

„Dumnezeule!“ Langdon își aminti înregistrarea lui Zobrist și grota straniu luminată pe ai cărei pereți acoperiți de muşchi văzuse vagi umbre verticale ale unor coloane.

– Este o sală submersă.

– Exact.

– Dar atunci... cum a ajuns Zobrist acolo?

Ochii lui Sinskey scânteiară.

– Asta-i partea uluitoare. Nici nu veți crede ce am descoperit!

ꕥ

În clipa aceea, la un kilometru și ceva de coastele Veneției, pe insulița Lido, un mic Cessna Citation Mustang decolă de pe pista aeroportului Nicelli și se ridică spre cerul scăldat în lumina palidă a asfințitului.

Proprietarul avionului, creatorul vestimentar Giorgio Venci, nu se afla la bord, dar le ordonase piloților s-o ducă pe tânăra și atrăgătoarea lor pasageră oriunde dorea să meargă.

Noaptea se așternuse peste străvechea capitală a Imperiului Bizantin.

Pe țărmurile Mării Marmara, luminile se aprinseră, învăluind orizontul dominat de moschei și minarete zvelte. Era ora pentru *akşam*, iar din difuzoare se revărsau sonoritățile hipnotice ale chemării la rugăciune, *adhan*.

La-ilaha-illa-Allah.

Nu există alt Dumnezeu în afară de Allah.

În vreme ce credincioșii se grăbeau către moschei, restul orașului își continua viața obișnuită: studenții zurbagii beau bere, oamenii de afaceri semnau contracte, negustorii vindeau covoare și mirodenii, iar turiștii priveau totul cu ochi mari și încântați.

Era o lume împărțită, un oraș al forțelor opuse – deopotrivă religioase și laice, antice și moderne, orientale și occidentale. Așezat pe granița geografică dintre Europa și Asia, această cetate fără vârstă era în sens literal un pod între Lumea Veche... și una chiar mai veche.

Istanbul.

Deși nu mai era capitala Turciei, fusese vreme de secole un veritabil epicentru al nu mai puțin de trei imperii – Bizantin, Roman și Otoman. Din acest motiv, se poate spune că Istanbulul este unul dintre cele mai eclectice locuri din lume. De la Palatul Topkapî la Moscheea Albastră și la Fortăreața Edikule, orașul este plin de reminiscențe ale luptelor, ale victoriilor și înfrângerilor din trecut.

În seara aceasta, pe cerul înstelat de deasupra Istanbulului, un avion de transport C-130 cobora printr-un strat gros de nori de furtună spre aeroportul Atatürk. În carlingă, prins în centură în scaunul de ejectare din spatele piloților, Robert Langdon privea prin parbriz, ușurat că avea în sfârșit un loc de unde să poată vedea afară.

Se simţea puţin mai înviorat după ce mâncase ceva şi apoi trăsese un pui de somn în partea din spate a avionului, timp de aproape o oră.

Acum, în dreapta sa, putea vedea deja luminile Istanbulului – o peninsulă ca o semilună scăldată în lumini conturându-se pe fondul întunecat al Mării Marmara. Aceasta era partea europeană a oraşului, separat de cea asiatică de o panglică neagră sinuoasă.

„Strâmtoarea Bosfor."

Văzut de sus, Bosforul părea un abis larg, care tăia Istanbulul în două. Langdon ştia însă că strâmtoarea era inima comerţului din vechiul oraş. Pe lângă faptul că le oferea locuitorilor două ţărmuri de mare în loc de unul singur, permitea trecerea vaselor din Mediterana în Marea Neagră şi invers, Istanbulul servind astfel ca staţie de tranzit între două lumi.

În vreme ce avionul cobora prin stratul de negură, privirea lui Langdon cerceta atent oraşul, încercând să întrezărească impunătoarea clădire pentru care veniseră până aici.

„Cea care adăposteşte mormântul lui Enrico Dandolo."

După cum aflase Langdon, Enrico Dandolo – trădătorul doge venețian – nu fusese înmormântat în Veneţia; rămăşiţele sale trupeşti fuseseră îngropate în inima cetăţii pe care o cucerise în 1202... vastul oraş care se întindea acum sub el. Dandolo îşi găsise odihna veşnică în cel mai spectaculos lăcaş de cult din capitala cucerită – o clădire care este şi astăzi un veritabil giuvaier arhitectural.

Sfânta Sofia.

Construită în anul 360 d.C., Aghia Sofia fusese catedrală ortodoxă până în 1204, când Enrico Dandolo şi cavalerii celei de-a patra cruciade cuceriseră oraşul şi o transformaseră în biserică de rit catolic. Mai târziu, în secolul al XV-lea, după ce trupele sultanului Mahomed Cuceritorul puseseră stăpânire pe Constantinopol, devenise moschee şi îşi păstrase acest statut până în 1935, când primise statutul de muzeu.

„Un museion aurit al sfintei înţelepciuni", îşi spuse Langdon.

Pe lângă faptul că era decorată cu mai multe plăcuţe din aur decât bazilica San Marco, însuşi numele ei, Sfânta Sofia, însemna ad litteram „Sfânta Înţelepciune".

Văzând cu ochii minţii colosala structură, încercă să-şi imagineze că undeva sub ea, într-o lagună întunecată, un săculeţ unduind, prins de

pardoseală, plutea în apă, dizolvându-se lent și pregătindu-se să-și elibereze conținutul.

Langdon se rugă să nu ajungă prea târziu.

„Nivelurile inferioare ale clădirii sunt inundate", îi spusese Sinskey mai devreme, invitându-l s-o urmeze în zona de lucru.

– N-o să vă vină să credeți ce am descoperit. Ați auzit cumva despre un producător de filme documentare pe nume Göksel Gülensoy?

El clătinase din cap.

– În timp ce mă documentam despre Sfânta Sofia, îi explicase Sinskey mai departe, am aflat că, în urmă cu câțiva ani, acest Gülensoy a filmat un documentar despre ea.

– Zeci de filme au fost făcute despre Sfânta Sofia.

– Da, însă niciunul ca acesta, replicase ea și, ajungând la zona de lucru, rotise laptopul pentru ca Langdon să poată vedea. Citiți asta.

El se așeză și privi articolul – un colaj din surse diferite, printre care și *Hürriyet Daily News* – care comenta cel mai nou film al lui Gülensoy: „În adâncurile Aghiei Sofia".

Când începu să parcurgă textul, înțelese imediat de ce era Sinskey entuziasmată. Chiar de la primul cuvânt, ridică mirat ochii spre Sinskey. „Scufundări?!"

– Știu, spuse ea. Citiți articolul.

El își întoarse privirea spre text.

> SCUFUNDĂRI SUB SFÂNTA SOFIA: Producătorul de filme documentare Göksel Gülensoy și echipa sa de scufundători au identificat existența unor bazine inundate izolate la sute de metri sub acest obiectiv turistic des vizitat.
>
> În cursul procesului, au descoperit numeroase comori arhitecturale, printre care mormintele submerse, vechi de opt sute de ani, ale unor copii martirizați și tuneluri inundate care leagă Sfânta Sofia de Palatul Topkapî, Palatul Tekfur și presupusele prelungiri subterane ale temnițelor Anemas.
>
> „Eu cred că ceea ce se află sub Aghia Sofia este mult mai interesant decât ceea ce se vede la suprafață", ne-a explicat Gülensoy, povestind cum ideea filmului i-a venit după ce a văzut o veche fotografie a unor cercetători examinând fundațiile Sfintei Sofia deplasându-se cu bărcile printr-o sală vastă, parțial scufundată.

– Fără îndoială, ați identificat clădirea corectă! exclamă Sinskey. Și se pare că sub ea există sute de spații navigabile uriașe, multe accesibile fără echipament de scufundare... iar asta ar putea explica tot ce am văzut noi în înregistrarea video a lui Zobrist.

Agentul Brüder stătea în spatele lor, privind și el ecranul laptopului.

– Se pare, de asemenea, că numeroasele canale de sub vechea catedrală se ramifică spre cele mai diverse zone. Dacă recipientul Solublon se dizolvă înainte de a ajunge noi, împrăștierea conținutului său nu va mai putea fi împiedicată.

– Conținutul... rosti Langdon. Aveți idee ce este? Exact? Știu că avem de-a face cu un agent patogen, dar...

– Am analizat filmarea, răspunse Brüder, și se pare că este mai degrabă un agent biologic, decât chimic... altfel spus, ceva *viu*. Ținând seama de cantitatea mică din recipient, presupunem că este extrem de contagios și că are capacitatea de a se înmulți. Nu știm sigur dacă este un agent cu transmitere pe calea apei, ca o bacterie, sau pe cale aeriană, ca un virus, dar ambele variante sunt la fel de posibile.

– Acum strângem date despre temperatura pânzei freatice din regiune, interveni Sinskey și încercăm să ne dăm seama ce organisme contagioase ar putea trăi în acele zone subterane, dar Zobrist avea un talent de excepție și este posibil să fi creat un agent cu caracteristici unice. Și, în plus, bănuiesc că a avut un motiv anume pentru care a ales acest loc.

Brüder încuviință cu un aer resemnat și își expuse părerea despre neobișnuitul mecanism de dispersare – săculețul Solublon scufundat – a cărui simplitate ingenioasă abia acum o realizau cu toții. Suspendând recipientul într-un amplasament subteran și subacvatic, Zobrist crease un mediu de incubație extrem de stabil: cu o temperatură constantă a apei, lipsit de radiația solară, dispunând de un tampon cinetic și aflat în completă izolare. Alegând un săculeț cu durabilitatea adecvată, putuse să lase agentul patogen să se dezvolte o perioadă bine stabilită, înainte de a se autoelibera la termenul fixat.

„Chiar și dacă Zobrist nu ar mai fi revenit niciodată în locul respectiv."

Șocul aterizării îl readuse pe Langdon în prezent, în scaunul său din carlingă. Piloții frânară și apoi dirijară aeronava spre un hangar izolat, oprind în fața lui.

Langdon se aştepta oarecum să fie întâmpinaţi de o armată de angajaţi ai OMS în costume de protecţie. Dar singurul care îi aştepta era şoferul unei dube albe încăpătoare, pe a cărei caroserie era imprimată o cruce de un roşu-aprins, cu braţele egale.

„Crucea Roşie este aici?!“ Uitându-se mai bine, îşi dădu seama că era cealaltă entitate care folosea emblema unei cruci roşii. „Ambasada elveţiană.“

Langdon îşi desfăcu centura de siguranţă şi o căută din priviri pe Sinskey, în vreme ce toţi cei de la bord se pregătea pentru debarcare.

– Unde e toată lumea? o întrebă el. Echipa OMS? Autorităţile turce? S-au dus direct la Sfânta Sofia?

Sinskey îl privi uşor stânjenită.

– Am... am decis să nu alertăm autorităţile locale. Suntem însoţiţi de cea mai bună echipă SSR a ECDC şi am considerat că e mai bine să menţinem deocamdată secretul asupra operaţiunii, ca să nu riscăm declanşarea unei panici generalizate.

Alături, Brüder şi oamenii lui îşi pregăteau saci mari, negri, cu tot felul de echipamente specifice – măşti de gaze, costume de protecţie şi dispozitive electronice de detecţie.

Brüder îşi puse sacul pe umăr şi se apropie.

– Pornim. Intrăm în clădire, găsim mormântul lui Dandolo, ascultăm apa şiroind, aşa cum spune poemul, iar apoi eu şi echipa mea vom reevalua situaţia şi vom hotărî dacă este cazul să solicităm sprijinul altor autorităţi.

Langdon identificase deja neajunsurile acestui plan.

– Sfânta Sofia se închide la apus, aşa că în lipsa autorităţilor locale nu vom putea nici măcar să intrăm.

– Nu-i o problemă, interveni Sinskey. Am o relaţie la Ambasada Elveţiei, care l-a contactat pe custodele de la Sfânta Sofia şi a solicitat o vizită privată VIP. Custodele a acceptat.

Langdon abia se stăpâni să nu izbucnească în râs.

– O vizită VIP pentru directoarea Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii? Şi pentru o armată de soldaţi cu saci militari pe umăr? Nu credeţi că asta ar putea isca unele întrebări?

– Echipa SSR va rămâne în mașină în timp ce eu, Brüder și dumneavoastră vom analiza situația. Și, ca să știți, nu eu sunt VIP-ul. *Dumneavoastră* sunteți.

– Mă scuzați?

– Le-am spus celor de la muzeu că un celebru profesor american a venit la Istanbul împreună cu o echipă de documentare pentru a scrie un articol despre simbolurile din Sfânta Sofia, dar avionul a avut cinci ore întârziere și distinsul profesor nu s-a mai putut încadra în orarul de funcționare. Iar cum Domnia Sa și echipa urmează să plece mâine, speram că...

– Bine, o întrerupse Langdon. Am prins ideea.

– Custodele trimite un angajat să ne întâmpine personal la muzeu. Omul este un admirator înflăcărat al lucrărilor dumneavoastră despre arta islamică, adăugă Sinskey cu un zâmbet obosit, străduindu-se să afișeze un aer optimist. Am fost asigurați că veți avea acces în fiecare colț al catedralei.

– Și mai important, spuse Brüder, întregul spațiu va fi la dispoziția noastră.

CAPITOLUL 85

În vreme ce duba gonea pe autostrada care unea aeroportul Atatürk de centrul Istanbulului, Robert Langdon privea absent pe geam. Oficialii ambasadei elvețiene le facilitaseră un control vamal modificat, astfel că grupul întreg fusese gata de drum în numai câteva minute.

Sinskey le ceruse prefectului și lui Ferris să rămână la bordul avionului împreună cu alți membri ai OMS și să încerce în continuare s-o localizeze pe Sienna Brooks.

Deși nimeni nu credea cu adevărat că Sienna va ajunge la timp în Istanbul, existau unele temeri că i-ar fi putut telefona unuia dintre discipolii lui Zobrist din Turcia, cerându-i ajutorul pentru a duce la capăt planul nebunesc al mentorului lor înainte ca echipa lui Sinskey să poată interveni.

„Chiar ar fi Sienna în stare să comită un genocid?" Langdon însă nu reușise să asimileze tot ce se întâmplase începând din dimineața aceea. Cu toate că era dureros, se vedea nevoit să accepte adevărul. „N-ai cunoscut-o cu adevărat niciodată, Robert. Te-a jucat pe degete."

O ploaie rară începuse să cadă peste oraș, iar Langdon se simți deodată epuizat, ascultând fâșâitul repetitiv al ștergătoarelor de parbriz. În dreapta sa, departe în largul Mării Marmara, se vedeau luminile iahturilor de lux și cele ale petrolierelor intrând sau ieșind din port. De-a lungul țărmului, minarete iluminate se înălțau zvelte și elegante deasupra moscheilor cu acoperișuri în cupolă, amintind tăcute că, deși era un oraș modern, laic, Istanbulul își avea rădăcinile în credințele religioase.

Langdon considerase întotdeauna această porțiune de autostradă de șaisprezece kilometri lungime una dintre cele mai pitorești din Europa. Un exemplu perfect al îmbinării dintre vechi și nou, specifice Istanbulului, drumul înainta paralel cu o parte a zidului de apărare construit de împăratul Constantin cu mai bine de o mie șase sute de ani înainte de nașterea celui al cărui nume îl purta astăzi – John. F. Kennedy. Fostul președinte

american fusese un mare admirator al ideilor lui Kemal Atatürk cu privire la o republică turcă născută din cenuşa imperiului prăbuşit.

Oferind priveliști superbe spre mare, autostrada străbate crânguri și parcuri istorice, trece pe lângă portul de la Yenikapi și își continuă drumul între periferia orașului și Bosfor, înaintând apoi spre nord, de-a lungul Cornului de Aur. Acolo, dominând orașul de la înălțime, se ridica fortăreața otomană a Palatului Topkapî. Oferind priveliști superbe asupra strâmtorii, palatul era una dintre destinațiile preferate ale turiștilor, care veneau aici atât pentru a admira marea, cât și neprețuitele artefacte otomane printre care mantia și sabia despre care se spunea că i-ar fi aparținut însuși profetului Mahomed.

„Noi nu vom ajunge până acolo", își spuse Langdon cu gândul la destinația lor, Sfânta Sofia, aflată nu departe, în centrul orașului.

Într-un târziu, mașina ieși de pe autostradă și intră în labirintul de străduțe dens populate. Privind mulțimile din jur, Langdon își derula în minte conversațiile de peste zi.

Suprapopulare.

Ciumă.

Aspirațiile bolnave ale lui Zobrist.

Deși înțelesese perfect care era obiectivul misiunii SSR la care lua parte, Langdon încă nu reușise până acum să proceseze informația. „Mergem în zona zero." Își imagină săculețul cu fluid galben-maroniu, care se dizolva treptat, și se întrebă cum ajunsese el în situația asta.

Ciudatul poem pe care îl descoperiseră el și Sienna pe partea din spate a măștii mortuare a lui Dante era cel care îi adusese aici, în Istanbul. La indicațiile lui, echipa SSR pornise spre Sfânta Sofia, iar el știa că vor mai avea multe de făcut odată ce vor ajunge acolo.

În museionul aurit al sfintei înțelepciuni să-ngenuncheați
și a voastre urechi de sol să lipiți,
s-ascultați susurul apei șiroind.
Adânc coborâți în palatul scufundat...
căci colo, în întuneric, monstrul htonian așteaptă,
cufundat în apele roșii-sângerii...
ale lagunei ce nu oglindește stele.

Din nou se simți tulburat la gândul că *Infernul* lui Dante se încheia cu o scenă aproape identică: după o lungă coborâre pe tărâmul subteran, Dante și Virgiliu ajung în cel mai jos punct al iadului. Acolo, fără o cale de ieșire, aud zgomotul apei șiroind prin pietrele de sub picioarele lor și îl urmează prin crevase și fisuri... găsind în cele din urmă salvarea.

Dante scrisese: „E jos un loc... ce nu prin văz, ci prin auz te-mbie să-i dai de urmă, căci un râu l-mparte... și din străfund ieșirăm iar către lumini și stele“[1].

Era evident că scena zugrăvită de Dante fusese inspirația pentru poemul lui Zobrist, deși acesta din urmă răsturnase totul cu susul în jos. Langdon și ceilalți vor urma susurul apei șiroind, dar, spre deosebire de Dante, ei nu se vor depărta de infern... ci se vor îndrepta direct *spre* el.

În timp ce duba șerpuia pe străzile tot mai înguste și mai aglomerate, Langdon începu să înțeleagă logica perversă care îl determinase pe Zobrist să aleagă centrul Istanbulului ca punct focal al pandemiei sale.

„Locul în care Orientul întâlnește Occidentul.

Marea răspântie a lumii.“

În diverse momente ale Istoriei, Istanbulul fusese afectat de molime letale care răpuseseră segmente uriașe ale populației sale. De fapt, în ultima fază a epidemiei de ciumă bubonică, orașul fusese numit „focarul ciumei“ din imperiu, boala ucigând, după relatările vremii, mai mult de zece mii de oameni în fiecare zi. Numeroase picturi din perioada otomană îi înfățișează pe locuitorii din Istanbul săpând disperați gropi în care să îngroape mormanele de cadavre, pe câmpul de la Taksim.

Langdon nu putea decât să spere că Marx greșise când spusese că istoria obișnuiește să se repete.

Pretutindeni pe străzile udate de ploaie, suflete candide își vedeau liniștite de activitățile lor. O turcoaică drăguță își chema copiii la masă; doi bărbați trecuți de prima tinerețe se cinsteau cu un pahar la o terasă; doi tineri elegant îmbrăcați se plimbau mână-n mână sub o umbrelă; iar un bărbat în smoching sări dintr-un autobuz și o luă la fugă pe trotuar ferindu-și vioara de stropii ploii; probabil întârzia la un concert.

Langdon se pomeni studiind chipurile din jur, încercând să-și imagineze urzeala din viața fiecăruia.

---

[1] Dante Alighieri, *Infernul*, Editura Albatros, București, traducere de Eta Boeriu (n.tr.)

„Masele sunt alcătuite din indivizi."

Închise ochii și se strădui să schimbe turnura morbidă pe care o luaseră gândurile sale. Dar răul fusese făcut deja. În întunericul minții sale, o întruchipare nedorită să materializă – peisajul dezolant al *Triumfului morții* în viziunea lui Bruegel – o imagine hidoasă a pestilenței, chinurilor și suferințelor distrugând un oraș de la țărmul mării.

Duba coti la dreapta pe bulevardul Torun și pentru o clipă Langdon crezu că ajunseseră deja la destinație. În stânga, ivindu-se din ceață, se contura o moschee impunătoare.

Dar nu era Sfânta Sofia.

„Moscheea Albastră", realiză el, văzând cele șase minarete subțiri ca niște creioane ascuțite, cu multiple balcoane *șerefe* și fleșe îndrăznețe. Citise la un moment dat că aspectul exotic, de basm, al minaretelor acestei moschei îi inspirase pe cei de la Disney World când creaseră castelul Cenușăresei. Numele Moscheii Albastre provenea de la marea de plăcuțe de faianță în nuanța cerului care îi decorau interiorul.

„Ne apropiem", își spuse Langdon în timp ce duba înainta în viteză, virând pe bulevardul Kabasakal și traversând vasta întindere a parcului Sultanahmet, care despărțea Moscheea Albastră de Sfânta Sofia și oferea priveliști splendide asupra amândurora.

Langdon își miji ochii încercând să privească prin parbrizul ud în căutarea Sfintei Sofia, dar ploaia și luminile farurilor reduseseră mult vizibilitatea. Mai rău decât atât, traficul părea să se fi blocat.

În față, până departe, nu se vedeau decât luminile roșii de frână ale unui șir lung de vehicule.

– Probabil e un eveniment, ceva, spuse șoferul. Un concert, cred. Poate că ați ajunge mai repede pe jos.

– Cât e de departe? întrebă Sinskey.

– Imediat dincolo de parcul acesta. Trei minute. Niciun risc.

Sinskey făcu un semn din cap către Brüder și se întoarse apoi spre echipa SSR.

– Rămâneți în dubă. Apropiați-vă cât mai mult posibil de clădire. Agentul Brüder va lua legătura cu voi în foarte scurt timp.

Și cu asta, Sinskey, Brüder și Langdon coborâră din mașină și porniră să traverseze parcul.

Frunzișul des al copacilor din parcul Sultanahmet oferea o oarecare protecție împotriva ploii care se întețea. Pe alei erau indicatoare care îndrumau turiștii spre principalele atracții ale parcului – un obelisc egiptean adus de la Luxor, Coloana Șerpilor din Templul lui Apolo de la Delphi și Coloana de Bronz de la care se măsurau odinioară distanțele în Imperiul Bizantin.

Într-un târziu ieșiră de la adăpostul copacilor, ajungând la marginea unui bazin circular care marca astfel centrul parcului. Langdon făcu un pas în față și ridică privirea spre est.

Sfânta Sofia.

Nu atât o clădire... cât un munte.

Scânteind în ploaie, silueta colosală a fostei catedrale părea ea însăși un oraș. Cupola centrală – imposibil de amplă și vopsită într-un cenușiu-argintiu – părea că se sprijină pe un conglomerat de alte construcții încununate de cupole adunate în jurul ei. Patru minarete înalte – fiecare cu câte un balcon și o fleșă cenușiu-argintie – se ridicau spre cer în colțurile clădirii, atât de departe de cupola centrală, încât abia puteai să-ți dai seama că făceau parte din aceeași structură.

Sinskey și Brüder, care până atunci menținuseră un ritm alert al pașilor, se opriră brusc și ridicară privirea mai sus... și mai sus... străduindu-se să perceapă dimensiunile impresionante ale construcției din fața lor.

– Dumnezeule mare! exclamă Brüder uluit. Iar noi va trebui să căutăm... *în asta?!*

„Sunt ținut captiv“, își spuse prefectul în vreme ce pășea de colo-colo în interiorul avionului de transport C-130, staționat în hangar. Acceptase să vină la Istanbul ca s-o ajute pe Sinskey să anihileze criza înainte de a scăpa de sub orice control.

Fireşte, știa că o cooperare cu directoarea OMS ar fi putut atenua orice consecințe de ordin punitiv ale implicării sale necugetate în această criză. „Dar acum Sinskey mă ține prizonier.“

Îndată ce avionul oprise în hangarul guvernamental de la aeroportul Atatürk, Sinskey și echipa ei coborâseră, iar ea le ordonase lui și celor câțiva angajați ai Consorțiului care-l însoțeau să rămână la bord.

Prefectul încercase la un moment dat să iasă pentru o gură de aer proaspăt, dar fusese imediat împiedicat de piloți, care îi reamintiseră că Sinskey ceruse ca toată lumea să rămână în aeronavă.

„Nu e bine“, își zise el și se aşeză, înțelegând din ce în ce mai bine cât de nesigur îi devenise viitorul.

Prefectul era de multă vreme obișnuit ca el să fie maestrul păpuşar, el să mânuiască sforile, iar acum, pe neașteptate, această putere nu-i mai aparținea.

„Zobrist, Sienna, Sinskey.“

Toți trei îl sfidaseră... ba chiar îl manipulaseră.

Acum, închis în celula aceasta fără ferestre care era avionul de transport al OMS, începu să se întrebe dacă nu cumva norocul i se sfârșise... Poate că situația în care ajunsese era un fel de răsplată karmică pentru o viață întreagă lipsită de onestitate.

„Îmi câștig traiul mințind.

Sunt un colportor de dezinformări.“

Deși nu era el singurul în lume care făcea negoț cu minciuni, ajunsese să fie cel mai mare crăpcean din iaz. Peştişorii cei mici erau de un cu totul alt soi, iar lui îi displăcea chiar și simpla asociere cu ei.

Disponibile online, afaceri cu nume precum Compania Alibi și Rețeaua Alibi făceau avere oriunde în lume, oferind partenerilor infideli posibilitatea de a-și înșela soțul sau soția fără a fi prinși. Făgăduind să „oprească timpul“ puțin pentru ca clientul să-și poată lua un răgaz departe de consort, consoartă sau copii, aceste organizații erau neîntrecute în crearea de iluzii – false întâlniri de afaceri, false programări la medic, chiar și nunți false, incluzând invitații, broșuri, bilete de avion, confirmări de la hoteluri, toate contrafăcute, și chiar numere de contact speciale care sunau în centrala telefonică de la Alibi, unde angajați bine pregătiți se prefăceau a fi ceea necesita respectiva iluzie.

Prefectul nu-și irosise însă niciodată timpul cu asemenea nimicuri meschine. El se implica doar în mistificări pe scară largă, lucrând pentru cei care-și permiteau să plătească milioane de dolari în schimbul celor mai bune servicii.

Guverne.

Corporații de mare anvergură.

Câte un VIP putred de bogat.

Pentru a-și împlini obiectivele, clienților li se puneau la dispoziție toate activele Consorțiului, tot personalul, experiența și creativitatea acestuia. Și mai presus de orice, li se oferea credibilitate – siguranța că, indiferent care era iluzia fabricată pentru a le susține minciuna, ea nu avea să ducă niciodată la ei înșiși.

Fie că încercau să mărească prețul unor acțiuni, să justifice un război, să câștige niște alegeri sau să ademenească un terorist afară din ascunzătoare, mai-marii lumii se bazau pe ample programe de dezinformare pentru a modela percepțiile publice.

Dintotdeauna așa decurseseră lucrurile.

În anii șaizeci, sovieticii construiseră o întreagă rețea de spionaj „de paie“ care diseminase informații false, interceptate de britanici ani de-a rândul. În 1947, forțele aeriene americane puseseră la punct o complexă farsă cu extratereștri, pentru a distrage atenția de la prăbușirea unui avion secret la Roswell, în New Mexico. Și mai recent, lumii întregi îi fusese indusă ideea că Irakul deținea arme de distrugere în masă.

Timp de aproape trei decenii, prefectul ajutase diverși granguri să-și protejeze, să-și păstreze și să-și sporească puterea. Deși era de o precauție

dusă la extrem în privința clienților pe care îi accepta, întotdeauna se temuse că într-o zi ar putea face o greșeală.

Iar acum, ziua aceea venise.

Fiece prăbușire de proporții epice, considera prefectul, își avea originea într-un moment unic – o întâlnire întâmplătoare, o decizie eronată, o privire indiscretă.

În cazul de față, își dădu el seama, momentul acela survenise cu aproape doisprezece ani în urmă, când acceptase să angajeze o tânără studentă la medicină care voia să câștige niște bani în plus. Inteligența ei deosebită, abilitățile lingvistice excelente și capacitatea de improvizație o aduseseră rapid în primele rânduri ale Consorțiului.

„Sienna Brooks era un talent natural."

Tânăra înțelesese imediat în ce consta activitatea lui, iar prefectul bănuise că și ea avea secretele ei. După ce lucrase pentru organizația lui timp de aproape doi ani, câștigând sume frumușele grație cărora își plătise studiile de medicină, fără niciun preaviz Sienna anunțase că gata, s-a săturat. Voia să salveze lumea și, așa cum îi spusese lui, n-o putea face acolo, la Consorțiu.

Niciodată nu-i trecuse prin minte că tânăra își va face din nou apariția un deceniu mai târziu, aducând cu ea și un fel de cadou – un potențial client ultrabogat.

Bertrand Zobrist.

Amintindu-și momentul acela, începu să spumege.

„E numai vina Siennei.

Ea a știut tot timpul care e planul lui Zobrist."

La câțiva pași distanță de el, la biroul improvizat în avionul de transport C-130, discuțiile deveniseră aprinse, oficialii de la OMS vorbind la telefoane.

– Sienna Brooks? întrebă unul dintre ei pe un ton ridicat. Ești sigur? Apoi, după ce ascultă câteva clipe încruntat, adăugă: Bine, dă-mi detaliile. Aștept.

Acoperi receptorul cu palma și se întoarse spre colegii săi.

– Se pare că Sienna Brooks a părăsit Italia la puțin timp după noi.

Toți cei din jur încremeniră.

– Dar cum? întrebă o femeie. Am acoperit aeroportul, podurile, gara...

– De la aerodromul Nicelli, replică primul angajat. De pe insula Lido.

– Imposibil! exclamă femeia, clătinând din cap. Nicelli e prea mic. Deservește doar tururi locale cu elicopterul și...

– Într-un fel sau altul, Sienna Brooks a avut acces la un avion privat garat la Nicelli. Oamenii mei încă mai verifică detaliile. Apoi luă palma de pe receptor și spuse: Da, aici sunt. Ce-ați aflat?

În timp ce asculta, umerii începură să i se lase tot mai jos, până ce, în final, omul se așeză pe scaun.

– Înțeleg, rosti el. Mulțumesc.

Și închise telefonul.

Colegii lui îl priviră întrebători.

– Avionul Siennei a decolat spre Turcia, spuse el, frecându-se la ochi.

– Atunci, sună la Comandamentul European pentru Transportul Aerian! strigă cineva. Cere-le să întoarcă avionul din drum!

– Nu pot. A aterizat cu câteva minute în urmă pe aerodromul privat Hezarfen, la numai douăzeci și cinci de kilometri de aici. Iar Sienna Brooks a dispărut.

CAPITOLUL 87

Ploaia răpăia pe străvechea cupolă a Sfintei Sofia.

Timp de aproape o mie de ani, aceasta fusese cea mai mare biserică din lume, și chiar și omului modern îi este greu să-și imagineze o structură mai vastă. Văzând-o acum din nou, Langdon își aminti că, la finalizarea construcției, împăratul Iustinian făcuse un pas înapoi și declarase mândru: „Solomon, te-am depășit!“

Sinskey și Brüder se îndreptau în ritm susținut spre clădirea monumentală, care părea să devină și mai mare cu fiecare pas al lor.

În această zonă a parcului, aleile erau mărginite cu ghiulele folosite de armatele lui Mahomed Cuceritorul – un memento decorativ al faptului că istoria construcției era marcată de violențe, de cuceriri și recuceriri menite să servească nevoilor spirituale ale diverselor puteri care o stăpâniseră.

În vreme ce se apropiau de fațada sudică, Langdon privi spre dreapta, la cele trei anexe ca niște silozuri cu acoperișul în cupolă. Erau mausolee ale unor sultani; despre unul dintre ei, Murad al III-lea, legendele spuneau că odrăslise peste o sută de copii.

Soneria unui telefon mobil sfâșie liniștea nopții. Brüder îl scoase din buzunar, verifică identitatea apelantului și răspunse scurt:

– Aveți ceva? În timp ce asculta, începu să clatine din cap, stupefiat. Cum e posibil?! exclamă apoi. O clipă mai târziu, oftă și adăugă: Bine, ține-mă la curent. Ne pregătim să intrăm.

Și închise.

– Ce e? întrebă Sinskey.

– Fiți cu ochii în patru, răspunse el, privind în jur. S-ar putea să avem companie. Se pare că Sienna Brooks este în Istanbul.

Langdon se uită la el, parcă neputând să creadă că Sienna găsise o modalitate de a ajunge în Turcia și că, odată ce izbutise să fugă din Veneția, era dispusă să riște să fie prinsă și, posibil, ucisă, numai pentru a se asigura că planul lui Zobrist are sorți de izbândă.

Sinskey părea la fel de alarmată și deschise gura ca pentru a-i cere lui Brüder mai multe lămuriri, dar se răzgândi și se întoarse spre Langdon.

– Pe unde o luăm?

El făcu semn spre stânga, pe după colțul de sud-vest al Sfintei Sofia.

– Fântâna abluțiunilor este aici.

Punctul de întâlnire cu angajatul muzeului era un mic bazin decorat, care servise odinioară pentru spălarea ritualică a credincioșilor musulmani înainte de rugăciune.

– Domnule profesor Langdon! strigă un glas când se apropiară.

Un bărbat zâmbitor ieși de sub cupola octogonală care acoperea fântâna, fluturând din brațe surescitat.

– Aici, domnule profesor!

Cei trei se îndreptară spre el.

– Bună seara, numele meu este Mirsat, spuse el într-o engleză cu accent, plină de entuziasm.

Era un bărbat subțirel, cu părul rar, ochelari de cărturar și costum cenușiu.

– Este o onoare pentru mine, adăugă el.

– Onoarea este a noastră, replică Langdon, strângându-i mâna. Vă mulțumim pentru ospitalitate și pentru că ne-ați acceptat vizita atât de intempestivă.

– Desigur, desigur!

– Eu sunt Elizabeth Sinskey, spuse directoarea OMS, strângându-i mâna la rândul ei. Iar el este Cristoph Brüder. Am venit să-l asistăm pe profesorul Langdon. Îmi pare rău pentru întârzierea avionului. Sunteți foarte amabil să ne primiți.

– Vă rog! Nicio problemă! Pentru profesorul Langdon aș organiza un tur de vizitare la orice oră. Cartea sa, *Simboluri creștine în lumea musulmană*, este una dintre favoritele turiștilor în magazinul muzeului nostru.

„Serios?! se miră Langdon. Acum știu și eu care e magazinul acela unic pe mapamond care îmi vinde cartea asta."

– Intrăm? întrebă Mirsat, invitându-i să-l urmeze.

Micul grup trecu de intrarea rezervată turiștilor și se îndreptă spre ceea ce inițial fusese calea principală de acces în catedrală – trei arcade în nișe adânci, cu uși masive din bronz.

Doi paznici înarmaţi le aşteptau sosirea. La vederea lui Mirsat, unul din ei descuie una dintre uşi şi o deschise larg.

– *Sag olun*, spuse Mirsat, rostind una dintre cele câteva sintagme pe care le cunoştea şi Langdon din limba turcă – o formulă foarte politicoasă de a mulţumi.

După ce intrară, paznicii închiseră uşa grea în urma lor, bufnetul ei reverberând în interiorul din piatră.

Se aflau în nartexul catedralei – un fel de vestibul îngust frecvent întâlnit în bisericile creştine, care servea drept zonă de trecere arhitecturală între sacru şi profan.

„Şanţuri de apărare spirituale“, după cum le numea Langdon deseori.

Apropiindu-se de un alt set de uşi, Mirsat deschise una. Dincolo de ea, în locul sanctuarului pe care se aştepta să-l vadă, Langdon păşi într-un al doilea nartex, puţin mai încăpător decât primul.

„Un esonartex“, realiză el; uitase că Sfânta Sofia avea două niveluri de protecţie faţă de lumea de afară.

Parcă pentru a-i pregăti pe vizitatori pentru ceea ce aveau să găsească înăuntru, acest al doilea pronaos era mult mai amplu decorat decât primul, pereţii săi din piatră lustruită strălucind în lumina candelabrelor elegante. Pe latura opusă intrării se aflau patru uşi, fiecare având deasupra câte un mozaic spectaculos. Langdon le admiră preţ de câteva clipe.

Mirsat se apropie de cea mai mare dintre uşi – un fel de poartă colosală, placată cu bronz.

– Intrarea Imperială, şopti ghidul lor turc şi vocea aproape că-i tremură de entuziasm. În epoca bizantină, această uşă îi era rezervată exclusiv împăratului. Turiştii nu intră în mod obişnuit pe aici, dar seara aceasta este specială. Şi întinse mâna spre uşă, dar se opri şi şopti din nou: Înainte de a intra, permiteţi-mi să întreb dacă doriţi să vedeţi ceva anume în interior.

Langdon, Sinskey şi Brüder se uitară unii la alţii.

– Da, răspunse Langdon în cele din urmă. Fireşte, sunt atâtea de văzut, dar, dacă s-ar putea, aş vrea să începem cu mormântul lui Enrico Dandolo.

Mirsat îşi lăsă capul pe un umăr, ca şi cum n-ar fi înţeles bine.

Îmi cer scuze... Doriţi să vedeţi... mormântul lui Dandolo?

– Da.

Turcul afișă o expresie siderată.

– Dar, domnule... Mormântul lui Dandolo nu are nimic deosebit. Niciun simbol, nimic. Nu este cel mai interesant obiectiv de aici.

– Îmi dau seama de acest lucru, replică Langdon politicos. Cu toate astea, v-am fi foarte recunoscători dacă ni l-ați arăta.

Mirsat îl studie câteva clipe, după care ridică privirea spre mozaicul de deasupra ușii, pe care îl admirase Langdon cu câteva secunde în urmă. Era o reprezentare din secolul al IX-lea a lui Isus Pantocrator – Isus ținând în mâna stângă Noul Testament și schițând o binecuvântare cu dreapta.

Apoi, ca și când înțelesese în sfârșit despre ce era vorba, Mirsat zâmbi cu un aer cunoscător și începu să-și clatine amuzat degetul arătător.

– Isteț om! Foarte isteț!

Langdon făcu ochii mari.

– Poftim?

– Nu vă faceți griji, domnule profesor, șopti ghidul pe un ton conspirativ. Nu voi spune nimănui pentru ce ați venit de fapt aici.

Sinskey și Brüder se uitară nedumeriți la Langdon.

Profesorul nu reuși decât să ridice din umeri, așteptând până ce Mirsat deschise ușa grea și îi pofti înăuntru.

CAPITOLUL 88

A opta minune a lumii, așa numeau unii entuziaști Sfânta Sofia, iar acum, aflat în interiorul ei, Langdon nu se simțea câtuși de puțin tentat să-i contrazică.

Intrând alături de ceilalți în sanctuarul colosal, Langdon își aminti că era nevoie de o singură clipă pentru ca vizitatorii să fie copleșiți de proporțiile sale magnifice.

Interiorul era atât de grandios, încât chiar și marile catedrale ale Europei păleau în comparație cu el. Dimensiunile impresionante erau în parte rodul unei iluzii optice, un efect secundar al structurii de tip bizantin, cu un naos central care concentra tot spațiul într-o singură incintă de formă pătrată, în loc să-l extindă pe cele patru brațe ale unei cruci, conform stilului adoptat la lăcașurile de cult de mai târziu.

„Construcția asta este cu șapte sute de ani mai veche decât Notre-Dame", își spuse Langdon.

După ce-și acordă un moment de răgaz pentru a se obișnui cu dimensiunile grandioase ale incintei, profesorul își ridică privirea spre cupola ei aurită. Din centru, patruzeci de nervuri radiau spre margini aidoma razelor de soare, coborând până la o arcadă circulară cu patruzeci de ferestre boltite. În timpul zilei, lumina care pătrundea prin ele se reflecta iar și iar în fragmentele de sticlă încastrate în mozaicul aurit, creând astfel acea „luminozitate mistică" pentru care Sfânta Sofia era celebră.

Langdon văzuse o singură dată redată fidel pe pânză atmosfera acestei incinte aurite. „John Singer Sargent." Deloc surprinzător, pentru realizarea celebrei sale reprezentări a Sfintei Sofia, artistul american își limitase paleta la diverse nuanțe și tonuri ale unei singure culori.

Auriu.

Cupola strălucitoare, deseori numită „bolta cerească însăși", era susținută de patru arce masive, fiecare dintre ele sprijinit pe o serie de

semicupole și timpane. Acești suporți aveau dedesubt o altă serie de semicupole și arcade mai mici, creând efectul unei cascade de forme arhitecturale care se revarsă din ceruri spre pământ.

Coborând în mod similar din cupolă, dar pe o rută mai directă, cabluri lungi susțineau o mare de candelabre strălucitoare ce păreau să plutească atât de aproape de pardoseală, încât vizitatorii mai înalți se temeau să nu se lovească de ele. În realitate, și aceasta era o iluzie creată de dimensiunile generoase ale spațiului, fiindcă niciunul dintre candelabre nu ajungea la mai puțin de patru metri de podea.

La fel ca în cazul marilor sanctuare, proporțiile uriașe ale Sfintei Sofia aveau două scopuri. În primul rând, constituiau o dovadă a considerabilelor eforturi pe care omul era dispus să le facă pentru a i se închina lui Dumnezeu. În al doilea rând, era un fel de tratament de șoc pentru credincioși – un spațiu fizic impunător, astfel încât cei care intrau să se simtă mici, copleșiți, ființa lor și importanța pe care o aveau în marele plan al universului reducându-se până la dimensiunea unui biet fir de praf în fața Domnului... un atom în mâinile Creatorului.

„Până ce omul nu devine un nimic, Dumnezeu nu poate face nimic din el." Martin Luther rostise aceste cuvinte în secolul al XVI-lea, dar ideea existase în mentalul ctitorilor încă de la cele mai vechi exemple ale arhitecturii religioase.

Langdon se uită către Sinskey și Brüder, care priviseră în sus, iar acum își plecau ochii spre pământ.

– Isuse! exclamă acesta din urmă.

– Așa e! spuse Mirsat cu același entuziasm în glas. Și Allah, și Mahomed!

Langdon râse încetișor, iar ghidul îi arătă lui Brüder altarul principal, unde un mozaic înfățișându-l pe Isus era flancat de două discuri masive purtând numele Allah și Mahomed scrise în arabă, cu o caligrafie ornată.

– Din dorința de a le aminti vizitatorilor de destinațiile diferite ale acestui lăcaș sacru, le explică Mirsat, muzeul nostru expune concomitent atât iconografia creștină, din perioada în care Sfânta Sofia era o bazilică bizantină, cât și iconografia islamică, din epoca în care a funcționat ca moschee. Și, cu un zâmbet plin de mândrie, adăugă: În ciuda fricțiunilor dintre cele două religii în lumea de afară, nouă ni se pare că

simbolurile lor se îmbină armonios. Știu că sunteți de acord cu afirmația mea, domnule profesor!

Langdon încuviință cu un gest ferm, amintindu-și că întreaga iconografie creștină fusese acoperită cu var atunci când Sfânta Sofia devenise moschee. Readucerea la lumină a simbolurilor creștine alături de cele musulmane crea un efect fascinant, mai cu seamă din pricină că stilurile și sensibilitățile celor două tipuri de iconografie sunt total opuse.

În vreme ce tradiția creștină folosește imagini explicite ale divinității și ale sfinților, islamul se axează pe caligrafie și pe tipare geometrice menite să reprezinte frumusețea universului creat de Dumnezeu. Conform preceptelor islamice, numai Allah poate da viață, și, prin urmare, omul nu are voie să creeze imagini ale ființelor vii – nici ale divinului, nici ale oamenilor, nici măcar ale animalelor.

Langdon își aminti cum încercase odată să le explice studenților săi acest concept:

„Un Michelangelo musulman, spre exemplu, n-ar fi pictat niciodată chipul lui Dumnezeu pe bolta Capelei Sixtine, ci ar fi scris *numele* Domnului. Reprezentarea feței lui Dumnezeu ar fi fost considerată o blasfemie".

Și încercase să le prezinte motivul.

„Atât creștinismul, cât și islamul sunt religii logocentrice – altfel spus, au în centru *Cuvântul*. În tradiția creștină, Cuvântul a devenit trup, conform Evangheliei după Ioan: «Și Cuvântul s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi.» Prin urmare, era perfect acceptabil că înfățișezi Cuvântul sub chip omenesc. În tradiția islamică însă, Cuvântul *nu* a devenit trup și ca atare trebuie să rămână cuvânt... în majoritatea cazurilor, o reprezentare caligrafiată a numelor personajelor sacre ale islamului."

Unul dintre studenți rezumase această istorie complexă într-o amuzantă notă marginală: „Creștinilor le plac fețele; musulmanii agreează cuvintele".

– Aici, în fața dumneavoastră, continuă Mirsat cu un gest larg spre imensitatea muzeului, puteți vedea o îmbinare unică a creștinismului cu islamul.

Și le arătă repede fuziunea simbolurilor în absida masivă, în primul rând Fecioara cu Pruncul privind în jos, spre un *mihrab* – nișa semicirculară care în orice moschee arată direcția către Mecca. În apropiere o

scară urca spre amvonul care amintea de cele de la care este rostită predica în bisericile creştine, dar era de fapt un *minbar*, platforma de pe care imamul conduce serviciul religios vinerea. În mod similar, structura ca o margaretă semăna cu loja corului la creştini, dar era de fapt un *müezzin mahfili*, o platformă înălţată pe care muezinul îngenunchează şi rosteşte răspunsurile la rugăciunile imamului.

– Între moschei şi catedrale există asemănări remarcabile, spuse Mirsat. Tradiţiile orientale şi cele occidentale nu sunt atât de diferite pe cât aţi putea crede.

– Mirsat! îl întrerupse Brüder pe un ton nerăbdător. Am vrea să vedem totuşi mormântul lui Dandolo, dacă se poate.

Ghidul se arătă uşor iritat, de parcă graba celuilalt era o lipsă de respect faţă de clădirea în care se aflau.

– Da, întări Langdon. Îmi pare rău pentru această grabă, dar programul nostru este foarte strâns.

– Bine, atunci, se resemnă Mirsat şi făcu semn spre un balcon înalt, în dreapta lor. Să mergem sus, ca să vedeţi mormântul.

– Sus? se miră Langdon. Dar Enrico Dandolo nu este înmormântat jos, în criptă?

El îşi amintea bine mormântul, dar nu şi unde anume în Sfânta Sofia se afla, şi îşi imaginase zonele subterane, întunecate, ale monumentului.

Mirsat păru oarecum derutat de întrebarea lui.

– Nu, domnule profesor, mormântul lui Enrico Dandolo este în mod cert la etaj.

„Ce mama dracului se întâmplă aici?“ se întrebă Mirsat.

Când Langdon ceruse să vadă mormântul dogelui, îşi spusese că solicitarea lui era un fel de pistă falsă. „Nimeni nu vrea să vadă mormântul lui Dandolo!“ El presupusese că profesorul american dorea de fapt să se uite la misteriosul giuvaier aflat chiar alături – Mozaicul Deesis, un străvechi Isus Pantocrator care constituia una dintre cele mai enigmatice opere de artă din Sfânta Sofia.

„Langdon se documentează despre mozaic şi încearcă să fie discret în privinţa asta“, bănuise el, închipuindu-şi că profesorul scria un articol secret despre Deesis.

Acum însă, nu mai știa ce să creadă. Fără îndoială, profesorul știa bine că Mozaicul Deesis se afla la etaj, dar atunci de ce păruse atât de surprins?

„Sau pooate că într-adevăr caută mormântul lui Dandolo."

Nedumerit, Mirsat îi îndrumă către scară, trecând pe lângă una din cele două celebre urne de la Sfânta Sofia – un gigant cu capacitatea de peste o mie două sute de litri lucrat dintr-un singur bloc de marmură în perioada elenistică.

Urcând treptele în tăcere alături de invitații săi, Mirsat începu să se simtă ușor descumpănit. Colegii lui Langdon nu păreau deloc cadre universitare. Unul dintre ei semăna a militar, fiind musculos și inflexibil, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Iar femeia cu părul argintiu... Mirsat avea impresia că o mai văzuse undeva. „Poate la televizor?"

În mintea lui se contura bănuiala că scopul vizitei era altul decât cel declarat. „De ce au venit aici, de fapt?"

– Încă un rând de trepte, le spuse el vesel când ajunseră pe palier. Sus vom vedea mormântul lui Enrico Dandolo și, desigur... se întrerupse el privind spre Langdon, renumitul Mozaic Deesis.

Nici măcar o tresărire.

După toate aparențele, Langdon nu venise aici pentru mozaic. Și el, și ceilalți doi păreau să aibă o inexplicabilă idee fixă cu privire la mormântul lui Dandolo.

În timp ce urca scările în spatele lui Mirsat, Langdon simțea că Brüder și Sinskey erau îngrijorați. Într-adevăr, drumul până la etaj nu părea să aibă niciun sens. Cu ochii minții vedea încontinuu grota din înregistrarea lui Zobrist... și imaginile din filmul documentar despre zonele inundate de sub Sfânta Sofia.

„Trebuie să coborâm!“

Dar, dacă acolo era amplasat mormântul dogelui, ei nu aveau de ales decât să urmeze indicațiile lui Zobrist. „În museionul aurit al sfintei înțelepciuni să-ngenuncheați și a voastre urechi de sol să lipiți, s-ascultați susurul apei șiroind.“

Când ajunseră în sfârșit la etaj, Mirsat îi conduse spre dreapta, pe marginea balconului care oferea o perspectivă superbă asupra întregului sanctuar. Langdon nici nu întoarse însă capul, păstrându-și concentrarea.

Mirsat vorbea de zor despre Mozaicul Deesis, dar el nu-l mai asculta. Deja vedea obiectivul vizat.

Mormântul lui Dandolo.

Era exact așa cum și-l amintea el – un bloc rectangular de marmură albă încastrat în pardoseala din piatră lustruită și înconjurat de cordoane de protecție.

Langdon se apropie repede și examină inscripția gravată.

HENRICUS DANDOLO

Imediat ce ajunseră și ceilalți, el trecu la acțiune, pășind peste cordonul de protecție și oprindu-se exact în fața lespezii funerare.

Mirsat protestă sonor, dar Langdon își văzu de treabă, lăsându-se în genunchi de parcă s-ar fi pregătit să se roage la picioarele dogelui trădător.

Apoi, cu un gest care stârni strigăte oripilate din partea lui Mirsat, își puse palmele pe mormânt și se ghemui. În vreme ce-și apleca fruntea la

podea, își dădu seama că arăta ca și când s-ar fi prosternat spre Mecca. Mişcare păru să-l stupefieze pe ghidul lor, care tăcu imediat. O linişte bruscă cuprinse întreaga construcție.

Trăgând adânc aer în piept, Langdon întoarse capul spre dreapta şi își lipi uşor urechea stângă de mormânt. Marmura era rece.

Sunetul care se auzea răzbătând prin piatră era limpede ca lumina zilei.

„Dumnezeule!“

Finalul *Infernului* de Dante părea să răsune de dedesubt.

Încet, Langdon întoarse capul, privind spre Brüder şi Sinskey.

– Aud, șopti el. Susurul apei șiroind.

Brüder sări peste cordon și se ghemui lângă Langdon ca să asculte. După o clipă, începu să dea din cap, convins.

Acum, că auziseră apa curgând dedesubt, o singură întrebare rămăsese fără răspuns. „Încotro curge?“

În mintea lui Langdon năvăliră imagini ale unei grote scufundate, scăldate într-o fantomatică lumină roșie... undeva sub ei.

Adânc coborâți în palatul scufundat...
căci colo, în întuneric, monstrul htonian așteaptă,
cufundat în apele roșii-sângerii...
ale lagunei ce nu oglindește stele.

Când se ridică şi păşi înapoi peste cordonul de protecție, Langdon văzu că Mirsat îl privea încruntat, cu o expresie alarmată și dezamăgită. Ghidul era cu aproape treizeci de centimetri mai scund decât el.

– Mirsat, îmi pare rău. După cum vezi, situația este una cu totul neobișnuită. Nu am timp să-ți explic, dar trebuie să-ți pun o întrebare foarte importantă cu privire la clădirea în care ne aflăm.

Turcul izbuti să încuviințeze cu un gest moale.

– Bine.

– Aici, la mormântul lui Dandolo, se aude un fir de apă curgând undeva, sub piatră. Trebuie să ştim încotro curge.

Mirsat clătină din cap.

– Nu înțeleg. Sunetul apei poate fi auzit sub pardoseală pretutindeni în Sfânta Sofia.

Oaspeții săi încremeniră.

– Da, continuă ghidul, mai ales când plouă. Sfânta Sofia are aproximativ zece mii de metri pătrați de acoperiș de pe care ploaia trebuie să se scurgă, şi uneori asta durează câteva zile. De obicei plouă din nou înainte ca scurgerea să fie completă. Sunetul apei şiroind se aude foarte des aici. Poate ştiţi că Sfânta Sofia este amplasată pe uriașe caverne inundate. A fost chiar şi un film documentar în care...

– Da, da, îl întrerupse Langdon, dar știi cumva dacă apa care se aude aici, la mormântul lui Dandolo, curge spre un loc *anume?*

– Desigur. Curge spre același loc spre care se îndreaptă toată apa de pe Sfânta Sofia. Spre cisterna oraşului.

– Nu, declară Brüder, păşind şi el înapoi, peste cordon. Noi nu căutăm o cisternă, ci un spațiu vast, subteran, în care sunt, eventual, coloane?

– Da, replică Mirsat. Vechea cisternă a oraşului corespunde perfect descrierii – un spațiu subteran vast, cu coloane. E chiar impresionantă. A fost construită în secolul al VI-lea pentru a adăposti rezervele de apă ale oraşului. Astăzi în ea mai e doar un strat cu puțin peste un metru, dar...

– Unde e? îl întrerupse iar Brüder şi vocea îi răsună în incinta goală.

– Cisterna? întrebă Mirsat, cu o privire speriată. La o stradă distanță de aici. Se numeşte Yerebatan Sarayi.

„Sarayi? se miră Langdon. Ca în Topkapî Sarayi?" Pe drum văzuseră o sumedenie de indicatoare către Palatul Topkapî.

– Dar... *sarayi* nu înseamnă „palat"?

– Ba da. Numele cisternei este Yerebatan Sarayi, adică palatul scufundat.

Ploaia cădea în valuri când Elizabeth Sinskey ieşi în fugă din Sfânta Sofia, urmată de Langdon, de Brüder şi de ghidul lor stupefiat, Mirsat.

„Adânc coborâți în palatul scufundat“, își repetă ea.

Vechea cisternă a oraşului, Yerebatan Sarayi, se afla puţin spre nord şi spre Moscheea Albastră. Mirsat le deschidea drumul.

Sinskey nu avusese de ales decât să-i spună ghidului cine erau şi că se grăbeau să contracareze o posibilă criză medicală în interiorul palatului scufundat.

– Pe aici! strigă Mirsat, conducându-i prin parcul cufundat în întuneric. Silueta monumentală a Sfintei Sofia rămăsese în urma lor, iar în față scânteiau minaretele ca de basm ale Moscheii Albastre.

Ținând pasul cu Sinskey, Brüder striga în telefonul mobil, punându-și oamenii la curent cu ultimele vești și cerându-le să vină la intrarea în cisternă.

– Se pare că Zobrist a țintit rezervele de apă ale oraşului, spuse el cu răsuflarea tăiată. Voi avea nevoie de planul tuturor conductelor care vin și pleacă din cisternă. Vom declanșa protocoalele de izolare și anihilare. Avem nevoie de bariere chimice și fizice, plus pompe de vid...

– Așteptați! interveni Mirsat. M-ați înțeles greșit. Cisterna nu înmagazinează rezervele de apă ale oraşului. Nu mai face asta de mult!

Brüder lăsă telefonul jos, încruntându-se la ghid.

– Ce spui?!

– În vremurile străvechi, cisterna adăpostea rezervele de apă. Dar acum, nu. Ne-am modernizat.

Brüder se opri sub un copac cu ramuri dese, iar ceilalți se opriră odată cu el.

– Mirsat, interveni Sinskey, ești sigur că nimeni nu mai bea astăzi apă din cisternă?

– Sigur că nu mai bea! Apa pur şi simplu stă acolo... infiltrându-se până la urmă în sol.

Sinskey, Langdon şi Brüder schimbară priviri neliniştite. Directoarea OMS nu ştia dacă ar trebui să se simtă uşurată sau, dimpotrivă, şi mai îngrijorată. „Dacă nimeni nu vine în contact cu apa în mod regulat, de ce a ales Zobrist s-o contamineze?"

– Când ne-am modernizat reţeaua de alimentare cu apă, acum câteva decenii, le explică Mirsat, cisterna a ieşit din uz şi a devenit un fel de lac mare într-o incintă subterană. Astăzi nu mai e decât o atracţie turistică, adăugă el, ridicând din umeri.

Sinskey se răsuci spre ghid. „O atracţie turistică?!"

– Stai puţin... Adică oamenii pot *coborî* acolo? În cisternă?

– Fireşte! Mii de turişti o vizitează zilnic. Sala este impresionantă. Există platforme de lemn peste apă... şi chiar o cafenea. Ventilaţia e limitată, aşa că înăuntru este oarecum umed şi înăbuşitor, însă ca obiectiv turistic cisterna atrage mulţi vizitatori.

Sinskey privi spre Brüder; era limpede că amândoi se gândeau la acelaşi lucru – o grotă întunecată, umedă, cu apă stătătoare în care un agent patogen se dezvolta. Iar prezenţa platformelor pe care turiştii se plimbau de dimineaţa până seara, imediat deasupra apei, nu făcea decât să intensifice coşmarul.

– A creat un bioaerosol, spuse Brüder.

Directoarea OMS încuviinţă, plecându-şi fruntea.

– Şi asta ce înseamnă? întrebă Langdon.

– Înseamnă, răspunse Brüder, că agentul patogen poate fi transmis pe cale *aeriană.*

Profesorul rămase tăcut, pentru ceilalţi fiind limpede că începea să sesizeze potenţiala amploare a crizei cu care se confruntau.

Sinskey se gândea de la o vreme la scenariul unui agent patogen cu transmitere aeriană, dar când încă mai crezuse că cisterna era sursa de apă a oraşului, sperase că, poate, Zobrist alesese un germen patologic cu transmitere acvatică. Bacteriile care trăiau în apă erau robuste şi rezistente la intemperii, însă totodată diseminarea lor era lentă.

Germenii aeropurtaţi se împrăştiau repede.

Foarte repede.

– Dacă este aeropurtat, continuă Brüder, probabil e de natură virală.

„Un virus, într-adevăr, își spuse Sinskey. Agentul patogen cu cea mai rapidă răspândire pe care l-ar fi putut alege Zobrist."

Eliberarea în apă a unui virus aeropurtat era ceva neobişnuit, dar existau numeroase forme de viață care incubau în mediu lichid şi apoi își continuau existența în aer – țânțari, mucegaiuri, bacteria care provoca legioneloza, micotoxine, algele roșii, chiar și omul. Sinskey își imagină virusul răspândindu-se în „laguna" cisternei... și apoi stropii fini de apă infectată ridicându-se în aerul umed.

Mirsat se uita cu un aer neliniștit undeva dincolo de o stradă blocată de un șir de vehicule. Sinskey îi urmări privirea și zări o clădire joasă din cărămidă alb cu roşu, prin a cărei uşă deschisă se vedea o scară. O mulțime de oameni elegant îmbrăcați păreau să aștepte afară, sub umbrele, în vreme ce un portar controla fluxul de oaspeți care coborau treptele.

„Să fie un fel de club de dans la vreun subsol?"

Dar apoi văzu inscripția scrisă cu auriu pe clădire și inima i se strânse în piept. Dacă nu cumva clubul se numea Cisterna și fusese construit în anul 523 d.C., Mirsat avea motive să fie îngrijorat.

– Palatul scufundat... bâigui ghidul. Se pare că... în seara asta găzduiește un concert.

Sinskey îl privi nevenindu-i să creadă.

– Un concert în cisternă?!

– Este un spațiu vast, închis, replică el, și funcționează adesea ca un centru cultural.

Brüder auzise destul. O luă la fugă spre clădire, strecurându-se printre pietonii și mașinile de pe bulevardul Alemdar. Ceilalți îi urmară exemplul fără să mai piardă vremea.

Când ajunseră la intrarea în cisternă, observară că uşa era blocată de un grup de spectatori care așteptau să intre – doi turiști ținându-se de mână, trei femei în burka tradițională și un bărbat în smoching. Stăteau toți chiar în prag, încercând să se adăpostească de ploaie.

Dinăuntru răsunau acordurile unei piese clasice. „Berlioz", bănui Sinskey după orchestrația specifică; însă indiferent ce era, părea nelalocul ei aici, pe străzile Istanbulului.

Apropiindu-se de intrare, simți un val de aer cald venind de pe scări, din spațiul acela de sub pământ. Odată cu sunetul viorilor, la suprafață

răzbătea și izul inconfundabil de umiditate și grupuri mari de oameni – ceea ce-i spori lui Sinskey presentimentele negre.

De îndată ce câțiva turiști urcară scările, vorbind veseli între ei și ieșind în ploaie, portarul permise accesul următorului grup.

Brüder dădu să intre, dar funcționarul îl opri cu un gest politicos al mâinii.

– O clipă, domnule. Deocamdată, nu mai e loc în cisternă. Doar un minut și un alt vizitator va ieși. Vă mulțumesc.

Brüder părea gata să intre cu forța, dar Sinskey puse o mână pe umărul lui și îl trase într-o parte.

– Așteaptă! Echipa e pe drum; oricum, nu poți căuta aici singur. Cisterna este enormă, îi spuse ea, arătând o plăcuță prinsă pe zid.

Textul descria o sală subterană de dimensiunile unei catedrale, lungă aproape cât două terenuri de fotbal puse cap la cap, cu plafonul de aproape nouă mii de metri pătrați susținut de trei sute treizeci și șase de coloane din marmură.

– Uitați-vă la asta, spuse Langdon de la câțiva metri depărtare. N-o să vă vină să credeți!

Sinskey se întoarse și văzu ce-i arăta profesorul – afișul unui concert lipit pe perete.

„Oh, Dumnezeule mare!“

Directoarea OMS identificase corect stilul muzical ca fiind unul romantic, dar piesa interpretată nu fusese compusă de Berlioz, ci de un alt corifeu al romantismului – Franz Liszt.

În seara aceea, în sala din adâncurile pământului, Orchestra Simfonică de Stat din Istanbul interpreta una dintre cele mai cunoscute lucrări ale lui Liszt: *Simfonia Dante* – o compoziție inspirată de călătoria poetului florentin prin infern.

– Simfonia este interpretată aici în fiecare seară timp de o săptămână, spuse Langdon, citind textul scris pe afiș cu litere mărunte. Este un concert gratuit. Sponsorizat de o persoană anonimă.

Sinskey avea o bănuială privind identitatea generosului sponsor. După toate aparențele, flerul pentru dramatism al lui Bertrand Zobrist avea totodată o eficientă aplicabilitate practică. Săptămâna de concerte gratuite avea să atragă în cisternă mult mai mulți turiști decât de obicei,

într-o incintă aglomerată... unde vor respira aer contaminat, după care se vor întoarce la casele lor, unii în Turcia, alţii peste graniţă.

– Domnule! strigă portarul către Brüder. Avem loc pentru încă două persoane.

Agentul se întoarse spre Sinskey:

– Chemaţi autorităţile. Indiferent ce vom găsi aici, vom avea nevoie de sprijin. Când va sosi echipa mea, să ia legătura cu mine pentru a-i pune la curent. Eu cobor să văd dacă-mi pot da seama unde a fixat Zobrist chestia aceea.

– Fără o mască de protecţie? replică Sinskey. Nu ştim sigur că recipientul Solublon este încă intact.

Brüder se încruntă şi ridică o mână în aerul cald care sufla de jos.

– Nu-mi place să spun asta, dar, dacă deja contagiunea s-a produs, bănuiesc că toată lumea din oraş este oricum infectată.

Sinskey se gândise la acelaşi lucru, dar ezitase să recunoască de faţă cu Langdon şi Mirsat.

– Şi, în plus, adăugă Brüder, am văzut eu ce se întâmplă cu mulţimile de oameni când apare echipa mea, cu costume şi măşti de protecţie. Aici s-ar isca o panică generalizată şi lumea s-ar călca în picioare.

Directoarea OMS decise să meargă pe mâna lui Brüder. La urma urmei, el era specialistul şi mai fusese în situaţii asemănătoare.

– Singura opţiune realistă, continuă el, este să presupunem că nu există încă niciun pericol acolo, jos, şi să creăm un scenariu pentru a controla situaţia.

– Bine, acceptă Sinskey. Daţi-i drumul.

– Mai este o problemă, interveni Langdon. Cum rămâne cu Sienna?

– Ce-i cu ea? întrebă Brüder.

– Oricare ar fi intenţiile ei, se pricepe foarte bine la limbile străine şi e posibil să vorbească puţin turca.

– Şi?

– Ea ştie că poemul face referire la „palatul scufundat", iar în turcă, expresia asta trimite direct... aici, încheie Langdon arătând cu mâna spre numele Yerebatan Sarayi scris deasupra intrării.

– Într-adevăr, spuse Sinskey descurajată. Se poate să-şi fi dat seama de asta şi să nu mai fi trecut întâi pe la Sfânta Sofia.

Brüder își întoarse privirea spre ușa deschisă și înjură în gând.

– Bun, poate este acolo jos și are de gând să spargă recipientul Solublon înainte să-l putem izola noi, dar cel puțin nu a ajuns aici de mult timp. Zona e uriașă și probabil că ea n-are idee unde să caute, iar cu atâția oameni în jur, îmi închipui că nu poate pur și simplu să sară în apă neobservată.

– Domnule! strigă din nou portarul. Doriți să intrați acum?

Agentul văzu un alt grup de amatori de muzică apropiindu-se și schiță un semn din cap că da, va intra imediat.

– Vin cu dumneavoastră, declară Langdon.

Brüder se întoarse spre el.

– În niciun caz!

Langdon însă ripostă pe un ton care nu lăsa loc de negociere.

– Agent Brüder, unul dintre motivele pentru care am ajuns în situația asta este că Sienna s-a folosit de mine toată ziua. Așa cum ați spus, e posibil ca toți să fim deja infectați. Vin să vă ajut fie că vreți, fie că nu.

Brüder se uită la el o clipă și în cele din urmă se resemnă.

Când intră și începu să coboare scara în spatele lui Brüder, Langdon simți valul de aer cald ridicându-se spre ei din măruntaiele cisternei. Adierea umedă purta cu ea acorduri ale *Simfoniei Dante*, dar și un miros familiar, și totuși inefabil... acela al unor mase mari de oameni înghesuite într-un spațiu închis.

Deodată, avu impresia că un lințoliu spectral îl învăluie, de parcă degetele lungi ale unei mâini nevăzute se ridicau din adâncul pământului, prefirându-i-se pe piele.

„Muzica."

Corul – o sută de voci la unison – intona un fragment cunoscut, articulând clar fiece silabă a textului lui Dante.

Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate.

Cele șase cuvinte – cel mai des citate din întregul poem dantesc, se înălțau din adâncul cisternei aidoma duhorii abominabile a morții.

Acompaniat de corni și de trompete, corul rosti iarăși avertismentul.

Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate!

„Lăsați orice speranță voi, care intrați aici!"

Scăldată într-o lumină roşie, caverna subterană răsuna în acordurile muzicii de inspirație infernală – vaierul vocilor, bocetul disonant al coardelor și zăngănitul profund al timpanelor se reverberau în sală aidoma undelor unui seism.

Atât cât putea răzbate cu privirea, Langdon văzu că solul acestei lumi subpământene era acoperit de un strat sticlos de apă – întunecată, nemişcată, placidă – ca o pojghiță de gheață neagră pe un lac din New England.

„Laguna ce nu oglindeşte stele."

Înălțându-se din apă, meticulos dispuse în șiruri aparent nesfârşite, sute de coloane dorice înalte fiecare de câte nouă metri susțineau plafonul boltit al sălii. Coloanele erau luminate de jos de o serie de spoturi individuale, creând astfel iluzia suprarealistă a unei păduri de trunchiuri ce răsăreau din lumină şi se ridicau spre întuneric, ca un fel de truc magic în oglindă.

Langdon şi Brüder se opriră în capătul scărilor, împietriți o clipă de caverna spectrală care se deschidea în fața lor. Sala însăși părea să emane o strălucire roșiatică și, privind pretutindeni în jurul lui, Langdon îşi dădu seama că respiră cât mai superficial posibil.

Aerul de aici părea mai greu decât își închipuise. Concertul era în plină desfășurare pe undeva pe la mijlocul sălii, iar publicul ședea pe o rețea de platforme. Mai multe sute de spectatori erau așezați în cercuri concentrice dispuse în jurul orchestrei, iar alții, cam o sută, pe margini. Câțiva își găsiseră loc pe platformele de trecere din apropiere, unde stăteau rezemați de balustradele solide și priveau în jos, în apă, în timp ce ascultau muzica.

Langdon trecu în revistă marea de siluete amorfe, căutând-o pe Sienna. Dar n-o zări nicăieri. Văzu însă oameni în smochinguri, rochii, sariuri, burka şi chiar turiști în pantaloni scurți și tricouri. Acest eșantion al populației lumii scăldat în lumina stacojie îi aminti lui Langdon de participanții la cine știe ce stranie ceremonie ocultă.

„Dacă Sienna este aici, realiză el, ne va fi aproape imposibil s-o remarcăm."

În clipa aceea, un bărbat solid trecu pe lângă ei și urcă scările, tușind. Brüder se întoarse și-l privi, studiindu-l cu atenție. Langdon simți o ușoară gâdilătură în gât, dar își spuse că e doar rodul imaginației.

Brüder făcu încă un pas pe platforma din lemn, cântărind diversele opțiuni pe care le aveau. Calea care se întindea înaintea lor semăna cu intrarea în labirintul Minotaurului. Platforma pe care se aflau se ramifica în alte trei câțiva metri mai departe, fiecare ramură despărțindu-se apoi în mai multe și creând astfel o rețea suspendată deasupra apei, cotind printre coloane și șerpuind mai departe, în întuneric.

„Mă pomenii într-o pădure deasă, își aminti Langdon primul cânt al capodoperei lui Dante, căci rătăcind pierdusem calea dreaptă."

Aplecându-se peste balustradă, profesorul privi în apă. Era adâncă de puțin peste un metru și surprinzător de limpede. Dalele din pardoseală erau clar vizibile, acoperite de un strat subțire de mâl.

Brüder aruncă rapid o privire spre apă, își drese glasul și apoi își ridică din nou ochii spre sala imensă.

– Vi se pare că există aici ceva care seamănă cu zona din înregistrarea video a lui Zobrist?

„Totul", replică Langdon în gând, privind zidurile umede din jurul lor. Făcu un semn cu mâna spre cel mai îndepărtat colț al sălii, mult spre dreapta, departe de platforma orchestrei.

– Bănuiesc că e pe acolo pe undeva.

Brüder încuviință:

– Așa îmi spune și mie flerul.

Porniră amândoi grăbiți pe platformă, cotind pe brațul ei drept și îndepărtându-se astfel de mulțime, spre cel mai izolat ungher al palatului scufundat.

În timp ce mergeau, Langdon realiză cât de ușor i-ar fi cuiva să se ascundă aici peste noapte, fără să fie văzut. Exact așa ar fi putut face Zobrist pentru a-și filma clipul video. Dar, firește, dacă sponsorizase cu atâta generozitate concertele din această săptămână, ar fi putut la fel de bine să solicite câteva minute de intimitate în cisternă.

„Nu că ar mai conta acum!"

Brüder pășea mai repede, ca și când ar fi ținut subconștient ritmul cu tempoul muzicii, care se accelerase într-o cascadă de semitonuri descendente.

„Dante și Virgiliu coborând in infern."

Langdon studie cu priviri intense zidurile acoperite de mușchi din dreapta lor, încercând să găsească o asemănare cu ceea ce văzuseră în înregistrare. La fiecare nouă bifurcație a platformei coteau la dreapta, tot mai departe de mulțime, îndreptându-se spre extremitatea cavernei. Uitându-se în spate, profesorul constată cu uimire că străbătuseră o distanță considerabilă.

Aproape că alergau acum, trecând pe lângă câțiva vizitatori, dar, când ajunseră în cel mai îndepărtat punct al cisternei, deja nu mai era nimeni pe lângă ei.

Brüder și Langdon erau singuri.

– Mie totul mi se pare la fel! exclamă agentul cu disperare în glas. De unde începem?

Langdon îi împărtășea frustrarea. Își amintea bine imaginile din înregistrare, dar nimic de aici nu ieșea în evidență.

Fără a se opri, începu să citească plăcuțele informative palid luminate montate ici și colo de-a lungul platformelor. Pe una era menționată capacitatea de optzeci de mii de metri cubi a sălii. Alta atrăgea atenția asupra unei coloane diferite de celelalte, furate de la o construcție din apropiere. O a treia prezenta o schiță a unei sculpturi antice care se erodase și deja nu se mai vedea – Ochiul găinii înlăcrimate, care plângea pentru toți sclavii care pieriseră lucrând la construirea cisternei.

În mod ciudat, o plăcuță pe care era scris un singur cuvânt îl făcu pe Langdon să se oprească brusc.

Brüder se opri și el și se întoarse.

– Ce s-a întâmplat?

Profesorul îi arătă.

Pe plăcuță, însoțit de o săgeată direcțională, se putea citi numele uneia dintre temutele Gorgone – un monstru feminin.

MEDUZA ⇒

Brüder citi și ridică din umeri.

– Și ce-i cu asta?

Langdon își simțea inima bătând repede în piept. Știa că Meduza nu era doar monstrul cu șerpi în loc de păr, care îi putea transforma în stane de piatră pe toți cei care o priveau, ci și un membru al panteonului grec de spirite subterane... o categorie aparte cunoscută ca monștri htonieni.

Adânc coborâţi în palatul scufundat...
căci colo, în întuneric, monstrul htonian aşteaptă...

„Ea ne arată drumul", îşi dădu el seama şi o luă la fugă mai departe, pe platformă. Brüder abia dacă izbutea să ţină pasul cu el în întuneric, urmând indicatoarele către Meduză. Într-un târziu, Langdon ajunse în capăt, la o mică platformă de observaţie aproape de baza zidului din dreapta al cisternei.

Şi acolo, în faţa lui, văzu ceva incredibil.

Un bloc colosal de marmură sculptată se ridica din apă – capul Meduzei, cu şerpi încovrigaţi în loc de păr. Mai bizar decât simpla ei prezenţă aici era faptul că ţeasta fusese amplasată cu susul în jos.

„Răsturnată precum cei damnaţi", îşi spuse Langdon, amintindu-şi *La Mappa dell'Inferno* a lui Botticelli şi păcătoşii pe care el îi reprezentase în Malebolge cu picioarele în sus şi capul în jos.

Brüder ajunse lângă el cu răsuflarea tăiată şi se opri uitându-se la capul răsturnat al Meduzei cu o expresie stupefiată.

Langdon bănuia că sculptura, care servea acum drept bază a uneia dintre coloane, fusese furată probabil de altundeva şi folosită aici ca material de construcţie ieftin. Motivul poziţiei inversate era, fără îndoială, credinţa superstiţioasă că astfel îi vor fi anihilate puterile malefice. Chiar şi aşa însă, Langdon nu se putea elibera de valul de gânduri sinistre care îl copleşeau.

„*Infernul* lui Dante. Finalul. Centrul pământului. Unde gravitaţia se inversează. Iar susul devine jos."

Presimţirile negre îi făceau pielea de găină, dar se forţă să străbată cu privirea prin pâcla stacojie care înconjura capul sculptat. Cea mai mare parte a părului plin de şerpi al Meduzei era sub apă, dar ochii îi erau deasupra, privind spre stânga, peste lagună.

Temător, Langdon se aplecă peste balustradă şi întoarse capul, urmărind privirea sculpturii spre familiarul colţ pustiu al palatului scufundat.

Şi în clipa aceea ştiu.

Aici era locul.

Zona zero a lui Zobrist.

Agentul Brüder se strecură fără zgomot pe sub balustradă, lăsându-se să alunece în apa care-i venea până la piept. Hainele i se îmbibară și el își simți mușchii încordându-se pentru a face față temperaturii scăzute. Pardoseala cisternei era lunecoasă sub ghetele lui, însă părea solidă. Rămase o clipă nemișcat, orientându-se și privind cercurile concentrice îndepărtându-se de trupul lui pe oglinda apei ca niște mici unde de șoc.

Timp de câteva secunde, Brüder nu mai respiră. „Mișcă-te încet, își zise. Nu crea turbulențe."

Sus, pe platformă, Langdon stătea lipit de balustradă și cerceta zona înconjurătoare.

– E totul în regulă, șopti el. Nimeni nu te vede.

Brüder se întoarse cu fața spre uriașul cap răsturnat al Meduzei, bine luminat de un spot roșiatic. Acum, că ajunsese la același nivel cu el, monstrul din marmură părea și mai mare.

– Urmărește privirea Meduzei peste lagună, îi șopti Langdon. Zobrist avea un fler deosebit pentru dramatism și simboluri... Nu m-ar mira dacă și-ar fi amplasat creația exact în direcția uităturii letale a monstrului.

„Minţile mari gândesc la fel." Brüder era recunoscător acum că profesorul insistase să coboare împreună cu el; experiența pe care o avea îl îndrumase aproape imediat spre acest colț îndepărtat al cisternei.

În timp ce acordurile *Simfoniei Dante* continuau să răsune în depărtare, Brüder își scoase lanterna de buzunar Tovatec, rezistentă la apă, o cufundă și acționă comutatorul. Un fascicul strălucitor de lumină albă străpunse apa, coborând până pe fundul cisternei.

„Ușor, își aminti el. Să nu deranjezi nimic!"

Fără un cuvânt, începu să înainteze precaut, pășind încet, legănând metodic lanterna înainte și-napoi, ca un căutător de mine subacvatice.

Lipit de balustradă, Langdon începu să simtă o îngrijorătoare înțepătură în gât. În ciuda umidității, i se părea că aerul din cisternă avea iz de stătut și era sărac în oxigen. Privindu-l pe Brüder cum înaintează atent în lagună, încercă să se asigure că totul avea să fie bine.

„Am ajuns la timp.

Totul e intact.

Echipa lui Brüder poate controla situația.“

Și totuși, stătea ca pe ace. Suferind de claustrofobie de mic, știa că nu s-ar fi simțit în largul lui aici, jos, indiferent de circumstanțe. „E ceva care are legătură cu miile de tone de pământ de deasupra mea... susținute doar de niște coloane măcinate de ani.“

Își alungă ideea din minte și mai privi o dată în spate, asigurându-se că nimeni nu le acorda o atenție nedorită.

„Nimic.“

Singurele persoane din apropiere stăteau pe diverse alte platforme și se uitau în direcție opusă, spre orchestră. Nimeni nu părea să-l fi observat pe Brüder înaintând ușor prin apă în acest colț îndepărtat al cisternei.

Langdon își întoarse privirea spre agentul SSR. Raza scufundată a lanternei sale se legăna fantomatic înaintea lui, luminându-i drumul. Deodată, cu colțul ochiului surprinse o mișcare în stânga – o siluetă neagră ridicându-se din apă în fața lui Brüder. Răsucindu-se pe călcâie, încercă să străpungă întunericul cu privirea, așteptându-se pe jumătate să vadă cine știe ce monstru acvatic apărând din adâncuri.

Brüder se oprise, probabil observând și el silueta.

În colțul îndepărtat, o formă neagră, tremurătoare, se profila pe perete, înaltă de aproape nouă metri. Silueta spectrală semăna perfect cu aceea a doctorului de ciumă din înregistrarea lui Zobrist.

„E o umbră, realiză Langdon, răsuflând ușurat. E umbra lui Brüder.“

Umbra fusese proiectată de agent când trecuse prin dreptul unui spot luminos cufundat în apă, exact așa cum se petrecuse cu umbra lui Zobrist în clipul video.

– Ăsta e locul! strigă el către agent. Ești aproape.

Brüder încuviință cu o mișcare scurtă a capului și continuă să înainteze în lagună. Langdon încercă să țină pasul cu el, deplasându-se pe lângă balustradă. Nu peste mult timp, mai aruncă în fugă o privire spre orchestră, pentru a se asigura că agentul nu fusese observat.

Nimic.

Când își întoarse ochii spre colțul lagunei, o scânteiere de lumină reflectată îi atrase privirea pe platformă, la picioarele lui. Se uită în jos și văzu o bălticică roșie.

Sânge.

Și ciudat era că Langdon stătea în el.

„Sângerez eu?"

Nu simțea nicio durere, dar începu să se pipăie disperat în căutarea unei răni sau a unei posibile reacții la vreo toxină din aer. Își atinse nasul, asigurându-se că nu sângerează, apoi unghiile, urechile...

Nedumerit, privi în jur, constatând că, într-adevăr, era singur pe platformă.

Se uită din nou la balta roșie și de această dată remarcă un firișor scurgându-se în lungul platformei și adunându-se la picioarele lui. După câte se părea, lichidul roșu venea de undeva din față, șiroind pe o zonă înclinată a scândurii.

„Cineva e rănit acolo", își spuse el. Se uită rapid spre Brüder, care se apropia de centrul lagunei.

Langdon păși în grabă pe platformă, urmând firul. În vreme ce înainta spre capăt, pârâiașul se lățea, curgând liber. „Ce mai e și asta?" Deja firul se transformase într-un mic șuvoi. Începu să alerge paralel cu sângele până la perete, unde platforma se sfârșea.

Punct mort.

Bâjbâind prin întuneric, găsi o baltă considerabilă de un roșu licăritor, de parcă cineva tocmai fusese măcelărit acolo.

În clipa aceea, văzând lichidul roșu picurând de pe platformă în cisternă, își dădu seama că presupunerea sa inițială fusese greșită.

„Nu e sânge."

Luminile roșii din incinta aceea vastă, în combinație cu nuanța roșiatică a platformei, confereau picăturilor limpezi o nuanță stacojie.

„E doar apă!"

În loc să-i aducă liniștea dorită, constatarea îi stârni un sentiment de frică pură. Se holbă la baltă, zărind stropi pe balustradă... și urme de pași pe jos.

„Cineva a ieșit din apă pe aici."

Se răsuci pe călcâie ca să-l strige pe Brüder, dar agentul era prea departe, iar simfonia se transformase într-un fortissimo de alămuri și timpane. Zgomotul era asurzitor. Deodată, simți o prezență lângă el.

„Nu mai sunt singur aici."

Mișcându-se cu încetinitorul parcă, Langdon se întoarse spre zidul în care se sfârșea platforma. La trei metri distanță, învăluită în penumbră, izbuti să discearnă o formă rotunjită, ca un bolovan învelit într-o țesătură neagră, care picura formând un ochi de apă. Forma era neclintită.

Și apoi se mișcă.

Silueta se alungi, capul lipsit de trăsături ridicându-se din poziția aplecată.

„O persoană înfășurată într-o burka neagră", își dădu el seama.

Veșmântul islamic tradițional nu lăsa să se vadă niciun centimetru de piele, dar când capul în văluri se întoarse spre el, doi ochi se materializară, privind prin fanta îngustă a acoperământului și fixându-se asupra lui.

Și în momentul acela știu.

Sienna Brooks țâșni din ascunzătoarea ei. Dintr-un singur pas acceleră în sprint, năpustindu-se spre Langdon și doborându-l la pământ în vreme ce continuă să alerge pe platformă.

În largul lagunei, Brüder se oprise brusc. Fasciculul lanternei Tovatec surprinsese o strălucire de metal undeva în faţă, pe pardoseala cisternei.

Abia îndrăznind să respire, făcu încă un pas, atent să nu tulbure apa. Prin suprafaţa ei sticloasă putea vedea acum un dreptunghi îngust din titan, prins pe dalele de piatră.

„Placa lui Zobrist."

Apa era atât de limpede, încât aproape că puteai citi data zilei de mâine şi textul care o însoţea:

ÎN ACEST LOC, LA ACEASTĂ DATĂ,
LUMEA S-A SCHIMBAT PENTRU TOTDEAUNA.

„S-o crezi tu, îşi zise Brüder tot mai încrezător. Mai avem câteva ore până mâine, ca să oprim toată nebunia asta."

Amintindu-şi înregistrarea lui Zobrist, înclină uşor raza lanternei spre stânga plăcii, căutând recipientul Solublon prins de fund. Fasciculul lumină apa întunecată, iar el îşi miji nedumirit ochii.

„Niciun recipient."

Mută lanterna mai spre stânga, exact în locul în care săculeţul apăruse în înregistrare.

Tot nimic.

„Dar... era chiar aici!"

Brüder îşi încleştă maxilarele şi mai făcu un pas în faţă, plimbând încet fasciculul luminos pe întreaga zonă.

Nu era niciun recipient. Doar placa.

Pentru o facţiune de secundă, îşi spuse că, poate, la fel ca atâtea altele astăzi, şi această ameninţare era doar un bluf, o iluzie.

„Să fi fost totul o farsă?!

A vrut Zobrist doar să ne sperie?“

Și atunci o văzu.

În stânga plăcii, abia vizibilă pe fundul cisternei, zăcea moale și nemișcată o sfoară. Părea doar un viermișor mort în apă. La capătul ei se vedea o clemă mică din plastic de care atârnau câteva fragmente de Solublon.

Brüder rămase cu ochii ațintiți la restul săculețului transparent. Atârna de capătul sforii ca nodul rupt al unui balon spart.

Adevărul i se contură încet în minte.

„Am ajuns prea târziu.“

Își imagină săculețul scufundat dizolvându-se și destrămându-se... conținutul său letal răspândindu-se în apă... și ridicându-se la suprafața lagunei.

Cu un deget tremurător, stinse lanterna și rămase o clipă acolo, în întuneric, încercând să-și adune gândurile.

Care se transformară rapid într-o rugăciune.

„Dumnezeu să ne ajute pe toți!“

– Agent Brüder, repetă! strigă Sinskey în stația radio, coborând pe jumătate treptele spre cisternă în încercarea de a auzi mai bine. N-am înțeles!

Aerul cald se ridica pe lângă ea, pe trepte în sus, spre ușa deschisă. Afară, echipa SSR tocmai sosise, iar membrii ei se pregăteau în spatele clădirii, pentru a-și ascunde costumele de protecție de ochii trecătorilor în timp ce așteptau evaluarea lui Brüder.

– ... recipient spart... pârâi glasul agentului în stația radio a directoarei OMS... și... eliberat.

„Ce?!“ Sinskey se rugă să fi înțeles greșit și coborî în fugă alte câteva trepte.

– Repetă! ceru ea apropiindu-se de baza scării, unde muzica orchestrei răsuna mai tare.

Acum, vocea lui Brüder se auzea mult mai clar.

– ... și repet... agentul contagios s-a dispersat!

Sinskey se prăvăli înainte, gata să cadă la intrarea în cisternă. „Cum e posibil?!“

– Sacul s-a dizolvat! răsună tare glasul lui Brüder. Agentul contagios este în apă!

O sudoare de gheață o acoperi când ridică privirea și încercă să cuprindă cu mintea lumea subterană care se întindea în fața ei. Prin pâcla roșiatică văzu o vastă oglindă de apă din care se înălțau sute de coloane. Dar întâi de toate văzu oameni.

Sute de oameni.

Sinskey rămase o clipă cu privirea la mulțimea nebănuitoare, prizonieră în capcana mortală a lui Zobrist. Și apoi reacționă din instinct.

– Agent Brüder, urcă acum! Vom începe imediat evacuarea oamenilor.

Răspunsul veni aproape în aceeași clipă.

– Categoric, nu! Blocați ușile! Nimeni nu iese de aici!

Ca director al Organizației Mondiale a Sănătății, Elizabeth Sinskey era obișnuită ca ordinele să-i fie ascultate fără crâcnire. Pentru un moment, crezu că a înțeles greșit cuvintele agentului. „Blocați ușile?!"

– Doamnă doctor Sinskey, răsună vocea lui Brüder peste acordurile muzicii. M-ați auzit? Închideți naibii ușile!

Și repetă comanda, însă nu mai era necesar. Sinskey știa că omul are dreptate. În fața unei posibile pandemii, limitarea extinderii era singura opțiune viabilă.

Din reflex, ridică mâna și atinse amuleta din laipslazuli. „Sacrifică-i pe cei puțini, ca să-i salvezi pe cei mulți." Cu o fermitate inflexibilă, își duse stația radio la gură.

– Confirmat, agent Brüder. Voi da ordinul de blocare a ușilor.

Se pregătea să întoarcă spatele ororii din cisternă și să dea comanda de izolare a zonei, când observă o agitație în mulțime.

Nu departe, o femeie într-o burka neagră venea alergând pe o platformă aglomerată, împingând oamenii întâlniți în cale pentru a-și face loc. Femeia cu chipul acoperit părea că se îndreaptă exact spre ea și spre ieșire.

„E urmărită, realiză Sinskey, văzând un bărbat care alerga în spatele ei. Și o clipă mai târziu înghețā. E Langdon!"

Privirea îi zbură înapoi la femeia în negru, care se apropia în viteză, strigând ceva în turcă spre oamenii de pe platformă. Sinskey nu vorbea turca, dar după reacția panicată a celorlalți, cuvintele femeii erau echivalente cu strigătul „Foc!" într-o sală de teatru aglomerată.

Un val de panică se răspândi în mulțime și, o secundă mai târziu, nu doar femeia în văluri și Langdon fugeau spre ieșire, ci toată lumea.

Sinskey se întoarse cu spatele spre gloata care năvălea și strigă disperată pe scări în sus, după echipa ei:

– Încuiați ușile! Sigilați cisterna! ACUM!

Până când Langdon ajunse după colț, lângă scară, Sinskey urcase deja jumătate dintre trepte și continua în sus, strigând nebunește să fie închise ușile. Sienna Brooks era aproape în spatele ei, luptându-se cu burka grea și udă.

Pe urmele lor, Langdon simțea valul de spectatori îngroziți năpustindu-se spre ei.

– Blocați ieșirea! strigă Sinskey din nou.

Langdon urcă treptele câte trei odată, apropiindu-se rapid de Sienna. Sus, ușile duble ale cisternei începuseră să se închidă.

„Prea lent!"

Sienna o ajunse pe Sinskey și o prinse de umăr, folosindu-se de ea pentru a zvâcni înainte, peste ea, spre ieșire. Sinskey se prăbuși în genunchi, iubita ei amuletă lovind scările de ciment și frângându-se în două.

Langdon își înăbuși pornirea instinctivă de a se opri și a-i da o mână de ajutor și trecu pe lângă ea, repezindu-se spre ultima treaptă.

Sienna se afla la numai doi, trei metri în fața lui acum, dar ajunsese deja sus și ușile nu se închideau suficient de repede. Fără a se opri, Sienna Brooks se răsuci într-o parte și-și strecură pieziș trupul zvelt prin deschiderea îngustă.

Aproape că ieșise, când burka i se prinse într-un ivăr, oprind-o în loc, prizonieră între uși, la numai câteva palme de libertate. Ea se zbătu să se elibereze, dar mâna lui Langdon înșfăcă o bucată din pânza neagră. Și o ținu cu toate puterile, trăgând-o înapoi, încercând s-o readucă înăuntru, dar ea se zvârcoli frenetic și, deodată, el constată că mai strânge în mână doar un ghem ud de țesătură.

Ușile se închiseră, ratându-i degetele la milimetru. Cocoloșul de pânză era prins între ele, împiedicându-le să se închidă complet, în ciuda eforturilor celor de afară.

Prin crăpătura îngustă, Langdon o văzu pe Sienna Brooks alergând de-a lungul unei străzi aglomerate, capul ei chel lucind în lumina becurilor

stradale. Era îmbrăcată cu blugii și tricoul pe care le purtase toată ziua, iar el fu cuprins deodată de un sentiment acut de trădare.

Care dură doar o clipă. O greutate imensă îl izbi dur de uși.

Mulțimea ajunsese în spatele lui.

Aerul răsuna de strigăte înspăimântate și derutate, iar muzica orchestrei simfonice se transformă într-o cacofonie amețitoare. Langdon simțea presiunea crescând în spatele lui pe măsură ce mulțimea se îndesea. Toracele începu să i se comprime dureros, lipit de tăblia groasă din lemn.

Și o clipă mai târziu ușile explodară, iar el se pomeni azvârlit afară ca un dop dintr-o sticlă de șampanie. Se împletici pe trotuar, cât pe ce să se prăbușească. În spatele lui, un șuvoi de omenire se revărsa din măruntaiele pământului, ca niște furnici fugind dintr-un mușuroi otrăvit.

Auzind tot acest haos, agenții SSR veniră în fugă din spatele clădirii. Apariția lor în costume de protecție cu măști pe față nu făcu decât să sporească panica.

Langdon se întoarse și se uită peste stradă, după Sienna, dar nu văzu decât mașini, lumini și agitație.

Și apoi, pentru o fracțiune de secundă, pe o stradă la stânga lui, lucirea palidă a unui cap pleșuv se întrezări în noapte, îndepărtându-se în goană pe un trotuar aglomerat și dispărând după un colț.

Langdon aruncă o privire disperată în spate, în căutarea lui Sinskey sau a poliției, ori a unui agent SSR care să nu poarte costumul de protecție.

Nimic.

Era pe cont propriu acum.

Fără ezitare, porni în goană pe urmele Siennei.

***

Dedesubt, în adâncurile cisternei, agentul Brüder stătea singur în apa care-i ajungea până al piept. Sunetele nebuniei ajungeau până la el prin întuneric – turiști și muzicieni năpustindu-se spre ieșire, pe scări.

„Ușile nu au fost blocate, realiză el, îngrozit. Izolarea a eșuat.“

CAPITOLUL 94

Robert Langdon nu era un bun alergător, dar anii de înot îi întăriseră musculatura picioarelor, și înalt fiind, avea pasul lung. Ajunse la colțul străzii în numai câteva secunde și coti, ajungând pe un bulevard larg. Cercetă cu privirea împrejurimile, înfrigurat.

„Trebuie să fie aici!“

Ploaia se oprise, iar din acest colț putea vedea toată strada bine iluminată. Nu exista niciun loc în care să te ascunzi.

Și totuși, Sienna părea că a dispărut.

Langdon se opri cu mâinile în șold, gâfâind și cercetând strada udă de ploaie care se întindea înaintea lui. Singura mișcare pe care o zări era la vreo cincisprezece metri în față, unde unul dintre modernele *otobüs* ale Istanbulului demarase de lângă bordură și lua deja viteză pe bulevard.

„Să fi urcat Sienna într-un autobuz?“

Lui i se părea o alegere mult prea riscantă. Chiar s-ar fi imobilizat singură într-un mijloc de transport în comun când știa că toată lumea va fi pe urmele ei? Pe de altă parte, dacă socotea că nimeni n-o văzuse și dacă autobuzul tocmai pleca în momentul acela, oferindu-i o oportunitate cum nu se poate mai nimerită...

„Poate.“

Pe autobuz era montat un panou care preciza destinația – o matrice de leduri programabilă, care afișa un singur cuvânt: GALATA.

Langdon o luă la fugă pe stradă, spre un bătrânel care stătea în fața unui restaurant, sub o copertină. Era frumos îmbrăcat, cu o tunică brodată și turban pe cap.

– Scuzați-mă, spuse el cu răsuflarea tăiată, când ajunse lângă turc. Vorbiți engleza?

– Firește, răspunse acesta, neafectat de tonul presant din glasul lui.

– Galata? Ce e, un loc?

– Galata? replică bătrânelul. Podul Galata? Turnul Galata? Portul Galata?

Langdon arătă autobuzul care se îndepărta.

– Galata! Unde merge *otobüs!*

Bărbatul cu turban se uită după autobuz și păru să se gândească o clipă.

– Podul Galata, spuse el apoi. Pleacă din orașul vechi și traversează apa.

Langdon oftă greu și cercetă din nou strada cu privirea, dar nu se zărea nici urmă de Sienna.

Sirene începuseră să urle pretutindeni și tot mai multe mașini ale serviciilor de urgență treceau în goană pe lângă ei, în direcția cisternei.

– Ce se întâmplă? întrebă turcul, cu o expresie alarmată. E totul în regulă?

Langdon se mai uită o dată spre autobuzul care plecase, știind că era un pariu greu de câștigat, dar nu avea de ales.

– Nu, domnule, răspunse. E o situație de urgență și am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Făcu semn spre marginea trotuarului, unde un valet tocmai parcase un Bentley argintiu. E mașina dumneavoastră?

– Este, dar...

– Am nevoie de ea. Știu că nu ne cunoaștem, dar s-a întâmplat o catastrofă. Este o chestiune de viață și de moarte.

Bărbatul cu turban privi în ochii lui câteva momente lungi, de parcă i-ar fi sondat sufletul. Într-un târziu, încuviință cu o mișcare din cap.

– Atunci, ați face bine să urcați.

Când Bentley-ul demară, Langdon își dădu seama că-și înfipsese degetele tare în banchetă. Bărbatul era, neîndoielnic, un șofer experimentat și părea să savureze provocarea de a „croșeta“ prin trafic, jucându-se de-a prinselea cu autobuzul.

După numai trei intersecții străbătute, ajunsese deja chiar în spatele lui. Langdon se aplecă în față, privind intens spre luneta autobuzului. Luminile dinăuntru erau slabe și nu reuși să distingă decât siluetele vagi ale pasagerilor.

– Rămâneți lângă *otobüs*, vă rog, îi ceru el turcului. Și... aveți un telefon?

Omul scoase un mobil din buzunar și i-l dădu pasagerului, care îi mulțumi recunoscător, înainte de a realiza că de fapt nu știa cui să-i telefoneze. Nu avea niciun număr de contact pentru Sinskey ori pentru Brüder, iar ca să sune la sediul general OMS din Elveția ar fi durat o veșnicie.

– Cum sun la poliția locală? întrebă el.

– Unu, cinci, cinci. De oriunde în Istanbul.

Langdon formă numărul și așteptă. La celălalt capăt păru să sune la nesfârșit. Într-un final o voce răspunse, declarând în turcă și-n engleză că, urmare a numărului mare de apeluri, este rugat să aștepte. El era curios dacă motivul acelui număr mare de apeluri era criza de la cisternă.

Probabil că la palatul scufundat era deja un haos total. Și-l aminti pe Brüder înaintând prin apă și se întrebă ce descoperise acolo. Dar avea impresia sumbră că știe deja.

„Sienna a ajuns în apă înaintea lui."

În fața lor, luminile de frână ale autobuzului se aprinseră, iar vehiculul încetini și opri într-o stație. Turcul bătrâior opri și el la vreo cinci metri în spate, cu motorul la ralanti, oferindu-i lui Langdon un unghi perfect pentru a vedea ce călători urcă și coboară. Doar trei pasageri coborâră, toți trei bărbați, dar el îi studie cu atenție, știind bine cât de talentată era Sienna la deghizări.

Apoi privi din nou luneta autobuzului. Sticla era fumurie, dar acum luminile din interior erau aprinse, așa că putea distinge mai bine oamenii din interior. Se aplecă în față, cu gâtul întins și fruntea aproape lipită de parbriz, încercând s-o zărească pe Sienna.

„Te rog, nu-mi spune că am greșit!"

Și atunci o văzu.

În colțul din spate al autobuzului, cu spatele spre el, o pereche de umeri înguști se ridica spre ceafa unui cap complet ras.

„Nu poate fi decât Sienna."

Când autobuzul acceleră, luminile din interior păliră iar. Cu o frântură de secundă înainte însă, capul se întoarse, privind pe geam, afară.

Langdon se ghemui pe banchetă. „Oare m-a văzut?" Șoferul lui cu turban demarase deja, urmând autobuzul îndeaproape.

Strada cobora spre mare și departe, în față, Langdon văzu luminile unui pod jos, care traversa Cornul de Aur. Podul părea complet blocat de trafic. De fapt, întreaga zonă de la intrarea pe el părea o mare de vehicule.

– Bazarul de mirodenii, îi explică turcul de la volan. O destinație foarte populară în serile ploioase.

Și îi făcu semn spre malul apei, unde o clădire incredibil de lungă era străjuită de una dintre cele mai spectaculoase moschei ale Istanbulului – Moscheea Nouă, dacă-și amintea el bine, judecând după înălțimea minaretelor ei gemene. Bazarul de mirodenii părea mai mare decât majoritatea mallurilor americane, iar pe intrarea lui arcuită se perindau zeci de persoane.

– *Alo?!* răsună o voce slabă undeva în mașină. *Acil Durum! Alo?!*

Langdon se uită la mobilul din mâna lui. „Poliția!"

– Da, alo! spuse el în telefon. Mă numesc Robert Langdon. Colaborez cu Organizația Mondială a Sănătății. Aveți o criză gravă la cisterna orașului, iar eu urmăresc acum persoana răspunzătoare pentru ea. Este într-un autobuz în apropiere de Bazarul de mirodenii, care se îndreaptă spre...

– Un moment, vă rog, îl întrerupse operatorul. Vă fac legătura cu dispecerul.

– Nu, stai!

Dar fusese lăsat din nou în așteptare.

Șoferul Bentley-ului se întoarse spre el cu o privire alarmată.

– O criză la cisternă?!

Se pregătea să-i explice despre ce era vorba, când fața omului începu să lucească roșie, ca a unui demon.

„Lumini de frână!"

Bătrânelul întoarse privirea înainte și frână dur, oprind chiar în spatele autobuzului. Luminile dinăuntru se aprinseră iar, și de data asta o văzu cum nu se poate mai clar. Stătea în fața ușii din spate, trăgând repetat de mânerul de urgență și bătând în geam, ca să fie lăsată să coboare.

„M-a văzut", își spuse Langdon. Fără îndoială, văzuse și aglomerația de pe Podul Galata și știa că nu-și permitea să se lase prinsă în ea.

Langdon deschise portiera într-o fracțiune de secundă, dar Sienna sărise deja din autobuz și alerga pierzându-se în noapte. Profesorul aruncă telefonul mobil în mașină, spre proprietarul lui, și strigă:

– Spune poliției ce s-a întâmplat. Spune-le să înconjoare zona!

Turcul cu turban dădu din cap speriat, în semn că înțelesese.

– Și mulțumesc! adăugă din fugă. *Teşekkürler!*

Și cu asta porni în goană pe urmele Siennei, care alerga spre mulțimea de turiști de lângă Bazarul de mirodenii.

Vechi de trei sute de ani, Bazarul de mirodenii din Istanbul este una dintre cele mai mari piețe acoperite din lume. Construit în forma literei L, complexul are optzeci și opt de hale boltite, fiecare cu sute de tarabe la care negustorii locali vând o gamă uluitoare de delicatese provenite din toate colțurile lumii – condimente, fructe, ierburi aromate și dulcele atotprezent în Istanbul, rahatul turcesc.

Intrarea în bazar – un masiv arc gotic din piatră – se face pe la colțul dintre Cicek Pazari și strada Tahmis. Se spune că pe aici trec mai bine de trei sute de mii de vizitatori în fiecare zi.

În seara asta, apropiindu-se de marea de oameni de la intrare, Langdon își spuse că toți cei trei sute de mii se adunaseră aici la aceeași oră. Încă alerga din toate puterile, fără a o scăpa din ochi pe Sienna. Era acum la numai douăzeci de metri în fața lui, gonind drept spre poarta bazarului, fără a da vreun semn că ar avea de gând să se oprească.

Sienna ajunse la arcul gotic și se lovi de mulțime. Continuă să se strecoare printre oameni, făcându-și loc cu coatele și, în clipa în care trecu pragul, aruncă o privire scurtă în spate. Langdon văzu în ochii ei o fetiță speriată, fugind speriată... disperată și fără control.

– Sienna! strigă tare.

Dar ea se avântă în marea de oameni și dispăru.

Profesorul se lansă pe urmele ei, ciocnindu-se, împingând, întinzându-și gâtul, până ce o zări croindu-și drum pe aleea vestică a bazarului, în stânga lui.

Lăzi pline ochi cu mirodenii exotice mărgineau aleea – curry din India, șofran iranian, ceai chinezesc, culorile lor amețitoare creând un culoar în nuanțe de galben, maro și auriu. La fiecare pas, Langdon sesiza o altă aromă – ciuperci picante, rădăcini amărui, uleiuri moscate, toate înălțându-se în aer împreună cu un cor asurzitor de limbi din

toate colțurile pământului. Rezultatul era o cascadă de stimuli senzoriali, pe fondul unui freamăt neîncetat al oamenilor.

Mii de oameni.

O senzație sufocantă de claustrofobie puse stăpânire pe Langdon și aproape că se trase înapoi, gata să iasă din bazar, dar își adună forțele și se avântă mai departe. O vedea pe Sienna în față, făcându-și loc prin mulțime fără nicio ezitare. Era evident că avea de gând să meargă până la capăt... oriunde ar fi fost capătul acela.

Pentru o clipă, Langdon se întrebă de ce o urmărește.

„Pentru a face dreptate?" Ținând seama de faptele ei, nici nu-și putea imagina ce pedeapsă ar fi așteptat-o, dacă ar fi fost prinsă.

„Ca să previn o pandemie?" Ceea ce fusese făcut fusese făcut și nu mai era cale de întoarcere.

În timp ce-și croia drum prin marea de oameni, realiză deodată de ce voia atât de mult s-o prindă pe Sienna Brooks.

„Vreau răspunsuri."

La numai zece metri înaintea lui, Sienna se îndrepta spre ieșirea din capătul brațului vestic al bazarului. Aruncă încă o privire furișă în spate, părând speriată să-l vadă pe Langdon atât de aproape de ea. Când întoarse iar capul, ca să vadă pe unde merge, se împiedică și căzu.

Capul îi zvâcni înainte, lovindu-se de umărul celui din fața ei. Omul se cocoșă, iar mâna ei țâșni în lateral, căutând ceva care să-i atenueze căderea. Nu găsi decât marginea unui coș plin de castane uscate, de care se prinse cu un gest disperat. Coșul se răsturnă peste ea, castanele împrăștiindu-se în cascadă pe jos.

Langdon avu nevoie de numai trei pași pentru a ajunge în locul în care se prăbușise ea. Se uită în jos, dar nu văzu decât coșul căzut cu fundul în sus și castanele. Sienna nu era.

Proprietarul castanelor urla din toți rărunchii.

„Unde s-a dus?!"

Langdon se răsuci pe călcâie, însă ea părea că intrase în pământ. Când privirea i se opri pe ieșirea din capătul de vest, la numai cincisprezece metri distanță, își dădu seama că prăbușirea ei dramatică nu fusese câtuși de puțin accidentală.

Se repezi spre ieșire și ajunse într-o piață publică enormă, și ea plină de oameni. Privi în jur, căutând în van. Direct în față, dincolo de

o autostradă cu multe benzi pe sens, Podul Galata traversa apele Cornului de Aur. Cele două minarete ale Moscheii Noi se înălțau în dreapta lui, strălucind puternic deasupra pieței. Iar în stânga era doar un vast spațiu deschis... fremătând de aglomerație.

Sunetul claxoanelor îi atrase privirea înainte, spre artera care separa piața de mare. Şi o văzu pe Sienna, deja la o sută de metri depărtare, sprintând printre mașini și abia ferindu-se să nu fie strivită între două camioane. Se îndrepta spre mare.

În stânga lui, pe țărmul Cornului de Aur, un nod de transport public fremăta de activitate – feriboturi, autobuze, taxiuri, ambarcațiuni de agrement.

Langdon alergă cu toată viteza spre autostradă. Când ajunse la bordură își sincroniză fuga cu viteza mașinilor care se apropiau și reuși să străbată în siguranță primele două benzi. Timp de cincisprezece secunde, hăituit de faruri orbitoare și claxoane furioase, izbuti să treacă de pe un sens pe celălalt, oprindu-se, pornind din nou, strecurându-se, până ce în sfârșit sări peste parapetul de protecție, pe iarba de pe malul mării.

Deși încă o mai zărea, Sienna era mult în fața lui acum, ocolind zona de taxiuri și autobuze care așteptau și îndreptându-se direct către docuri, unde se vedeau tot felul de ambarcațiuni sosind și plecând – vaporașe de agrement, taxiuri acvatice, șalupe de pescuit, bărci cu motor. Dincolo de Cornul de Aur, lumini scânteiau pe țărmul celălalt, iar Langdon nu se îndoia că, dacă Sienna ar fi ajuns acolo, n-ar mai fi avut nicio șansă s-o găsească.

Când ajunse în sfârșit la mare, coti la stânga și continuă să alerge pe ponton, atrăgând priviri uimite din partea turiștilor care așteptau la rând să se îmbarce pe flotila de vaporașe țipător decorate, cu tot cu înflorituri aurite, cupole ca de moschee și lumini fluorescente orbitoare.

„Un Las Vegas pe Bosfor", își spuse Langdon, fără să se oprească.

O vedea pe Sienna mult în față. Nu mai alerga, ci se oprise pe chei într-o zonă cu numeroase șalupe private, insistând pe lângă unul dintre proprietari.

„N-o lăsa să se îmbarce!"

Apropiindu-se, observă că rugămințile Siennei erau adresate unui tânăr care stătea la cârma unei bărci cu motor care se pregătea să se desprindă de la chei. Bărbatul zâmbea, dar continua să clatine din cap

politicos – nu. Sienna gesticula de zor, dar tânărul părea să refuze categoric, întorcându-se spre panoul de control.

În vreme ce Langdon se apropia, Sienna privi spre el; fața îi era o mască a disperării. Alături, cele două motoare ale șalupei ambalară, frământând apa și împingând ambarcațiunea de la chei.

Și în clipa următoare Sienna zbură prin aer, sărind peste fâșia de mare și aterizând cu un bufnet pe puntea din fibră de sticlă a bărcii, la pupa. Simțind impactul, proprietarul se întoarse cu o expresie stupefiată și, văzând-o, opri motorul. Șalupa rămase pe loc, la circa douăzeci de metri de țărm. Strigând furios, turcul se îndreptă spre pasagera nedorită.

Când se apropie de ea, Sienna făcu rapid un pas în lateral, îl prinse de încheietura mâinii și, exploatând elanul cu care el înainta, îl aruncă peste bord. Omul căzu în mare cu capul înainte. Câteva secunde mai târziu ieși la suprafață, scuipând, bătând din brațe nebunește și strigând o serie de cuvinte care erau, fără îndoială, înjurături în turcă.

Cu un gest imperturbabil, Sienna aruncă în apă o plută de salvare, se așeză la cârmă și împinse manetele de accelerație.

Motoarele porniră, iar șalupa țâșni înainte.

Langdon încremeni pe doc, trăgându-și sufletul și privind coca albă a bărcii zburând pe suprafața apei și devenind doar o umbră fantomatică în noapte. Ridicând ochii spre orizont, își dădu seama că Sienna avea acum acces nu numai la celălalt țărm al Cornului de Aur, ci la o rețea aproape nesfârșită de ape navigabile care se întindeau din Marea Neagră până în Mediterana.

„S-a dus!“

Aproape de el, proprietarul bărcii ieși din apă, se ridică în picioare și se duse în grabă să anunțe poliția.

Langdon se simți dureros de singur în timp ce privea luminile șalupei deturnate pălind în depărtare. Huruitul motoarelor se auzea din ce în ce mai slab.

Și apoi se stinse brusc.

Langdon își miji ochii, încercând să distingă ceva în zare.

„Oare a oprit motorul?“

Luminile bărcii păreau că nu se mai depărtează, legănându-se ușor pe valurile molcome ale Cornului de Aur. Dintr-un motiv necunoscut, Sienna Brooks se oprise.

„O fi rămas fără combustibil?“

Își făcu mâinile pâlnie la urechi și ascultă, izbutind să audă ușorul zumzet al motoarelor la ralanti.

„Și dacă n-a rămas fără benzină, ce face?“

Langdon așteptă.

Zece secunde. Cincisprezece secunde. Treizeci de secunde.

Și apoi, pe neașteptate, motoarele își măriră turația, timid la început, apoi tot mai hotărât. Spre surprinderea lui, luminile schițară un semicerc larg în apă, iar șalupa se roti cu prova spre el.

„Se întoarce!“

În timp ce barca se apropia, Langdon o văzu clar la cârmă, privind fix înainte. Când ajunse la treizeci de metri de țărm, încetini și duse barca ușor la docul de la care abia plecase. Apoi opri motoarele.

Liniște.

Sus, pe chei, Langdon o privea stupefiat.

Sienna nu ridică privirea.

Își îngropă fața în mâini și începu să tremure, cu umerii aduși în față, zguduindu-se. Când se uită într-un târziu spre Langdon, ochii îi erau plini de lacrimi.

– Robert, hohoti ea, nu mai pot să fug. Nu mai am unde să mă duc.

„S-a terminat!“ Elizabeth Sinskey stătea în capătul scării care cobora în cisternă și privea sala evacuată. Respira greu prin masca de gaze pe care o purta. Deși fusese probabil expusă la agentul patogen – indiferent care era acela – se simți mai liniștită când, îmbrăcată cu costumul de protecție, intră în spațiul subteran împreună cu echipa SSR. Purtau toți salopete umflate, având căști ermetice pe cap, și semănau cu o echipă de astronauți gata să pătrundă într-o navă extraterestră.

Sinskey știa că sus, pe stradă, sute de spectatori și de muzicieni înspăimântați așteptau, mulți dintre ei fiind tratați pentru rănile suferite când dăduseră toți năvală afară. Alții fugiseră deja departe. Ea se simțea norocoasă fiindcă scăpase doar cu o vânătaie la genunchi și cu amuleta spartă.

„Există o singură formă de contagiune care se răspândește mai repede decât un virus, își spuse ea, și aceea e panica.“

Ușile cisternei erau încuiate acum, ermetic sigilate și păzite de autoritățile locale. Sinskey se temuse de o ciorovăială pe teme de jurisdicție cu poliția turcă, dar orice potențial conflict se evaporase când agenții locali văzuseră echipa SSR în costume de protecție pentru risc biologic și o auziseră pe Sinskey avertizând cu privire la o posibilă molimă.

„Suntem pe cont propriu, își spuse ea, privind pădurea de coloane care se reflecta în apa lagunei subterane. Nimeni nu vrea să coboare aici.“

În spatele ei, doi agenți întindeau o folie uriașă din poliuretan pe pardoseala din capătul scării, fixând-o de zid cu un dispozitiv termic. Alți doi găsiseră o zonă mai întinsă de platforme libere și începuseră să-și așeze echipamentele electronice numeroase, de parcă se pregăteau să investigheze locul unei infracțiuni.

„Și exact asta e, își zise Sinskey. Locul unei infracțiuni.“

Își aminti de femeia în burka neagră, care părăsise cisterna în fugă. După toate aparențele, Sienna Brooks își riscase viața pentru a sabota

încercările OMS de a izola zona și a duce până la capăt misiunea smintită a lui Zobrist. „A coborât aici și a spart recipientul Solublon..."

Langdon pornise în urmărirea ei în noapte, iar ea încă nu primise nicio veste despre ceea ce se întâmplase cu ei.

„Sper că profesorul este totuși în siguranță."

Agentul Brüder stătea pe platformă cu apa scurgându-i-se din haine și se uita în gol la capul inversat al Meduzei, întrebându-se ce să facă mai departe.

Ca agent SSR, fusese pregătit să gândească la nivel macrocosmic, lăsând la o parte orice preocupări strict personale sau de ordin etic și să se concentreze pentru a salva cât mai multe vieți omenești pe termen lung. Chestiunea riscurilor pentru propria sănătate abia dacă-i trecuse prin minte până în acest moment. „M-am bălăcit în chestia asta", își spuse el, mustrându-se că se expusese la un astfel de pericol și știind totodată că nu avusese de ales. „Aveam nevoie de o evaluare imediată a situației."

Brüder se forță să se gândească la ceea ce trebuia făcut acum – aplicarea planului B. Din nefericire, într-o criză de acest gen, planul B era întotdeauna același: extinde raza de acoperire. Lupta cu o boală transmisibilă semăna deseori cu cea pentru stingerea unui incendiu de vegetație: uneori trebuia să te retragi și să pierzi o bătălie, pentru a câștiga războiul.

Deocamdată, agentul SSR nu renunțase la ideea că o neutralizare completă era încă posibilă. Foarte probabil, Sienna Brooks perforase recipientul cu numai câteva minute înainte de declanșarea isteriei în masă și de evacuarea cisternei. Iar dacă așa stăteau lucrurile, cu toate că sute de oameni părăsiseră deja zona, fiecare ar fi putut fi localizat suficient de departe de sursă pentru a evita contaminarea.

„Fiecare, cu excepția lui Langdon și a Siennei, își dădu el seama. Ambii au fost aici, în zona zero, iar acum sunt cine știe pe unde, prin oraș."

Și Brüder mai avea o problemă – una de ordin logic, care continua să nu-i dea pace. Cât fusese în apă, nu reușise să găsească săculețul Solublon perforat. Ori firesc i s-ar fi părut ca, dacă Sienna îl spărsese – îl rupsese, îl perforase sau ce-i făcuse – el să fi găsit resturile acestuia plutind undeva prin apropiere.

Dar nu găsise nimic. Săculețul rupt sau fragmentele lui păreau să fi dispărut. Iar el se îndoia că Sienna ar fi luat recipientul cu ea, dat fiind că probabil nu mai era decât o masă amorfă, în curs de dizolvare.

„Și atunci, unde e?“

Brüder avea senzația frustrantă că trecuse ceva cu vederea. Dar se concentră pe o nouă strategie de neutralizare, care îi cerea să răspundă la o întrebare esențială.

„Care este raza de dispersare actuală a contagiunii?“

Și știa că trebuie să găsească răspunsul în cel mult câteva minute. Oamenii lui instalaseră o serie de detectoare portabile de virusuri de-a lungul platformelor, la distanțe crescânde față de lagună. Echipamentele, numite și unități PCR, foloseau reacția în lanț a polimerazei pentru a detecta o eventuală contaminare virală.

Agentul SSR nu-și pierduse speranța. Ținând seama că în apa din lagună nu existase mișcare și că trecuse foarte puțin timp, era încrezător că dispozitivele PCR vor identifica o regiune relativ mică de contaminare, pe care o vor putea ataca apoi cu substanțe chimice și cu mijloace de aspirație.

– Gata? răsună glasul unui tehnician la un megafon.

Agenții din diverse puncte ale cisternei ridicară degetul mare, în semn că da.

– Luați eșantioane!

Ghemuindu-se, analiștii acționară dispozitivele PCR. Fiecare detector începu să analizeze o mostră prelevată din punctul în care se afla operatorul său, agenții fiind dispuși în arce tot mai largi în jurul plăcii lui Zobrist.

În cisternă se așternu tăcerea, toată lumea așteptând și rugându-se să vadă doar leduri verzi aprinse.

Și apoi se întâmplă.

La aparatul aflat cel mai aproape de Brüder, ledul de detectare a virusurilor începu să clipească roșu. Mușchii i se încordară, iar el își mută privirea pe următorul aparat.

Și el începu să licărească roșu.

„Nu!“

Murmure stupefiate răsunară în întreaga cisternă. Brüder văzu cu oroare cum, una câte una, toate unitățile PCR clipeau roșu, până la intrare.

„Oh, Dumnezeule...“. Marea de luminițe roșii licăritoare zugrăveau o imagine inconfundabilă.

Raza de contaminare era uriașă.

Întreaga cisternă era un focar de virusuri.

Robert Langdon se uita în jos la Sienna Brooks, ghemuită la cârma șalupei furate, și încerca să înțeleagă ceea ce tocmai văzuse.

– Sunt sigură că mă disprețuiești, hohoti ea, privindu-l printre lacrimi.

– Să te disprețuiesc?! exclamă el. Nu am nici cea mai vagă idee cine ești! Tot ce-ai făcut a fost să mă minți!

– Știu, spuse ea moale. Îmi pare rău. Am încercat să fac ceea ce trebuie.

– Declanșând o molimă?

– Nu, Robert, nu înțelegi!

– Ba înțeleg! Înțeleg că ai intrat în apă ca să spargi recipientul Solublon! Ai vrut să eliberezi virusul lui Zobrist înainte să-l poată neutraliza cineva!

– Recipientul Solublon? întrebă ea, privindu-l derutată. Nu știu despre ce vorbești. Robert, m-am dus la cisternă ca să opresc virusul lui Bertrand... ca să-l *fur* și să-l fac să dispară pentru totdeauna... pentru ca nimeni să nu-l poată studia vreodată, nici măcar doamna doctor Sinskey de la OMS.

– Să-l furi? De ce să nu aibă acces la el cei de la OMS?

Sienna trase adânc aer în piept.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi, replică ea, dar acum nu mai contează. Am ajuns mult prea târziu, Robert! N-am avut nicio șansă.

– Firește că am avut o șansă! Virusul urma să fie eliberat abia *mâine!* Asta e data pe care a ales-o Zobrist, și dacă tu n-ai fi intrat în apă...

– Robert, nu am eliberat eu virusul! strigă ea. Când am intrat în apă, am încercat să-l găsesc, dar era deja prea târziu. Nu mai era nimic acolo.

– Nu te cred.

– Știu. Și nu te învinovățesc, spuse ea, după care duse mâna la buzunar și scoase o broșură șiroind de apă. Poate că asta o să te ajute. Am găsit-o chiar înainte de a coborî în lagună, adăugă ea, aruncând hârtia spre el.

Langdon o prinse și o deschise. Era programul pentru cele șapte zile de concert cu *Simfonia Dante* în cisternă.

– Uită-te la date, îl îndemnă ea.

El citi datele și apoi le mai citi o dată, neînțelegând ceea ce vedea. Dintr-un motiv sau altul, avusese impresia că reprezentația din seara asta fusese cea inaugurală, prima dintre cele șapte care urmau să aibă loc timp de o săptămână, menite să atragă oamenii în spațiul infestat al cisternei. Din program reieșea însă altceva.

– Astăzi a fost *ultimul* spectacol? întrebă el, ridicând privirea din hârtie. Orchestra a cântat aici toată săptămâna?

Sienna încuviință.

– Sunt la fel de surprinsă ca tine. Virusul s-a răspândit deja, Robert. A fost eliberat acum o săptămână.

– Nu se poate, ripostă Langdon. *Mâine* este data specificată. Zobrist a confecționat chiar o placă pe care e scrisă data de mâine.

– Da, am văzut placa în apă.

– Atunci, știi că stabilise ziua de *mâine*.

Sienna oftă.

– Robert, l-am cunoscut bine pe Bertrand, mai bine chiar decât ți-am spus ție. Era om de știință, orientat spre rezultate. Acum îmi dau seama că data de pe placă nu este cea a *eliberării* virusului. E altceva, ceva mult mai important pentru obiectivul pe care el îl urmărea.

– Adică?

Sienna ridică spre el o privire solemnă.

– E data saturației globale – o proiecție matematică a datei dincolo de care virusul se va fi răspândit în lumea întreagă... și va fi infectat fiecare individ.

Perspectiva îi stârni un fior visceral, însă Langdon nu putea să-și înăbușe bănuiala că Sienna mințea. Povestea ei conținea o eroare grosolană, iar ea dovedise deja că era gata să mintă cu privire la orice.

– O problemă, Sienna, spuse el, privind-o fix. Dacă molima asta s-a răspândit deja în toată lumea, de ce nu s-au îmbolnăvit încă oamenii?

Ea își întoarse ochii, incapabilă să-l privească în față.

– Dacă molima a fost eliberată încă de acum o săptămână, repetă el, de ce nu mor oamenii?

Sienna se răsuci spre el cu o mișcare lentă.

– Fiindcă... începu ea, dar vocea i se stinse. Bertrand nu a creat o molimă. Ochii i se umplură iar de lacrimi când continuă: A creat ceva mult mai periculos.

În ciuda fluxului de oxigen care trecea prin respiratorul ei, Elizabeth Sinskey se simțea amețită. Cinci minute trecuseră de când dispozitivele PCR ale lui Brüder revelaseră cumplitul adevăr.

„Fereastra de timp pentru neutralizare s-a închis de mult."

După toate aparențele, recipientul Solublon se dizolvase cândva în cursul săptămânii trecute, cel mai probabil în prima seară a seriei de concerte, despre care Sinskey știa acum că începuse cu șapte zile în urmă și continuase în fiecare seară. Cele câteva rămășițe de Solublon prinse încă de sfoară nu dispăruseră pentru simplul motiv că fuseseră acoperite cu un adeziv pentru a prinde recipientul de clemă.

„Contagiunea durează de o săptămână."

Acum, că nu mai aveau nicio posibilitate de izolare a agentului patogen, echipa SSR se concentra asupra mostrelor în laboratorul improvizat în cisternă și își reluase protocolul obișnuit – analiza, clasificarea și evaluarea riscului. Până acum, unitățile PCR oferiseră o singură informație concretă, dar descoperirea nu surprinsese pe nimeni.

Virusul era acum aeropurtat.

După câte se părea, conținutul recipientului Solublon se ridicase la suprafața apei și se răspândise în aer sub forma unor particule virale aerosolizate. „Nici n-ar fi nevoie de multe, își zise Sinskey. Mai cu seamă într-un spațiu închis ca acesta."

Spre deosebire de o bacterie sau de un agent chimic, virusurile au o extraordinară putere și rapiditate de răspândire. Având un comportament de tip parazitar, pătrund în organism și se atașează de o celulă-gazdă printr-un proces numit adsorbție. Apoi își injectează în celulă propriul ADN sau ARN, transformând-o și forțând-o să reproducă versiuni multiple ale virusului. Odată ce există un număr suficient de copii, noile particule virale ucid celula și ies prin membrana ei, pornind să caute noi celule-gazdă pe care să le atace, procesul repetându-se iar și iar.

Individul infectat strănută sau expiră pur și simplu, expulzând mici stropi care rămân în suspensie în aer până când sunt inhalați de alte persoane și procesul se reia.

„Creștere exponențială", își spuse Sinskey, amintindu-și de graficul prin care Zobrist ilustrase explozia populației umane. „Zobrist folosește creșterea exponențială a virusurilor pentru a combate creșterea exponențială a populației."

O singură întrebare arzătoare mai rămăsese fără răspuns: cum se va comporta virusul?

Sau, mai exact, cum își va ataca gazda?

Virusul Ebola afectează capacitatea de coagulare a sângelui, cauzând hemoragii de neoprit. Hantavirusul determină insuficiența pulmonară. O serie întreagă de virusuri numite generic onicovirusuri provoacă apariția cancerelor. Iar virusul HIV atacă sistemul imunitar, ducând la îmbolnăvirea de SIDA. Pentru comunitatea medicală nu era un secret faptul că, dacă ar fi fost transmis pe cale aeriană, HIV ar fi putut cauza dispariția speciei umane.

„Dar ce naiba face virusul lui Zobrist?"

Orice ar fi făcut, limpede era faptul că efectele nu apăreau foarte rapid. Niciun spital din apropiere nu raportase cazuri de pacienți cu simptome neobișnuite.

Nerăbdătoare să afle răspunsuri, Sinskey se apropie de laborator. Îl văzu pe Brüder stând lângă scară, unde găsise o zonă cu semnal slab la telefonul mobil, iar acum vorbea cu cineva pe un ton scăzut. Ea se grăbi spre el și ajunse exact când încheia convorbirea.

– Bine, am înțeles, spuse Brüder în telefon, pe față așternându-i-se o expresie ce părea să oscileze între neîncredere și groază. Și încă o dată, adăugă el, nu pot să subliniez suficient cât de confidențială este informația asta. Deocamdată, este *doar* pentru ochii tăi. Sună-mă când știi mai multe. Mulțumesc.

Și închise.

– Ce se întâmplă? întrebă Sinskey.

Brüder expiră lung.

– Tocmai am vorbit cu un vechi prieten, un specialist în virusologie la CDC în Atlanta.

Sinskey se înfurie.

– Ai alertat CDC fără permisiunea mea?!

– Așa am apreciat eu. Contactul meu va păstra discreția, iar noi avem nevoie de date mult mai exacte decât ne poate oferi laboratorul ăsta improvizat.

Sinskey se uită la cei câțiva agenți SSR care luau mostre de apă și își consultau dispozitivele portabile. „Are dreptate."

– Contactul meu de la CDC, reluă Brüder, lucrează într-un laborator de microbiologie complet dotat și a confirmat deja existența unui agent patogen viral extrem de contagios și nemaiîntâlnit până acum.

– Stai puțin! îl întrerupse Sinskey. Cum i-ai trimis o mostră atât de rapid?

– Nu i-am trimis, replică Brüder sec. Și-a testat propriul sânge.

Directoarea OMS avu nevoie de un moment pentru a înțelege toate implicațiile răspunsului primit.

„Deja a atins nivelul global."

CAPITOLUL 99

Langdon păşea încet, simţindu-se ciudat de imaterial, ca şi când s-ar fi aflat într-un coşmar. „Ce poate fi mai periculos decât o molimă?"

Sienna nu mai spusese nimic de când coborâse din şalupă şi-i făcuse semn s-o urmeze pe o alee liniştită, acoperită cu pietriş, departe de apă şi de mulţimi.

Deşi lacrimile i se opriseră, Langdon simţea cum în ea se acumulează un torent de emoţii. Auzea sirenele urlând în depărtare, dar ea părea să nu le dea atenţie. Se uita doar în jos, hipnotizată parcă de scrâşnetul ritmic al pietrişului sub paşii lor.

Intrară într-un parc, iar ea se îndreptă spre un pâlc de copaci deşi, unde erau feriţi de ochii lumii. Acolo se aşezară pe o bancă izolată, cu faţa spre mare. Pe ţărmul îndepărtat, bătrânul Turn Galata domina cartierele de locuinţe de pe coastă. Lumea părea ciudat de liniştită văzută de aici – la polul opus, îşi imagina Langdon, faţă de ceea ce se întâmpla acum la cisternă. Deja, bănuia el, Sinskey şi echipa SSR realizaseră că ajunseseră prea târziu pentru a mai opri contaminarea.

Lângă el, Sienna privea departe, peste mare.

– Nu am mult timp, Robert. În cele din urmă, autorităţile îşi vor da seama unde sunt. Dar înainte de asta, vreau să afli adevărul... tot adevărul.

Langdon încuviinţă tăcut.

Ea îşi şterse ochii şi se răsuci pe bancă, pentru a-l privi în faţă.

– Bertrand Zobrist... A fost prima mea iubire. Şi mi-a devenit mentor.

– Deja mi s-a spus asta, Sienna.

Ea îl privi mirată, însă continuă să vorbească, de parcă s-ar fi temut să nu-şi piardă curajul:

– L-am întâlnit la vârsta la care eram impresionabilă, iar ideile şi inteligenţa lui m-au cucerit. Bertrand credea, aşa cum cred şi eu, că specia umană se află în pragul colapsului... că ne aşteaptă un sfârşit oribil, care este mult mai aproape decât îndrăzneşte oricine să accepte.

Langdon nu spuse nimic.

– Întreaga mea copilărie, continuă ea, am vrut să salvez lumea. Şi de fiecare dată mi se spunea acelaşi lucru: „Nu poţi salva tu lumea, aşa că nu-ţi sacrifica fericirea încercând". Se opri o clipă, cu maxilarele încordate, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Apoi l-am întâlnit pe Bertrand, un bărbat minunat, extraordinar, care mi-a spus nu doar că lumea *poate* fi salvată... ci şi că salvarea ei este un imperativ moral. M-a introdus într-un cerc de persoane care gândeau la fel – oameni cu o inteligenţă şi cu abilităţi cu totul deosebite... oameni care chiar puteau schimba viitorul. Pentru prima dată în viaţa mea, nu m-am mai simţit singură, Robert.

El îi oferi un zâmbet uşor, sesizând durerea din cuvintele ei.

– Am trecut în viaţă prin situaţii cumplite, povesti ea mai departe, cu glasul tot mai tremurător. Situaţii peste care încă nu am putut să trec...

Îşi întoarse privirea şi îşi trecu palma peste scalpul ras cu un gest de frustrare, după care izbuti să se adune şi să ridice din nou ochii spre el.

– Şi poate că de asta singurul lucru care mă mai ajută să merg înainte este convingerea că putem fi mai buni decât suntem... că avem capacitatea de a acţiona pentru a evita un viitor catastrofic.

– Bertrand credea şi el acelaşi lucru? întrebă Langdon.

– Categoric, da. Bertrand avea speranţe nemărginite pentru omenire. Era un transumanist care credea că ne aflăm în pragul unei ere „postumane" strălucite – o eră a adevăratelor transformări. Avea mintea unui futurist şi ochi care puteau vedea în viitor aşa cum puţini alţii îşi pot imagina. El înţelegea extraordinarele puteri ale tehnologiei şi credea că, în decurs de numai câteva generaţii, specia noastră va deveni cu totul diferită – modificată genetic pentru a fi mai sănătoasă, mai inteligentă, mai puternică, ba chiar şi mai îngăduitoare. O singură problemă exista. Bertrand nu credea că vom trăi suficient, ca specie, pentru a realiza acest deziderat posibil.

– Din cauza suprapopulării, interveni Langdon.

Ea încuviinţă.

– Catastrofa malthusiană. Bertrand îmi spunea adesea că se simte ca Sfântul Gheorghe încercând să doboare balaurul htonian.

Langdon nu înţelese.

– Meduza?

– Metaforic vorbind, da. Meduza și întreaga clasă de zeități htoniene care trăiesc sub pământ fiindcă sunt direct asociate cu Mama Terra. În alegorii, htonienii sunt întotdeauna simboluri ale...

– Ale fertilității, sfârși Langdon în locul ei, mirat că paralela nu-i trecuse prin minte mai devreme.

„Rodnicie. Populație."

– Da, ale fertilității, replică Sienna. Bertrand folosea sintagma „monstru htonian" pentru a desemna amenințarea teribilă a propriei noastre fecundități. Descria „supraproducția" noastră de vlăstare ca fiind un monstru ce pândește la orizont... un monstru pe care trebuia să-l contracarăm imediat, înainte de a ne devora pe toți.

„Propria noastră virilitate ne amenință, înțelese Langdon. Monstrul htonian."

– Iar Bertrand combătea monstrul ăsta... cum?

– Te rog să înțelegi, răspunse ea pe un ton defensiv, că problemele astea nu sunt ușor de soluționat. Trierea este întotdeauna un proces dificil. Un om care taie piciorul unui copil de trei ani e considerat o fiară ticăloasă... dacă nu cumva omul în cauză e un medic și salvează copilul de la moarte în urma cangrenei. Uneori singura alegere este cel mai mic dintre două rele, adăugă ea și lacrimile începură să-i curgă din nou. Cred că Bertrand a urmărit un țel nobil... dar metodele lui...

Își întoarse iar privirea, la capătul puterilor.

– Sienna, șopti Langdon pe un ton blând, trebuie să înțeleg tot ce s-a petrecut. Vreau să-mi explici ce a făcut Bertrand. Ce anume a eliberat în atmosferă?

Ea își îndreptă din nou ochii spre ai lui, cu o expresie de frică întunecată.

– A eliberat un virus, spuse în șoaptă. Un tip cu totul deosebit de virus.

Langdon abia dacă mai respira.

– Spune-mi.

– Bertrand a creat ceea ce se numește un *vector* viral. Este un virus menit să insereze informație genetică în celula pe care o atacă. După o pauză, pentru a-l lăsa să proceseze ideea, continuă: Un vector viral... nu-și ucide celula-gazdă... ci introduce în ea un fragment de ADN predeterminat, *modificându-i* genomul.

Langdon se străduia să înțeleagă. „Virusul ăsta ne modifică ADN-ul?"

– Caracterul insidios al virusului, adăugă Sienna, constă în faptul că niciunul dintre noi nu știe că ne-a infectat. Nimeni nu se îmbolnăvește. Nu provoacă simptome vizibile, pentru a da de înțeles că ne modifică genetic.

Pentru o clipă, Langdon își simți sângele pulsând în vine.

– Și ce schimbare determină?

Sienna închise ochii.

– Robert, șopti ea apoi, în clipa în care virusul a fost eliberat în apa din cisternă, s-a declanșat o reacție în lanț. Fiecare persoană care a coborât acolo și a respirat aerul din interior a fost infectată. Și a devenit purtătoare... complice neștiutor care transmite virusul altora, inițiind o proliferare exponențială a bolii care deja va fi afectat toată planeta, ca un incendiu de vegetație scăpat de sub control. Până acum, virusul se va fi răspândit la nivelul întregii populații a globului. Tu... eu... *toată lumea.*

Langdon se ridică de pe bancă și începu să pășească agitat prin fața ei.

– Și ce *ne face* virusul ăsta? repetă el întrebarea.

Sienna rămase tăcută o bună bucată de vreme.

– Virusul are capacitatea de a face organismul uman... infertil. Bertrand, adăugă ea stânjenită, a creat o molimă a sterilității.

Cuvintele îl izbiră pe Langdon în moalele capului. „Un virus care ne face infertili?!" Știa că există virusuri care puteau cauza sterilitate, dar un agent patogen extrem de contagios, cu cale de transmitere aeriană, care să facă așa ceva alterând *genomul* uman părea ceva cu totul inimaginabil... un fel de distopie orwelliană a viitorului.

– Bertrand vorbea deseori, la nivel teoretic, despre un asemenea virus, continuă Sienna, dar niciodată nu mi-am închipuit că va încerca să-l creeze... și cu atât mai mult nu mi-am imaginat că va reuși. Când am primit scrisoarea de la el și am aflat ce făcuse, am suferit un șoc. Am încercat cu disperare să-l găsesc, să-l implor să-și distrugă creația. Dar am ajuns prea târziu.

– Stai puțin! o întrerupse Langdon, reușind în sfârșit să vorbească. Dacă virusul face ca *toți* oamenii de pe pământ să devină infertili, înseamnă că nu vor mai exista alte generații și că specia umană va începe să dispară... chiar de acum.

– Corect, răspunse ea abia auzit. Numai că scopul lui Bertrand nu era extincția – ci dimpotrivă – și de aceea a creat un virus care se activează

aleatoriu. Cu toate că Inferno este acum endemic în ADN-ul uman și va fi transmis mai departe de fiecare membru al generației noastre, el se va „activa" doar într-un procent anume al populației. Altfel spus, toți oamenii din lume sunt acum purtători ai virusului, însă el va cauza sterilitate doar într-un *segment* aleatoriu ales al populației mondiale.

– Ce... *segment?* se pomeni Langdon întrebând, aproape nevenindu-i să creadă că poate să pună o astfel de întrebare.

– Păi, așa cum știi, Bertrand avea o fixație pe ciuma bubonică, maladia care a ucis de-a valma o treime din populația Europei. Natura, credea el, știe cum să facă singură selecția necesară. Când a calculat procentul infertilității, Bertrand a descoperit entuziasmat că proporția de o *victimă din trei* a epidemiei de ciumă părea să fie rata exactă necesară pentru ca reducerea populației umane să înceapă cu o viteză ușor de gestionat.

„Dar e monstruos!" își spuse Langdon.

– Ciuma bubonică a „rărit turma" și a deschis calea Renașterii, continuă ea, iar Bertrand a creat Inferno ca pe un fel de catalizator modern al reînnoirii globale – o ciumă transumanistă, dacă vrei, deosebirea fiind aceea că persoanele care contractează boala nu mor, ci doar devin infertile. Presupunând că virusul lui Bertrand s-a activat, o treime din populația lumii este acum sterilă... și o treime va continua să fie sterilă mereu, pentru totdeauna. Efectul ar fi similar cu cel al unei gene recesive... care este transmisă tuturor urmașilor, dar își exercită efectul doar la câțiva dintre ei.

Mâinile îi tremurau, dar Sienna explică mai departe:

– În scrisoarea pe care mi-a lăsat-o Bertrand, părea destul de mândru, spunând că el consideră Inferno o soluție umană și foarte elegantă la problema suprapopulării. Ochii i se umplură iar de lacrimi, pe care și le șterse. În comparație cu virulența ciumei bubonice, recunosc că există o urmă de compasiune în abordarea lui. Spitalele nu vor fi asaltate de bolnavi și de muribunzi, nu vor exista cadavre care să putrezească în stradă și nici supraviețuitori îndurerați de moartea celor dragi. Pur și simplu, oamenii nu vor mai face atâția copii. Populația va suferi o reducere constantă a ratei natalității, până ce graficul creșterii populaționale se va inversa, iar numărul locuitorilor Terrei va începe să scadă. Rezultatul, adăugă ea după o pauză, va fi mult mai eficient decât cel al ciumei, care

a redus populația doar temporar, creând o scădere temporară în graficul expansiunii umane. Prin Inferno, Bertrand a creat o soluție pe termen lung, o soluție permanentă... o soluție transumanistă. Era un genetician specializat în tulpinile virale. Și a rezolvat problema de la rădăcină.

– Ăsta e terorism genetic, șopti Langdon. Schimbă ceea ce suntem, ceea ce am fost dintotdeauna, la nivel fundamental.

– Bertrand era de altă părere. El visa să remedieze o deficiență fatală din evoluția umană... faptul că specia noastră este, pur și simplu, prea prolifică. Suntem ființe care, în ciuda inteligenței noastre neegalate de nicio altă specie, nu-și pot controla propriul număr. Nici mijloacele contraceptive gratuite, nici educația, nici stimulentele guvernamentale, oricât de extinse ar fi, nu funcționează. Continuăm să facem copii... fie că vrem, fie că nu. Știai că CDC a anunțat de curând că aproape *jumătate* din numărul sarcinilor înregistrate în Statele Unite sunt neplanificate? Iar în țările subdezvoltate, proporția este de peste șaptezeci la sută!

Langdon văzuse și el statisticile, însă abia acum începea să le înțeleagă implicațiile. Ca specie, omul semăna cu iepurii introduși pe anumite insule din Pacific, cărora li s-a permis să se înmulțească necontrolat, până ce au ajuns să-și distrugă ecosistemul și în final au dispărut.

„Bertrand Zobrist ne-a reproiectat specia... în încercarea de a ne salva... transformându-ne într-o populație mai puțin fecundă."

Langdon trase adânc aer în piept și își lăsă privirea să cuprindă Bosforul, simțindu-se la fel de instabil ca ambarcațiunile pe care le vedea în depărtare. Sirenele răsunau mai tare acum, și păreau că se aud dinspre docuri, iar el își spuse că timpul era pe sfârșite.

– Cel mai înspăimântător lucru însă, reluă Sienna, *nu* este faptul că Inferno provoacă sterilitate, ci că are capacitatea de a face asta. Un vector viral aeropurtat este ceva cu totul nou – o evoluție survenită cu ani înainte de vremea sa. Bertrand ne-a scos din Evul Mediu al ingineriei genetice, lansându-ne în viitor cu capul înainte. A deschis zăgazurile procesului evolutiv și a conferit omenirii posibilitatea de a se redefini ca specie folosind tușe largi, puternice. Capacul de pe cutia Pandorei a fost ridicat și nimeni nu-l mai poate pune la loc. Bertrand a creat mijloacele de modificare a speciei umane... iar dacă ele ajung în mâinile cui nu trebuie, Dumnezeu să ne ajute! Tehnologia asta nu ar fi trebuit creată

niciodată! Imediat ce am citit scrisoarea în care Bertrand îmi explica modul în care și-a îndeplinit obiectivul, am ars-o. Și mi-am jurat să găsesc virusul și să distrug orice urmă a lui.

– Nu înțeleg, spuse Langdon, glasul tremurându-i de furie. Dacă ai vrut să distrugi virusul, de ce n-ai cooperat cu doamna doctor Sinskey și cu Organizația Mondială a Sănătății? Ar fi trebuit să anunți Centrul pentru Controlul Bolilor... pe oricine!

– Nu vorbești serios! Agențiile guvernamentale sunt ultimele entități de pe pământ care ar trebui să aibă acces la o asemenea tehnologie! Gândește-te puțin, Robert! În toată istoria omenirii, fiecare nouă tehnologie revoluționară la care a ajuns știința a fost folosită ca *armă* – de la simplul foc până la energia nucleară – și aproape *întotdeauna* de cei puternici și de guvernele lor. Cum crezi că au apărut armele biologice? În urma cercetărilor făcute în instituții precum OMS și CDC. Tehnologia lui Bertrand – un virus pandemic folosit ca vector genetic – este cea mai puternică armă creată vreodată. Ea pavează calea unor orori pe care nici nu ni le putem imagina, incluzând aici arme biologice cu acțiune selectivă. Imaginează-ți un agent patogen care afectează doar oamenii al căror cod genetic conține anumiți markeri etnici. Ar face posibilă epurarea etnică la nivel genetic pe scară largă!

– Îți înțeleg îngrijorarea, Sienna, chiar o înțeleg, dar tehnologia asta ar putea fi folosită la fel de bine în scopuri benefice, nu crezi? Nu ți se pare că descoperirea asta este un dar divin pentru medicina genetică? O nouă modalitate de administrare a unor vaccinuri la nivel global, de pildă.

– Poate, însă din păcate am învățat să mă aștept la ce-i mai rău de la oamenii care dețin puterea.

În depărtare se auzi vuietul unui elicopter. Langdon privi printre copaci spre Bazarul de mirodenii și văzu luminile de poziție ale unui aparat de zbor apărând de peste culmea dealului și îndreptându-se spre docuri.

Sienna se încordă.

– Trebuie să plec, spuse ea, ridicându-se și privind spre vest, către Podul Atatürk. Cred că pot să traversez podul pe jos și de acolo să ajung...

– Nu pleci nicăieri, Sienna, replică el ferm.

– Robert, m-am întors fiindcă am simțit că-ți datorez o explicație. Acum o ai.

– Nu, Sienna. Te-ai întors fiindcă toată viața ai fugit și în sfârșit ți-ai dat seama că n-o mai poți face la infinit.

Ea păru să se facă mică înaintea lui.

– Ce altă opțiune am? întrebă privind elicopterul. Mă vor trimite la închisoare imediat ce mă vor găsi.

– Nu ai făcut nimic rău, Sienna. Nu tu ai creat acest virus... și nici nu l-ai eliberat tu.

– Adevărat, dar am încercat prin toate mijloacele să împiedic OMS să-l găsească. Dacă nu ajung într-o închisoare turcească, mă vor trimite în fața vreunui tribunal internațional, sub acuzația de terorism biologic.

Huruitul elicopterului deveni asurzitor, iar Langdon se întoarse și privi spre docuri. Aeronava zbura la punct fix, rotoarele sale agitând apa în vreme ce echipajul cerceta ambarcațiunile la lumina unui reflector.

Sienna părea gata s-o ia la fugă în orice clipă.

– Te rog să mă asculți, îi ceru Langdon, îndulcindu-și tonul. Știu că ai trecut prin multe, știu că ești speriată, dar trebuie să privești imaginea de ansamblu. Bertrand a creat virusul. *Tu* ai încercat să-l oprești.

– Dar n-am reușit.

– Nu, și acum, că virusul s-a răspândit, comunitățile științifică și medicală vor trebui să-i înțeleagă pe deplin mecanismul de funcționare. Tu ești singura persoană care știe ceva despre el, cât de cât. Poate că există o modalitate de a-l neutraliza... sau de a face ceva pentru a ne pregăti pentru el. Sienna, insistă el, fixând-o cu o privire sfredelitoare, lumea *are nevoie* să știe ceea ce știi tu. Nu poți pur și simplu să dispari.

Trupul zvelt al Siennei tremura acum, ca și când zăgazurile regretelor și ale incertitudinii erau pe punctul de a ceda.

– Robert, eu... nu știu ce să fac. Nici măcar nu mai știu cine sunt. Uită-te la mine! exclamă ea, punându-și palma pe creștetul pleșuv. M-am transformat într-un monstru. Cum aș putea să dau ochii...

Langdon făcu un pas spre ea și o cuprinse în brațe. Îi simțea trupul tremurând, îi simțea fragilitatea. Și îi șopti duios la ureche:

– Sienna, știu că vrei să fugi, dar eu n-am să te las. Mai curând sau mai târziu tot va trebui să începi să ai încredere în cineva.

– Nu pot... hohoti ea. Nu cred că știu cum.

El o strânse mai tare la pieptul lui.

– Începi cu încetul. Faci mai întâi un prim pas mic. Ai încredere *în mine.*

Zăngănitul ascuțit al metalului lovit de metal răsună în interiorul lipsit de ferestre al avionului de transport C-130, iar prefectul tresări, luat prin surprindere. Afară, cineva bătea cu patul unui pistol în trapa avionului, cerând să fie lăsat să urce la bord.

– Toată lumea să rămână așezată, ordonă pilotul, apropiindu-se de ușă. E poliția turcă. Acum a venit.

Prefectul schimbă cu Ferris o privire scurtă.

După cascada de apeluri telefonice panicate între membrii OMS de la bord, bănuia că misiunea lor de neutralizare eșuase. „Zobrist și-a dus planul la îndeplinire, își spuse el. Iar organizația mea i-a facilitat reușita."

Afară, glasuri autoritare începură să strige ceva în turcă.

Prefectul sări în picioare.

– Nu deschide ușa!

Pilotul se opri și se întoarse încruntat spre el.

– De ce mama naibii nu?

– OMS este o organizație internațională, răspunse prefectul, iar avionul ăsta e teritoriu suveran.

Pilotul clătină din cap.

– Domnule, avionul este parcat pe un aeroport turcesc și, până când părăsește spațiul aerian al Turciei, se supune legilor de aici.

Și cu aceste cuvinte, se apropie și deschise trapa.

Doi bărbați în uniformă ridicară ochii spre el. Privirea lor posacă nu avea nici cea mai vagă nuanță de bunăvoință.

– Cine este căpitanul acestei aeronave? întrebă unul din ei, cu un accent puternic.

– Eu sunt, răspunse pilotul.

Omul îi întinse două coli de hârtie.

– Documentele de arest. Acești doi pasageri trebuie să vină cu noi.

Pilotul citi textul în grabă și aruncă o privire spre prefect și Ferris.

– Sun-o pe doamna doctor Sinskey, îi ceru prefectul. Facem parte dintr-o misiune internațională de urgență.

Unul din ofițeri îl privi cu un rânjet amuzat.

– Doamna doctor *Elizabeth* Sinskey? Directoarea Organizației Mondiale a Sănătății? *Ea* este cea care a ordonat arestarea voastră.

– Nu se poate! replică prefectul. Eu și domnul Ferris am venit în Turcia pentru a încerca s-o *ajutăm* pe doamna Sinskey.

– Înseamnă că încercarea nu v-a reușit, interveni cel de-al doilea ofițer. Doamna doctor Sinskey ne-a contactat și v-a desemnat pe amândoi ca vinovați de conspirație într-un complot bioterorist pe teritoriul turc. Veniți amândoi la sediu pentru interogatoriu, adăugă el și scoase o pereche de cătușe.

– Solicit un avocat! strigă prefectul.

Treizeci de secunde mai târziu, și el și Ferris erau încătușați, coborâți din aeronavă și îndesați fără menajamente pe bancheta din spate a unui sedan negru. Mașina porni în trombă, virând pe pistă spre un colț îndepărtat al aeroportului, unde opri în fața unui gard din sârmă care fusese tăiat și tras într-o parte, pentru a permite trecerea vehiculului. Peste câteva secunde, sedanul străbătu o zonă cu aparatură aeroportuară veche și se opri în apropierea unui hangar vechi.

Cei doi bărbați în uniformă coborâră din mașină și cercetară zona din priviri. Aparent mulțumiți că nu-i urmărise nimeni, își scoaseră uniformele și le aruncară alături. Apoi îi ajurară pe Ferris și pe prefect să coboare la rândul lor și le scoaseră cătușele.

Prefectul își fricționă încheieturile, realizând că nu s-ar simți deloc bine în captivitate.

– Cheile mașinii sunt sub covoraș, spuse unul din agenți, arătând spre o dubă albă parcată nu departe. Pe bancheta din spate este un sac cu tot ce ați cerut – documente de călătorie, bani, telefoane cu cartele preplătite, haine și alte câteva lucruri pe care, ne-am gândit noi, le veți aprecia.

– Mulțumim, replică prefectul. Dar știu că sunteți buni!

– Suntem doar bine pregătiți, domnule.

Și cu asta, cei doi turci urcară din nou în sedanul negru și demarară.

„Sinskey nu m-ar fi lăsat niciodată să plec“, își spuse prefectul. Realizând asta în timp ce zburau spre Istanbul, trimisese prin e-mail o alertă

la o filială locală a Consorțiului, precizând că era posibil ca el și Ferris să aibă nevoie de o preluare.

– Crezi că va veni după noi? întrebă Ferris.

– Sinskey? În mod cert. Deși bănuiesc că acum are alte griji.

Cei doi urcară în duba albă, iar prefectul începu să scotocească în sacul din pânză, punându-și documentele în ordine. Scoase apoi o șapcă de baseball și și-o trase pe cap. În ea fusese înfășurată o sticlă mică de whisky Highland Park.

„Tipii ăștia chiar se pricep."

Privi apoi lichidul chihlimbariu, dar își spuse că ar fi mai bine să aștepte până a doua zi. Dar o clipă mai târziu își aminti de recipientul Solublon al lui Zobrist și se întrebă cum va arăta totuși ziua de mâine.

„Mi-am încălcat regula de aur, își zise el. Mi-am abandonat clientul."

Se simțea descumpănit, dezrădăcinat, știind că în zilele care urmau lumea avea să fie bombardată cu știri despre o catastrofă la declanșarea căreia el jucase un rol semnificativ. „Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat fără mine."

Pentru prima dată în viața lui, ignoranța nu mai părea o culme a moralității. Degetele sale rupseră sigiliul de pe sticla de whisky.

„Bucură-te de el, se îndemnă. Într-un fel sau altul, zilele tale sunt numărate."

Luă o înghițitură generoasă, lăsând băutura să-i înfierbânte gâtul.

Deodată, întunericul fu spart de proiectoare și de licăririle albastre ale unor mașini de poliție care îi încercuiră.

Prefectul privi disperat în toate părțile, după care rămase stană de piatră.

„Nicio scăpare."

În timp ce un grup de polițiști turci se apropiară de dubă cu armele în față, prefectul luă o ultimă înghițitură din sticla de Highland Park și, fără un cuvânt, ridică mâinile deasupra capului.

De data asta, polițiștii nu mai erau oamenii lui.

CAPITOLUL 101

Consulatul Elveției la Istanbul este situat în Piața Levent la numărul unu, într-un zgârie-nori ultramodern. Pe fundalul străvechii metropole, fațada concavă, din sticlă albastră, amintește de un monolit futurist.

Aproape o oră trecuse de când Sinskey părăsise cisterna și își stabilise un post de comandă temporar în sediul consulatului. Posturile de știri locale transmiteau încontinuu știri despre panica stârnită la ultimul concert cu *Simfonia Dante* de Liszt, desfășurat în cisternă. Nimeni nu oferise încă detalii, dar prezența unei echipe medicale internaționale dotate cu costume de protecție stârnise ample speculații.

Sinskey privea pe fereastră, spre luminile orașului, și se simțea cumplit de singură. Din reflex duse mâna la gât, însă amuleta nu mai era acolo. Talismanul se afla pe biroul ei, rupt în două.

Directoarea OMS abia sfârșise operațiunea de coordonare a unei serii întregi de întâlniri de urgență care urmau să aibă loc la Geneva peste câteva ore. Specialiști ai diverselor agenții erau deja pe drum, iar ea avea de gând să-i pună la curent cu situația. Din fericire, cineva din personalul de noapte îi adusese o cană plină de cafea turcească autentică, proaspătă și fierbinte, pe care o băuse pe nerăsuflate.

Un tânăr de la consulat apăru în cadrul ușii deschise.

– Doamnă? Robert Langdon dorește să vă vadă.

– Mulțumesc. Spuneți-i să intre.

Cu douăzeci de minute în urmă, Langdon o contactase telefonic și-i explicase că Sienna Brooks îi scăpase, furase o șalupă și fugise pe mare. Sinskey aflase deja vestea de la autoritățile turce, care încă mai căutau prin zonă, însă deocamdată fără niciun rezultat.

Acum, când silueta lui înaltă se ivi în cadrul ușii, abia dacă-l mai recunoscu. Hainele îi erau murdare, părul ciufulit, iar ochii îi erau încercănați, cu o privire epuizată.

– Domnule profesor, sunteți bine? întrebă ea, ridicându-se.

El îi oferi un zâmbet istovit.

– Am avut și nopți mai ușoare.

– Vă rog, îl invită ea, arătându-i un scaun. Luați loc.

– Virusul lui Zobrist, începu el fără niciun preambul. Cred că a fost eliberat cu o săptămână în urmă.

Sinskey înclină din cap.

– Da, și noi am ajuns la aceeași concluzie. Nu a fost raportat încă niciun simptom, dar am izolat mostre și ne pregătim deja pentru teste intensive. Din păcate, ar putea dura zile sau chiar săptămâni până ce ne vom da seama ce fel de virus e... și ce anume ar putea să facă.

– Este un vector viral.

Sinskey își lăsă capul pe un umăr, mirată că profesorul cunoștea termenul.

– Mă scuzați?

– Zobrist a creat un vector viral cu cale de transmitere aeriană capabil să modifice ADN-ul uman.

Directoarea OMS se ridică vijelios, iar scaunul căzu în spatele ei. „Așa ceva n-are cum să fie posibil!"

– Ce v-a determinat să faceți o asemenea afirmație?

– Sienna, replică el liniștit. Ea mi-a spus. Acum o jumătate de oră.

Sinskey își puse palmele pe marginea biroului și se uită la Robert Langdon cu neîncredere.

– Adică n-a fugit?

– Ba da. Era deja liberă, într-o șalupă care se îndrepta cu toată viteza în larg, și ar fi putut să dispară foarte ușor pentru totdeauna. Dar s-a gândit mai bine. Și s-a întors de bunăvoie. Vrea să dea o mână de ajutor la soluționarea crizei.

Sinskey răspunse printr-un hohot aspru de râs.

– Iertați-mă dacă îmi vine cam greu să am încredere în doamna Brooks, mai ales atunci când face o asemenea afirmație deplasată.

– Eu o cred, replică Langdon pe un ton categoric. Și dacă ea spune că avem de-a face cu un vector viral, consider că ar fi bine s-o luați în serios.

Sinskey se simți dintr-odată extenuată, mintea ei străduindu-se să proceseze cuvintele profesorului. Se apropie de fereastră și privi afară.

„Un vector viral care modifică ADN-ul?“ Oricât de teribilă și de improbabilă ar fi părut această perspectivă, trebuia să admită că avea o logică aparte. La urma urmei, Zobrist fusese specializat în ingineria genetică și știa foarte bine că până și cea mai mică mutație într-o singură genă putea avea efecte dezastruoase asupra organismului – cancere, insuficiențe ale diverselor organe și tulburări sanguine. Chiar și o boală cumplită precum fibroza chistică – maladie care își îneacă victima în mucus – era cauzată de o minusculă eroare într-o genă cu rol de reglare de pe cromozomul șapte.

Specialiștii începuseră deja să trateze asemenea afecțiuni genetice cu vectori virali rudimentari programați să se deplaseze în organismul pacientului și să insereze ADN înlocuitor, menit să repare segmentele afectate. La fel ca toate științele însă, și aceasta avea o latură întunecată. Efectele unui vector viral puteau fi favorabile sau, dimpotrivă, distructive... în funcție de intențiile celui care îl crea. Dacă un virus era programat cu rea-voință să insereze ADN *deteriorat* în celulele sănătoase, rezultatul putea fi unul devastator. Mai mult decât atât, dacă respectivul virus distructiv era astfel creat încât să fie foarte contagios și să se transmită pe cale aeriană...

Perspectiva îi stârni fiori reci lui Sinskey. „Ce oroare genetică a imaginat Zobrist? Cum intenționa el să reducă populația globului?“

Știa însă că găsirea răspunsurilor la aceste întrebări putea dura săptămâni întregi. Codul genetic uman includea un labirint infinit de permutări chimice. Ideea de a căuta în tot acest labirint în speranța de a găsi modificarea introdusă de Zobrist ar fi fost totuna cu aceea de a căuta proverbialul ac în carul cu fân... fără a ști măcar pe ce planetă se afla carul.

– Elizabeth!

Vocea profundă a lui Langdon o readuse în prezent. Se întoarse de la fereastră și se uită la el.

– M-ai auzit? întrebă el încă așezat pe scaun, fără a-și pierde calmul. Sienna voia să distrugă virusul tot atât cât îți doreai și tu.

– Sincer, mă îndoiesc de asta.

Langdon trase adânc aer în piept și se ridică.

– Cred că ar trebui să mă asculți. Cu puțin timp înainte să moară, Zobrist i-a scris Siennei o scrisoare în care îi povestea ce făcuse. I-a spus

exact cum se va comporta virusul... cum ne va ataca... și cum își va îndeplini menirea.

Sinskey îngheță. „Există o scrisoare?!“

– Când a citit mesajul în care Zobrist descria ce anume a creat, a fost îngrozită. A vrut să-l oprească. După părerea ei, virusul este atât de periculos, încât a vrut ca *nimeni* să nu aibă acces la el, nici măcar Organizația Mondială a Sănătății. Nu înțelegi? Sienna încerca să *distrugă* virusul... nu să-l elibereze.

– Există o scrisoare? întrebă Sinskey – singurul lucru care o interesa acum. Cu informații concrete?

– Așa mi-a spus Sienna, da.

– Avem nevoie de scrisoarea aceea! Faptul că include date specifice ne-ar putea scuti de luni întregi de încercări de a înțelege ce anume e chestia asta și cum s-o abordăm.

Langdon clătină din cap.

– Nu înțelegi. Când a citit scrisoarea lui Zobrist, Sienna a fost *îngrozită*. A ars-o imediat. A vrut să se asigure că nimeni...

Sinskey pocni cu palma în tăblia biroului.

– A distrus unicul lucru care ne putea ajuta să ne pregătim pentru criza asta? Și vrei ca eu să am încredere în ea?!

– Știu că-ți cer mult, date fiind acțiunile ei, dar, în loc s-o pedepsești, ar putea fi util să-ți amintești că Sienna este deosebit de inteligentă și are o memorie extraordinară. Dacă, adăugă el după o pauză, dacă își poate aminti scrisoarea lui Zobrist în amănunt – asta ți-ar fi de folos?

Sinskey își miji ochii, încuviințând cu o mișcare slabă a capului.

– Ei bine, domnule profesor. În acest caz, ce propui să fac?

Langdon făcu semn spre cana ei goală de cafea.

– Îți sugerez să comanzi mai multă cafea... și să asculți singura condiție pe care a pus-o Sienna.

Sienna își simți inima bătând mai repede și aruncă o privire spre telefon.

– Știi cum să dai de ea?

– Știu.

– Spune-mi ce anume a cerut.

Langdon îi spuse, iar ea rămase tăcută, analizând propunerea.

– Eu cred că așa trebuie să procedezi, adăugă el. Și la urma urmei, ce ai de pierdut?

– Dacă tot ce mi-ai povestit este adevărat, ai cuvântul meu, replică Sinskey și împinse telefonul spre el. Te rog s-o suni.

Spre surprinderea ei, Langdon ignoră aparatul. Se ridică, se duse la ușă și-i spuse că revine într-un minut. Nedumerită, Sinskey ieși pe culoar și-l văzu străbătând sala de așteptare a consulatului, deschizând ușile din sticlă și pășind în holul ascensoarelor. Pentru o clipă, crezu că pleacă, dar în loc să cheme un lift, intră rapid în toaleta doamnelor.

Câteva clipe mai târziu, ieși împreună cu o femeie care părea să aibă puțin peste treizeci de ani. Directoarea OMS avu nevoie de un moment lung pentru a accepta faptul că aceea era cu adevărat Sienna Brooks. Tânăra drăguță cu părul prins în coadă pe care o văzuse mai devreme în ziua aceea era complet transformată. Avea capul complet chel, de parcă i-ar fi fost ras.

Când cei doi intrară în biroul ei, se așezară în tăcere cu fața spre ea.

– Iertați-mă, spuse Sienna repede. Știu că avem multe de discutat, dar mai întâi sper că-mi veți permite să spun ceva ce trebuie cu adevărat să spun.

Sinskey remarcă tristețea din glasul ei.

– Desigur.

– Doamnă, începu ea cu glasul tremurând, sunteți directoarea Organizației Mondiale a Sănătății. Știți mai bine decât oricine altcineva că suntem o specie în pragul colapsului... o populație scăpată de sub control. Ani de-a rândul, Bertrand Zobrist a încercat să ia legătura cu factori de decizie, ca dumneavoastră, pentru a discuta despre criza iminentă. A vizitat nenumărate organizații despre care credea că ar putea schimba ceva – Institutul Worldwatch, Clubul de la Roma, grupul Population Matters, Consiliul pentru Relații Externe –, dar nu a găsit pe nimeni care să accepte să se angajeze într-o discuție serioasă cu privire la o soluționare *reală* a problemei. Toți i-ați răspuns cu planuri pentru îmbunătățirea educației contraceptive, cu stimulente fiscale pentru familiile cu mai puțini copii și chiar ați pomenit de colonizarea Lunii! Nu e de mirare că Bertrand și-a pierdut mințile.

Sinskey se mulțumi s-o privească fără nicio reacție. Sienna trase adânc aer în piept.

– Doamnă doctor Sinskey, Bertrand a venit personal la dumneavoastră. V-a rugat să recunoașteți că ne aflăm pe marginea prăpastiei... v-a implorat să vă angajați într-un fel oarecare de dialog. Dar, în loc să-i ascultați sugestiile, l-ați calificat drept nebun, l-ați pus sub supraveghere și l-ați silit să intre în clandestinitate. Bertrand, adăugă ea cu glasul fremătând de emoție, a murit singur fiindcă oamenii ca dumneavoastră au refuzat să se arate suficient de deschiși la minte încât să recunoască măcar că situația catastrofală în care ne aflăm ar putea necesita o soluție neplăcută. Tot ce a făcut Bertrand a fost să rostească adevărul... iar pentru asta, a fost ostracizat.

Sienna se întrerupse o clipă, își șterse ochii și privi peste birou, spre Sinskey.

– Credeți-mă, continuă ea, știu ce înseamnă să te simți complet singur... Cel mai rău tip de singurătate este izolarea care vine din faptul că ești neînțeles. Ea poate duce la pierderea contactului cu realitatea.

Sienna tăcu și o liniște încordată se așternu în birou.

– Asta e tot ce am vrut să spun, mai șopti ea.

Sinskey o studie îndelung și apoi se așeză pe scaun.

– Doamnă Brooks, spuse în cele din urmă pe un ton cât mai calm posibil, aveți dreptate. Poate că nu am ascultat înainte... Dar, adăugă ea încrucișându-și mâinile pe birou și privind direct în ochii Siennei, ascult acum.

Ceasul din holul Consulatului elvețian bătuse de mult de ora unu a nopții.

Carnetul de pe biroul lui Sinskey devenise o încrengătură de notițe, întrebări și diagrame. Directoarea Organizației Mondiale a Sănătății nu schițase nicio mișcare și nu rostise niciun cuvânt de mai bine de cinci minute. Stătea la fereastră, privind afară, în noapte.

În spatele ei, Langdon și Sienna așteptau în tăcere, sorbind ultimele picături de cafea turcească a cărei aromă, combinată cu cea a boabelor de fistic, umplea încăperea.

Singurul sunet care se auzea era bâzâitul ușor al neoanelor din plafon.

Sienna își simțea inima bătând cu putere și se întrebă ce gândea oare Sinskey acum, că auzise tot adevărul pus pe tapet în cele mai mărunte detalii ale sale. „Virusul lui Bertrand este o molimă a sterilității. O treime din populația umană va deveni infertilă."

Tot timpul cât duraseră explicațiile ei, Sienna urmărise tumultul de emoții ale directoarei OMS, emoții care, deși reținute, fuseseră aproape palpabile. În primul rând, fusese acea acceptare stupefiată a ideii că Zobrist crease un virus cu transmitere aeriană. Apoi o rază de speranță îi lumină chipul când aflase că virusul nu avea rolul de a ucide oamenii. Și după aceea... încet, urmase oroarea tot mai mare la aflarea veștii că segmente numeroase ale populației globului vor deveni sterile. Era limpede că adevărul – faptul că virusul ataca fertilitatea umană – o afecta pe Sinskey la un nivel personal profund.

În cazul Siennei, cea mai copleșitoare emoție fusese cea de ușurare. Îi împărtășise directoarei OMS conținutul integral al scrisorii lui Bertrand. „Eu nu mai am alte secrete."

– Elizabeth? îndrăzni Langdon.

Sinskey reveni încet din gândurile ei. Când se întoarse spre cei doi, avea o expresie istovită.

– Sienna, începu ea, vorbind pe un ton plat, lipsit de inflexiuni, informațiile pe care ni le-ai oferit ne vor fi utile pentru pregătirea unei strategii de abordare a acestei crize. Îți apreciez sinceritatea. Așa cum știi, ideea vectorilor virali pandemici a fost discutată *la nivel teoretic* ca o posibilitate de imunizare a unor segmente mari de populație, dar toată lumea credea că mai avem de așteptat ani buni până la apariția unei astfel de tehnologii. Continuând să vorbească, Sinskey se întoarse la birou și se așeză, clătinând din cap. Iartă-mă, dar toate astea mi se par acum de domeniul științifico-fantasticului.

„Nu e de mirare", își spuse Sienna. Fiecare nouă evoluție în medicină lăsase aceeași impresie – penicilina, anestezia, razele X, prima dată când omul privise prin obiectivul unui microscop și văzuse o celulă divizându-se.

Elizabeth Sinskey își coborî privirea spre carnetul de pe birou.

– Peste câteva ore, voi fi la Geneva, în fața unui tir de întrebări. Nu mă îndoiesc că prima dintre ele se va referi la posibilitatea de a contracara virusul.

Sienna îi împărtășea certitudinea, dar nu spuse nimic, iar Sinskey continuă:

– Și îmi închipui că prima soluție propusă va fi aceea de a analiza virusul lui Bertrand, de a-l înțelege cât mai bine și apoi de a încerca să sintetizăm o a doua tulpină a sa – una pe care să o *reprogramăm* pentru a readuce ADN-ul uman la structura inițială. Rămâne de văzut, adăugă ea privind spre Sienna fără prea mult optimism, dacă va fi posibil să creăm un contravirus, dar ipotetic vorbind, aș vrea să-ți aflu opinia în acest sens.

„Opinia mea?" Din instinct, Sienna își ridică ochii spre Langdon. El înclină ușor din cap, transmițându-i un mesaj clar: „Ai ajuns până aici. Spune ce crezi. Rostește adevărul așa cum îl vezi tu".

Ea își drese glasul, se întoarse din nou spre Sinskey și începu să vorbească pe un ton limpede, fără șovăială:

– Doamnă, lumea ingineriei genetice este una în care am lucrat împreună cu Bertrand timp de mulți ani. După cum știți, genomul uman este o structură extrem de delicată... ca un castel din cărți de joc. Cu cât facem mai multe ajustări, cu atât crește riscul de a deplasa din greșeală o carte nepotrivită și de a distruge totul. Convingerea mea personală este

că pericolul în încercarea de a desface ceea ce a fost deja făcut e uriaș. Bertrand era un specialist extrem de talentat, un vizionar în domeniul ingineriei genetice. Era cu ani mulți înaintea colegilor săi. În prezent, nu sunt sigură că eu aș avea încredere să permit altcuiva să interfereze cu genomul uman în speranța de a-l repara. Chiar dacă ați concepe un agent despre care credeți că ar putea funcționa, testarea lui ar presupune *reinfectarea* întregii populații cu ceva nou.

– Foarte adevărat, replică Sinskey, aparent deloc surprinsă de ceea ce auzise. Dar, firește, problema este mai complicată. Poate că nici *nu ne dorim* să contracarăm virusul.

Sienna făcu ochii mari.

– Poftim?

– Doamnă Brooks, poate că nu sunt de acord cu metodele lui Bertrand, dar opinia sa cu privire la situația populației umane este corectă. Planeta se confruntă cu o serioasă problemă a suprapopulării. Dacă am reuși să neutralizăm virusul lui Bertrand fără a avea un plan alternativ viabil... ne-am întoarce pur și simplu de unde am plecat.

Probabil că stupefacția Siennei era vizibilă, fiindcă Sinskey râse ușor și adăugă:

– Nu e un punct de vedere pe care te-ai fi așteptat să-l auzi din partea mea?

Ea clătină din cap.

– Bănuiesc că nici nu știu la ce să mă mai aștept.

– Atunci, poate că te voi surprinde din nou. Așa cum am menționat deja, lideri ai principalelor instituții din domeniul sănătății la nivel mondial se vor reuni la Geneva peste numai câteva ore în încercarea de a discuta despre această criză și de a pregăti un plan de acțiune. Nu-mi amintesc să fi existat, de când mă aflu eu la conducerea OMS, o reuniune mai importantă decât aceasta. Sienna, aș vrea să participi și *tu* la discuții.

– Eu?! exclamă ea contrariată. Nu am studii de inginerie genetică. Și v-am spus deja tot ce știu. Tot ce am avut de oferit este notat acolo, în carnețelul dumneavoastră.

– Ba nicidecum, interveni Langdon. Sienna, orice discuție relevantă despre virusul acesta va avea nevoie de context. Doamna doctor Sinskey și echipa ei trebuie să contureze un cadru moral pentru a evalua

potențialele soluții ale crizei. Și, fără îndoială, este de părere că te afli într-o poziție foarte bună pentru a contribui la respectivul dialog.

– Cadrul meu moral, bănuiesc, nu le va plăcea celor de la OMS.

– Probabil că nu, replică Langdon, dar acesta este un motiv în plus ca să te duci acolo. Faci parte dintr-un tip nou de intelectuali. Poți oferi o contrapondere. Îi poți ajuta să înțeleagă modul de a gândi al vizionarilor precum Bertrand – personalități excepționale, cu convingeri atât de puternice, încât sunt gata să abordeze problemele pe cont propriu.

– Bertrand nu a fost nicidecum primul în acest sens.

– Nu, interveni Sinskey, și nu va fi nici ultimul. În fiecare lună, angajații OMS descoperă alte laboratoare în care oamenii de știință cochetează cu zonele cenușii ale geneticii – de la manipularea celulelor stem umane până la tentativele de creare a himerelor... ființe inexistente în natură, rezultate din încrucișarea a două specii diferite. Totul e tulburător. Știința progresează atât de rapid, încât nimeni nu mai știe unde sunt granițele.

Sienna nu putea să nu fie de acord. Cu foarte puțin timp în urmă, doi virusologi respectați – Kawaoka și Fouchier – creaseră un virus mutant H5N1 cu înalt potențial patogen. În ciuda intențiilor pur academice nutrite de cei doi savanți, noua lor creație dispunea de anumite capacități care îi alarmaseră pe specialiștii în biosecuritate și stârniseră o aprigă controversă online.

– Mă tem că situația va deveni și mai tulbure, continuă Sinskey. Suntem pe punctul de a crea noi tehnologii pe care astăzi nici măcar nu ni le putem imagina.

– Și deopotrivă noi filozofii, spuse Sienna. Mișcarea transumanistă se pregătește să iasă exploziv din penumbra în care a activat. Unul dintre principiile ei fundamentale susține că omul are obligația morală de a *participa* la procesul evolutiv al speciei... de a folosi tehnologia pentru a perfecționa specia, pentru a crea oameni mai buni – mai sănătoși, mai puternici, cu un intelect superior. Și în curând totul va fi posibil.

– Iar tu nu crezi că asemenea convingeri contravin procesului evolutiv?

– Nu, răspunse Sienna fără să ezite. Oamenii au evoluat cu pași mici timp de milenii, inventând treptat noi tehnologii – frecarea a două bețe pentru a se putea încălzi, dezvoltarea agriculturii pentru a se hrăni,

sintetizarea de vaccinuri pentru a combate îmbolnăvirile, iar acum crearea unor instrumente genetice cu ajutorul cărora să-şi modifice organismul astfel încât să poată supravieţui într-o lume în schimbare. Eu cred, continuă ea după o scurtă pauză, că ingineria genetică este doar un alt pas într-un lung şir de progrese ale omenirii.

Sinskey rămase tăcută, gândindu-se la cele auzite.

– Deci tu eşti de părere că ar trebui să acceptăm aceste instrumente cu braţele deschise?

– Dacă *nu* le acceptăm înseamnă că nu ne merităm existenţa mai mult decât sălbaticii cavernelor care îngheaţă de frig fiindcă se tem să aprindă focul.

Ecoul cuvintelor ei pluti în încăpere mult timp, înainte ca Langdon sau Sinskey să spună ceva.

Într-un târziu, profesorul sparse tăcerea.

– N-aş vrea să par prea demodat, dar eu am crescut cu teoriile lui Darwin şi nu pot să nu mă întreb cât de înţelept ar fi să încercăm să *accelerăm* procesul natural al evoluţiei.

– Robert, replică Sienna cu patimă în glas, ingineria genetică nu este o accelerare a procesului evolutiv. E cursul firesc al evenimentelor! Ceea ce uiţi tu este că *evoluţia* l-a creat pe Bertrand Zobrist. Intelectul lui superior a fost produsul aceluiaşi proces pe care l-a definit Darwin... o evoluţie în decursul timpului. Ideile sale cu totul deosebite în domeniul geneticii nu i-au venit într-o străfulgerare de inspiraţie divină... Au fost rezultatul anilor îndelungi de progrese intelectuale ale omenirii.

Langdon nu spuse nimic, cântărind cuvintele ei.

– Şi ca darwinist, reluă Sienna, ştii că natura a găsit întotdeauna modalităţi de a ţine populaţia umană sub control – epidemii, foamete, inundaţii... Dar dă-mi voie să te întreb ceva – nu s-ar putea oare ca de data asta natura să fi găsit o modalitate diferită? În loc să apeleze la catastrofe şi nenorociri... poate că prin intermediul procesului evolutiv natura a creat un savant care a inventat o altă metodă de reducere a populaţiei umane în decursul timpului. Fără epidemii. Fără morţi. Doar o specie trăind în armonie cu mediul ei...

– Sienna, o întrerupse Sinskey. E târziu acum. Trebuie să plecăm. Dar înainte trebuie să clarificăm încă un lucru. Mi-ai spus în repetate

rânduri în seara asta că Bertrand nu a fost un om rău... că iubea omenirea și că pur și simplu dorea atât de mult să salveze specia umană, încât a putut găsi o justificare rațională a unor asemenea măsuri drastice.

Sienna încuviință.

– Scopul scuză mijloacele, îl cită ea pe celebrul om politic florentin Machiavelli.

– Și atunci, spune-mi, continuă directoarea OMS, tu crezi într-adevăr că scopul scuză mijloacele? Crezi că țelul urmărit de Bertrand, acela de a salva lumea, era atât de nobil încât să justifice diseminarea virusului cu care avem de-a face acum?

O tăcere tensionată cuprinse încăperea.

Sienna se aplecă spre birou cu o expresie hotărâtă.

– Doamnă doctor Sinskey, așa cum v-am spus, cred că acțiunile lui Bertrand au fost *necugetate* și extrem de periculoase. Dacă aș fi putut să-l opresc, aș fi făcut-o fără să stau pe gânduri. *Trebuie* să mă credeți.

Elizabeth Sinskey întinse brațele peste birou și cuprinse mâinile Siennei în palmele ei.

– Te cred, Sienna. Cred fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus.

În preajma aeroportului Atatürk, aerul era rece şi umed înainte de ivirea zorilor. Se aşternuse o ceaţă fină, acoperind pistele terminalului privat.

Langdon, Sienna şi Sinskey sosiseră cu o limuzină, fiind întâmpinaţi la intrarea în aeroport de un angajat al OMS care îi ajutase să coboare.

– Putem pleca în orice clipă, doamnă, le spuse acesta, invitându-i într-o modestă sală de aşteptare.

– Iar aranjamentele pentru domnul Langdon?

– Avion particular spre Florenţa. Documentele de călătorie temporare sunt deja la bord.

Sinskey înclină capul în semn de gratitudine.

– Iar cealaltă chestiune despre care am discutat?

– Este deja în lucru. Coletul va fi expediat cât mai curând posibil.

Sinskey îi mulţumi angajatului şi, în vreme ce acesta se îndrepta spre avion, ea se întoarse spre Langdon.

– Sunteţi sigur că nu doriţi să veniţi cu noi?

Şi, cu un zâmbet obosit, îşi trecu mâna prin părul lung şi argintiu, dându-şi o şuviţă pe după ureche.

– Ţinând seama de situaţie, glumi el, mă tem că un profesor de istoria artei ar avea prea multe de oferit.

– Ne-aţi oferit deja destul. Mai mult decât credeţi. În primul rând...

Făcu semn în dreapta ei, spre Sienna, dar ea nu mai era acolo. Rămăsese la vreo douăzeci de metri în urma lor, în dreptul unei ferestre largi, de unde se uita spre avionul C-130, aparent cufundată în gânduri.

– Vă mulţumesc pentru că aveţi încredere în ea, spuse Langdon încet. Cred că nu a avut parte de prea multă până acum.

– Sper că eu şi Sienna vom avea multe de învăţat una de la cealaltă. Numai bine, domnule profesor!

– Şi dumneavoastră la fel, îi ură Langdon strângându-i mâna întinsă. Mult noroc la Geneva!

– Vom avea nevoie, replică Sinskey şi apoi schiţă un semn spre Sienna. Vă las singuri o clipă. Trimiteţi-o spre noi când sunteţi gata.

În vreme ce traversa terminalul, Elizabeth Sinskey duse mâna la buzunar cu un gest absent şi scoase cele două jumătăţi ale amuletei sparte, strângându-le în palmă.

– Nu renunţaţi la toiagul acela al lui Asclepios! strigă Langdon în urma ei. Mai poate fi reparat!

– Mulţumesc, răspunse ea fluturând o mână în aer. Sper că totul mai poate fi reparat.

Sienna Brooks stătea singură la fereastră, privind luminile de pe pistă care păreau fantomatice în ceaţa joasă şi sub norii care se adunaseră pe cer. Sus, pe un turn de control din depărtare, drapelul turcesc flutura mândru – un câmp roşu pe care se distingeau două simboluri străvechi – semiluna şi o stea, vestigii ale Imperiului Otoman transpuse cu aceeaşi mândrie în lumea modernă.

– O liră turcească pentru gândurile tale? rosti un glas profund în spatele ei.

Sienna nu întoarse capul.

– Se apropie o furtună.

– Ştiu, răspunse el încet.

După câteva clipe, Sienna se răsuci cu faţa spre el.

– Aş fi vrut să vii şi tu la Geneva.

– Drăguţ din partea ta să spui asta, dar vei fi ocupată cu discuţiile despre viitor. Ultimul lucru de care ai avea nevoie ar fi un profesor desuet care să te tragă înapoi.

Ea îl privi nedumerită.

– Crezi că eşti prea bătrân pentru mine, nu-i aşa?

Langdon izbucni în râs.

– Sienna, *cu siguranţă* sunt prea bătrân pentru tine!

Ea se foi stânjenită.

– Bine... dar cel puţin ştii unde mă poţi găsi. Şi, ridicând din umeri ca o şcolăriţă, adăugă: Adică... dacă vei vrea să mă mai vezi vreodată.

El surâse.

– Mi-ar face mare plăcere.

Siennei îi mai veni puţin inima la loc, și totuși între ei se lăsă o tăcere lungă. Nici el, nici ea nu ştiau bine cum să-și ia rămas-bun.

Și în timp ce-l privea, simţi un val de emoţie cu care nu era deloc obișnuită. Pe negândite, se ridică pe vârfuri și-l sărută drept pe gură. Când se retrase, avea ochii plini de lacrimi.

– O să-mi fie dor de tine, îi şopti.

Langdon zâmbi cald și o cuprinse cu braţele.

– Şi mie-mi va fi dor de tine.

Mult timp continuară să stea așa, înlănţuiţi într-o îmbrăţișare pe care nici unul din ei nu părea dornic s-o sfârșească. Într-un târziu, Langdon rupse tăcerea.

– Există o zicală veche... atribuită deseori lui Dante... „Să-ţi amintești de seara asta... fiindcă este începutul veşniciei."

– Îţi mulţumesc, Robert, spuse ea și lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Simt în sfârșit că am și eu un rost.

Langdon o strânse mai tare lângă el.

– Spuneai că întotdeauna ai vrut să salvezi lumea. Ei bine, asta ar putea fi șansa ta.

Sienna surâse cald, se întoarse și se îndepărtă. În timp ce se îndrepta spre avionul C-130 care aștepta, se gândi la tot ce se întâmplase... la tot ce se mai putea întâmpla încă... și la fiecare viitor posibil.

„Să-ţi amintești de seara asta, își repetă în gând, fiindcă este începutul veşniciei."

Și, urcând în avion, se rugă ca Dante să fi avut dreptate.

Soarele palid al după-amiezii învăluia Piazza del Duomo, scânteind pe piatra albă a campanilei lui Giotto și aruncând umbre lungi peste splendida catedrală Santa Maria del Fiore.

Funeraliile lui Ignazio Busoni erau pe punctul de a începe când Robert Langdon intră în catedrală și găsi un loc în care să se așeze, mulțumit că viața lui Ignazio avea să fie comemorată aici, în bazilica pe care o îndrăgise și de care se îngrijise atâția ani.

În ciuda fațadei bogat ornamentate, interiorul catedralei florentine era simplu și auster. Și totuși, astăzi părea să aibă un aer de sărbătoare. Oficialități guvernamentale, prieteni și colegi din lumea artei veniseră de pe tot cuprinsul Italiei pentru a-și aminti împreună de jovialul uriaș căruia obișnuiseră să-i spună, cu drag, Il Duomino.

Presa relatase că Busoni se stinsese în timp ce făcea exact ceea ce-i plăcea mai mult – o plimbare de seară în jurul Domului.

Tonul ceremoniei funerare era unul surprinzător de optimist, presărat cu comentarii umoristice din partea prietenilor și a rudelor, un coleg remarcând că dragostea lui Busoni pentru arta renascentistă fusese egalată – așa cum el însuși se exprimase – doar de pasiunea sa pentru *spaghetti Bolognese* și *budino* de caramel.

După serviciul religios, în timp ce participanții se întrețineau amintindu-și întâmplări din viața lui Ignazio, Langdon preferă să se plimbe prin interiorul Domnului, admirând operele de artă pe care prietenul său le iubise atât de mult... *Judecata de Apoi* pictată de Vasari sub cupolă, vitraliile lucrate de Donatello și Ghiberti, orologiul lui Ucello și deseori ignoratele mozaicuri de pe pardoseală.

La un moment dat, ajunse în fața unui chip familiar, cel al lui Dante Alighieri. Înfățișat de Michelino în fresca devenită legendară, poetul stătea în fața Muntelui Purgatoriului și ținea în mâinile întinse, ca pe o ofrandă, capodopera sa, *Divina Comedie*.

Văzându-l, Langdon se întrebă cum ar fi reacționat Dante dacă ar fi știut ce efecte urma să aibă poemul său asupra lumii întregi secole mai târziu, într-un viitor pe care nici măcar el nu și l-ar fi putut imagina.

„El a găsit viața eternă", își spuse profesorul, amintindu-și comentariile filozofilor greci din Antichitate cu privire la faimă. „Atâta timp cât numele îți va mai fi rostit, nu vei muri niciodată."

Începuse să se lase înserarea când Langdon traversă Piazza Sant Elisabetta și se întoarse la elegantul hotel florentin Brunelleschi. Sus, în camera sa, oftă ușurat când văzu coletul supradimensionat care îl aștepta.

În sfârșit, ajunsese.

„Ceea ce i-am cerut lui Sinskey."

Grăbit, reteză banda din jurul cutiei și îi ridică prețiosul conținut, mulțumit să vadă că fusese meticulos împachetat și protejat în folie de plastic.

Spre surprinderea lui, în cutie se mai afla și altceva. După toate aparențele, Elizabeth Sinskey își folosise infleunța considerabilă de care se bucura pentru a recupera ceva mai mult decât îi ceruse el. În colet erau hainele lui – cămașa, pantalonii kaki și sacoul Harris Tweed – toate frumos spălate și călcate. Chiar și mocasinii erau acolo, recent lustruiți. Tot în cutie își găsi, încântat, și portofelul.

Dar ultimul articol pe care îl descoperi îi stârni un mic hohot de râs – în parte de bucurie că îl regăsise și în parte de stânjeneală fiindcă ținea atât de mult la el.

„Ceasul meu cu Mickey Mouse."

Fără întârziere, își puse ceasul de colecție la încheietura mâinii. Sentimentul pe care i-l dădea vechea curea din piele era unul de siguranță. Iar când se văzu îmbrăcat cu hainele sale și își puse în picioare mocasinii comozi, Robert Langdon începu să se simtă din nou el însuși.

Puțin mai târziu ieși din hotel ducând în mână o pungă cu sigla Hotelului Brunelleschi, împrumutată de la portar, în care pusese fragilul obiect. Seara era neobișnuit de caldă, sporind senzația de ireal pe care o simțea străbătând Via dei Calzaiuoli, spre Palazzo Vecchio.

Când ajunse, intră în biroul personalului de securitate, unde numele său era trecut pe lista vizitatorilor Martei Alvarez. Paznicul îl îndrumă către Sala celor Cinci Sute, care era și astăzi un furnicar de turiști. Langdon fusese punctual și se aștepta ca Marta să-l întâmpine la intrare, însă ea nu se vedea pe nicăieri.

– *Scusi?* i se adresă el unui ghid în trecere prin dreptul lui. *Dove posso trovare Marta Alvarez?*

Omul îi oferi un zâmbet larg.

– *Signora Alvarez?!* Ea nu aici! Ea are bebeluș! Catalina! *Molto bella!*

– *Ahh... che bello!* replică Langdon, încântat de vestea bună primită. *Stupendo!*

Ghidul se îndepărtă, iar el se întrebă ce să facă acum cu pachetul pe care îl ducea în mână.

Hotărându-se rapid, traversă aglomerata Sală a Celor Cinci Sute, trecând pe sub fresca lui Vasari, și se îndreptă spre muzeul palatului, ferindu-se de privirile paznicilor.

Într-un târziu, ajunse la intrarea în micul *andito* al muzeului. Locul era cufundat în întuneric, iar trecerea era blocată de un cordon de protecție pe care era prinsă o plăcuță: CHIUSO / ÎNCHIS.

Langdon privi atent în jur și apoi trecu pe sub cordon, în încăperea întunecată. Deschise punguța și scoase cu grijă pachetul delicat, îndepărtându-i cu gesturi ușoare folia din plastic.

Când și ultima folie căzu, masca mortuară a lui Dante își arătă din nou chipul. Ipsosul fragil, încă închis în punga autosigilantă, fusese recuperat la solicitarea lui Langdon dintr-o casetă de valori din gara venețiană. Masca părea să fie în stare perfectă, cu o singură excepție minoră – un poem înscris într-o spirală elegantă pe partea din interior.

Langdon își ridică privirea spre vitrina încărcată de ani. „Masca lui Dante este întotdeauna expusă cu fața spre public... nimeni nu va observa."

Și, cu gesturi precaute, scoase artefactul din punga autosigilantă. Apoi, cu infinită grijă, o puse la loc pe suportul din interiorul vitrinei. Masca se așeză perfect pe cadrul ei familiar din catifea roșie.

Închizând vitrina, Langdon rămase o clipă nemișcat, privind chipul palid al lui Dante – o prezență fantomatică în mica sală întunecată.

Înainte de a ieși, îndepărtă discret cordonul de protecție, stâlpișorii de susținere și plăcuța. Apoi, traversând galeria, se opri lângă un ghid, o tânără femeie.

– *Signorina?* Luminile de deasupra măștii mortuare a lui Dante ar trebui aprinse. Pe întuneric este foarte greu de văzut.

– Îmi pare rău, spuse tânăra, dar sala aceea este închisă. Masca lui Dante nu se mai află aici.

– Ciudat! exclamă Langdon prefăcându-se mirat. Eu tocmai am admirat-o.

Pe chipul femeii se așternu o expresie de confuzie.

Și în timp ce ea o luă la fugă spre *andito,* el ieși din muzeu, fără să mai spună nimic.

La zece mii de metri deasupra vastei întinderi a Golfului Biscaya, cursa Alitalia spre Boston zbura spre vest într-o noapte cu lună.

La bordul ei, Robert Langdon era absorbit în lectura unui exemplar al *Divinei Comedii*. Ritmul sacadat al strofelor în *terza rima* și huruitul monoton al motoarelor aeronavei îi induseseră o stare aproape hipnotică. Versurile lui Dante păreau să sară din pagină, vibrându-i în inimă de parcă ar fi fost scrise special pentru el, exact în acel moment.

Esența poemului, își aminti el, nu viza atât chinurile iadului, cât mai degrabă forța spiritului uman de a face față oricărei provocări, oricât de dificile.

Dincolo de fereastră răsărise luna plină, argintie și strălucitoare, ascunzând vederii toate celelalte corpuri cerești. Langdon privi în zare pierdut în gânduri, rememorând tot ce se întâmplase în aceste ultime zile.

„Cele mai întunecate cotloane ale iadului sunt rezervate pentru cei care își păstrează neutralitatea în vremuri de criză morală." Niciodată până acum semnificația acestor cuvinte nu i se păruse atât de limpede: „În perioade tulburi nu există păcat mai mare decât lipsa de acțiune".

Iar Langdon știa că și el, la fel ca alte milioane de oameni, se făcea vinovat de acest păcat. Când venea vorba despre situația lumii în general, negarea devenise o veritabilă pandemie. Acum însă, își făgădui să nu uite niciodată acest lucru.

În timpul zborului, Langdon se gândi la cele două femei curajoase aflate acum la Geneva, într-o confruntare directă cu viitorul și cu complexitățile unei lumi în schimbare.

Dincolo de hublou, un strat de nori apăruse la orizont, înaintând lent pe bolta cerului, până ce acoperi luna și-i stinse lumina argintie.

Robert Langdon se lăsă pe spate în scaun, spunându-și că era timpul să tragă un pui de somn.

Când stinse lumina de deasupra capului, își mai întoarse o dată privirea spre cer. Afară, în întunericul recent așternut, lumea fusese deja transformată. Cerul devenise o scânteietoare broderie de stele.

MULȚUMIRI

Adresez cele mai sincere mulțumiri următorilor:

Ca întotdeauna, în primul rând, editorului și bunului meu prieten, Jason Kaufman, pentru dăruirea și talentul lui... și mai presus de toate pentru nesecatul său umor.

Extraordinarei mele soții, Blythe, pentru dragostea și răbdarea de care a dat dovadă, dar și pentru superbul ei instinct și pentru candoarea ca redactor în linia întâi.

Neobositului meu agent și prieten de încredere, Heide Lange, pentru abilitatea cu care a condus mai multe discuții, în mai multe țări și pe mai multe subiecte decât aș putea ști eu. Pentru talentul și pentru energia ei îi voi fi mereu recunoscător.

Întregii echipe de la Doubleday pentru entuziasmul, creativitatea și eforturile depuse pentru cărțile mele, cu mulțumiri speciale către Suzanne Herz (pentru că poartă atât de multe pălării, și le poartă atât de bine), Bill Thomas, Michael Windsor, Judy Jacoby, Joe Gallagher, Rob Bloom, Nora Reichard, Beth Meister, Maria Carella, Lorraine Hyland; apreciez, de asemenea, neobositul sprijin acordat de Sonny Mehta, Tony Chirico, Kathy Trager, Anne Messitte și Markus Dohle. Incredibililor angajați ai departamentului de vânzări de la Random House... sunteți de neegalat.

Înțeleptului meu consultant Michael Rudell, pentru instinctele sale desăvârșite în toate privințele, mici și mari deopotrivă, și pentru prietenia sa.

Indispensabilei mele asistente, Susan Morehouse, pentru amabilitatea și vitalitatea ei; în lipsa ei, totul se transformă în haos.

Tuturor prietenilor mei de la Transworld, în special lui Bill Scott-Kerr pentru creativitatea, sprijinul și încurajările sale, și lui Gail Rebuck pentru superbele ei abilități de lider.

Editorului meu italian Mondadori, îndeosebi lui Ricky Cavallero, Piera Cusani, Giovanni Dutto, Antonio Franchini și Claudia Scheu;

editorului meu turc, Altin Kitaplar, și mai cu seamă lui Oya Alpar, Erden Heper și Batu Bozkurt, pentru ajutorul oferit în privința unor destinații din această carte.

Excepționalilor mei editori din lumea întreagă, pentru pasiunea, devotamentul și eforturile lor.

Pentru managementul impresionant al cartierelor generale de traducere din Londra și Milano, lui Leon Romero-Montalvo și Luciano Guglielmi.

Strălucitei dr. Marta Alvarez González pentru că a petrecut atât de mult timp împreună cu noi în Florența și pentru că a insuflat o nouă viață artei și arhitecturii orașului.

Inegalabilului Maurizio Pimponi, pentru toate eforturile de a ne asigura o ședere excelentă în Italia.

Tuturor istoricilor, ghizilor și specialiștilor care cu generozitate au petrecut timp alături de mine la Florența și Veneția, împărtășindu-mi cunoștințele lor: Giovanna Rao și Eugenia Antonucci de la Biblioteca Medicea Laurenziana, Serena Pini și personalul de la Palazzo Vecchio; Giovanna Giusti de la Galeria Uffizi; Barbara Fedeli de la Baptisteriu și de la Il Duomo; Ettore Vito și Massimo Bisson de la Bazilica San Marco; Giorgio Tagliaferro de la Palatul Dogilor; Isabella di Lenardo, Elizabeth Carroll Consavari și Elena Svalduz în Veneția; Annalisa Bruni și personalul de la Biblioteca Nazionale Marciana; și tuturor celorlalți pe care nu i-am menționat în această listă scurtă le adresez mulțumirile mele sincere.

Rachel Dilllon Fried și Stephanie Delman de la Sanford J. Greenburger Associates pentru tot ce fac aici și peste hotare.

Excepționalilor dr. George Abraham, dr. John Treanor și dr. Bob Helm pentru aportul lor științific.

Primilor mei cititori care au pus mereu lucrurile în perspectiva corectă: Greg Brown, Dick și Connie Brown, Rebecca Kaufman, Jerry și Olivia Kaufman și John Chaffee.

Specialistului web Alex Cannon care împreună cu echipa de la Sanborn Media Factory au menținut lucrurile în mișcare în lumea online.

Lui Judd și Kathy Gregg pentru că mi-au oferit găzduire la Green Gables în perioada în care am scris ultimele capitole ale acestei cărți.

Superbelor resurse online oferite de Princeton Dante Project, Digital Dante la Columbia University și World of Dante.

Robert Langdon, profesorul de simbolistică de la Harvard, se trezește la miezul nopții într-un spital.
Dezorientat și suferind din pricina unei răni la cap, el nu-și amintește nimic din ce i s-a întâmplat în ultimele treizeci și șase de ore, nici cum a ajuns acolo, nici de unde are acel obiect bizar pe care medicii i l-au găsit în căptușeala hainei.
Lumea lui Langdon se transformă în haos și se vede nevoit să fugă prin Florența împreună cu Sienna Brooks, o tânără a cărei prezență de spirit îi salvează viața. Profesorul își dă repede seama că se află în posesia unei serii de coduri îngrijorătoare create de un om de știință sclipitor – un geniu a cărui obsesie legată de sfârșitul lumii e egalată doar de pasiunea pentru una dintre cele mai influente capodopere care s-au scris vreodată – poemul epic *Infernul* al lui Dante Alighieri.
Palazzo Vecchio, Grădinile Boboli și Il Duomo sunt locuri istorice care le oferă lui Langdon și Siennei șansa de a descoperi o rețea de pasaje ascunse și de secrete vechi, dar și o paradigmă științifică terifiantă care va fi folosită fie pentru a îmbunătăți substanțial viața de pe pământ, fie pentru a o distruge.

„Atent, ingenios, bine documentat... Dan Brown este maestrul suspansului inteligent.“

The Wall Street Journal

„Ceea ce face Dan Brown, într-o manieră care atrage milioane de oameni din toate colțurile planetei, este să spună povești care ne amintesc că lumea este mai mult decât pare.“

The Independent

editura rao

ISBN 978-606-609-481-8

9 786066 094818

www.rao.ro
www.raobooks.com